

Giới thiệu Vợ Ngổ Tổng Tài

Khác với Thầm Yêu, Vợ Ngổ Tổng Tài mang đến cho bạn đọc một truyện tình yêu đầy thú vị. Về cuộc sống gia đình, về tình yêu của những cặp vợ chồng hài hước, tình cảm. Đường Vần mở to mắt nhìn nữ nhân trước mặt, ngũ quan xinh xắn trong trẻo nhưng khuôn mặt lạnh lùng, mái tóc khiến cô ấy tỏa ra khí chất cao quý hơn, áo cưới trắng tinh khiết càng có thể thấy rõ nàng giống như biến thành tiên nữ giáng trần, làm cho không ai dám sinh ra một tia khinh thường.

Chị đẹp gái sau này sẽ là vợ của chính mình à, bị nét đẹp kinh điển của Mạc Đại Linh làm cho Đường Vần nhất thời nhớ đến lời nói của ông nội Đường Thắng, mang theo khuôn mặt trẻ con ngượng ngùng phiếm hồng, nhận thấy người đối diện đang dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn mình, Đường Vần vội vã cúi đầu, hai tay theo thói quen vuốt lấy mấy tóc dài chùng đến thắt lưng, ngượng ngùng nhìn đáng dáp người đang đi tới mà chờ đợi.

Làm ơn đi! mình sẽ gả cho người đó sao? Thấy Đường Vần vẻ nhút nhát, Mạc Đại Linh bắt đắc dĩ nhíu mày, nhìn gương mặt trẻ con đối diện, tóc màu hạt dẻ được uốn uốn, có chút non nớt, hơn nữa phong cách trang phục hôm nay như một công chúa, một công chúa đang chờ đợi hoàng tử của mình bảo hộ, làm cho người khác không thể không để tâm yêu thương, gương mặt làm cho người ta khó mà kiềm chế, chỉ muốn tìm cách khi dễ, chỉ tiếc người con gái này là một tiểu nữ gốc nghèo.

Cùng tiếp tục đón nhận tác phẩm của Cá mập mắc cạn. Truyện online hứa hẹn sẽ mang lại nhiều xúc cảm cho độc giả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hôn Lễ

Đường Vần mở to mắt nhìn nữ nhân trước mặt, ngũ quan xinh xắn trong trẻo nhưng khuôn mặt lạnh lùng, mái tóc khiến cô ấy tỏa ra khí chất cao quý hơn, áo cưới trắng tinh khiết càng có thể thấy rõ nàng giống như biến thành tiên nữ giáng trần, làm cho không ai dám sinh ra một tia khinh thường.

Chị đẹp gái sau này sẽ là vợ của chính mình à, bị nét đẹp kinh điển của Mạc Đại Linh làm cho Đường Vần nhất thời nhớ đến lời nói của ông nội Đường Thắng, mang theo khuôn mặt trẻ con ngượng ngùng phiếm hồng, nhận thấy người đối diện đang dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn mình, Đường Vần vội vã cúi đầu, hai tay theo thói quen vuốt lấy mấy tóc dài chùng đến thắt lưng, ngượng ngùng nhìn đáng dáp người đang đi tới mà chờ đợi.

Làm ơn đi! mình sẽ gả cho người đó sao? Thấy Đường Vần vẻ nhút nhát, Mạc Đại Linh bắt đắc dĩ nhíu mày, nhìn gương mặt trẻ con đối diện, tóc màu hạt dẻ được uốn uốn, có chút non nớt, hơn nữa phong cách trang phục hôm nay như một công chúa, một công chúa đang chờ đợi hoàng tử của mình bảo hộ, làm cho người khác không thể không để tâm yêu thương, gương mặt làm cho người ta khó mà kiềm chế, chỉ muốn tìm cách khi dễ, chỉ tiếc người con gái này là một tiểu nữ gốc nghèo.

Ngày hôm nay chính là hôn lễ của các nàng, mà trong xã hội thượng lưu, đám cưới hai nữ nhân được xem như một chuyện hết sức khôi hài.

Hai nhân vật chính của ngày hôm nay, một người là vị tài nạn xe cộ, cha mẹ qua đời, tâm trí dừng lại ở tuổi 12 mà thực tế so hiện lại đáng lý ra đã là 20 tuổi, cháu gái duy nhất của nhà họ Đường – Đường Vần.

Một người là bởi vì anh cả không có năng lực, quản lý yếu kém, việc kinh doanh gia đình đang đối mặt với nguy cơ phá sản, nhị tiểu thư Mạc gia – Mạc Đại Linh

Mạc Đại Linh tiếp nhận Mạc thị từ trên tay anh cả, tài năng kinh doanh rất giỏi, áp lực lớn, quyết liệt cải tiến một cách triệt để, tuy là có thể cứu vãn được đôi phần tình hình, nhưng nếu không có thêm nguồn vốn đầu tư rót vào, thì việc phá sản tập đoàn là không thể tránh. Biết được năng lực của Mạc Đại Linh, Đường Thắng – Đường lão gia tìm tới với mục đích sẽ giúp rót thêm nguồn vốn tài chính vào cho Mạc Thị với một thỏa thuận:

1. Yêu cầu Mạc Đại Linh kết hôn và chăm sóc cho đứa cháu gái duy nhất Đường gia là Đường Vần.
2. Rời khỏi Mạc thị, tiếp quản Đường thị.
3. Giúp Đường gia khai chi tán nghiệp.

Cứ như vậy mà Mạc Đại Linh cư nhiên bị Mạc gia bán cho Đường gia, bất quá đương sự cũng không có gì oán giận, dù sao có thể thoát ly cái kia, tiếp quản cái này, tất cả cũng đều là có lợi, cho dù bán mình làm bảo mẫu cũng thấy đáng giá, về phần hài tử cũng không quy định đích thân mình sinh a.

Vì vậy mà có hôn lễ của hai nữ từ ngày hôm nay, không hề có chút tình cảm nào, chỉ phát sinh từ lợi ích mà cấu thành một mối quan hệ, có lẽ đám cưới này người duy nhất cho là thật vẫn chính là tiểu nữ gốc Đường Vần.

“Khụ, mời trao đổi nhẫn cưới.” Tiếng Cha linh mục cất ngang dòng suy nghĩ của Mạc Đại Linh, đồng thời làm cho tiểu nữ gốc Đường Vần cúi đầu ngượng

ngừng, hai người liền sau đó trao đổi nhẫn cho nhau. “Hai cô dâu có thể hôn nhau”, hai đôi môi đỏ mọng dần dần tiến gần hơn và cuối cùng liên kết với nhau cùng một chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chị Là Vợ Của Em

Hôn lễ qua đi, Đường Vần bị Đường Thắng gọi đi, Mạc Đại Linh một mình đối mặt với đông đảo tân khách, mặt dù Đường Vần trí não như trẻ con, nhưng thực lực Đường gia không nhỏ, mà Đường Vần với tình trạng tiểu ngốc nữ khó mà tiếp quản, không thể nghi ngờ, Mạc Đại Linh biến thành người tiếp quản Đường thị, không một ai trong lúc này dám khiêu khích châm chọc đám cưới hoang đường của hai nữ nhân, chỉ biết trước mắt cố gắng thiết lập mối quan hệ tốt với vị tổng tài mới, kết quả Mạc Đại Linh lần lượt từng người từng người kính rượu.

Tiệc cưới rồi cũng xong, Mạc Đại Linh uống đến say, lao đảo thân người đi về phòng tân hôn, đóng cửa lại, cắt đứt ánh mắt hèn mọn hiếu kỳ của những kẻ bên ngoài cửa, nhìn lần lượt chung quanh bốn phía, gian phòng được trang trí đơn giản, đường nét rõ ràng bởi vì lễ cưới nên gian phòng trang trí với dây băng màu đỏ và màu xanh lá, chiếc giường cũng được phủ một màu đỏ tượng trưng cho hôn lễ, nhìn rất trang trọng.

Tiểu ngốc Đường Vần tựa hồ bởi vì chờ lâu, từ khi nào đã tiến vào mộng đẹp, không hay có người vào. Mạc Đại Linh rốt cục cũng thả lỏng tinh thần, liền chạy nhanh vào WC bắt đầu nôn. Âm thanh nôn mửa cuối cùng cũng đánh thức đứa trẻ trên giường, Đường Vần chút mê man mơ màng mở mắt, dịu dịu đôi mắt buồn ngủ của mình, hiếu kỳ rồi giường đi theo hướng âm thanh phát ra.

Trong WC, nữ nhân lúc sáng gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng không còn, đổi lại ngũ quan xinh xắn nhăn lại, hai tay ép vào bụng, vẻ mặt chật vật, miệng không ngừng nôn ra chất lỏng dày đặc mùi rượu, nghĩ đến chắc sẽ biết ngay chỉ có uống rượu mà không ăn.

“Chị...chị làm sao vậy? Rất khó chịu sao? Em đi gọi người đến giúp chị.” nhìn Mạc Đại Linh dáng dấp chật vật, Đường Vần có chút đau lòng, tay chân luống cuống muốn đi gọi người tới hỗ trợ.

“Quay lại...không cần đi, em giúp tôi đến giường, chăm sóc tôi là được rồi.” Nói chơi sao, nếu như để người khác nhìn thấy dáng vẻ này của mình, sao này còn dám nhìn ai.

Đường Vần nhớ tới, lúc sau hôn lễ ông nội có nói qua, người chồng phải có trách nhiệm chăm sóc tốt cho vợ, vội vã đi đến dìu Mạc Đại Linh đến giường, kiên định nói: “A... em sẽ chăm sóc tốt cho chị xinh đẹp á, chị là... nên làm thế nào thì... em không biết!”

Mạc Đại Linh nhìn Đường Vần, cái nữ tử ngốc này, nửa câu đầu nói ra trong rất nghiêm túc, nửa câu sau lại y như quả bóng phút cuối bị xì hơi, làm cho người nghe không thể nhịn cười.

“Em không biết chăm sóc chị, không phải là người chồng tốt, nhưng mà em sẽ nghe lời chị, chị xinh đẹp đừng bỏ em đi cùng người khác có được hay không?” Nhìn Mạc Đại Linh vẻ trầm mặt, Đường Vần có chút khẩn trương, lời nói ủy khuất, biểu tình sắp khóc, như đứa trẻ sắp bị bỏ rơi.

“Khoan khoan, ai nói với em là tôi muốn cùng người khác bỏ đi, còn nữa, cái gì mà em là chồng tôi chứ?” Mạc Đại Linh nhìn vẻ như muốn khóc của Đường Vần có chút khó hiểu.

“Ông nói cho Vần Vần biết, lúc đó là cha cưới mẹ vì vậy cha là chồng, chị là do em cưới về cho nên em là chồng, mà là chồng thì phải có trách nhiệm chăm sóc cho vợ, còn phải chăm sóc thật tốt, nếu không người vợ sẽ không cần chồng nữa mà đi tìm người khác, còn nữa... còn nữa... ông em nói cha em là người chồng tốt, cha rất nghe lời mẹ nói, cho nên Vần Vần cũng muốn nghe lời vợ á, làm người chồng tốt!”

Nói đến cái này, Đường Vần hai tay vỗ vào nhau rất tự hào, đem những lời ông nói qua đều thuật lại cho Mạc Đại Linh nghe, mở to mắt nhìn nàng, chỉ còn thiếu chưa nói một câu còn không mau biểu dương ta đi.

Sau khi nghe lời Đường Thắng dặn dò Đường Vần, Mạc Đại Linh thở dài một cái có chút khinh thường.

“Ngoan... đừng nghe ông em nói linh tinh, tôi sẽ không đi theo người khác, còn nữa, em không phải là chồng, tôi cũng không phải, chỉ có nam nhân mới thể gọi là chồng, tôi là vợ em, em cũng là vợ tôi, có hiểu hay không?”

Đường Vần mơ hồ cái hiểu cái không, chỉ là vẫn gật đầu: “Ừ... vậy chị xinh đẹp là vợ của e, em cũng muốn chăm sóc cho vợ xinh đẹp, nhưng mà... em không biết như thế nào chăm sóc một người.” Lời nói vừa dứt liền biểu tình chút thất vọng mà cúi đầu.

Buồn cười nhìn người trẻ con trước mắt kiên trì vẫn là muốn chăm sóc mình, Mạc Đại Linh không khỏi cảm thán, ôn nhu an ủi: “Ngoan... không sao, tôi dạy em.”

Nói xong Mạc Đại Linh chủ động ôm lấy Đường Vần, tìm tư thế thoải mái, uể oải ngã xuống giường ôm nhau ngủ, để cùng nhau chào đón buổi sáng của

họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ăn Đậu

Sáng sớm, ánh mặt trời rải rác rọi vào trong phòng, làm cho ánh sáng bên trong phòng cũng tăng lên một chút, tiếng chim hát reo vang nhưng đủ ồn ào làm phiền giấc ngủ bọn họ, Đường Vãn không thể chịu được tiếng ồn ào bên ngoài, chui rút vào trong chăn, gối đầu lên một khối mềm mại có hương thơm nhẹ nhẹ, thoải mái mà rên rỉ vài tiếng.

Chính là đang ngủ, Mạc Đại Linh nhăn mày, nàng đột nhiên có cảm giác chút khó thở, ngực như bị áp lực nặng nề đè ép, có chút khó chịu mở mắt ra, hôm qua say rượu đầu hôm nay cảm thấy đau, cố tìm ra vật làm ngực mình đặc biệt nặng nề, liền nhìn ra một cái đầu màu hạt dẻ đang nằm trên ngực, mái tóc quấn nhu thuận ngày hôm qua như tiểu thần tiên, cái mũi nhỏ xinh xắn không quá cao, đôi môi hồng hé mở, khóe miệng tựa hồ còn có một tia trong suốt, đọng chút... trong suốt... lẽ nào là...

“Đường Vãn, em dậy ngay cho tôi!!!” Mạc Đại Linh phản ứng nhanh chóng đẩy Đường Vãn ra, nhưng hình như là phản tác dụng, Đường Vãn không muốn ngồi dậy, càng cố sức dùng lực ôm chặt Mạc Đại Linh, tiến thẳng về phía khoan ngực, những tia trong suốt nơi khóe miệng tựa hồ do cọ sát mà được lau sạch sẽ...

“Em... nhanh lên... ah...” Đường Vãn không mấy để ý, ngọ ngoạy mơ hồ như phát hiện có một khối mềm mại trước mặt, không nhìn được mà thẳng tới trực tiếp ngậm vào mút vài cái cảm thấy không tệ, tâm liền nghĩ: Ah... hương vị sữa!!

Một lực mạnh truyền tới, Đường Vãn mơ màng bị đẩy một cái lộn nhào té xuống đất, chống vó hai chân trên không.

“Ui... đau quá...” Ngồi trên mặt đất hoàn toàn tỉnh táo, nước mắt lưng tròng, có chút ai oán nhìn người đã gây ra ở trên giường.

Mạc Đại Linh bản thân có chút hối hận khi phản ứng quá khích, vội vã đi tới bên nàng ôn nhu hỏi:

“Sao rồi... sao rồi... đau ở đâu sao?”

“Đầu và lưng đều đau.” Đường Vãn làm nũng đánh về phía nàng, tựa đầu chôn vào cổ nàng, dùng tay xoa xoa vào phía sau mình nơi đã bị sưng một mảng lớn.

Nhìn Đường Vãn đang tựa vào người mình vừa hưởng thụ vừa xoa, Mạc Đại Linh bất đắc dĩ xoa nhẹ hai bên thái dương, thở dài:

“Em á... ai da... lần sau cần thận một chút biết hay không?”

“Oh”

“Được rồi, mau đứng lên đi, nắng đều rọi đến mông em rồi kìa.” Sau đó nghiêng người vỗ nhẹ vào mông nhỏ kia ra hiệu cho nàng đứng lên.

Đường Vãn vừa mới rời đi, Mạc Đại Linh liền thấy trước ngực mình còn tý nước bọt, áo ngủ bị kéo lên, nơi địa phương bị ướt một cách rõ rệt....

“Vợ... vợ... lúc này có phải giống như em vừa ăn đậu hay không? Nó thật thơm nha, em còn có thể ăn nữa không á?” Đường Vãn cắn cắn ngón tay, nhìn ấn ký còn lưu trên ngực Mạc Đại Linh, trong lúc ngủ mơ, hương thơm làm cho người ta thật khó quên, vừa nằm sấp trên người Mạc Đại Linh liền nghĩ thấy hương thơm kia, thế nên nàng vừa thấy ngực Mạc Đại Linh liền nhớ tới việc bản thân vừa ăn đậu.

“Không được, cái này không thể ăn bậy.” Nghe Đường Vãn nói, Mạc Đại Linh giật mình, đáp vội vã che ngực lại liền đi đến phòng tắm, bước chân đi thật nhanh, hai bên tai chột đỏ, biểu hiện ngại ngùng không bình tĩnh, chỉ tiếc Đường Vãn có nhìn thấy cũng không hiểu ra.

“Tại sao? Vậy em sẽ không ăn bậy nữa, em ăn thật tốt có thể hay không?”

” Cũng không được, cái này không phải để ăn.”

“Vậy làm thế nào mới có thể cho em ăn?” Đường Vãn chớp chớp mắt nhìn thẳng về phía Mạc Đại Linh giống như con cún con hướng chủ nhân thảo luận về thức ăn của mình... tựa hồ nếu không đáp ứng yêu cầu nàng là rất có lỗi.

Mạc Đại Linh đầu đầy hắc tuyến, đỏ mồ hôi, nhìn Đường Vãn vẫn kiên trì, trong lòng Mạc Đại Linh dâng lên chút thống khổ, đứa trẻ này như thế nào mà lại kiên trì như vậy, hôm qua còn tán thưởng nàng kiên trì muốn chiều cổ bản thân mình, hôm nay lại có chút thống hận về tính kiên trì này, bản thân mình như thế nào lại có thể tùy tiện xem như đồ để ăn chứ!!!

Hít hơi sâu, bình tĩnh, bình tĩnh, không nên tính toán với trẻ con, Mạc Đại Linh trong lòng tự nói.

“Được rồi, Vần Vần, ngày hôm qua là ai nói muốn nghe lời tôi, như thế nào hiện tại lại đổi ý, trẻ con mà nói dối cái mũi sẽ dài ra đó.” Mạc Đại Linh làm ra vẻ nghiêm túc đe dọa Đường Vần.

“Em sẽ nghe lời vợ xinh đẹp nói á, Vần Vần không muốn mũi dài.” Đường Vần vội vàng che mũi ồm ồm đáp.

“Uhm... Vần Vần là bé ngoan!” Chung quy lại vẫn chỉ là một đứa trẻ con, Mạc Đại Linh thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà... em vẫn còn muốn ăn.”

Mạc Đại Linh cười ngất.

“Qt... qt...” Đường Vần nhìn xuống cái bụng đang kêu gào của mình: “Vợ... em đói...” Cầm tay Mạc Đại Linh lắc lắc, biểu tình đáng thương làm cho lần thứ hai nàng liên tưởng đến bộ dạng đói ăn của cún con, vừa nghĩ đến, Mạc Đại Linh không khỏi “cười khúc khích”, nhưng có một người vốn không rõ, chỉ biết mở to mắt, mê mẩn nhìn nụ cười của mỹ nhân trước mặt.

“Qt... qt...” lại tiếng kêu báo đói, bất quá lần này không phải của Đường Vần, mà là...

“Khụ khụ... ngoan, rửa mặt nhanh lên một chút, chúng ta ra ngoài ăn” có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, Mạc Đại Linh vỗ vỗ khuôn mặt trẻ con Đường Vần, như hồi thúc, chuyển sự chú ý của nàng.

Lúc đánh răng, Mạc Đại Linh giúp nàng trét kem đưa cho nàng, Đường Vần vui vẻ tiếp nhận, giống như rất quen thuộc và tự nhiên, tựa hồ điều này đối với các nàng đây không phải là lần đầu tiên. Hai người đứng cùng nhau trước kính tại bồn rửa mặt, bàn chải giống nhau, cốc giống nhau, đồ ngủ cũng giống nhau, thoát nhìn đặc biệt hài hòa, một người giúp gội đầu chải tóc quần hỗn độn, một người giúp gội đầu chải tóc quần chỉnh lý mái tóc đen nhu thuận, các nàng trong lúc này có thể nói là không quá quen thuộc, cảm tình không tính là quá sâu sắc, nhưng đối với họ thật sự tồn tại cảm giá đặc biệt, một buổi sáng vô cùng ấm áp với các nàng.

Ngôi nhà mới của các nàng là món quà cưới Đường lão gia tặng, một biệt thự rất sang trọng, mà khoảng cách từ biệt thự của các nàng cách Đường gia không tới 100m, nguyên nhân là Đường lão gia luyện tiếu đưa cháu cưng, còn có cuộc hôn nhân này thực chất chỉ là giúp cháu tìm một bảo mẫu, tìm người tạm thời giúp tiếp quản Đường Thị, cho nên Đường lão gia liền trực tiếp mua căn nhà gần bên, để tiện việc thăm cháu gái mình bất cứ lúc nào, thuận tiện giám sát Mạc Đại Linh đối với Đường Vần có không tốt hay không.

Rửa mặt xong, hai người tay trong tay hướng Đường trạch đi đến dùng cơm, cũng là đến thăm Đường lão gia, xem như dâng chén trà cháu dâu theo phong tục.

Đi đến phòng khách, cơm trưa thịnh soạn cũng được dọn xong, “đã đến trưa, tới giờ mới đến,” hiển nhiên do sốt ruột chờ, lão gia lời nói có chút bất mãn.

“Ông nội... ông nội... con mang vợ xinh đẹp trở về rồi à,” Đường Vần chạy đến trước mặt Đường Thắng, một tay nắm lấy tay Mạc Đại Linh, một tay nắm lấy tay Đường Thắng, có chút kêu ngao ngẩn đầu.

“Ai ai... Vần Vần ngoan nhất, biết mang vợ về thăm ông nội,”

Đường Thắng nhìn thấy cháu gái bộ dáng tươi cười bên người lúu rúu kể chuyện tối hôm qua, mặt cũng vạn phần dân ra.

“Khụ... khụ Ông nội, mời dùng trà,” không biết Mạc Đại Linh lúc nào rời đi, khi quay lại trên tay bung chén trà, cung kính dâng, nguyên lai ban đầu còn muốn làm khó nàng, ai ngờ nhìn thấy cháu gái mình vui vẻ, liền đối với nàng quên hết.

Uống trà xong, Đường Thắng hần giọng nói: “Tới đây, ngồi xuống ăn cơm đi, sau này tất cả đều là người một nhà.”

Lúc này Đường Vần cắn ngón tay nói: “Ông... con muốn ăn đậu.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bảo Mẫu Quản Gia Và Vú Nuôi

Mạc Đại Linh hướng bàn ăn đi tới, vừa nghe Đường Vần nói, bước chân muốn lao đảo, thiếu chút nữa trượt té.

“Đậu...? Cái gì ăn đậu? Vần Vần, con muốn ăn đậu gì, ông liền kêu người làm cho con ăn.” Đường Thắng có chút nghi hoặc, bất quá vẫn là yêu thương

vuốt đầu Đường Vấn, nhát nhát xem như cho dù có là mặt trăng trên trời cũng phải cho người hái xuống, mà Đường Vấn nhìn thấy biểu tình Mạc Đại Linh, muốn nói lại thôi.

Đường Thắng theo ánh mắt nàng nhìn về phía Mạc Đại Linh, có chút kỳ quái, cháu gái là người vốn rất kén ăn, như thế nào hôm nay lại muốn ăn đậu?

“Sao... con cho Vấn Vấn ăn cái gì? Mà con bé lại còn rất muốn ăn nữa?”

Đậu muối muối của ta, ai muốn cho nàng ăn! Mạc Đại Linh trong lòng nhin không được mắng thầm. Nhưng sắc mặt vẫn không chút biểu tình, đáp lại: “À, đó là món mà con tự làm khi còn là lưu học sinh nước ngoài, Vấn Vấn nếu thích ăn, tối về sẽ làm cho em ăn... được rồi, giờ chúng ta nên ăn cơm trước!” Vợ vàng nói sang chuyện khác.

Trên bàn cơm, bầu không khí 3 người có điểm nặng nề: “Vấn vấn, ăn xong thì về phòng con thu xếp xem cái nào cần mà mang về nhà bên đó thì mang.” Đường Thắng yêu thương xoa đầu Đường Vấn.

Mà Mạc Đại Linh biết đây là lý do ly khai Đường Vấn để có điều muốn nói với mình. Không hề nghi ngờ, Đường Vấn vợ vả ăn hết chén cơm của mình, vui vẻ đi về phòng soạn đồ.

“Ngày hôm qua con và Đường Vấn ở chung như thế nào?” Đường Thắng bình thản hỏi.

“Rất tốt, Vấn Vấn rất khả ái, hôm qua con uống say, chính là em ấy chăm sóc.” Tuy rằng là do bản thân tự làm.

“Vấn Vấn là đứa trẻ ngoan, chăm sóc tốt cho nó, đừng để ta biết con bắt nạt nó.”

“Con biết, Vấn Vấn dễ thương như thế, con làm sao có thể nỡ bắt nạt em ấy.” Mạc Đại Linh chậm chậm trả lời, bản thân thoát nhìn rất bình tĩnh.

“Tốt nhất là như vậy! Qua hai ngày nữa, con đến Đường Thị tiếp quản đi, ta già rồi, đã đến lúc nghỉ ngơi, ta chuẩn bị đi du ngoạn, Vấn Vấn nhờ con chăm sóc.” Lúc này Đường Thắng tựa hồ rất lo lắng cháu gái, về mặt hiền lành.

“Được, con sẽ.” Không biết trả lời như thế nào, Mạc Đại Linh lúc này chỉ có thể cho Đường Thắng một cái nhìn kiên định như lời hứa hẹn.

“Để người làm dẫn con đi tìm con bé, ta xem ra đứa trẻ nhà ta rất thích con, nếu như không thấy con chắc sẽ sốt ruột, bằng không lát nữa xuống tới lại nói ta lưu giữ vợ nó không tha.”

Mạc Đại Linh đứng dậy, nhìn Đường Thắng thật lâu: “Ông đúng là người ông tốt.”

Nói xong liền xoay người, đang muốn đi theo người làm lên lầu, chỉ nghe phía sau truyền đến giọng Đường Vấn có chút tự hào: “Đó là đương nhiên rồi... à à đúng rồi, đừng nói với chị xinh đẹp là Vấn Vấn thích đậu của chị ấy nhé.”

Mạc Đại Linh gia tăng tốc độ hướng lầu đi lên, lòng tự nhủ: “Không nghe thấy... không nghe thấy...”

Theo người làm đi đến phòng Đường Vấn.

“Cốc... cốc” mới vừa gõ được hai tiếng, cửa phòng liền mở ra, “Vợ... vợ... chị xem, đây là phòng của em á.” Mang theo một chút ý khoe khoang, Đường Vấn lôi kéo Mạc Đại Linh vào phòng mình.

Cơ bản Đường Vấn cảm thấy, Mạc Đại Linh sẽ nghĩ phòng của mình hẳn là những bức tường màu hồng phấn, trang trí bên trong như một gian phòng công chúa, không nghĩ đến bên trong lại trong như một bức tranh sơn dầu cảnh biển còn có một con thuyền bằng nệm nước thay thế cho chiếc giường, ngay cả trần nhà cũng được hòa thành bầu trời xanh, tạo cho cảm giác như đang ở một bãi biển đẹp, phía trước chỉ thấy biển rộng mênh mông hòa vào bãi cát vàng óng, một chiếc thuyền bạc nhỏ phiêu dăng giữa biển, làm cho một cảm giác thật tuyệt vời.

“Thế nào... thế nào... đẹp không... đây là do Vấn Vấn vẽ nha!”

Nhìn đứa trẻ trước mặt mở to đôi mắt như trong chờ sự biểu dương, Mạc Đại Linh có chút buồn cười: “Haha... Vấn Vấn, em như thế nào mà dễ thương như vậy chứ, nhưng mà cũng không nghĩ tới Vấn Vấn của chúng ta không chỉ biết vẽ mà còn lại vẽ tốt như vậy, mới vừa nhìn thấy, tôi còn tưởng mình đang ở bãi biển!” Mạc Đại Linh vừa khen ngợi vừa nheo cái má của Đường Vấn.

“Hi hi...” nhận được lời khen ngợi Đường Vấn rất vui, cho dù là gương mặt bị nheo, vẫn lộ rõ ra vẻ tươi cười thật lớn.

“Còn nữa... còn nữa, vợ xinh đẹp chị xem,” Đường Vấn chạy đến bên cửa sổ kéo rèm cửa ra, ấn vào cái nút màu đỏ bên cạnh, nguyên khung cảnh biển xanh đột nhiên biến thành màu đỏ tía, xuất hiện mặt trời lặn, thời gian tựa như đang chuyển về chiều, chiếc thuyền nệm nước cũng vì thế mà nhuộm chút màu cam.

“Thật đẹp!” Mạc Đại Linh trầm mê, vô thức cảm thán.

“Thật ra vẫn còn một bức, nhưng mà cần phải đến tối thì mới có thể thấy.”

“Còn!” còn chưa hết kinh ngạc lấy lại tinh thần, Mạc Đại Linh lần nữa nghe Đường Vấn nói, có chút khó tin nhìn nàng.

Cao hứng nhìn thấy anh mất kinh ngạc của Mạc Đại Linh, Đường Văn cảm ngáng đầu lên, khoái chí bò lên trên chiếc thuyền (nệm nước) hướng Mạc Đại Linh ngoắc ngoắc.

“Giường của em rất thoải mái, vợ, chị mau lên đây!”

Mạc Đại Linh vẫn cảm thấy trong lời nói Đường Văn có chút vấn đề, nhưng lại không tìm ra được vấn đề lại là chỗ nào.

Leo lên giường nệm nước ôm lấy Đường Văn, chiếc giường nhẹ nhàng lắc lư, in bóng lên bốn bề mặt biển, tựa hồ thực sự như một con thuyền nhỏ đang bồng bênh trôi nổi giữa đại dương mênh mông rộng lớn, làm cho tâm trạng Mạc Đại Linh cũng cảm thấy thoải mái.

“Bảo bối, như thế nào em làm được vậy?” bị Mạc Đại Linh bao bọc ôm vào trong ngực, đứa trẻ ngốc có chút thích thú nhắm mắt lại, Mạc Đại Linh ban đầu còn cho rằng nàng chỉ là một tiểu thư cái gì cũng không biết, hiện tại xem ra, đứa ngốc này tựa hồ còn có rất nhiều điều nàng chưa biết hết, khỏe miệng nhếch nụ cười nhẹ, Mạc Đại Linh thầm nghĩ: “Tốt... xem ra càng ngang càng có hứng thú.”

Nghe Mạc Đại Linh hỏi, Đường Văn mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng.

“Vợ xinh đẹp, em thích chị gọi em là bảo bối, mẹ cũng thường gọi em như vậy! Chỉ là Ông nói, mẹ và cha em đã đi đến một nơi rất xa rất xa, phải lâu lắm mới có thể trở về, đã lâu rồi không còn ai gọi Văn Văn như vậy, Vợ... chị về sau có thể gọi em như vậy hay không?” Đường Văn nói, đôi mắt mơ hồ ngấn nước, cuối đầu giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Nhìn vẻ đau thương Đường Văn, nghĩ đến nàng không chỉ mất cha – mẹ, lại vĩnh viễn si ngốc như đứa trẻ tuổi 12, hoàn toàn tin tưởng vào những lời nói dối, Mạc Đại Linh cảm giác đau, chỉ có thể ôm nàng chặt hơn, vỗ vỗ cái lưng nàng như an ủi.

“Được, Bảo bối thích tôi gọi em như thế nào tôi liền sẽ gọi em như vậy, ngoan, đừng nghĩ nữa, họ không ở cạnh em thì còn có tôi. Giờ nói cho tôi biết bảo bối làm thế nào để nó có thể thay đổi màu sắc như vậy?” Không muốn người đang trong lòng mình tiếp tục nghĩ về chuyện không vui, Mạc Đại Linh vội vàng nói sang chuyện khác.

Nói đến việc này, Đường Văn lập tức tươi tỉnh hơn, cọ cọ vào cổ Mạc Đại Linh, có chút tự hào đáp: “Em chính là đặt một bóng đèn neon màu đỏ tía trên trần nhà, bật mở công tắc sẽ đem trên tường nhuộm thành màu hồng, có phải Văn Văn rất thông minh không!”

“Đơn giản như vậy sao!... phải phải, Bảo bối nhà chúng ta là thông minh nhất.” Ngạc nhiên với thiết lập rất đơn giản lại có thể tạo ra hiệu ứng tuyệt vời như vậy, bất quá điều này không phải ai cũng có thể nghĩ tới.

“Vợ...chị nói về sau sẽ cho em ăn đậu, có phải thật vậy không?” Đường Văn chớp chớp mắt nhìn chăm chăm Mạc Đại Linh.

“Á... cái này...”

“Chị đã hứa với ông là sẽ cho em ăn, nói rồi phải giữ lời, trẻ con mà nói dối thì cái mũi sẽ dài ra đó!” Đường Văn mang âm điệu Mạc Đại Linh từng nói với nàng hướng Mạc Đại Linh hù dọa, đáng đáp như người trưởng thành giáo huấn trẻ con.

“Không được, em tối hôm qua không phải đã ăn rồi sao?”

“Vậy ngày mai em lại có thể ăn không?”

“Không được.”

“Ngày mốt á?”

“Cũng không được.”

“Aaaaa... Vợ xinh đẹp, chị nói chuyện không giữ lời.” Nhìn Đường Văn biểu tình sắp khóc, Mạc Đại Linh nhịn không được trong lòng thở dài một cái, thôi đi, dù sao các nàng cũng đều là con gái, đụng chạm một chút cũng không mất miếng thịt nào.

“Một tuần một lần, không được mè nheo!”

“Vợ xinh đẹp, chị là tốt nhất.” Đường Văn liền bật người dậy, mặt mày rạng ngời, cho nên cái biểu tình sắp khóc khi nãy cơ hồ là giả.

“....”

Kết quả, từ nay trở về sau, chức trách Mạc Đại Linh từ bảo mẫu, quản gia, nay kiêm luôn việc vú em.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 5: Đi Làm Và Đi Học

Nhìn biểu tình Đường Văn, Mạc Đại Linh dờ khóc dờ cười: “Em đúng là tên tiểu sắc lang mà...”

Thuận lợi được đáp ứng, Đường Văn đem đầu vui vào cổ Mạc Đại Linh, cười như một con mèo con.

“Chỉ là sắc lang với vợ thôi...”

“....” Mạc Đại Linh không nói nên lời.

Buổi tối đến, ánh mặt trời bên trong phòng cũng dần biết mất, mà thay thế lúc này trên trần nhà là vòng tròn ánh trăng với vô số ngôi sao, hai con người trên chiếc giường cũng đã ôm nhau tiến vào mộng đẹp.

Mà vào lúc này, trong garage xe của Đường gia, sắc mặt không biểu tình, Đường Thắng dặn dò quản gia.

“Ngày mai các nàng có hỏi ta, cứ theo những gì ta dặn mà nói lại với các nàng, cho các nàng biết là ta đã rời thành phố G trong đêm đi đến Hoa Kỳ, nhờ nàng giúp ta chăm sóc tốt cho Văn Văn.”

“Dạ! lão gia”

“Uhm” Đường Thắng hướng mắt nhìn về phòng Đường Văn, sau đó xoay người lên xe, dần dần khuất mất trong bóng đêm rời khỏi Đường Gia.

Ngày thứ hai.....

Trên bàn cơm, Mạc Đại Linh không nói gì nghe quản gia chuyển lời lại, nhin không được trong lòng chút tự nói: nguyên lai còn cho rằng chỉ ít Đường Thắng sẽ quan sát nàng một thời gian mới có thể từ ủy quyền, để nàng tiếp quản Đường thị, vậy mà lão già này cư nhiên vì quan hệ bạn bè mà rời khỏi thành phố G ngay trong đêm đi Mỹ, nói cái gì yêu thương, bất quá tựa hồ bà của Đường Văn cũng là một người ngoại quốc, thảo nào tóc nàng và cả màu mắt nàng không giống như bình thường.

“Mạc tiểu thư, lão gia mời cô hôm nay đến Đường thị tiếp nhận chức vụ Tổng tài, đây là hợp đồng lao động của cô, mời cô xem qua.” Quản gia hướng Mạc Đại Linh hơi cúi người, đưa nàng sắp hồ sơ.

Nói chung cũng không cần xem qua chi tiết hợp đồng này, Mạc Đại Linh không ngần ngại ký tên mình vào, nói trắng ra thì hợp đồng này chỉ là hình thức mà thôi, cũng không phải ai bước vào Đường thị liền có thể đảm nhiệm chức vụ Tổng tài, bất quá hợp đồng chỉ là xác thực việc nàng nhậm chức.

“Chuẩn bị xe dùm tôi, liền đi đến Đường thị” đem hợp đồng trả lại quản gia, Mạc Đại Linh tân mát ra khí chất cao quý.

“Vợ, chị muốn đi đâu?” Đường Văn nhìn đến vẻ mặt nàng, rón rén kéo kéo góc áo của nàng, nhỏ giọng hỏi.

“À... Ông giao cho tôi chút công việc, cho nên bây giờ tôi cần phải đi làm, Văn Văn ngoan ngoãn ở nhà đợi tôi về được không?” Tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc quăn Đường Văn, Mạc Đại Linh ôn nhu dỗ dành nàng.

“Được... em sẽ thật ngoan ở nhà chờ chị về, vợ phải trở về sớm nha!” Đường Văn vẻ mặt dù có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn là đáp ứng nàng hứa, nhấn mạnh thực hiện nguyên tắc nghe lời vợ, cố gắng để trở thành người chồng tốt.

Nhìn Mạc Đại Linh hài lòng rời đi, Đường Văn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: ông thật đáng ghét, bản thân rời đi thì thôi, còn bảo vợ đi làm cái gì gì công việc, làm hiện tại cũng không có ai chơi cùng mình! A a a! Chờ ông trở về, nhất định nhò hết râu mép của ông quần đi, tiểu ác ma Đường Văn trong tâm âm thầm giận dữ, nếu Đường Thắng mà biết tiểu nữ ông thương yêu nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, hôm nay chỉ vì một người “bảo mẫu” mà toan tính muốn nhò quần đi râu mép của ông, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Thời gian từng ngày từng ngày qua đi, Mạc Đại Linh tiếp quản Đường thị đến nay cũng qua một tháng, vấn đề Đường thị tuy là không lớn, nhưng nếu thời gian dài mãi không giải quyết, vấn đề nhỏ cũng sẽ biến thành cái đại sự, vì vậy vừa đảm nhiệm Tổng tài liền liên tiếp làm việc ngày đêm, làm cho Đường thị đến mức gả bay chó sủa, còn bản thân làm đến sứt đầu mẻ trán.

Mạc Đại Linh bận bẻ nhiều việc, cực kỳ bận, không chỉ chịu đựng áp lực từ phía hội đồng quản trị về việc tiến hành cải cách Đường thị, trọng dụng tài năng trẻ, loại bỏ những nguyên lão kỳ cựu không phục, cuối cùng còn muốn phát triển rộng thêm, cấp thiết tạo nhiều mối quan hệ rộng rãi xã hội làm vững vàng vị thế “Tổng” của mình.

Kết quả là Mạc Đại Linh đều mỗi ngày đi đến gần sáng mới về đến nhà, nhiều lần đi xã giao uống đến say khướt đành nhờ tài xế đưa về.

Thời gian Mạc Đại Linh đa phần bận rộn, thời gian Đường Văn ở chung cùng nàng tuy rằng càng ngày càng ít, nhưng dường như quan hệ của họ ngày càng trở nên thân mật hơn.

Nếu Mạc Đại Linh bận rộn đến khuya, Đường Văn sẽ ở phòng khách xem hoạt hình mà chờ, chờ đến khi Mạc Đại Linh trở về liền chạy đến ôm nàng một cái: “Vợ... chị về rồi”, mà Mạc Đại Linh chính vì xã giao uống say đến mức tài xế chờ về, Đường Văn hết sức ân cần chăm sóc, giúp nàng lau mặt,

gọi người làm pha trà cho nàng uống giải rượu, sáng hôm sau, bên cạnh giường còn có một cốc nước mật ong giúp Mạc Đại Linh giảm bớt sự khó chịu sau khi say rượu.

Có đôi khi Đường Vãn chờ nàng đến khi ngủ thiếp đi, Mạc Đại Linh đã từng khuyên bảo nàng, để nàng không cần đợi nữa, nhưng mỗi ngày về nhà đều thấy Đường Vãn ngồi chờ trên sofa, làm cho Mạc Đại Linh có chút cảm động không nói nên lời.

Đường Vãn mang cho nàng cảm giác, dường như không phải là vì lợi ích và quyền lực của Mạc gia, lạnh lùng, xa lạ, không có một chút nhân tình tồn tại, mà như chân chính cái cảm giác ấm áp của gia đình, có người chờ đợi, có người quan tâm, có người đặt mình vào trong lòng.

Hôm nay, đang làm việc đột nhiên Mạc Đại Linh nhận được điện thoại của một người bạn: “Đại Linh, mình có người em gái muốn đến thành phố G để học, mà cậu không phải là đang ở thành phố G sao! Thế nên giúp mình chiều cô em ấy được chứ!”

“Àh..ok! cô ấy khi nào tới...rồi...rồi.., được đến lúc đó sẽ gọi điện liên hệ.”

Bị cuộc gọi gián đoạn những vấn đề đang suy nghĩ, nhiều ngày qua đều rất bận rộn, Mạc Đại Linh đột nhiên muốn cho bản thân nghỉ ngơi một chút, vì vậy liền sắp xếp đồ đạc chuẩn bị về nhà, trên đường đi, nhân viên nhìn thấy cô đều gật đầu chào hỏi cô mang theo vẻ ngạc nhiên, cô tựa hồ nghe thấy họ đang nói về chính mình là người tham công tiếc việc như thế nào hôm nay lại về sớm như vậy, không thể không tự cười, xem ra hình tượng tham công tiếc việc của mình đã trở thành hình tượng phổ biến.

Trở về đến nhà, bỗng nhiên chợt nghĩ ra vẫn là muốn cho đứa trẻ kia một sự bất ngờ, bước đi cũng nhẹ và chậm hơn, lẳng lặng đi về hướng phòng hai người, muốn biết đứa trẻ thường ngày đều là trôi qua như thế nào. Cửa phòng không đóng kín, lộ ra khe hở nhỏ, mơ hồ từ bên trong truyền ra giọng nói:

“Vợ... vợ, Vãn Vãn hôm nay cũng ngoan như vậy nha! Vãn Vãn một mình ở nhà chơi cùng gấu bông, Vãn Vãn rất biết nghe lời, vợ sẽ không giống như Cha – Mẹ còn có cả ông như vậy đi đến nơi rất xa rất xa không cần Vãn Vãn, Vãn Vãn không muốn ở một mình, Vãn Vãn sẽ thật ngoan ngoãn ở nhà đợi vợ về á” Mạc Đại Linh vì sợ Đường Vãn ở nhà một mình buồn chán, nên đã nhờ người mua tặng nàng một con gấu hình đáng chó con màu vàng, một mình lẩm bẩm, đáng đáp cô đơn làm cho người khác khi nhìn không khỏi yêu thương.

Ngoài cửa, Mạc Đại Linh nhìn Đường Vãn một mình lẩm bẩm như vậy, có thể tưởng tượng ra, một tháng mỗi ngày nàng đều là như thế mà trôi qua, nghĩ đến Mạc Đại Linh không khỏi tự trách, rõ ràng đã hứa chăm sóc nàng thật tốt, hiện tại lại để nàng một mình, sớm nên nghĩ đến, cho dù thân thể đã thành thục như một thiếu nữ, nhưng nội tâm nàng cũng vẫn chỉ là cô bé 12 tuổi, sợ cô độc mong muốn được quan tâm, đây là chuyện rất bình thường, thế nhưng bản thân lại không nghĩ đến, còn nói nàng phải biết học cách tự chăm sóc bản thân, nhưng quên dành cho nàng sự thương yêu quan tâm, để nàng một mình trong phòng chỉ có thể tự mình lẩm bẩm.

Mạc Đại Linh trong lòng lóe lên ý tưởng, đẩy cửa đi vào, ôm lấy cái con người đang lẩm bẩm cùng món đồ chơi kia, tựa đầu lên vai nàng, hít nhẹ hương thơm Đường Vãn.

“Vợ... hi hi... chị như thế nào sớm như vậy đã trở về rồi? Đi làm mệt không? Có cần nghỉ ngơi một lát hay không?” Nguyên lai ban đầu khi nhìn thấy liền vui vẻ, chính là lời nói cuối cùng cũng biến thành tra hỏi khắt khe, Đường Vãn nhạy cảm lập tức phát hiện Mạc Đại Linh có gì đó không ổn.

Không trả lời, Mạc Đại Linh nhẹ giọng nói với Đường Vãn.

“Vãn Vãn, đi học nhé.”

“Đi học?? Vãn Vãn có thể không?”

“Tất nhiên là được!! Vãn Vãn nhà ta thông minh như vậy, tại sao lại không được!”

“Nhưng mà... em chỉ muốn ở cùng một chỗ với chị.” Có chút động tâm lại có chút do dự, Đường Vãn len lén nhìn Mạc Đại Linh.

“Hahaha... trong trường học có rất nhiều người nha, có thể chơi cùng Vãn Vãn, sau đó buổi tối Vãn Vãn tan học về nhà, tối cũng tan tầm về đến nhà, như vậy lúc không có tôi Vãn Vãn sẽ không thấy buồn, buổi tối chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ mà.”

“Thật không?” Đường Vãn cắn cắn ngón tay, nghiêng đầu bối rối nhìn Mạc Đại Linh.

“Thật.”

“Vậy Vãn Vãn cũng muốn đi học!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mỗi Quan Hệ

Mạc Đại Linh gọi điện cho quản gia, báo cho ông tìm cách sắp xếp cho Đường Vắn vào học trường học kinh tế lớn tại thành phố G, để Đường Vắn cùng cô em họ Tạ Phong học cùng một lớp, như vậy chỉ ít ở trường cũng có người chăm lo cho nàng, mà nghe nói tân sinh viên cần phải tham gia khóa huấn luyện quân sự, Mạc Đại Linh vốn định trực tiếp từ chối, mà Đường Vắn nghe đến huấn luyện quân sự không chỉ không có một chút nào chán nản, trái lại vẻ mặt lại hoàn toàn hào hứng và chờ đợi, nhìn vẻ đầy hào hứng của Đường Vắn, Mạc Đại Linh rút cuộc đành chấp nhận.

Sau đó hai người cùng đi siêu thị, mua đồ dùng cần thiết cho Đường Vắn.

“Vợ, em muốn uống cái này.”

Đường Vắn chỉ vào sữa chua trong tủ lạnh, biểu cảm hề hề nhìn Mạc Đại Linh, mà những người đi bên cạnh nghe Đường Vắn xưng hô với nàng như vậy không khỏi nhìn hai người bằng ánh mắt hèn mọn.

Đường Vắn vốn không hiểu về ánh mắt họ, cho nên chỉ là ngạc nhiên khi thấy nhiều người nhìn mình, mà Mạc Đại Linh lại rất rõ ràng ý tứ trong mắt những người này, bất quá nàng cũng không muốn để ý tới, lấy loại sữa chua mà Đường Vắn muốn uống bỏ vào xe đẩy, liền nhận được một câu cổ vũ: “Vợ... chị thật tốt”, rồi tiếp tục mua sắm.

Tuy rằng Mạc Đại Linh không thêm để ý đến ánh mắt người khác, nhưng cũng có chút lo sợ người khác nói ra những lời làm Đường Vắn tổn thương.

Nàng nghiêm túc nhìn về phía Đường Vắn nói: “Vắn Vắn, ở bên ngoài đừng gọi tôi là vợ, được không? Đây là cách gọi thân mật giữa hai chúng ta nên chỉ có thể gọi như thế khi không có người ngoài.”

“Được, vậy... ở bên ngoài em nên gọi như thế nào?” Đường Vắn hơi nghiêng đầu hỏi, mặc dù có chút ngây ngô cái gì không rõ, nhưng chỉ cần là vợ nói không cần biết đúng hay sai đều nghe.

“Gọi tôi là Đại Linh đi” Nhìn Đường Vắn một cách vui vẻ, Mạc Đại Linh bỗng nhiên trong lòng có loại cảm giác được tin cậy.

Kết quả là, lần này đi mua sắm đồ dùng sinh hoạt cần thiết lại biến thành cả xe đẩy toàn đồ ăn vặt, Mạc Đại Linh nhìn Đường Vắn với đồng đồ ăn vặt cười khúc khích, khóe miệng hiện lên tia cười yếu ớt, có lẽ chính nàng cũng chưa từng phát hiện, mình như thế nào rất ôn nhu nhìn Đường Vắn.

Mua sắm kết thúc, hai người uể oải trở về nhà, tắm rửa xong liền ngã trên giường. Lúc này Đường Vắn đem thân thể tiến sát vào trong lòng Mạc Đại Linh, dùng âm thanh có chút khàn khàn bên tai nàng nói:

“Vợ... lại qua một tuần rồi á!!”

Nghe những lời này, Mạc Đại Linh sao còn không biết ý tứ của nàng, hôm nay là ngày tròn một tuần như thỏa thuận cùng Đường Vắn, cũng chính là ngày bản thân hoạt động như một vú em...

“...Ai...em tự mình làm đi, ăn xong thì để yên cho tôi ngủ.” Chấp nhận số phận mình, nhắm mắt lại tùy ý để cho đứa trẻ kia trên người dần dần hoạt động.

Đường Vắn cúi nút buộc áo ngủ của Mạc Đại Linh, hai mắt từ từ nhắm lại, Mạc Đại Linh có thói quen khi ngủ thường không mặc nội y, thế nên áo ngủ vừa cởi liền lộ ra cánh xuân trần đầy, bộ ngực trắng nõn dưới ánh trắng tựa hồ còn trắng hơn, Đường Vắn vươn hai tay, nâng lên bên ngực trái Mạc Đại Linh, hôn lên khóa anh đào đang đứng thẳng kia, miệng nhẹ nhàng mút vào, hàm răng thỉnh thoảng khê cắn, Mạc Đại Linh hai mắt nhắm chặt, nhin không được than nhẹ.

“Đủ rồi... không nên được một tác lại muốn tiến thành một thước”, Mạc Đại Linh thanh âm có chút thờ dốt, chút ngưng ngưng cường chế Đường Vắn dừng ngay việc quấy rầy nàng.

Đường Vắn tuy rằng về không mấy tình nguyện, nhưng cũng nghe lời buông tha cho cây anh đào trong miệng ra, mang theo sợi chỉ bạc. Mạc Đại Linh vội vã xoay người sang hướng khác cột lại nút buộc, chỉnh lại áo ngủ, sau đó lại xoay người lại, đánh nhẹ vào trán Đường Vắn một cái “ngủ.”

Từ ngày sau khi mua đồ dùng cá nhân cần thiết, Đường Vắn ngoại trừ cuối tuần như thường lệ được ăn đậu, còn có thêm một việc nàng bắt đầu nhớ đến chính là... đi học.

Trong phòng khách,

Tại bàn cơm,

Hay trong phòng ngủ...

Đường Vắn không kiên nhẫn hỏi Mạc Đại Linh.

“Vợ... vợ... Vắn Vắn lúc nào mới có thể đi đến trường?”

Mạc Đại Linh lúc đầu trả lời quá vài lần sau đó là trực tiếp không nhìn tới, Đường Vắn mỗi ngày đều hỏi qua không dưới mười lần, đứa trẻ này vì sao có

thể ghi khác cách sâu sắc như vậy, rốt cuộc để nàng đến trường là đúng hay sai. ...

Thời gian tới tháng tám, nhận được điện thoại Tạ Phong, Mạc Đại Linh mang theo Đường Vần ra sân bay đón.

“A... Linh Linh, đã lâu không gặp!!”

Hai người mới vừa vặn vào đến sân bay, liền cách đó không xa truyền đến tiếng kêu to, một thân ảnh xinh đẹp đi về phía Mạc Đại Linh, ôm nàng một cái bất ngờ.

“Được rồi, được rồi, mới có bao lâu không gặp đâu. Cậu không phải lúc trước khi lên máy bay cùng mình nói đoạn video hay sao!” Mạc Đại Linh bắt đầu đi vào vào bạn tốt Tạ Phong, nhiều năm như vậy tính cư thế nào vẫn là trẻ con.

Điều này làm Đường Vần đột ngột tức giận, nhìn người phụ nữ trang phục màu đỏ vội vàng chạy đến ôm vợ mình, mà vợ không những không tức giận, cư nhiên còn ôn nhu vỗ lưng cô ta, Đường Vần sinh khí đến mức mặt đỏ bừng, tức giận đi phía hai người, giật tay Tạ Phong ra, chen vào giữa, dùng ánh mắt tàn bạo nhìn chằm chằm Tạ Phong.

Nhìn Đường Vần hành động như tuyên bố chủ quyền, Tạ Phong không nhịn được nở nụ cười.

“Ồi... đây là con nhà ai thế? Tính tình tiểu bá đạo, thật đáng yêu nha!” nhìn không được nhéo nhéo gương mặt cô bạn nhỏ, liếc nhìn Mạc Đại Linh ánh nhìn lạnh lùng tập trung tay mình, Tạ Phong thấy chút kỳ lạ trong mối quan hệ của họ.

“Được rồi chị họ, đừng nháo!! Xin lỗi, chị họ tôi như vậy không đúng mực, xin đừng trách.” Một thanh âm dịu dàng truyền đến, chỉ thấy một người mặc váy liền màu xanh lam, khuôn mặt một nữ sinh điểm tĩm kéo cái vali lớn hướng các nàng đi tới cúi chào một lần nữa, hướng Đường Vần xin lỗi.

Chưa từng gặp qua cảnh như vậy, Đường Vần có chút khản trương, nhìn về phía Mạc Đại Linh cầu cứu.

“Không cần như vậy, cũng chỉ là hay thích nói giỡn, Vần Vần sẽ không để tâm!”

“Ah... ờh...” giống như phụ họa lời nói Mạc Đại Linh, Đường Vần liên tục gật đầu, nhìn Đường Vần dửng dưng ngớ ngẩn, cả ba đều không nhịn được cười.

“Hahaha!! Linh Linh, cậu rốt cuộc là tìm từ đâu được kẻ khờ như thế, ngu ngốc một cách đáng yêu nha.”

“Tôi không ngu ngốc, tôi rất thông minh!!”

“Đừng, bảo bối nhà ta không có ngốc, Vần Vần chỉ là tính tình đơn thuần thôi.” Âu yếm xoa mấy tóc quăn Đường Vần, đáp lại nàng chính là nụ cười tươi sáng, Mạc Đại Linh cũng hướng nàng một cái mỉm cười.

Nhìn hai người trước mặt lộ ra vẻ đôi bên hài hòa như vậy, Tạ Phong sắc mặt trở nên nghiêm chỉnh hơn.

Bốn người đi hướng về một quán cà phê, Tạ Ôn Xa và Đường Vần đi ở phía trước, Đường Vần tựa hồ rất thích sự dịu dàng của cô, chính là cứ lúi rúi cùng Tạ Ôn Xa thảo luận cái gì đó. Phía sau, Tạ Phong có chút lo lắng nhìn Mạc Đại Linh:

“Cái đứa trẻ kia với cậu là quan hệ gì? Có phải hay không là loại đó?”

“Loại đó?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngó Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quân Huấn (Huấn Luyện Quân Sự)

“Giờ, cậu như thế nào lại nghĩ vậy, mình chỉ xem Vần Vần như em gái mà thôi.” Có chút kinh ngạc liếc nhìn Tạ Phong, Mạc Đại Linh tặng nàng cái nhìn mình bạch, khinh bỉ tư tưởng hèn mọn của nàng. Mà Tạ Phong nghe Mạc Đại Linh không cần suy nghĩ liền trả lời cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt quá tựa hồ nghĩ đến cái gì, do dự một chút nhìn nàng nói.

“Linh Linh, tuy rằng cậu rời khỏi Mạc gia, và gả cho Đường Gia, nhưng cậu có thể xem như nghĩ cho chính mình một chút, cô ngốc kia hẳn cũng không trở ngại cậu tìm hạnh phúc, cậu hiện tại có thể tiếp nhận Hạ Lăng Khê không? Dù sao nàng...”

“Được rồi, Tạ Phong, nếu như cậu muốn làm bà mối, hiện tại cậu có thể đi, mình và cô ấy là không có khả năng, mặc kệ mình có hay không có tự do, mình sẽ không thích nữ nhân, mà nếu là có thì người đó cũng không phải là cô ta!” Lạnh lùng cắt đứt lời nói Tạ Phong, Mạc Đại Linh liếc nàng một cái,

không để ý đến nàng có muốn nói lại hay không, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Nhìn Mạc Đại Linh đi về hướng Đường Vần, Tạ Phong có chút tức giận lập tức đuổi theo.

Trong quán cafe, bầu không khí bốn người có chút nặng nề, Tạ Ôn Xa cùng Đường Vần liếc nhìn về xấu hổ của Tạ Phong cùng về lạnh lùng của Mạc Đại Linh, không hện mà cùng cuối đầu, chăm chú ăn hết món điểm tâm cùng cafe trên bàn.

Đường Vần nhấp một ngụm cafe, mang trên môi một vòng tròn kem trắng, Mạc Đại Linh sắc mặt lạnh lùng biến thành vẻ cười cười, có chút yêu thương nhẹ nhàng vuốt mái tóc quăn của nàng, cầm lấy khăn giấy lau miệng cho Đường Vần.

Tạ Phong nhìn thấy liền bĩu môi, trêu chọc: “Chắc... chắc... Linh Linh à, xem ra cậu rất có tố chất làm mẹ, lại nhìn cô nhóc này hình như vẫn chưa cai sữa nhỉ!”

Lời Tạ Phong làm Đường Vần có chút nghi hoặc, cũng làm cho Mạc Đại Linh nhớ đến yêu cầu hàng tuần của Đường Vần, liền chột dạ, nhưng không một chút phản ứng lại Tạ Phong, chỉ hướng Tạ Ôn Xa chân thành nói: “Vần Vần rất đơn thuần, sẽ không có thái độ gì đối với người ngoài, lần này đi học, từ khi nàng 12 tuổi, đây lần đầu tiên, tôi xem Vần Vần rất thích em, cho nên làm phiền em giúp tôi chiếu cố Vần Vần, đừng để đứa trẻ này bị tổn thương.”

“Em sẽ.”

“Vây làm phiền em.”

Hai ngày sau, quân huấn cho tân sinh viên đại học G bắt đầu, học sinh yêu cầu đến trường tập hợp, Đường Vần tay cầm cái vali do Mạc Đại Linh chuẩn bị, đứng trước xe chăm chú nghe nàng căn dặn: “Lúc quân huấn, không hiểu cái gì liền hỏi Xa Xa, quần áo tôi chuẩn bị đủ cho em trong 7 ngày, khi nào thay thì cứ lấy ra là được, còn có...” Khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, Mạc Đại Linh lúc này nhìn chẳng khác người mẹ, lời nhai dặn dò những việc cần phải chú ý.

“Khụ... Mạc tiểu thư, trường yêu cầu 9h30 đến, hiện tại đã là 9h, nếu còn chưa đi sẽ muộn.” Tài xế cắt đứt lời Mạc Đại Linh, giải cứu Đường Vần tránh khỏi con choáng váng, hoa cả mắt.

“A... đi thôi, tự lo tốt bản thân.” Giúp Đường Vần chỉnh lại lọn tóc rối, Mạc Đại Linh trong mắt hiện lên một chút không nỡ, nhưng cũng chính là quyết tâm để Đường Vần đi. Cũng không phải là không trở lại, Mạc Đại Linh trong lòng tự nghĩ, bản thân có chút căng thẳng lạ, nàng tự giễu cười cười.

Mà Đường Vần trong xe lại vô cùng vui vẻ, nàng từ lúc 12 tuổi sinh bệnh, ông đã không cho nàng đi học, chỉ là mời thầy về dạy, không có bạn bè, Đường Vần dần dần tập thành thói quen cô độc, vì vậy thời trẻ con cùng bạn bè chơi đùa đối với nàng chính là hồi ức đẹp, hiện tại, nàng rất cục cựa cũng có thể lần thứ 2 đi học, không cần phải một mình.

Xe đến trước cổng trường, Tạ Ôn Xa đã đợi ở gần đó, nhìn thấy Đường Vần nhảy nhót, Tạ Ôn Xa khẽ cười.

“Vần Vần, huấn luyện quân sự rất cực khổ á, tới lúc đó mệt đến chịu không nổi liền muốn về nhà.”

“Vần Vần sẽ không sợ, quân huấn sẽ có rất nhiều chơi với mình phải không?” Đường Vần trong mắt tràn ngập mong chờ.

“Hahaha, sẽ có rất nhiều người, nhưng mà chúng ta không phải là chơi, mà chính là huấn luyện.”

“Huấn luyện? Là đánh nhau hay sao? Vần Vần không muốn đánh người!” Cắn cắn môi, trên mặt tràn đầy ủy khuất và không muốn.

“Vi sao Vần Vần lại nghĩ sẽ là đánh nhau?” Tạ Ôn Xa có chút kỳ lạ, nguyên lai còn tưởng rằng đứa trẻ này sẽ không hiểu ý nghĩa của quân huấn, vậy mà giờ không nghĩ tới nàng lại cho việc quân huấn là đánh nhau, cuối cùng là cái gì khiến nàng có suy nghĩ này.

“Lúc trước ông có cho người dạy Vần Vần, sau đó cô ấy chỉ cho mình đánh nhau, cuối cùng mình toàn đánh thua, bị đánh đến cả người đều đau, về sau Vần Vần vẫn là học tốt, có thể đem cô ta đánh bại, thế nhưng Vần Vần chính là không muốn đánh người, bởi vì Vần Vần biết khi bị đánh sẽ rất đau. Quân huấn là sẽ để Vần Vần đánh người sao? Vậy Vần Vần sẽ không tham gia, Vần Vần không muốn đánh người.”

Yêu thương xoa đầu Đường Vần, Tạ Ôn Xa còn tưởng rằng nàng là một tiểu thư khuê cát, ở nhà được yêu thương, vậy mà cư nhiên người nhà lại để nàng đi học đánh nhau, xem ra để học được kỹ năng này nàng đã phải chịu nhiều cực khổ, lúc nói đến đánh nhau cả người đều đau nhức khuôn mặt nhỏ nhắn đều trở nên trắng bệch. Bất quá thoạt nhìn thì nàng đã học xong cũng sẽ không dùng nó mà đi làm tổn thương người khác, đứa trẻ này đúng là rất đơn thuần.

“Sẽ không, quân huấn chỉ là mọi người cùng nhau học tập một chỗ mà thôi, sẽ không có đánh nhau, Vần Vần yên tâm đi.”

“A.. không đánh người thì tốt, vậy chúng ta mau đi đi, Vần Vần muốn đi quân huấn.” Đường Vần khôi phục lại vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ nụ cười tươi sáng.

“Được được, chúng ta đi vào trước, để xe đợi chỗ bãi xe của quân huấn.”

Đi vào trường đến lớp các nàng, đa số học sinh đều đã tới, các nàng mới vừa vào cửa, nhất thời làm mọi người nhìn không được kinh diễm.

Hai mỹ nhân, một khí chất ôn nhu, một vẻ ngây thơ thuần khiết, điều này làm cho một đám nam sinh trong lớp trong lòng không thôi cảm thán, mỹ nhân cùng học chung lớp, có cơ hội a. Cảm thán xong liền mới phát hiện trên tay Đường Vắn đeo nhẫn, đáng tiếc, có chủ, bất quá vẫn còn một người độc thân, vì vậy tất cả ánh mắt đều tập trung dồn hết về Tạ Ôn Xa, làm nàng có chút bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hữu Ích Và Vô Dụng

P/s của editor: chương 8 là phiên ngoại, nên ad bỏ qua, chờ nó ở cuối nhe

Hai người vừa mới ngồi xuống không lâu sau giáo viên liền vào tới. Giáo viên là cô gái chừng 30 tuổi nhìn rất có năng lực, một thân nữ tây trang, kính đen tóc ngắn, có một loại không thể nói nên lời chính là vẻ nghiêm túc và lỗi thời, nàng vỗ vỗ tay, ý bảo mọi người giữ im lặng.

“Được rồi các bạn, từ hôm nay trở đi các bạn trở thành sinh viên đại trường đại học Z, rất có tiếng tăm ở thành phố G và cả nước. Vì thế rất mong các bạn không nên bôi nhọ danh tiếng đại học Z. Tôi là giáo viên hướng dẫn các bạn trong lần đào tạo này, tôi tên Chu Ninh, các bạn có thể gọi ta là Cô Chu, đợi lát chúng ta phải ngồi xe bus đến trại huấn luyện, bây giờ yêu cầu các bạn học sinh mang hành lý đến thao trường tập hợp.”

Mọi người lấy hành lý xong liền lục đục đi về hướng thao trường, lúc này có một nữ sinh tiến đến bên Đường Vắn và Tạ Ôn Xa hiếu kỳ hỏi: “Hai người là chị em sao? Cả hai trong rất đẹp, hai bạn vừa đi vào, nam sinh trong lớp đều nhìn bằng ánh mắt như sói lang.”

Nghe nữ sinh hình dung Tạ Ôn Xa buồn cười nói: “Hahaha... bọn mình cũng không muốn trở thành món ăn của bọn họ.”

“Cũng phải, nhóm nam sinh trong lớp như thế nào có thể xứng với hai bạn. Xin chào, gọi ta là Lục Minh, về sau xin chỉ giáo thêm” Lục Minh cười vờn tay.

“Minh là Tạ Ôn Xa, còn đây là Đường Vắn, xin chỉ giáo.” Tạ Ôn Xa chỉ về phía Đường Vắn sau đó bắt tay Lục Minh.

Mà Đường Vắn đang khó hiểu về vấn đề lúc hai nàng nói chuyện, có chút nghi hoặc quay đầu hỏi: “Vi sao bọn họ ví chúng ta như thịt?”

Lục Minh: “.....”

Tạ Ôn Xa: “Uhm... bởi vì bọn họ rất thích Vắn Vắn.”

“Ồh...” Đường Vắn gật gật đầu thế nhưng vẫn là nhin không được nghi hoặc trong lòng, vì sao thích lại xem như là thịt? Vậy vợ có đúng hay không là thịt của mình?

Trên đường hướng về trại, ba người đã bắt đầu quen, Lục Minh và Đường Vắn có thể nói là vừa gặp liền thân, quan điểm của hai nàng không gì nói là phù hợp.

Lục Minh đáng người không coi là mập mạp, thế nhưng cái dáng đô đô, má tròn tròn thoạt nhìn vào chỉ muốn nựng, xem nàng như con búp bê khải ái, tuổi tác đoán tầm chừng ở 15 – 16 tuổi, Đường Vắn tuy là thân thể hoàn toàn trưởng thành, nhưng vẻ mặt ngây thơ, làm cho người khác có cảm giác chỉ là học sinh trung học đơn thuần, hai người chính là lưu riu thảo luận vài nhân vật trong phim hoạt hình, ý tưởng đều rất hòa hợp khi nói, đôi lúc còn làm động tác vỗ tay hay ôm lẫn nhau.

Nhìn hai nàng không khác gì khi còn bé, xe bus đi tới doanh trại, Chu Ninh cấp cho học sinh gian phòng tốt, sau đó dặn: “Về ký túc xá sắp xếp xong hành lý sau đó lập tức đến thao trường tập hợp, hiểu rồi chứ?”

Đường Vắn đây là lần đầu tiên ở bên ngoài, hơn nữa còn cùng nhiều người như vậy, ký túc xá họ ở tổng cộng có 6 người, Lục Minh cũng được sắp xếp ở chung cùng các nàng.

Đi tới ký túc xá bên trong đã có một tóc ngắn, mang kính gọng đen, một nữ sinh vẻ ngu dần đang trầm mặt thu xếp hành lý. Đường Vắn lần đầu tiên thấy ký túc xá dùng giường hai tầng trên và dưới, trong mắt tràn ngập vẻ hiếu kỳ, tay chạm chạm sờ sờ, trong lúc Đường Vắn đang thử tìm hiểu thì hai bên trái phải liền truyền đến tiếng cười nhạo.

“Giường tầng mà cũng chưa nhìn thấy qua sao!! Có gì đâu mà sờ mó!” Một nữ sinh tóc dài mang theo hành lý đi vào phòng thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Đường Vắn liền nhìn Đường Vắn bằng ánh mắt xem thường.

Đường Vắn bị nói liền có chút áy ngại, sờ sờ đầu nhỏ giọng ý xin lỗi, sau đó liền chạy về phía Tạ Ôn Xa và Lục Minh các nàng, Lục Minh nghe nữ sinh cười nhạo Đường Vắn, cũng nhin không được mà phản kháng: “Sờ sờ đó rồi có sao không! Chưa từng thấy qua cũng không được hay sao? Giường đó là của nhà người à, chạm vào tý có mất miếng thịt nào của người không?”

“Được rồi, không cần đòi co với họ” Tạ Ôn Xa bên cạnh cũng lên tiếng.

“Các người. hừ” nữ sinh kia muốn phản bác nhưng chính là tìm không ra lý do.

Lúc này lại một giọng khác truyền đến: “Aida... giường như thế này làm sao mà ngủ, vừa cũ, vừa cứng, sớm biết sẽ không đến nơi này chịu khổ.” Một cô gái mặc váy màu trắng mang theo túi nhỏ nhìn gian phòng cũ mà phàn nàn.

“Khó tính...” nữ sinh tóc dài nhỏ giọng nói thầm.

Sắp xếp xong hành lý, mọi người liền đi đến thao trường tập hợp, chính thức nhận quân phục, bắt đầu cuộc sống quân huấn trong vòng 7 ngày.

Vương Phùng gần đây rất chán nản, quen nhau cùng bạn gái đã 7 năm, bởi vì chịu không nổi bản thân làm trong quân đội, mỗi tháng chỉ có vài ngày gặp nhau, vừa vặn lại có một đội tân sinh viên mới mà bản thân phải tiếp nhận giáo huấn, vì vậy người đầy lửa giận toàn bộ phát tiết lên người sinh viên.

“Đứng thẳng lên, các người... là sinh viên luôn được nuông chiều sung sướng, năng mới một chút liền chịu không nổi. Đứng nghiêm, không được nhúc nhích, bất kỳ ai nhúc nhích cả đội liền bị phạt đứng 4 tiếng.”

Dưới trời nắng, mọi người đều đứng thẳng tắp, Đường Vãn các nàng cũng trong số đó, đột nhiên một giọng kêu to: “Huấn luyện viên, có người ngất xỉu, mau đưa bạn ấy đến phòng y tế.”

Nữ sinh té xỉu chính là cô gái tóc dài khi sáng cười nhạo Đường Vãn, lúc này vẻ mặt tái nhợt mà té trên mặt đất.

“Té xỉu, cái gì té xỉu! Sinh viên các người, chịu không nổi thì giả bộ bất tỉnh, hàng năm đều có những người như thế này mà trốn tránh huấn luyện, đặc biệt... là những nữ sinh, mệt một chút liền chịu không nổi, vô dụng. Đứng lên, đừng giả bộ bất tỉnh.”

Vương Phùng nhìn nữ sinh té xỉu kia làm bản thân không khỏi nhớ tới bạn gái, liền một trận tức giận: “Được, không dậy phải không, cứ để cô ta ngất, các người tiếp tục đứng cho ta, đứng đến thời gian nghỉ ngơi thì mang nàng đi đến phòng y tế.”

Các sinh viên nhìn vẻ mặt dữ tợn của huấn luyện viên, giận mà không dám nói gì.

“Huấn luyện viên, người nói nữ sinh chúng ta vô dụng, vậy xin hỏi như thế nào thì mới gọi là hữu dụng?” Đường Vãn nghe Vương Phùng nói, có chút tức giận hỏi.

Những ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Đường Vãn, Vương Phùng cũng là một trận kinh ngạc nhìn nàng, có chút khinh bỉ nói:

“Được, có lá gan, người muốn biết thế nào là hữu dụng sao, đánh ngã ta... chỉ cần người đánh ngã ta người sẽ không cần quân huấn.”

“Vậy huấn luyện viên, nếu như ta có thể đánh ngã người, như vậy ta liền có thể đưa nàng ấy đến phòng y tế chứ.” Lục Minh bên cạnh nhẹ nhàng kéo kéo góc áo, ý bảo nàng không nên, nhưng Đường Vãn vẫn là kiên định nhìn chằm chằm Vương Phùng nói.

Vương Phùng cười khinh bỉ, còn nghĩ rằng nữ sinh nghe thế liền rút lui, không nghĩ tới nàng thực sự muốn khiêu chiến.

“Được, chỉ cần người đánh ngã ta, người muốn thế nào liền như thế ấy.”

“Được” Đường Vãn đi ra khỏi đội ngũ cùng Vương Phùng bắt đầu đấu.

“Tới đây, ta nhường người động thủ trước.”

Bầu trời, Đường Vãn không nói nhiều, liền một bước xông lên, xoay người một cái, “phanh” một tiếng Vương Phùng ngã xuống đất, tất cả mọi người chứng kiến há hốc mồm kinh ngạc.

“Huấn luyện viên, xin hỏi nữ sinh chúng ta hiện tại đã hữu dụng chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vị Chanh

“Người!!!!” Vương Phùng lắc lắc đầu đứng lên. Về tức giận hướng Đường Vãn nói: “Tốt, rất tốt, ta còn nói làm sao người dám thách đấu với ta, thì ra là đã có học qua, vừa rồi là ta bất cẩn, làm lại lần nữa, lần này ta sẽ không nhường người.”

Lời nói của hắn tất cả chỉ là mượn cớ, điều này làm cho toàn bộ sinh viên ở đây đối với hắn thật sự chán ghét. Cũng có người không khỏi lo lắng, vì nếu thật sự là huấn luyện viên bất cần, vậy khi hắn tập trung thì nữ sinh kia có thể thắng được dễ dàng vậy sao, thừa lúc có chút hỗn loạn không ai chú ý, một người len lén rồi đi tìm giáo viên chủ nhiệm chủ trì công đạo.

Đối diện Vương Phùng đang tức giận, Đường Vãn không hề trả lời, chỉ là học hắn hành động khi nãy, một ngón tay hướng hắn ngoắt ngoắt, cái này càng chọc giận Vương Phùng, là nữ nhân này đang cười nhạo hắn sao, Vương Phùng lòng tự nghĩ. Hắn xông thẳng về phía Đường Vãn, nắm đấm hướng mặt Đường Vãn đánh tới, Đường Vãn nghiêng người tránh ra, liền nhanh quay sang phía sau hắn, một cước tiến thẳng vào cái mông, đem Vương Phùng té nhào úp toàn thân về phía trước hướng các sinh viên.

“Wow... không cần hành lễ như vậy, chúng tôi không kham nổi đâu!” Lục Minh ban đầu còn lo lắng cho an nguy Đường Vãn, thấy Đường Vãn khí thế như vậy, năng cũng không sợ gì mà không trêu chọc Vương Phùng. Nghe Lục Minh nói, tất cả sinh viên đều cười, làm bầu không khí căng thẳng liền trở nên thoải mái.

“Xảy ra chuyện gì, sao lại thế này?” Chu Ninh và một nam sinh viên từ xa chạy tới, nhìn các sinh viên đều cùng nhau cười, huấn luyện viên thì té trên mặt đất nghi hoặc hỏi.

Lục Minh từ trong đội ngũ đi ra, tức giận nhìn Chu Ninh nói: “Cô Chu, huấn luyện viên này không chỉ không cho chúng em mang bạn nữ kia đến phòng y tế, còn dùng lời lăng mạ tất cả nữ sinh, Đường Vãn chỉ là thấy bất bình nói vài câu, không nghĩ đến huấn luyện viên liền muốn cùng bạn ấy thách đấu, kết quả chính hắn bị đánh ngã. Cô Chu, chúng em cương quyết muốn đòi giáo viên, huấn luyện viên như vậy là không xứng đáng để dạy, các bạn nói đúng hay không?”

“Đúng, không sai, Cô Chu chúng em muốn đòi huấn luyện viên!” Tất cả sinh viên đều đồng thanh ý kiến, có thể thấy rõ Vương Phùng không vừa lòng mọi người.

“Cái này... Cô Chu, sự tình là không phải như thế! Tôi chỉ là...” Vương Phùng từ trên mặt đất gấp gấp đứng lên hướng Chu Ninh giải thích, thế nhưng lập tức bị Chu Ninh cắt đứt.

“Được rồi thầy Vương, thầy không cần phải nói, sự tình này tôi sẽ phản ánh lên cấp trên trường, thầy đợi lãnh đạo trường xử lý! Bạn kia... theo tôi mang bạn học té xỉu lên phòng y tế, còn lại giải tán nghỉ ngơi.” Chu Ninh vừa chỉ Lục Minh vừa nói, nhờ nàng hỗ trợ khiêng nữ sinh, cùng đi về hướng phòng y tế, hoàn toàn không để ý đến Vương Phùng.

Tất cả sinh viên chứng kiến sự việc, kết quả tất cả đều vây xung quanh Đường Vãn, khen ngợi sự dũng cảm của nàng, một bên Vương Phùng sắc mặt thâm hại, hắn nghĩ, có lẽ cuộc sống quân ngũ của hắn cũng là sắp kết thúc rồi.

“Bạn học, bạn thật lợi hại nhe! Bạn học bạn tên gì? Chúng ta làm quen đi.”

“Bạn học, bạn học...”

Đường Vãn bị mọi người vây quanh hoan nghênh như anh hùng vừa chiến thắng trở về, hỏi đủ chuyện, làm nàng không biết phản ứng như thế nào, nàng có chút ngượng ngùng đẩy mọi người chung quanh ra, gấp gấp chạy nhanh trốn sau lưng Tạ Ôn Xa.

Nhìn Đường Vãn khôi phục dáng dấp trẻ con, Tạ Ôn Xa nở nụ cười, quay phía sau nhìn Đường Vãn, rồi hướng các bạn học nói: “Các bạn, bạn tôi vừa nãy thật khản trương, hiện tại có thể để bạn ấy nghỉ ngơi một chút, đừng làm phiền được không?”

Tất cả sinh viên nghe như thế cũng không còn hỏi nữa, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng sự tò mò, dần dần rời khỏi thao trường.

Đợi mọi người sau đó rời đi, Tạ Ôn Xa từ phía sau lôi Đường Vãn ra, sờ sờ đầu nàng: “Vãn Vãn nói cho mình biết, vừa rồi cậu vì sao chống lại huấn luyện viên, hơn nữa còn muốn cùng hắn đánh nhau, không phải từng nói không muốn đánh nhau vì sẽ làm người khác đau sao?”

“Bởi vì... hắn là người xấu, hắn khi dễ nữ sinh, còn nói chúng ta vô dụng, giáo viên trước đây của mình nói, ghét nhất chính là bị loại người này khi dễ, nam nhân tự cho mình là đúng, cho nên mới nói với Vãn Vãn gặp phải loại người này không nên lưu tình, mặc dù nếu đánh nhau nữ nhân cũng không thể so với nam nhân!” Từ lúc ban đầu có chút do dự đến cuối cùng vẫn là lòng đầy căm phẫn, Đường Vãn nói ra lý do còn mang theo chút tức giận chưa nguôi.

“Ah... Vãn Vãn làm không sai, người như hắn nên cho hắn một bài học để hắn biết mà tôn trọng phụ nữ.” Đồng tình gật đầu, Tạ Ôn Xa cũng bắt đầu từ Đường Vãn mà nhận thức ra, nữ sinh đối với nam sinh cần như thế nào để bình đẳng nhau, hai nữ nhân cùng thảo luận cùng trở về ký túc xá.

Bên kia Lục Minh cùng Chu Ninh mang nữ sinh té xỉu đến phòng y tế, từ thao trường đến phòng y tế đường đi tuy rằng không xa, nhưng hai người đều là nữ, sức lực không bao nhiêu vì thế đều cảm thấy cực kỳ khó khăn.

“Á...” Chu Ninh không chú ý đến phía trước có cái hố, chân phải liền trượt, nàng vội vã ngồi xổm xuống nắm lấy mắt cá chân, mím môi biểu tình thống khổ.

“Cô Chu, không sao chứ?” Chu Ninh đột nhiên buông tay, Lục Minh một mình cật lực đỡ nữ sinh té xỉu kia.

“Không sao, trật tí thôi, em đưa bạn ấy đến phòng y tế trước, tôi từ từ tới đó.” Có lẽ do đau giọng Chu Ninh có chút run rẩy.

Cau mày, Lục Minh có thể nhìn ra rõ ràng rất đau nhưng vẫn cố mà chịu đựng, không biết vì sao lại có chút đau lòng: “Cô Chu, em đưa bạn ấy đến phòng y tế trước, cô đợi em một chút, em lập tức quay lại đỡ cô”. Không đợi Chu Ninh trả lời, Lục Minh liền nhanh chóng mang nữ sinh đi đến phòng y tế.

“Bác sĩ... bác sĩ, chúng ta có người ngã xỉu, ông mau đến xem” Sau khi chuyển hết gánh nặng sang bác sĩ, Lục Minh nhẹ nhõm, nán lại không lâu, liền quay lại tìm Chu Ninh. Đến nơi lúc này, Chu Ninh vẫn còn duy trì trạng thái bất động ban đầu, Lục Minh bước đến, vỗ vỗ vào lưng nàng, có chút lo lắng hỏi: “Cô Chu, cô thật không sao chứ?”

“Không sao... em giúp tôi đến phòng y tế thoa thuốc được không?” Nghe thanh âm Chu Ninh nói với mình, Lục Minh đi đến bên cạnh đỡ nàng đứng lên, bởi vì một chân bị đau, còn một chân Chu Ninh đứng lên toàn bộ trọng lực cơ thể đều đổ dồn hết lên người Lục Minh.

Lục Minh nhìn Chu Ninh vẻ mặt có chút khó khăn, đầu nghĩ ra một ý, liền đi tới phía trước nàng ngồi xổm thấp lưng xuống, nói với Chu Ninh: “Cô Chu, thôi lên lưng em cõng cô.”

Chu Ninh ngạc nhiên nhìn hành động như lời vừa nói của Lục Minh, có chút động lòng, dù sao bản thân bị thương là do chính mình không cẩn thận, mất cả chân động một chút liền đau đớn, thật sự đi đến phòng y tế không biết sẽ nặng hơn như thế nào, nhưng nhìn thấy Lục Minh thân hình nhỏ nhắn nâng lại có chút do dự: “Em... được không? Không được cũng đừng cố quá sức.”

“Lên đi, không việc gì, em biết cứ việc gì cũng không tốt hơn ngoài sức chịu đựng.” Lục Minh giả vờ xem như chuyện không khó khăn, quay sang Chu Ninh cười nói.

“Vậy được, cảm ơn em” Thở phào nhẹ nhõm, Chu Ninh nhẹ nhàng ghé trên lưng Lục Minh.

“Không cần, nên mà.” Chu Ninh thoát nhìn vốn là người trưởng thành đầy đặn, nhưng khi đứng lên không khỏi ngạc nhiên, Lục Minh cảm thấy không hề khó khăn, hơn nữa trên người nàng lại tỏa ra một cô hương chanh tươi mát, thật phần cảm thấy dễ chịu.

Để bầu không khí không quá nhàm chán, Lục Minh bắt đầu tìm kiếm chủ đề bắt chuyện: “Cô Chu, trên người cô có hương thơm chanh thật dễ chịu, là cô dùng dầu gội hay nước hoa.”

“Tôi không dùng nước hoa, hơn nữa dầu gội tôi dùng cũng không phải hương chanh.”

Lục Minh: “.....”

.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hội Diễn Văn Nghệ

Trên đường đi, hai người một lần nữa im lặng, đến phòng y tế, vì phòng cũng chỉ có một Bác sĩ, vì vậy nhìn Chu Ninh chỉ là chân bị bong gân, vị Bác sĩ mở chai thuốc mang đến đưa Lục Minh thoa cho Chu Ninh, bản thân mình thì chăm sóc cho nữ sinh bị xỉu khi nãy.

Chu Ninh ngồi trên giường phòng y tế, nhìn Lục Minh cầm chai thuốc ngồi xổm trước mặt mình, có chút ái ngại nói: “Để tôi tự làm.”

“Không được, loại thuốc này trị bong gân cần nhất chính là xoa, cô làm sao có thể tự mình xoa tốt, vẫn là để em làm, cô ráng chịu đau một chút.” Lục Minh cau mày, có chút bất mãn nhìn Chu Ninh nói, lòng tự nghĩ đến mức này mà còn khách sáo cái gì chứ.

“Vậy được rồi... cảm ơn em...” Ngượng ngùng cời giày cao gót, nhìn bàn chân được nắm giữ trên tay Lục Minh, Chu Ninh nhỏ giọng cảm ơn.

Chu Ninh chân đã sưng lên, làn da trắng tinh tể ở mắt cá chân đã chuyển thành màu tím, trông rất nghiêm trọng, Lục Minh nhìn thấy trong lòng tự dưng phát sinh một chút giận dữ, bị thương nghiêm trọng như thế mà vừa rồi lại còn muốn tự đi, trong lòng lo nghĩ, bàn tay xoa thuốc không tự chủ mà tăng thêm lực. Điều này làm Chu Ninh đau đến không kiềm được mà rít lên, cố chịu đựng đau đớn, giọng yếu ớt nói: “Có thể nhẹ tay một chút không...???”

Bây giờ biết đau rồi sao, mới vừa nãy còn muốn gắng gượng mà, lòng Lục Minh tự nghĩ, nhưng miệng vẫn nói: “Không thể không dùng lực, như vậy sẽ không tan hết máu bầm.”

“Vậy... uhm... cứ xoa đi.” Không thể không nhắm mắt lại, Chu Ninh cố gắng ráng chịu cơn đau sẽ đến, đợi rất lâu, nhưng lại không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy trên chân truyền đến cảm giác nhẹ nhàng xoa bóp, mờ mắt, Chu Ninh vô cùng ngạc nhiên nhìn Lục Minh, không biết đang nghĩ gì, khóe miệng hiện lên tia mỉm cười... đứa trẻ này, rất biết cách làm người khác khổ.

Quân huấn thời gian tuy rằng có gian khổ, nhưng thoáng cái qua rất nhanh, lần trước sự việc đánh nhau, Vương Phùng cũng đã rời khỏi quân đội, Đường Văn cũng qua lần này mà trở thành tân sinh viên có tiếng, được mọi người còn gọi cho cái tên nữ anh hùng, cũng không hẳn danh xưng kêu gọi như thế nào, quan trọng chính là đa phần sinh viên đều đối với nàng đặc biệt có tình cảm, trong quân huấn, Đường Văn nhận được một đồng thư tình, nếu không phải một số người nhìn thấy trên tay nàng có đeo nhẫn, nói không chừng tuyệt đối không buông tha.

Mà Lục Minh thời điểm cũng cảm thấy bản thân có chút không ổn, từ lần trước ở phòng y tế về sau, nàng luôn luôn không nhận được mà tìm kiếm bóng dáng Chu Ninh, nhìn nàng nói chuyện cùng đồng nghiệp, nhìn nàng cười với các sinh viên, có chút kỳ quái vì sao bản thân như vậy lại quan tâm đến giáo viên, có lẽ nghĩ rằng cùng nhau trong 4 năm, bản thân tự cho mình một lý do, vì vậy bắt đầu tiếp cận Chu Ninh, cải thiện tốt mối quan hệ thầy trò.

Ngày cuối cùng của quân huấn, tạm biệt giáo viên huấn luyện trong bảy ngày qua, tất cả mọi người ngồi xe bus trở lại trường học, lúc này Chu Ninh cầm lấy micro trên xe bus nói: “Hey... hey, được rồi, các bạn giữ yên lặng một chút, hàng năm trường đều tổ chức hội diễn văn nghệ cho các tân sinh viên, lần này hội diễn văn nghệ sẽ diễn ra vào đầu tháng tiếp theo, quy định mỗi lớp ít nhất phải có hai tiết mục, hơn nữa để nâng cao sự hưởng ứng nhiệt tình của mọi người, trường lần này còn có tăng thêm mức tiền thưởng cố định, hy vọng sinh viên có thể tham gia trở tài khả năng của mình, vậy nên, trong số các bạn ai muốn tham gia thì đăng ký với tôi ngay bây giờ.”

Nguyên lai các sinh viên nghe đến tiền thưởng liền hưng phấn, bắt đầu thảo luận cùng với bạn bè, trong đó không thể không kể cả Lục Minh bên cạnh Đường Văn, hai mắt sáng lên, lôi kéo tay Đường Văn: “Văn Văn, Văn Văn, có tiền thưởng, chúng ta cùng tham gia đi.”

“Tiền thưởng là cái gì, có thể ăn không?” Đường Văn nghiêng đầu một chút nhìn về hưng phấn của Lục Minh, bây giờ nàng có chút mơ hồ hiểu ra cái gì là con sói muốn ăn thịt.

“Giải thưởng là tiền, tiền không thể ăn, nhưng có thể mua được rất nhiều thức ăn, đại học G lớn như thế tiền thưởng chắc chắn không ít, đến lúc đó nếu như thắng, tiền thưởng chúng ta mỗi người một nửa, Văn Văn, cậu cùng với mình tham gia nhé.” Lục Minh hai tay nắm chặt không kém phần kích động đứng lên, bắt lấy hai vai Đường Văn dùng sức lắc lắc, biểu cảm nài nỉ.

“Được rồi được rồi, mình sẽ tham gia cùng cậu, đừng lắc mình nữa, chóng mặt quá...” Bị lắc đến không chịu nổi Đường Văn chỉ có thể đưa ra lời hứa, thế nhưng cũng không rõ ý hội diễn văn nghệ, vì vậy liền hỏi: “Dùng cái gì tham gia?”

“Còn dùng cái gì, chương trình như vậy thì chỉ có thể hát, khiêu vũ để tham gia.” Liếc Đường Văn một cái, lại bắt đầu nói: “Mình biết chơi piano, Văn Văn cậu biết chơi gì, chúng ta cùng nhau thống nhất để tham gia.”

Nghe Lục Minh hỏi, Đường Văn gãi gãi những loạn tóc quần bị loạn của mình, cuối đầu đếm những ngón tay: “Mình biết đánh nhau, biết hát, biết khiêu vũ, biết vẽ... còn biết... còn biết... á mình quên rồi.....”

“Choáng...”

Gãi đầu xấu hổ: “Hình như mình còn biết rất nhiều, nhưng mà nhiều quá nên mình quên rồi...”

“...Vậy cậu hát đi, mình sẽ chơi đàn cho cậu hát, tiết mục chúng ta như vậy nhất định có thể đứng hạng nhất.” Vô nhẹ vào vai Đường Văn, Lục Minh hào hứng nói.

Nhìn Lục Minh như vậy phán đoán, Đường Văn không hiểu vì sao lòng mơ hồ có chút bất an.

Xe bus đến trường, tất cả sinh viên đều cảm hành lý trật tự xuống xe, đa phần là trọ lại ở trường, chỉ có số ít là không vì có nhà tại thành phố G, tạm biệt Lục Minh, Tạ Ôn Xa nắm lấy Đường Văn đi đến cổng trường, đã có một chiếc xe Porsche màu xanh đậu ở đó, thấy Đường Văn đi ra, cửa xe liền được mở, bước xuống xe là một nữ nhân quần áo trang nhã, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, đứng là Mạc Đại Linh.

Đường Văn vừa nhìn thấy Mạc Đại Linh xuất hiện, liền bỏ Tạ Ôn Xa cùng hành lý chạy vội đến, giang hai tay nhào ngay vào người Mạc Đại Linh, cọ cọ vào cổ nàng, Mạc Đại Linh hai tay choàng qua ôm lấy thắt lưng Đường Văn xoa xoa, có chút đau lòng, kề bên tai nàng nói: “Gây rồi.” Lại đẩy Đường Văn ra, hai tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Bất quá vẫn còn có thể xinh xắn... có ngoan ngoãn nghe lời Xa Xa không? Cùng bạn học ở chung có tốt không? Có kết thêm bạn mới không?” Giám định hoàn tất sau đó liền một tràn quan tâm hỏi.

Đường Văn kên nhẫn trả lời: “Vâng... em rất nghe lời Xa Xa, các bạn đối với em rất tốt, em còn có thêm người bạn mới tên Lục Minh.”

Lúc này Tạ Ôn Xa từ xa đi tới: “Chị Đại Linh, Văn Văn em trả lại chị không có vấn đề gì nhé, Văn Văn tuy rất đơn thuần, nhưng vẫn có thể thích nghi với môi trường này, trong thời gian huấn luyện đã làm được một điều tuyệt vời, bây giờ Văn Văn chính là nhân vật phong vân, là một nữ anh hùng của trường nha...” Đang nói đến biệt danh của Đường Văn, Tạ Ôn Xa không thể không che miệng cười thầm.

“Gi... nữ anh hùng, Văn Văn làm gì mà mọi người gọi là nữ anh hùng?” Mạc Đại Linh không nói gì nhưng nàng chính là có chút nghi hoặc, tiểu nha đầu nhà nàng có chuyện gì sao.

“Chị đưa bạn ấy về tự mình mà hỏi đi, em còn phải về ký túc xá thu gom hành lý, nhưng mà Văn Văn rất là không đơn giản.” Có chút ý vị hướng Mạc Đại Linh cười cười, Tạ Ôn Xa phát phát tay tạm biệt Đường Văn, mà Mạc Đại Linh không biết làm thế nào, chỉ biết đề xuống nghi vấn trong lòng, chuẩn bị về nhà hỏi lại Đường Văn.

Về đến nhà, Đường Văn tắm rửa sạch sẽ, hai người nằm trên giường, Mạc Đại Linh ôm lấy thân thể mềm mại của Đường Văn, nhìn chăm chăm vào mắt nàng,捏捏 khuôn mặt nàng ngừ ngừ hỏi: “Thành thật khai báo, thời gian huấn luyện em đã làm cái gì, vì sao mọi người lại xem em là trọng điểm còn đặt cho em cái biệt danh như vậy?”

Đường Vần cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt của Mạc Đại Linh, có chút thấp thỏm, đùa đùa hai tay mình: “Oh... em và giáo viên huấn luyện đánh nhau.”

“Đánh nhau!!!! Như thế nào lại đánh nhau với giáo viên huấn luyện, có bị đau ở đâu hay không?” Không đợi Đường Vần nói hết, hai từ đánh nhau cũng đã đủ làm Mạc Đại Linh thập phần khản trương, trong mắt nàng tràn ngập lo lắng, từ trên xuống dưới liền kiểm tra thân thể Đường Vần xem có bị thương hay không.

“Tên huấn luyện viên kia thật xấu, khi dễ nữ sinh, sau đó Vần Vần cùng hắn đấu một trận, Vần Vần rất lợi hại nha, không có bị thương, đem hắn đánh ngã, các bạn đều rất phục em.” Đường Vần vẻ mặt kiêu ngạo hướng Mạc Đại Linh khoe chiến tích của mình.

Tuy rằng Đường Vần bình yên vô sự, còn được bạn học xem trọng, thế nhưng Mạc Đại Linh chính là rất tức giận, giận Đường Vần không biết bảo vệ bản thân, gõ vào đầu nàng nói: “Lần này không bị thương là tốt, thế nhưng lần sau thì sao, mỗi lần đều may mắn như vậy sao?”

Nghe ra trong lời nói Mạc Đại Linh có phần tức giận, Đường Vần cẩn thận nhìn biểu tình Mạc Đại Linh, vẻ đáng thương kéo kéo tay nàng: “Xin lỗi, Vần Vần lần sau sẽ không đánh nhau.”

“Em còn dám có lần sau!!!” Xoa xoa thái dương, Mạc Đại Linh ngữ khí uy hiếp.

“Không có lần sau... vợ, là em sai rồi...” Tiến đến phía trước Mạc Đại Linh vẻ mặt lấy lòng, giống như cún con làm sai hướng chủ nhân làm nũng.

“Em đó nha.....” không chịu nổi vẻ mặt làm nũng của Đường Vần, Mạc Đại Linh bất đắc dĩ hạ giọng.

Thấy nàng giảm bớt cơn giận, Đường Vần liền nhắc tới muốn cùng Lục Minh tham gia hội diễn văn nghệ.

“Vợ... vợ, cô giáo Chu nói trường muốn tổ chức hội diễn văn nghệ, Minh Minh lại muốn em cùng tham gia với bạn ấy. Minh Minh là bạn học mới của em, cậu ấy tên Lục Minh, vợ xinh đẹp, em có thể tham gia không? Minh Minh còn nói nếu đạt giải sẽ nhận được tiền thưởng, còn nói tiền thưởng có thể mua được rất nhiều đồ ăn, Vần Vần thắng có thể lấy tiền thưởng mua đậu không?” Đường Vần mở to mắt, nhìn Mạc Đại Linh chờ mong, nếu như nàng phía sau còn có cái đuôi nhỏ lắc lư, vậy liền giống y như cún con đòi thức ăn.

“Được, tham gia đi, nhưng tiền thưởng không phải để dùng mua đậu.” Ôn nhu cười cười, không muốn đứa trẻ này yêu thương ai khác ngoài bản thân, Mạc Đại Linh chỉ muốn chính mình là bầu trời riêng của nàng.

Nghe đến không thể mua đậu, Đường Vần có chút thất vọng, nhưng thất vọng cũng mau chóng bị phá vỡ bởi sự phấn khích khi tham gia hội diễn văn nghệ, có chút thấp thỏm hướng Mạc Đại Linh nói: “Vợ... vậy chị có thể đến xem chúng em biểu diễn không? Minh Minh nói để em hát tình ca, em muốn hát cho vợ xinh đẹp nghe.”

“Được tôi nhất định tham gia, Vần Vần có thể hát cho tôi nghe, tôi rất vui!” Mạc Đại Linh ôn nhu nhìn Đường Vần, vương tay nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Đường Vần chôn đầu ở cổ nàng, cảm giác hạnh phúc liền nở nụ cười e thẹn. Một lát sau như nhớ ra cái gì đó, bật đầu dậy nhìn lên nói: “Vợ... vợ... một tuần rồi!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ghen

Bên kia Đường Vần mỹ mãn tiến vào mộng đẹp sau khi hoàn tất xong hoạt động chu kỳ theo hàng tuần, mà bên này Lục Minh nằm trên giường cầm điện thoại nhìn đờ đẫn, chỉ mới vừa không gặp vì sao lại nhớ đến như vậy, cuối cùng là gọi hay không gọi? Trễ như vậy rồi mà gọi có thể hay không là quá đường đột.

Trên mặt tràn ngập sự rối rắm, đột nhiên lẩn qua, mặc kệ, gọi đi.

“Beep.....” Sau khi chờ đợi khá lâu, Lục Minh dự định gác máy, điện thoại bên kia được nhắc lên.

“Alo...xin chào, cho hỏi là ai?” giọng nữ nhẹ nhàng băng lãnh từ trong điện thoại di động truyền đến, Lục Minh một trận kích động, nàng có chút khản trương, nói năng lộn xộn trả lời: “À... Cô Chu... là em... Lục Minh, cái mà... cô... cô ngủ chưa? Không làm phiền cô chứ?”

“A... Lục Minh, không có không có, em tìm tôi có chuyện gì sao?” Ngữ khí chính là như bình thường nhàn nhạt, nhưng qua tai Lục Minh lại trở thành không kiên nhẫn, nàng có chút xấu hổ, bất quá vẫn kiên trì nói: “A... Cô Chu... em muốn hỏi vấn đề về hội diễn văn nghệ, có vài chỗ không rõ lắm.”

“Oh... vậy à.” Chu Ninh giọng điệu chút do dự, nhưng vẫn nói: “Vậy bây giờ em rảnh thì đến ký túc xá tìm tôi, thuận tiện giúp tôi một chút.”

“À... được... được, em lập tức đến... khoan... Cô Chu, cô sống tầng mấy?”

Trên đường chạy đến nơi Chu Ninh, Lục Minh nghĩ giống như đang nằm mơ, bước đi đều có chút phiêu phiêu, trên mặt lộ rõ vẻ cười, lòng nghĩ rốt cuộc cũng có thể tiến thêm một bước, bất quá chỉ là bản thân còn chưa rõ lắm vì sao lại muốn tiến thêm một bước rồi một bước.

Đi đến công viên nơi ký túc xá, tìm được tầng nơi Chu Ninh ở, hít vào thật sâu, tâm tình mang theo chút khẩn trương đứng trước cửa: “Cô Chu, em đến rồi, cô có nhà không?” Không nghe một tiếng bước chân truyền đến “Cạch...” Một tiếng mở cửa.

“Lục Minh... mời vào.”

Chu Ninh tay ôm một tiểu hài tử mấy tháng tuổi, thái dương mồ hôi trắng tấp tuông còn dính trên mặt, rõ ràng là biểu hiện chật vật, mà tiểu hài tử kia trong lòng nàng chính là nhãn mặt khóc lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng Lục Minh thân thể nhất thời cứng ngắc, khóe miệng hơi giật, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào tiểu hài tử bé bỏng mũm mĩm đang khóc kia nói: “Cô Chu... đây là... con của cô?” Lục Minh hy vọng câu trả sẽ là không, nhưng thực tế lại phủ phàng, nghe Lục Minh hỏi đến đứa trẻ, Chu Ninh hưng phấn trả lời: “Đúng vậy, rất dễ thương á.”

Nàng nhìn tiểu hài tử trong tay Chu Ninh đang khóc đến nước mắt nước mũi chảy liên tục: “Đúng vậy... r... rất dễ thương” Lục Minh miễn cưỡng trả lời.

Đi vào trong phòng, Lục Minh vẫn là khó chấp nhận việc cô giáo xinh đẹp trước mặt mình đã là nữ nhân của người khác, vì sao trong lòng thấy đau, như là bị đoạt thứ gì đó trân quý, các nàng hẳn nên là bạn bè tốt, thấy bạn bè hạnh phúc không phải nên vui vẻ sao, vì do gì bản thân như vậy mà muốn khóc, Lục Minh khóc không ra nước mắt.

Không chú ý đến vẻ buồn bã của Lục Minh, Chu Ninh rốt cục cũng vỗ về được tiểu hài tử trong lòng nín khóc, thở phào nhẹ nhõm liền rót nước mời Lục Minh: “Ở đây tôi không có nhiều đồ uống, em dùng tạm nước lọc nhé.”

“Oh... cảm ơn Cô.” giống như vừa bị trút hết khí lực, Lục Minh yếu ớt trả lời.

“Làm sao vậy?” Cảm giác có chút không ổn, Chu Ninh lo lắng nhìn nàng hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Không muốn tâm tình bị bại lộ trước mặt Chu Ninh, Lục Minh nói sang chuyện khác hỏi về tiểu hài tử. “Cô Chu, đứa nhỏ của cô dễ thương như vậy, chắc nam nhân của cô rất tuần tú, thật hạnh phúc nha...” giọng nói cuối cùng cũng khó nén thương tâm nên âm thanh càng ngày càng nhỏ.

“Nam nhân của tôi... a em hiểu lầm rồi!” Ánh mắt ngạc nhiên nhìn tiểu hài tử, Chu Ninh đoán tình hình che miệng cười.

“Đứa trẻ này là do tôi nhận nuôi, tháng trước tại cổng lớn trường đại học G tôi nhặt được hắn, không biết vì sao lại có cha mẹ như vậy, cứ nhiên vứt bỏ đứa bé khải ái như thế này.” Ánh mắt thương tiếc nhìn đứa trẻ trong lòng, Chu Ninh trên người tản ra một loại tình thương của người mẹ, làm cho người khác cảm thấy một loại ấm áp an tâm.

Không phải sao, haha... không phải là tốt rồi. Trong lòng vô thức nghĩ như vậy, Lục Minh không biết vì cái gì bản thân lại như vậy.

“Lục Minh?? Lục Minh?? em làm sao vậy?” Thấy Lục Minh khóe môi nhếch cười khúc khích, miệng lẩm bẩm Chu Ninh chút khẩn trương hỏi nàng.

“A... không việc gì, được rồi cô Chu, cô cần em hỗ trợ cái gì á?” Lục Minh phục hồi tinh thần, nàng lần thứ 2 nói sang chuyện khác.

“Ồ... em không phải có chuyện muốn hỏi tôi về hội diễn văn nghệ hay sao?”

“A... cái đó không vội, ngày mai em lại đến cũng được, chuyện của cô quan trọng hơn...” Lục Minh ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng chính là đang nhảy múa, ngày mai lại có thể đến, Yeah!!!

“Như vậy thì...!” Chu Ninh có chút ngượng ngùng, gương mặt hơi phỉm hồng, ngại ngùng cuối đầu: “Đứa nhỏ này lúc nào cũng muốn tôi ôm, nói lòng tay một chút liền khóc, đã trẻ thế này rồi tôi còn phải giữ nó, sau đó... cái kia lại tới... mà cái đó dùng hết rồi, cho nên em có thể hay không giúp tôi đi mua cái kia được không?”

Đoạn lời nói này làm Lục Minh mơ hồ, cái gì cái này, cái kia rồi cái đó: “Cô Chu, mua cái kia là cái gì?”

“Haizz... thì là cái kia á.”

“Cái kia á????”

“Thì là... thì là...????”

“Băng vệ sinh đúng không!!!”

“.....”

Sau sự việc băng vệ sinh, mối quan hệ giữa cả hai gần hơn... gần đến mức trên cả mức giáo viên học sinh... trên bằng hữu.

Trong thời gian này Lục Minh mượn cơ khác nhau tiếp cận Chu Ninh, có khi thì hỏi về vấn đề gì đó, khi lại là đến thăm tiểu mỗ mỗ, mà Cô Chu của chúng ta lại chẳng thấy gì sai, phần Lục Minh bản thân lại không nói ra được mục đích vì gì. Kết quả đáng lẽ ban đầu còn cùng muốn Đường Vãn công khai tham gia hội diễn văn nghệ với việc đánh đàn kết hợp Đường Vãn hát tình ca, liền giục nàng luyện hát, và yêu cầu Đường Vãn giữ bí mật.

Vì vậy Mạc Đại Linh phát hiện, gần đây tiểu nha đầu nhà mình có chút thần bí, bản thân khi trở về lại không thèm ôm mình một cái, liền trốn trong phòng ôm máy tính gần tai nghe rồi rên rĩ, hơn nữa bản thân nhìn thấy nàng liền khẩn trương nhanh chóng tắt đi, giống như bản thân rất sợ bị phát hiện.

Mạc Đại Linh chính là oán niệm, đứa trẻ nhà mình làm sao vậy?

Rất cục, trước đêm hội diễn một ngày, hai người cùng đến phòng âm nhạc của trường, chuẩn bị hợp nhất tình ca, âm thanh tiếng nhạc phát ra từ đầu ngón tay Lục Minh đổ xuống, này từ lâu nghe qua khúc dạo nhạc n lần, làm Đường Vãn liền hòa nhập trạng thái, không giống bình thường giọng nói non nớt, nhưng khi cất hát lại là âm thanh khàn khàn, tựa hồ như một thân thương đang thì thầm bên tai lời tình yêu, giọng hát cùng tiếng nhạc ăn ý kết hợp, có thể nói bản thân hai người đều chìm đắm.

Một lần đi qua: “Quá tuyệt vời, Vãn vãn cậu hát thật là hay quá đi mất hahaha... nếu xếp về trình độ của chúng ta không phải là chiến thắng rất cao sao.” Hưng phấn Lục Minh ôm Đường Vãn biểu đạt vui vẻ hiện rõ điều muốn của mình.

Bị ôm chặt có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu Đường Vãn vui vẻ nói: “Minh Minh cậu đàn cũng rất tốt mà.”

“Đó là... mình nhớ khi mình... khụ... thôi đi không nói, đi về chuẩn bị tốt tinh thần cho hội diễn ngày mai.”

“Ngày mai v...à, chị của mình cũng đến xem!!!” nhớ tới Mạc Đại Linh dặn, vừa định thốt ra tiếng vợ, liền chuyển nhanh thành chị.

Roi vào mắt Lục Minh cũng không phát hiện ra lời nói Đường Vãn có vấn đề: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, đến xem thôi khác huy hoàng của chúng ta.”

Ngày hôm sau Mạc Đại Linh lái xe đi đến đại học G, nhớ tới ngày hôm qua Đường Vãn biểu tình nói cho nàng biết về hội diễn văn nghệ, nàng nhin không được muốn cười, chính là biểu tình muốn ta đi cổ vũ, thật là...

Dừng xe xong, Mạc Đại Linh đợi nửa ngày, rõ ràng tiểu nha đầu còn nói sẽ đến đón mình, thế nào hiện tại không nhìn thấy, nhìn đồng hồ đeo tay, nàng có chút nghi hoặc, quên đi tự bản thân đi vào, có thể là do nàng bận. Dọc theo đường đi hỏi rất nhiều sinh viên đi ngang qua, Mạc Đại Linh rốt cục cũng đi đến lễ đường của hội diễn văn nghệ, bởi hội diễn còn chưa bắt đầu nên bên ngoài rất là náo nhiệt, ă, có người thố lộ sao? Nhất ban học sinh làm thành một vòng tròn, vây quanh hai người trung tâm không ngừng hò hét: “đồng ý đi... đồng ý đi...”

Nhìn cảnh tượng hạnh phúc này Mạc Đại Linh mỉm cười, không khỏi trong lòng cảm thán, sinh viên... đúng là tuổi trẻ. Mạc Đại Linh ánh mắt nhìn hai người đứng trung tâm, ánh mắt tập trung trên người nữ sinh kia, vì sao người kia nhìn quen mắt như vậy? Tóc quần màu nâu!!! Đường Vãn!!

Thảo nào không đi đón mình, cơ bản chính là ở đây nói chuyện yêu đương, ngực liền toát ra một cổ hỏa không rõ, ánh mắt u lạnh nhìn phía người nam sinh, khóe miệng nhếch cái cười lạnh, chậm rãi đi đến.

Bên kia

“Đường Vãn, em đồng ý làm bạn gái của tôi đi, tôi thật sự rất thích em.” Dương Chiêu quỳ một gối xuống đất, trên tay giơ lên 99 đóa hoa hồng, hân tin tưởng chỉ cần là nữ nhân ai cũng sẽ cảm động với chiêu này. Riêng ở chỗ này bài tỏ cũng chính là muốn Đường Vãn bị áp lực mọi người mà đáp ứng mình, như thế một cái cực phẩm khẳng định sẽ thuộc về bản thân hắn.

Mà Đường Vãn có chút phiền não, đoàn người này vây bắt nàng không cho nàng đi, còn có một nam sinh cứ một mực muốn nàng đáp ứng, đáp ứng gì vậy!!! Làm trễ thời gian đi đón vợ, nếu không phải vì vợ không cho nàng đánh nhau, nàng nhất định dẹp hết những người chặn đường này.

Hai bên đang giằng co, một thân ảnh trong trẻo, giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Thiệt ngại quá, Vãn Vãn nhà chúng tôi đã có chủ rồi, vị bạn học này cậu tìm người khác đi nhé!”

“A... mỹ nhân này, xin hỏi cô là????” Dương Chiêu vừa định quay sang phía âm thanh phát ra mà chửi cho một phen vì dám phá đám, nhưng khi nhìn thấy là một mỹ nữ, vì vậy lập tức chuyển hân thái độ.

Bên kia Đường Vãn thấy nàng liền bật người chạy tới: “V... chị...”

Chị???? Mạc kệ thân phận là chị hay không, trước tiên nên thiết lập mối quan hệ tốt, chị – em đều đẹp như vậy, nói không chừng có thể có hai chị – em cùng nhau... Dương Chiêu môi nhếch lên cười, trong lòng vui vẻ... yeah...

Tự như nam nhân không hiểu được nữ nhân, chúng ta cũng không hiểu rõ những nam nhân kia, không biết họ lấy đâu ra mà tự tin, hân tưởng hân là quan trọng sao!!

“Xin lỗi, tôi là đến xem em ấy biểu diễn, không biết chúng tôi có thể đi không?” Mạc Đại Linh hướng Dương Chiêu ôn nhu cười nhẹ, làm cho hân tâm

tình mê đắm, miệng vô thức mà trả lời: “Được... được.” Lòng thầm nghĩ, thật đẹp... nhưng khi hần hoi phục lại tinh thần mới phát hiện... người đâu?

Thoát khỏi sự phiền phức của đám nam nhân kia, Mạc Đại Linh nắm tay Đường Vãn đi hội trường, sờ sờ nhẹ đầu Đường Vãn, trong mắt hiện lên tia cảm giác mát mát: “Vãn Vãn, bình thường các nam sinh đều đối với em như vậy đúng hay không?”

“A...? Có lúc có, có lúc bọn họ viết thư cho em” Đường Vãn trong mắt tràn ngập vẻ nghi vấn, vì sao nàng cảm thấy trong ánh mắt vợ nàng có chút lạnh lùng.

“Vậy sao?” Cẩn rằng cô gắng thốt ra hai chữ này: “Vãn Vãn có thích mấy nam sinh đó không?”

“Không thích, bọn họ rất phiền, Minh Minh nói bọn họ chính là con ruồi!” Đường Vãn nghiêm mặt, có chút tức giận khi nói.

“Vậy... Vãn Vãn có muốn loại bỏ bọn họ không?” Mạc Đại Linh trong ánh mắt hiện ra tia tính toán.

“Muốn...” Không chút nào cảm kích Đường Vãn liền trả lời, có thể thoát khỏi phiền phức đó mà cảm thấy vui vẻ.

“Vậy thì em nên..... cứ nói như vậy, hiểu không?”

“Oh... Oh...”

Lúc này, đến tiết mục của Đường Vãn và Lục Minh thì...

Đường Vãn: “Bài hát này mình muốn hát tặng một người, cảm ơn tình yêu người đó đối với mình, ủng hộ mình, cảm ơn mọi người...”

Lục Minh: “Không phải chứ, hóa ra còn có cả đoạn này sao!!!”

Mạc Đại Linh: “Nhìn em xem chừng còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tình Thám

“Đây là bài hát tình ca đơn giản...”

Đường Vãn khi hát thần thái phi thường, đôi mắt vẫn hướng về Mạc Đại Linh, mà Mạc Đại Linh cũng là nhìn nàng mỉm cười.

Tại hai người cho nhau cái nhìn âu yếm, Lục Minh lại cảm thấy lòng mình lạnh lạnh, ban đầu còn muốn cùng Đường Vãn hòa nhau làm cho điểm đạt cao, kết quả hiện tại là một phen tình cảm đến buồn nôn, làm cho nam nhân theo đuổi Đường Vãn nản lòng, thành công ngăn chặn những con ruồi phiền phức.

Ca khúc sau khi kết thúc, tuy rằng đại đa số nam sinh phản ứng âm ỉ, nhưng ban giám khảo điểm chấm cực kỳ cao, nguyên nhân chính là giọng hát với cảm xúc chân thành tha thiết tình cảm, làm cho không khỏi say mê. Kết quả tiết mục hai người đoạt giải nhì. Trao giải, Lục Minh cầm tiền thưởng, Đường Vãn cảm thấy ghen.

Trao giải kết thúc, hai người đem tiền thưởng chia ra, Lục Minh vội vàng đi tìm Cô Chu, dĩ nhiên là mời nàng đi ăn, mà Đường Vãn cũng vội vàng trở về ôm ấp vợ, vì vậy hai người đi theo hai hướng khác nhau.

Mạc Đại Linh tại lễ trao giải sau khi kết thúc liền rời đi đến bãi đỗ xe chờ Đường Vãn, lúc này một thanh âm truyền đến: “A... vị tiểu thư xinh đẹp, cô điều kiện rất tốt, có hay không muốn tham gia làng giải trí, tôi là người tìm kiếm tài năng của Cty Giải trí Stars, đây là danh thiếp của tôi.”

Một cái ăn mặc âu phục, tướng mạo cũng là dễ nhìn, nam nhân hướng Mạc Đại Linh đi tới, tự cho là rất tuấn tú, liền bắt lấy tay nàng hôn lên. Mà này nọ hôn vừa vặn bị Đường Vãn nhìn thấy, nàng liền một cô tức giận, bản thân vợ vì sao có thể để cho người khác hôn, chính mình còn chưa hôn như vậy. Nhìn phía trước hai người cười cười, cảm giác như bảo vật mình sắp bị cướp đi, Đường Vãn trong ngực càng phát ra lửa giận nhưng ngoài mặt chính là không chút biểu tình.

Đường Vãn chạy nhanh về hướng Mạc Đại Linh, mỉm cười, nhưng mục tiêu thật tế không phải là nàng.

“chị...”

Mạc Đại Linh chỉ vừa nhìn thấy một bóng vượt qua, một cái bóng đánh vào trước mặt nam nhân kia, đem nam nhân đụng ngay một cái, ngã cách đó không xa, mà Đường Vãn chính là hi hi cười xuất hiện trước mặt Mạc Đại Linh, vừa vặn tiến vào lòng nàng cạ... cạ.

Mạc Đại Linh không nói gì, nhìn tiểu nha đầu trong lòng, lại nhìn sang phía nam nhân, phiền não xoa nhẹ thái dương, ở trong lòng xác định: Đây chính là cô ý??

Mạc Đại Linh nhu liễu xoa mái tóc quăn Đường Vần, có chút không hài lòng nói: “Được rồi, Vần Vần lần sau đừng vội vã như vậy, không cần thận trọng phải người khác là trẻ con, còn đem bản thân bị thương thì làm sao?”

Thấy Mạc Đại Linh không có trách cứ mà còn lo lắng, Đường Vần nhẹ nhàng âm thanh hài lòng trả lời: “Oh... được.”

“Vị tiểu thư kia... cô... chờ một chút...” lại một cái hôn hên giọng nữ từ phía sau Đường Vần truyền đến.

“???” Đường Vần quay đầu, nhìn bốn phía, trên mặt mang theo nghi hoặc, dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào mình

“Đừng đứng... chính là cô.” Đây là nữ tử vẻ còn non nớt, tựa hồ chỉ mới tốt nghiệp đại học mà thôi, nàng hai bước liền chạy đến trước mặt hai nàng hướng Đường Vần gật gật đầu.

Bình ổn lại hô hấp, từ trong túi lấy ra cái danh thiếp đưa cho Đường Vần: “Xin chào, tôi là người đại diện Cty Tinh Hải, cứ gọi ta là Tiễn Như khi này có nghe cô hát, cảm thấy cô rất có tiềm năng, cho nên chúng tôi muốn cùng cô hợp tác, không biết ý cô như thế nào?”

Mạc Đại Linh đem Đường Vần từ trong lòng ra, nhìn nàng với ánh mắt hiếu kỳ, thoáng suy nghĩ một chút, tiếp nhận danh thiếp nói: “Tôi hiện tại là người giám hộ của em ấy, đối với chuyện gia nhập làng giải trí, chúng tôi muốn thảo luận một chút, có kết quả sẽ cho cô câu trả lời.”

“Được... vậy các người cứ bàn bạc thảo luận với nhau cho thống nhất, tôi xin đi trước.” Quay sang Mạc Đại Linh lịch sự cuối chào, Tiễn Như dù khuôn mặt còn non nớt chưa trưởng thành, nhưng xử sự lại rất chính là tao nhã.

Mạc Đại Linh nhìn Tiễn Như đi xa, lại nhìn về phía nam nhân té trên mặt đất không hề động tĩnh, liền lấy ra điện thoại gọi 120, sau khi lên xe cả hai cùng trở về nhà.

Phía bên kia Tiễn Như, sau khi họ rời khỏi cũng lấy ra điện thoại di động bấm một dãy số: “Alo... Tổng tài, người cô nói tôi đã gặp qua.”

“Oh... phải, kết quả thế nào.”

“Bây giờ còn chưa biết, các nàng nói khi về sẽ thảo luận thêm, Tổng tài, vì sao đối với nữ nhân kia để tâm như thế, nhất định phải cùng cô ấy ký kết.” Tiễn Như có chút do dự chính là không thể chống đối nên hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì cô ta rất có tiềm năng!!! Không phải sao... hahaha”

“Vậy sao....”

Về đến nhà, Đường Vần ngồi trên sofa, hai khuỷu tay chống trên đầu gối, hai tay giữ lấy hai má, thờ ơ nhìn Mạc Đại Linh, đáng đáp sinh khí cực kỳ tức giận, Mạc Đại Linh nhìn về Đường Vần không nhịn được cười: “Hahaha, ai chọc Vần Vần nhà ta á.”

“Hummm” Đường Vần quay sang chỗ khác không cho nàng đùa bỡn.

“Làm sao vậy, không để ý tới tôi sao?” Mạc Đại Linh ngạc nhiên quay sang cùng phía Đường Vần hỏi.

“Hmm” Lần thứ hai chuyển sang hướng khác.

“Được rồi, bảo bối... nói cho tôi biết, tôi đã làm sai cái gì?” Hành động rõ ràng như vậy cuối cùng Mạc Đại Linh nhận ra chọc giận Đường Vần là chính mình.

Bị Mạc Đại Linh truy hỏi, Đường Vần rốt cục thờ ơ phì phì mở miệng: “Nam nhân kia hôn tay chị... em còn chưa hôn qua, hơn nữa vợ, chị còn đối với hắn cười tươi như vậy.”

Thì ra là vì chuyện đó, nàng có thể hiểu tiểu nha đầu nhà mình chính là ghen tỵ sao? Mạc Đại Linh nhìn không được cười khê trong lòng, chẳng rõ vì sao cảm giác hạnh phúc, Mạc Đại Linh kéo Đường Vần vào trong lòng: “A... được rồi, đừng nháo, tôi hứa lần sau sẽ không như thế, Vần Vần có thể tha thứ cho tôi không?”

“Humm... miễn cưỡng tha thứ cho chị.” Đường Vần nhăn mặt kiêu ngạo nói.

“Hahaha...” Mạc Đại Linh ôm chặt Đường Vần ở trong lòng, Đường Vần thân thể mềm mại, mỗi lần ôm đều mang đến cho nàng cảm giác thoải mái, tựa hồ mất mát trong cơ thể đều được lấp đầy, làm nàng cả người tràn đầy thỏa mãn.

Ngay lúc đầu không khí hài hòa này, nàng lười biếng nói: “Vần Vần thích hát sao?”

Cơ bản tại trong lòng Đường Vần gần như sắp ngủ, nghe Mạc Đại Linh hỏi, mơ hồ ngẩng đầu lên: “À... hát sao? Vần Vần thích.”

“Vậy muốn làm ngôi sao không? Ngôi sao là những người thường xuất hiện trên TV đó.” Mang theo tia triu mến, Mạc Đại Linh kỳ thật rất muốn Đường

Vấn tham gia vào làng giải trí thử xem, có Đường Thị phía sau làm hậu thuẫn, không lo nàng bị khi dễ, Mạc Đại Linh muốn Đường Vấn có thể trải nghiệm thêm cuộc sống thú vị, để nàng có sự nghiệp và mục tiêu của chính mình.

“Hà...” Không hiểu ý tứ Mạc Đại Linh, Đường Vấn nghiêng đầu nghi hoặc.

“Làm ngôi sao, Vấn Vấn sẽ có thể hát cho rất nhiều người nghe, sẽ có rất nhiều người yêu mến em”

“Vậy vợ, chị cũng có thể nghe em hát không? Có thích em không?” Nói đến cái này Đường Vấn hưng phấn đứng lên, hăng hái bùng bùng nắm lấy y phục Mạc Đại Linh.

“Tất nhiên rồi” Mím cười gật đầu.

“Vậy Vấn Vấn muốn đi làm ngôi sao!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đường Kiều

Mặc dù Đường Vấn bị lời Mạc Đại Linh làm cho cao hứng, nhưng Mạc Đại cũng không muốn cho Đường Vấn ngưng việc học, vì vậy tối Mạc Đại Linh liền gọi cho Tiền Như, báo Đường Vấn đồng ý gia nhập làng giải trí, nhưng không phải lúc này, mà là sau khi nàng tốt nghiệp đại học.

Tiền Như sau khi nghe phân bổ của Tổng tài, bất cứ điều kiện gì đều đáp ứng, đối với yêu cầu của các nàng không suy nghĩ mà đồng ý, không rõ nàng như vậy có mục đích gì, Mạc Đại Linh lòng tuy chút nghi hoặc nhưng cũng không thể tìm ra lý do, tạm thời vẫn là quy tội do mị lực Đường Vấn.

Kết quả việc đề cho Đường Vấn tham gia và trở thành ngôi sao hãy còn là khoảng xa không hẹn thời điểm.

Tại ngày thanh bình đầy ý nghĩa này, thời gian không nhanh không chậm trôi qua, từ biệt mùa hè oi bức, nghênh đón trời vào thu của mùa lá rụng.

Hôm nay là thứ 7, khó có được thời gian rảnh rỗi để Đường Vấn liên lạc cùng bạn bè, Mạc Đại Linh mời Tạ Ôn Xa và Lục Minh đến chơi, cũng không nghĩ đến lại nghênh đón thêm một vị khách lạ. Trên lưng mang túi du lịch, quần Jean cùng áo thun, đứng ngoài cửa bấm chuông.

“Tĩnh... tong...”

Nghe tiếng chuông, Mạc Đại Linh có chút nghi hoặc nhìn số người hiện diện phòng khách, giờ này ai lại đến nhỉ?

Nàng đi hướng cửa lớn nhìn ra thấy một khuôn mặt thanh tú nữ sinh ở trước cổng, tuy rằng không rõ nàng đến đây làm gì, nhưng trước tiên vẫn là mở cửa.

Nữ sinh làn da màu lúa mạch, mang theo chút râm nắng, nàng nhìn thấy Mạc Đại Linh sau đó liền cười to: “Oh... đây chắc chắn chính là chị dâu!”

Lời nói này làm Mạc Đại Linh không biết trả lời như thế nào.

Lúc này nghe tiếng vang, Đường Vấn quay đầu nhìn về phía cửa, đột nhiên nàng mang theo tia mừng rỡ đáng tuổi cười hướng nữ sinh kia, nhưng cũng không khỏi phàn nàn: “Kiều Kiều, Kiều Kiều, em như thế nào bây giờ mới đến thăm chị.”

Mạc Đại Linh nhìn Đường Vấn trong lòng Đường Kiều, vẫn chưa hiểu rõ sự tình, chỉ là trong lòng không hiểu vì sao có chút đồ kị cùng lửa giận: “Vấn Vấn, không được thô lỗ, qua đây. Xin hỏi... cô là?”

Đường Vấn dù có chút không tình nguyện, nhưng vẫn là nghe lời đi đến bên cạnh Mạc Đại Linh.

“Ai da... Vấn Vấn không nói về em cho chị biết sao?” Đối với câu hỏi Mạc Đại Linh, Đường Kiều vô cùng kinh ngạc, bất quá nàng vẫn là bắt lấy hai tay Mạc Đại Linh trịnh trọng nói: “Chị dâu, xin chào, em là em họ của Vấn Vấn, gọi em Đường Kiều, Vấn Vấn về sau làm phiền chị rồi.”

Lúc này Đường Vấn không vui vẻ, nàng nhớ cái tên nam nhân kia tâm tình liền khó chịu, dùng lực gỡ lấy tay Đường Kiều ra, giận giữ nói: “Không được đụng.”

Nghe Đường Kiều giải thích, tâm Mạc Đại Linh liền nhẹ nhõm, lại nhìn phản ứng Đường Vấn, nàng không khỏi có chút vui vẻ, hướng Đường Kiều cười nói: “Vào trong trước đi, đừng đứng bên ngoài.”

Tại phòng khách, hai người sớm bị Đường Kiều gọi chị dâu làm cho mơ hồ, nàng là em họ Đường Vấn, nàng gọi chị dâu Mạc, lẽ nào Đường Vấn còn có

một anh trai?

Đầu đầy nghi hoặc hai người nhìn Mạc Đại Linh có chút do dự nhìn không được hiểu kỳ, không biết có nên hỏi hay không, nhìn đáng đáp hai nàng, Mạc Đại Linh lòng sáng tỏ, trêu chọc nói: “Tôi là được Vắn Vắn cưới về làm vợ, mọi người sẽ không cảm thấy kỳ quái chứ?”

Nhất trí lúc đầu, đối với việc nữ ái nữ, Tạ Ôn Xa không có gì là phản đối, trái lại còn nghĩ như vậy rất tốt, mà Lục Minh nghe qua lời này cũng liền hiểu ra, hóa ra nữ sinh cũng có thể có tình với nhau, ta và Chu Ninh có đúng hay không cũng có thể như vậy... giật mình trước suy nghĩ, lúc đầu loại bỏ ý niệm, nhưng khi trái tim đã gieo trồng hạt giống, lúc nào nảy mầm, ai cũng không biết trước.

Cả hai cách nghĩ đều giống nhau cho rằng hôn nhân luôn xuất phát từ tình yêu, vì vậy cho rằng Đường Vắn và Mạc Đại Linh là yêu nhau mới có thể kết hôn, thứ nhưng cũng không rõ chân tướng chính là chỉ vì lợi ích.

Lúc cả hai đang cứ ngây người, thì Đường Vắn và Đường Kiều đang trò chuyện. Đường Kiều có chút hưng phấn nói: “Vắn Vắn, nghe quản gia nói chị đi học tại trường đại học G, trường học của em cũng đang cùng trường đại học G trao đổi sinh viên, em sẽ đi xin chuyển đến học cùng chị được không?”

Đường Vắn mở to mắt vẻ chờ mong nắm lấy hai vai Đường Kiều, chỉ còn thiếu chưa nhảy dựng lên: “Được được, em mau chóng chuyển đến, chúng ta cùng nhau đi học.”

Trò chuyện một lúc, Đường Kiều mới phát hiện có hai người khách lạ, vì vậy liền vương tay đến các nàng chào hỏi: “Xin chào, mình là Đường Kiều.”

Trả lời nàng cái mỉm cười, Tạ Ôn Xa bắt tay nàng: “Xin chào, tôi là Tạ Ôn Xa, bạn của Đường Vắn.” Tay chạm tay trong nháy mắt, mà ngực Đường Kiều đột nhiên không hiểu vì sao có chút rung động, cảm giác như có luồng điện chạy qua...

Lục Minh cũng thu hồi tinh thần: “Xin chào, mình là Lục Minh, cũng là bạn của Đường Vắn.”

Bốn người sinh viên cùng nhau thảo luận hàng loạt các chủ đề, Mạc Đại Linh hoàn toàn chỉ ngồi bên cạnh, điều này làm nàng cảm giác như mình đã già, nhìn thời gian cũng đã 5h chiều, liền đứng dậy nói: “Các người cứ trò chuyện đi, tôi đi làm cơm.” Rồi đi thẳng vào phòng bếp.

Đối với Đường Vắn, Đường Kiều có chút ghen tị lại chút vui mừng, ghen tị là vì Đường Thắng thật sáng suốt, có thể tìm cho nàng nữ nhân tốt như vậy, tuy rằng là ép duyên nhưng nếu đó là Mạc Đại Linh thì đúng là không tệ, hơn nữa sau đó phát hiện bản thân là thích nữ nhân, nhưng bởi vì bảo thủ mà không nói ra. Vui mừng là vì Đường Vắn rốt cục cũng có người chiều cổ, nhìn nàng ưu tư như vậy, lúc trước chỉ nàng duy nhất làm bạn, hiện tại chính là có chị dâu chiều cổ, còn có thêm nhiều bằng hữu.

Thấy Mạc Đại Linh rời đi, Đường Kiều lay khuỷa tay Đường Vắn: “Vắn Vắn chị và chị dâu sống chung như thế nào?”

Đối với Đường Kiều hỏi, Đường Vắn hơi ngẩng cao đầu, tự hào nói: “Vợ xinh đẹp đối với chị rất tốt, cho chị ăn đậu, tuy rằng không phải mỗi ngày đều được ăn, cho chị đến trường, ngoài Xa Xa và Minh Minh còn có rất nhiều bằng hữu, còn có... còn có.. Vắn Vắn thích hát, vợ đã nói sau khi chị học xong đại học sẽ cho chị làm ngôi sao.”

Đậu?... nhưng đậu là cái gì? Đồ ăn vặt sao?

“Cái gì ăn đậu?”

Đường Vắn bần tay che lấy miệng, âm thanh nhỏ nhỏ thoát ra từ rào cản: “Vợ không cho chị nói.”

“E hèm... vậy hai người có cái kia không?” Đường Kiều lên nhìn nhà bếp, nhỏ giọng hỏi.

Nói đến cái kia, Lục Minh tinh thần lại nâng cao, nàng khẽ sát Đường Kiều nhỏ giọng hỏi: “Là cái kia sao?”

“Ngươi hiểu... hắc hắc...”

“Nhưng mà họ tại sao muốn cái kia?”

“Yêu nhau là không cần cái kia sao?” Trợn mắt quay sang nhìn Lục Minh, Đường Kiều khinh bỉ hỏi lại.

Yêu nhau đều phải nói đến cái kia... vậy ta và Cô Chu... nghĩ nghĩ, Lục Minh mặt liền đỏ lên.

Nhìn hai người nói chuyện cứ như đổ nhau, Đường Vắn và Tạ Ôn Xa nghi hoặc liếc mắt nhìn nhau.

“Cái kia là cái gì?” Đường Vắn kéo kéo góc áo Đường Kiều, quay đầu sang hỏi nàng.

Nhìn về bộ dạng cùng nghi hoặc của Tạ Ôn Xa, không muốn đánh mất hình tượng trong lòng nàng: “Khụ... chờ lúc chỉ có hai người chúng ta, em sẽ nói chị biết.”

P/s của editor: ráng chờ nhen, Đường Vắn về sau chẳng phải dạng vừa đâu hìhì

Chương 15: Tư Liệu Giảng Dạy

Sau khi ăn cơm xong, Lục Minh và Tạ Ôn Xa cáo từ ra về, Đường Kiều bắt đầu giải đáp vấn đề nghi hoặc của Đường Vãn tại phòng khách.

“Khụ... Vãn Vãn, em hỏi chị trước, chị và chị dâu tiến triển tới đâu rồi?”

“Tới đâu là sao?” Đường Vãn càng mở to mắt, vẻ mặt mê hoặc nhìn Đường Kiều.

“Ý là... hai người có hay không hôn nhau.”

Đường Vãn ngoẹo đầu sang 1 bên suy nghĩ uể oải nói: “Không có, chỉ có ôm thôi.”

“Giữ chứ... chỉ mới đến đây thôi sao.” Đường Kiều không khỏi kêu thầm trong lòng, làm thế nào mà hai người này quan hệ thuần khiết như vậy chứ. Sau tiếng thở dài, chính là vẫn vui vẻ vỗ vỗ vai Đường Vãn hướng mục tiêu.

“Vãn Vãn em nói cho chị biết, chị nhất định phải mang vợ chị đẩy ngã! Biết vì sao những người yêu nhau luôn muốn cái kia hay không? Cái kia là duy trì tình cảm hai người, không có cái kia không chân chính là người yêu, vì vậy chị nên tranh thủ cùng vợ hòa cái kia đi, có hiểu chưa?”

“Nhưng mà... cái kia là cái gì?” Chính là vẫn không rõ ràng lắm hàm ý cái kia, Đường Vãn vẫn như trước ngây thơ.

“Cái kia... aida..khó mà nói rõ ràng, em có rất nhiều tư liệu dạy về cái kia, em đi lấy đến cho chị xem, chị cứ học theo trong đó, tranh thủ cùng vợ làm cái kia!! Hắc hắc...” Nói đến tư liệu Đường Kiều hèn mọn nở nụ cười, giọng cười làm cho người khác khi nghe không khỏi ớn lạnh.

Cơ bản Mạc Đại Linh thấy hai chị em cứ lén lút tại phòng khách, cũng không để ý cho lắm, chỉ đơn giản nghĩ lâu ngày không gặp nhau sẽ rất nhiều chuyện cần nói. Thế nhưng hai người đã ở trong đó ngày người nấy tiếng đồng hồ, đều qua luôn thời gian Đường Vãn thường hay nghỉ ngơi, điều này làm Mạc Đại Linh rất nghi hoặc, đi nhanh đến chuẩn bị gọi Đường Vãn về phòng nghỉ, kết cục, mới vừa tiếp cận chợt nghe thấy âm thanh xì xầm kỳ quái, vừa nghe tiếng gõ cửa bên trong liền nhón nhíp bước chân, nhưng âm thanh kỳ lạ cũng đột nhiên biến mất.

Cửa được mở ra liền để lộ bộ mặt đỏ bừng cùng nụ cười toe toét của Đường Vãn và Đường Kiều, Mạc Đại Linh vừa muốn nói với Đường Kiều để Đường Vãn nghỉ ngơi, Đường Kiều cũng liền mở miệng nói: “A... chị dâu, chị đến là muốn mang Đường Vãn về nghỉ ngơi!! Thật ngại quá, nói chuyện quên mất thời gian, chị dẫn chị ấy về đi nhé, Vãn Vãn đừng quên chuyện mà em giải thích với chị đó.”

Đường Kiều quay lại trừng mắt nhìn Đường Vãn, điều này làm Đường Vãn không khỏi mắc cỡ cúi đầu, càng làm Mạc Đại Linh tăng thêm nghi hoặc, hai cái người này muốn làm cái gì đây?

Nhìn Mạc Đại Linh dẫn Đường Vãn rời đi, Đường Kiều thở phào nhẹ nhõm, bản thân chỉ có thể vì Đường Vãn mà làm như vậy, vì muốn quan hệ lâu dài của hai người để Mạc Đại Linh yêu thương Đường Vãn. Đường Vãn đối với Mạc Đại Linh tình cảm tự bản thân có thể nhìn ra được, mà chính chị dâu ngày ngày kề cận Đường Vãn, khẳng định khả năng là đối với Đường Vãn cũng có cảm giác, chỉ là chính bản thân còn chưa nhận ra.

Nắm tay Đường Vãn về đến phòng ngủ, Mạc Đại Linh cũng không có hỏi nàng là chuyện gì để Đường Vãn đi tắm, liền lấy văn kiện ra vừa xem vừa chờ, chỉ chốc lát phòng tắm mở cửa, Mạc Đại Linh quay đầu nhìn lại chỉ thấy đi ra một Đường Vãn cư nhiên trần trụi, làn da tựa tuyết trắng phía trên hai điểm hồng mai, phía dưới từng lúm thura thót, khiến Mạc Đại Linh không khỏi miệng lưỡi khô khốc, trong lòng cũng phát ra ngọn lửa đang dần đốt cháy không rõ, mím môi, ép buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại, giả vờ trấn định nói: “Vãn Vãn, sao không mặc quần áo mà lại đi ra, mau mặc quần áo vào nếu không sẽ cảm lạnh bây giờ.”

Thấy biểu hiện Mạc Đại Linh Đường Vãn có chút thất vọng, yểu ớt trả lời: “Oh...”

Bước thứ nhất: Câu dẫn => Thất bại.

Trở lại phòng tắm mặc xong quần áo, Đường Vãn tự cho mình thêm dũng khí, Kiều Kiều nói bước thứ nhất thất bại không có việc gì, mình còn 2 bước.

Bước thứ hai: Nhõng nhẽo.

Đến lúc hai người nằm ở giường, Mạc Đại Linh theo thói quen ôm Đường Vãn, nhưng thật ra Mạc Đại Linh nhận ra Đường Vãn hôm nay có phần hiếu động, ở trong lòng nàng liên tục cọ xát, vừa rồi nhìn thấy nàng lửa thể đã làm Mạc Đại Linh có chút khó nhịn, hiện tại còn trong lòng nàng mà làm loạn, cứ như lửa đang cháy đỏ thêm dầu.

Vẫn là không nhịn được vỗ đầu Đường Vãn, Mạc Đại Linh nghiêm giọng: “Không được động nữa, còn động đi ra phòng khách mà ngủ, mau ngủ đi.”

Bước thứ 2 => Thất bại.

Chỉ có 3 bước, cả hai đều thất bại.

Bước thứ 3: Tăng độ mạnh.

Mạc Đại Linh thấy Đường Văn yên tĩnh lại mới thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ rằng, nàng cư nhiên nghiêng người trườn lên người Mạc Đại Linh cuối đầu hôn nàng, đầu lưỡi nghịch ngợm, tinh tế tìm kiếm lối vào, cuối cùng vẫn là tìm được sau đó cùng nàng dây dưa triền miên hôn nhau.

Cứ như vậy hôn không biết bao lâu, Đường Văn bởi vì không thở nổi mới tạm thời buông ra, sau đó liền muốn tiếp tục, chỉ là một khắc Mạc Đại Linh lấy lại tinh thần, một cái tát lạnh băng rơi xuống Đường Văn.

“Oh... vợ... vì sao đánh em?” Đường Văn cảm thấy thất vọng, vừa nãy còn tốt mà, rõ ràng là vợ rất thích.

“Văn Văn... em... vì sao em muốn làm vậy?” Mạc Đại Linh che miệng, ánh mắt phức tạp nhìn Đường Văn.

Àn... Kiều Kiều dặn khi vợ hỏi không được nói là nàng dạy, nói là học trên tivi.

Đường Văn cuối đầu, hai tay nắm chặt lo lắng nói: “Ah... trên TV không phải những người yêu nhau đều hôn nhau sao?”

Người yêu...? Chúng ta làm gì có khả năng, cần cần môi, Mạc Đại Linh quay đầu không nhìn tới Đường Văn, ép buộc bản thân ngừng khi lãnh đạm nói: “Em hôm nay ra phòng khách ngủ.” Nói xong liền trực tiếp nằm xuống không để ý đến Đường Văn.

Đường Văn ngẩn người, nhìn Mạc Đại Linh trực tiếp ngủ, khóc không ra nước mắt nghĩ: “Vì sao, kịch bản của Kiều Kiều đâu phải như vậy đâu???”

Bước thứ 3: Vẫn như vậy => Thất bại.

Buổi sáng hôm sau, Đường Văn mất đèn thâm quần, muốn lấy lòng tiến đến bên Mạc Đại Linh, mà Mạc Đại Linh chính là xem Đường Văn như không khí, trực tiếp không nhìn đến, bữa sáng cũng không ăn đi đến Đường Thị, Đường Văn đứng ở bàn ăn sáng không sao lấy lại được tinh thần.

Đường Kiều tới nhà nhìn thấy Đường Văn đôi mắt thâm đen, nghĩ thầm ngày hôm qua nhất định thành công, mang theo dáng tươi cười hèn mọn, trực tiếp đến bên cạnh Đường Văn, nhỏ giọng hỏi: “Văn Văn ngày hôm qua thế nào, hai người có phải trải qua rất tốt đẹp.”

Nghe Đường Kiều hỏi, nhớ đến ngày hôm qua Mạc Đại Linh khác thường, Đường Văn vẻ mặt phẫn nộ quay sang Đường Kiều hét lên: “Kiều Kiều, đều là do em hại, vợ không thèm để ý đến chị!!”

Bị quát cách giận dữ làm giật mình, Đường Kiều trong lòng nghĩ cái này... đã biết chị dâu cũng khó mà chấp nhận, mất mặt quá, không biết nói cái gì an ủi nàng đây.

“Cái này... Văn Văn, chị phải biết rằng, những người yêu nhau thường hay có những mâu thuẫn nhỏ, qua vài ngày sẽ ổn thôi.” Miễn cưỡng nói ra như thế, bản thân Đường Kiều cũng không tin.

“Có thật không?”

“Đương nhiên... em là rất có kinh nghiệm.”

“Được rồi...”

Cả ngày Đường Văn có vẻ lơ đãng, Tạ Ôn Xa cũng cảm thấy kỳ lạ, cũng may CD hôm hội diễn văn nghệ vừa được đưa tới, vì vậy liền hẹn với Đường Văn buổi tối đến nhà nàng xem chủ yếu làm Đường Văn vui vẻ.

Buổi tối, Mạc Đại Linh từ Đường Thị sắp xếp ổn định mọi thứ thì cũng đúng giờ tan tầm, về nhà cũng là 6h, Đường Văn cơ bản muốn chờ nàng về cùng xem CD, nhưng hôm nay nàng lại không về đúng giờ, Đường Văn ngồi xồm tại ban công tầng hai nhìn những ngôi nhà dọc theo con đường, lòng nghĩ về chuyện ngày hôm qua, vợ chính là không thích cùng mình cái kia sao? Vợ là ghét mình sao? Lòng càng nghĩ càng cảm thấy chán nản.

Tạ Ôn Xa nhìn Đường Văn đáng dấp thương tâm có chút yêu thương, liền nói: “Được rồi Văn Văn, chị Đại Linh có thể có chuyện nên về trễ tí, chúng ta xem trước đi.”

Đường Văn yếu ớt gật đầu: “Uhm” một tiếng.

“Văn Văn nhà có máy tính không?”

Lúc này Đường Kiều cũng đi đến, đưa máy tính xách tay của mình: “Mình có, dùng của mình đi, mình cũng muốn xem Đường Văn hát!”

“Được...”

Đường Kiều thời điểm mở máy tính để chuẩn bị cho CD vào, đột nhiên “Uhhh... áaa...” âm thanh liền phát ra toàn phòng, một thân hình lửa thể trắng bóng đập ngay vào mắt Tạ Ôn Xa. Đường Kiều chính là mắt chữ A mồm chữ O, nói năng lộn xộn hướng Tạ Ôn Xa giải thích: “Cái này... cái này, cậu tin mình, chỉ là tư liệu dạy học mà thôi á...”

Tạ Ôn Xa ngực phập phồng vài cái, liền tắt đi máy tính, hai tay nắm lại hét lên: “Đừng, cậu không cần nói nhiều, tôi đã biết rồi!”

“Thật ra... tôi rất trong sáng.” Đường Kiều quay sang nàng cười lấy lòng, chân chó đáng ghét hèn mọn đến miễn bàn.

“Kỳ thực... kỳ thực cậu chính là hèn mọn, lưu manh!!!” Đem máy tính quăng lên người Đường Kiều, Tạ Ôn Xa liền bỏ đi.

Đường Kiều khóc không ra nước mắt, còn đâu hình tượng của nàng, kỳ thực... cái này đúng chỉ là tài liệu dạy học thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sinh Nhật

Cứ như vậy, hai người một người tránh né một người chờ, Mạc Đại Linh kể từ sau đêm đó tựa hồ bắt đầu lại sinh hoạt như thời gian trước, mỗi ngày trước khi Đường Vãn thức dậy liền rời đi, mà Đường Vãn chỉ có buổi tối chết cũng không ngủ mới có thể đợi Mạc Đại Linh trở về nhìn nàng một cái. Đối với việc Mạc Đại Linh tránh né Đường Vãn cũng chỉ cho rằng nàng là đang tức giận, vì vậy cũng ngoan ngoãn mà chịu sự lạnh nhạt, tuy rằng rất buồn nhưng chỉ cần nàng nguôi giận là được.

Ai ngờ Mạc Đại Linh đối với việc tránh né không thuyên giảm mà càng ngày càng nghiêm trọng, không những chuyển đến phòng khách nghỉ ngơi, đối diện với Đường Vãn cũng không còn vẻ ôn nhu như đã từng, thay vào đó là vẻ lạnh lùng, biểu tình xa lạ, thái độ toàn phần làm tổn thương Đường Vãn, mà Đường Kiều thấy tình hình không ổn chỉ lưu lại hai ngày liền rời đi.

Đường Vãn vô cùng oán niệm, thời gian gần đến sinh nhật lần thứ 21 của nàng. Đối với 12 năm trước của Đường Vãn mà nói, sinh nhật chẳng khác nào là buổi tiệc xa hoa cùng với rất nhiều người xa lạ xã giao như có lệ, sinh nhật 12 năm trở về sau của Đường Vãn, sinh nhật chính là cùng với ông ở nhà dùng cơm, nhận được quà tặng từ ông.

Hai người trong nhà, bỏ hai người ra thì người xuất hiện nhiều nhất chính là bảo mẫu chăm sóc Đường Vãn, lòng tràn đầy muốn làm Mạc Đại Linh nguôi giận, Đường Vãn nghe di bảo mẫu nói, muốn nắm giữ được tâm của một người, nhất định phải nắm bắt bao tử người đó trước, vì vậy nàng liền từ di bảo mẫu học nấu ăn, muốn đến ngày sinh nhật sẽ tự mình làm bữa ăn phong phú, mong điều này có thể làm Mạc Đại Linh tha thứ.

Mối quan hệ hai người tại thời điểm có thể gọi là đang đi vào bế tắc, mà con đường học nấu ăn của Đường Vãn không hề dễ dàng, có thể gọi là đầm máu, cắt thịt lại cắt trúng vào tay, tuy rằng thái độ lạnh lùng của Mạc Đại Linh làm nàng rất buồn, nhưng cũng chính điều này giúp thêm động lực cho Đường Vãn.

Đường Vãn bên kia có mục tiêu, Mạc Đại Linh bên này cũng rơi vào rắc rối.

Đã là mấy ngày, bản thân hoàn toàn không thể tập trung tinh thần, muốn yên tĩnh làm việc, nhưng hình ảnh Đường Vãn cứ hiện ra trước mắt, mỗi khi nhớ tới ánh mắt ủy khuất của nàng, lòng ngực cũng không nhịn được cảm thấy áy náy, thái độ đối với nàng như vậy có phải là hơi quá đáng, rõ ràng được Tạ Ôn Xa nói cho nàng biết, chính Đường Kiều cho nàng xem những thứ linh tính đó mới làm cho nàng như vậy, nhưng vẫn là đối với nàng lạnh nhạt, chỉ là sợ nàng đối với chính mình có cảm tình, nàng rõ ràng là người thuần khiết, xinh đẹp như một công chúa, tương lai có phải hay không sẽ có hoàng tử đến mang nàng đi, mang lại cho nàng hạnh phúc. Nghĩ đến đây trong lòng Mạc Đại Linh không rõ vì sao đau xót, nếu nàng hạnh phúc không phải là nên vì nàng mà vui vẻ hay sao? Vì cái gì lại cảm thấy khó sở như vậy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, Mạc Đại Linh lấy ra điện thoại di động, màn hình hiện lên người gọi đến là: “Vãn Vãn” ánh mắt phức tạp, điện thoại từ lúc nàng mua cho Đường Vãn đến nay, đây là lần đầu tiên Đường Vãn gọi, bản thân cũng từng hỏi qua Đường Vãn, có điện thoại di động vì sao lại không sử dụng, nàng lại nói là không muốn bản thân bị làm phiền, nghĩ tới đây Mạc Đại Linh trong lòng cảm thấy ấm áp, rắc rối gì đều ném sang một bên, Mạc Đại Linh tiếp điện thoại mà ngữ khí cực kỳ ôn nhu đến chính bản thân mình không nhận ra.

“Alo... Vãn Vãn thế nào lại gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì sao?”

Điện thoại truyền đến tai Đường Vãn là âm thanh nhu nhuyến, mà đầu dây bên này Mạc Đại Linh chính là giọng lo âu thấp thỏm: “Vợ... chị hôm nay có thể về nhà dùng cơm không?”

Ăn cơm sao...? Từ lúc hai người xảy ra chuyện cũng đã không ăn cùng nhau, Mạc Đại Linh trong lòng thấy xót vì vậy liền đồng ý: “Được... tối tôi sẽ trở về cùng ăn.”

“Thật không!! Vậy em... em sẽ chờ chị về, chị đã nói là phải nhớ nha.” Nghe Mạc Đại Linh đồng ý, Đường Vãn chính là lời nói đều không che dấu được sự vui vẻ.

“Uhm... chờ tôi trở về.” Mạc Đại Linh tựa hồ cũng có thể tưởng tượng ra Đường Vãn bộ dạng vui vẻ nháy nhót, khóe miệng bất giác nở ra nụ cười

quyển rũ.

Mới vừa vào cửa, thư ký Ngô Đồng nhìn thấy Mạc Đại Linh cười liên không khỏi kinh ngạc, nàng là vừa thấy cái gì? Ngàn năm băng lãnh tổng tài, nay cư nhiên nở nụ cười, mà còn là nụ cười cực kỳ ôn nhu đến như vậy, chắc hẳn là vì người nào đó, Ngô Đồng nhìn đến điện thoại di động Mạc Đại Linh liền đưa ra kết luận, nam nhân trong công ty dù rằng có e ngại so với chức vụ tổng tài là thấp cũng không dám theo đuổi, nguyên nhân tất cả đều là bởi vì chiếc nhẫn nàng đeo trên tay, nguyên lai mỗi ngày đều thấy tổng tài một mình đi làm không có ai đưa đón, Ngô Đồng còn cho rằng chiếc nhẫn trên tay nàng bất quá chỉ là đồ ngụy trang mà thôi, hôm nay lại nhìn thấy Mạc Đại Linh một dạng như vậy, nàng rốt cuộc cũng tin lời đồn Tổng tài đã lập gia đình là thật.

Cắt điện thoại sang bên Mạc Đại Linh rốt cuộc cũng phát hiện Ngô Đồng vào phòng làm việc, liền thu hồi vẻ ôn nhu mà khôi phục vẻ mặt không biểu cảm, lạnh lùng hỏi: “Thư ký Ngô, có chuyện gì sao?”

Ngô Đồng nhin không được mà rung mình một cái: “Mạc Tổng, có vị tiểu thư Tạ Phong tìm ngài, có cần cho cô ấy vào không?”

Nhíu nhíu mày nghi hoặc, Tạ Phong đến tìm, nàng có chuyện gì sao?

“Mời cô ta vào đi.”

Tạ Phong một thân trang phục đỏ, với tính cách hấp tấp, vừa vào đến cửa nàng liền vọt tới trước mặt Mạc Đại Linh: “Đại Linh... cậu nhất định là phải giúp mình.”

Mạc Đại Linh: “?????”

Đường Ván hôm nay thật cao hứng, bởi vì Mạc Đại Linh hứa về nhà ăn cơm, tuy rằng hôm nay là sinh nhật của nàng, nhưng Đường Ván không nói cho Mạc Đại Linh biết, bất quá để Mạc Đại Linh một mạch về nhà ăn cơm, Đường Ván hạ quyết tâm đem hết thấy những gì học được mấy ngày qua làm thật tốt, nhất định phải năm bắt được bao tử của nàng.

Đường Ván từ lúc trường học trở về thì đi vào phòng bếp bắt đầu bận rộn, di bảo mẫu vừa vui mừng vừa yêu thương, mấy ngày nay bà xem Đường Ván hết sức nỗ lực liền vui mừng Đường Ván hiểu chuyện, nhưng nhìn đến bàn tay tiểu thư đầy vết cắt băng bó liền cảm thấy đau lòng, bản thân tiểu thư từ nhỏ đều là được nuông chiều, chưa bao giờ làm đựng móng tay, bất quá thấy Đường Ván sắc mặt tươi cười, bà cũng vài phần bình tâm, đúng vậy, chỉ cần tiểu thư vui vẻ là được.

Mạc Đại Linh và Tạ Phong ngồi tại một quán cafe, Tạ Phong bắt đầu kể ra sự việc của mình.

Tạ Phong ngồi tại chỗ liền vỗ bàn một tiếng hét lên: “Mẹ của mình cư nhiên lại đi bán đứng mình.”

Bốn phía khách trong quán đều quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, Mạc Đại Linh cảm thấy chút ngại.

“Cậu nhỏ tiếng một chút...”

“Oh...”

“Mẹ mình gạt mình, nói rằng có người quen đến mời đi dùng cơm, kết quả chính là mang mình đi xem mắt, xem mắt thì thôi đi, cái tên kia còn ám mình đến tận công ty nào là tặng hoa, tặng lễ vật, làm cho mọi người trong công ty liền nghĩ mình có một bạn trai tốt, Đại Linh, cậu nhất định phải giúp mình, giúp mình thoát khỏi cái tên nam nhân này nha.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngộ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quán Bar

“Ban đầu, mình còn muốn nhẫn nhịn, vì vậy mà hán ta chuyển tới thành phố G, kết quả hán cư nhiên lui tới, còn nói mình là vị hôn thê của hán, mình thật sự không chịu nổi nữa!!”

Nói đến đây, Tạ Phong hai tay vỗ mạnh lên bàn đứng lên, tiếng vang chói tai so với sự yên tĩnh trong quán cafe hoàn toàn tương phản, lại lần thứ hai nhiều khách trợn mắt nhìn, làm cho Mạc Đại Linh chỉ muốn giả vờ không quen biết Tạ Phong.

“Cậu trước tiên nên bình tĩnh... sự việc này... mình có thể giúp như thế nào?” Đối với loại sự tình này, Mạc Đại Linh đúng là hoàn toàn không có kinh nghiệm gì.

Tạ Phong liền nói ra kế hoạch của mình, khuôn mặt hiện rõ sự hưng phấn: “Buổi tối hán hẹn mình đi Bar, mình đã nghĩ kỹ rồi, đến lúc đó cậu cùng đi với

mình, khi đó mình liền sẽ cho hắn biết mình chính là thích nữ nhân, xem hắn còn dám dây dưa với mình nữa hay không!!”

Mạc Đại Linh im lặng không nói gì, nhẹ nhàng nâng tay xoa xoa thái dương hướng Tạ Phong nói: “Cậu không sợ người quen biết đem chuyện này nói với mẹ cậu!!”

Tạ Phong nhú mày nhìn Mạc Đại Linh: “Sợ cái gì, nếu mẹ mình hỏi, mình sẽ đem sự thật nói với bà, hai chúng ta chỉ vì muốn thoát khỏi cái con ruồi thối kia mà thôi.”

“VẬY... ĐƯỢC! nhưng mà mình cần về nhà dùng cơm rồi mới có thể đi.” Mạc Đại Linh cũng không quên việc mình đã hứa cùng Đường Vãn.

Tạ Phong vô cùng kinh ngạc nhìn vào ánh mắt Mạc Đại Linh, chỉ thấy trên mặt nàng tràn đầy ôn nhu, có thể thấy rõ nàng đã động tâm.

“Đại Linh... mình nói thật, Đường Vãn thật sự không thích hợp với cậu, trước tiên nói về tâm trí cô ấy chẳng khác đứa trẻ 12 tuổi, cùng cậu ở cùng một chỗ, có thể chia sẻ cái gì, còn nữa... cô ấy hiện tại có thể là vì cảm thấy mới mẻ nên cần gần cậu, nhưng những năm sau rất có thể quen biết càng thêm nhiều người, ai có thể đảm bảo sẽ không rời bỏ cậu. Nếu như cậu thật sự muốn cùng Đường Vãn một chỗ, lúc bắt đầu không nên để cô ấy tiếp xúc thế giới bên ngoài.”

Đối với lời thăm thía của Tạ Phong, Mạc Đại Linh có chút trầm ngâm, cuối đầu cười khẽ nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, mình vẫn là câu nói đó, mình chỉ xem Vãn Vãn như em gái của mình mà thôi.” Nói xong liền xoay đầu nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đối với việc khẳng định của Mạc Đại Linh, Tạ Phong cũng không còn biết nói gì, không thể làm khác hơn là nói: “Cậu nghĩ như vậy là tốt rồi...”

Sau khi hai người nói chuyện, Mạc Đại Linh về nhà, trên bàn cơm đã thấy rất nhiều thức ăn, nhà bếp truyền đến âm thanh: “Ting... ting... tang... tang...” Mạc Đại Linh chỉ tưởng là di bảo mẫu đang làm cơm, vì vậy nàng liền về phòng ngủ tìm Đường Vãn, nhưng tìm một vòng sau đó cũng không nhìn thấy, không thể làm gì khác hơn là đi đến phòng bếp, chỉ thấy hiện tại người đang bận rộn không phải là di bảo mẫu mà là Đường Vãn, Đường Vãn tay trái cầm cái chảo, tay phải cầm cái thìa đang đảo thức ăn, bộ dáng này làm Mạc Đại Linh cảm thấy lòng đầy ảm áp.

Mạc Đại Linh đi đến phía sau, choàng tay ôm lấy thắt lưng, đầu tựa lên vai nàng, Đường Vãn thân cao 1m70, tuy rằng có thể nói là cao nhưng so với Mạc Đại Linh vẫn thấp hơn nửa cái đầu, vừa bị ôm lấy, Đường Vãn chút hoảng sợ, tay liền dừng mọi động tác một chút, thế nhưng lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc, làm cho nàng thấy an lòng. Bao lâu rồi không có như vậy được nàng ôm, Đường Vãn lòng chua xót nhưng vẫn không hề biểu lộ ra.

“VỢ... chị ra ngoài trước chờ một chút, thức ăn sẽ liền xong.”

“Vãn Vãn, lúc trước không phải em nói không biết nấu ăn?” Mạc Đại Linh không để ý lời Đường Vãn nói, trái lại liền hỏi ra nghi hoặc bản thân.

“Em chính là mới vừa học từ Di á...” Đường Vãn quay đầu trả lời, biểu tình đầy tự hào, làm Mạc Đại Linh không nhịn được cười khẽ, nhéo nhéo vào gương mặt Đường Vãn.

“Hahaha...thế nào tự nhiên lại muốn học nấu ăn.”

“Oh... hôm nay là sinh nhật của em, cho nên em liền muốn tự mình nấu ăn cho vợ xinh đẹp.” Nàng cũng không dám mang lời di bảo mẫu nói với mình nói ra.

Mạc Đại Linh bất ngờ đến há miệng: “Sao không nói sớm, tôi không có chuẩn bị quà gì cho em...”

“Vợ trở về là tốt rồi...” Đường Vãn ngượng ngừng cuối đầu quay vào trong chảo thức ăn, đôi mắt len lén nhìn Mạc Đại Linh.

Nghe lời này, Mạc Đại Linh chỉ có thể ôm nàng chặt hơn, cái đứa nhóc này...

Mạc Đại Linh mất liền lóe lên, nói ra ý mình: “Vãn Vãn, một chút tôi đưa em ra ngoài chơi chịu không, đi đến nơi mà em chưa từng đến.”

“Đi đâu???” Đường Vãn hơi nghiêng đầu, có chút mê hoặc.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Mạc Đại Linh cười thần bí.

Lúc hai người dùng cơm không khí cực kì hòa hợp, tựa như đã quên mất chuyện trước kia, hoặc cũng có thể là cố ý không đề cập đến.

8h tối, Mạc Đại Linh lái xe đi đến điểm hẹn cùng với Tạ Phong.

“Đại Linh! Đứa nhỏ nhà cậu vì sao cũng có trên xe??” Mới vừa mở cửa xe, Tạ Phong nhìn thấy Đường Vãn bên trong liền hoảng sợ.

“Hôm nay sinh nhật Vãn Vãn, mình mang em theo đi cùng, làm sao vậy?” Mạc Đại Linh từ từ trả lời Tạ Phong.

“Lẽ nào.... cậu muốn dẫn đứa nhỏ này cùng đi quán bar!!!” Tạ Phong kinh ngạc mở hai mắt nhìn.

“Không được sao...? Vãn Vãn cũng là đủ tuổi vị thành niên.” Mạc Đại Linh cho là đúng nói.

“Như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến chuyện của mình.” Liếc nhìn Đường Vãn, Tạ Phong nhỏ giọng nói với Mạc Đại Linh, dù sao thì rốt cục nàng cũng là đi

mượn vợ người ta, đối với chính chủ bản thân không khỏi có chút chột dạ.

Mạc Đại Linh cười cười: “Hahaha... sẽ không đâu, Vần Vần rất ngoan, phải không?”

Bên kia Đường Vần bật người hưởng ứng gật đầu: “Vâng vâng... Vần Vần sẽ rất ngoan...”

Nhìn hai người kẻ xướng người họa, Tạ Phong nhin không được thờ dài, thực sự không có sao chứ?

Địa điểm hẹn Tạ Phong chính là quán bar nổi tiếng tại thành phố G, Mộng Tinh, đây cũng là lý do Mạc Đại Linh dám dẫn Đường Vần đi cùng, nếu như là nơi khác Mạc Đại Linh có thể do dự, nhưng Mộng Tinh thời còn đại học nàng có cùng người khác hùng vốn mở ra quán bar này, nói cách khác nàng chính là bà chủ Mộng Tinh, tại địa bàn của chính mình, còn sợ người khác làm phiền sao?

Đi đến Mộng Tinh, đậu xe tại cửa, ngay cả lúc ở ngoài cũng có thể nghe tiếng nhạc từ bên trong. Bên ngoài sang trọng, trang trí trang hoàng, phục vụ lại tốt, đây là lý do không ít người thượng lưu lui tới nơi này tại thành phố G.

Ba người vừa vào đến cửa liền bị một phục vụ ngăn cản, vừa vận quản lý cũng liền đi tới khi nhìn thấy Mạc Đại Linh, muốn nói gì đó với Mạc Đại Linh lời chưa kịp thốt ra luôn nuốt vào khi nhìn thấy lác đầu từ nàng.

Lúc này Tạ Phong liền nói: “Phiền phức, dẫn chúng ta đến tầng 6.”

Quản lý ngăn người liếc mắt nhìn về Mạc Đại Linh, thấy nàng gật đầu: “Được, xin mời theo tôi.”

Vừa vào đến đại sảnh quán bar, liền nghe tiếng nhạc đỉnh tai, cũng làm mọi người có chút hưng phấn, nhất là Đường Vần, nàng chưa từng tới qua những nơi như thế này, đối với quang cảnh ở đây toàn bộ đều là xa lạ, hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh.

Mạc Đại Linh xoa xoa đầu nàng, hướng quản lý nói: “Anh giúp tôi mở ra cái ghế dài, dẫn em ấy đến đó”, lại quay đầu hướng Đường Vần nói: “Vần Vần, em trước tiên đi theo anh ta, chờ chúng tôi xử lý chút việc xong liền đi tìm em được không?”

Đường Vần dù có chút lo lắng, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, đi theo quản lý.

“Được rồi, vậy thì bây giờ chúng ta đi xử lý việc của cậu.” Nhìn Đường Vần đã rời đi, Mạc Đại Linh quay sang Tạ Phong nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bị Thương

Sau khi người quản lý quay lại, cả hai liền đi theo hắn đến tầng lầu Tạ Phong yêu cầu, hai người hai phong cách nhưng chính là hai mỹ nhân đi cùng với nhau, một người nét đẹp quyến rũ nóng bỏng, một người vẻ trong sáng nhưng lạnh lùng như băng, vạn phần thu hút ánh nhìn của nam nhân trong quán bar. Trong phòng tầng 6 có khoản 5 hoặc 6 người, đang uống rượu trò chuyện, trong đó có một người trẻ tuổi anh tuấn nhìn thấy Tạ Phong, khuôn mặt hiện lên tia vui mừng không che dấu được, liền đứng lên đón nàng.

“Phong Phong... em đến rồi!” Một tiếng gọi Phong Phong không chỉ làm cho Tạ Phong nổi hết da gà, mà cũng làm cho Mạc Đại Linh cảm thấy buồn nôn.

Nghe thấy Lục Nham đối với mình xưng hô, Tạ Phong trực tiếp đánh gãy lời nói: “Điên... Lục Nham anh đừng làm lão nương tôi buồn nôn!” Nói xong vừa định xuất một cước cho hắn đã bị Mạc Đại Linh kéo lại, vỗ vỗ vào lưng nàng, lúc này Lục Nham mới phát hiện ra đi cùng với Tạ Phong còn có một mỹ nữ, Tạ Phong dung mạo cùng với Mạc Đại Linh có thể nói là tương xứng, nhưng khí chất tản ra thì lại kém xa. Mạc Đại Linh tựa hồ trời sinh khí chất cao quý, mà Tạ Phong lại không khác nam nhân, điều đó là Lục Nham nhin không được kinh diễm trước Mạc Đại Linh, liền hướng Mạc Đại Linh làm quen.

Lúc này Mạc Đại Linh nhỏ giọng nói gì đó bên tai Tạ Phong, sau đó quay đầu hướng Lục Nham mỉm cười nói: “Xin chào, là Lục tiên sinh... làm phiền anh đừng dùng cách gọi thân mật đó mà xưng hô với bạn gái của tôi, bởi vì như vậy làm tôi cảm thấy không thoải mái.”

“Vị này là...” Mạc Đại Linh từ miệng thốt ra hai từ bạn gái làm Lục Nham choáng váng, hấn sắc mặt đầy hắc tuyến, nhìn Mạc Đại Linh lại quay sang nhìn Tạ Phong.

Nghe hỏi, Tạ Phong một chút ngại ngùng đều không có, tay phải liền câu lấy Mạc Đại Linh, mặt kiêu ngạo: “Đây là vợ tôi, thế nào!! Tôi đây chính là thích nữ nhân, Lục Nham anh nếu muốn theo đuổi tôi, tôi nghĩ trước hết anh nên đi Thái Lan giải phẫu đi!!”

“Phong Phong...” Lục Nham há to miệng, không đề ý quay sang Tạ Phong gọi lớn.

“Anh cầm miếng cho tôi, đừng có mà gọi như vậy nữa.” Lúc này Mạc Đại Linh cũng không ngăn cản hành động Tạ Phong, Tạ Phong nét mặt đỏ bừng, à... rõ là rất tức giận, liền hướng Lục Nham đập một cái, trực tiếp đem Lục Nham đá nhào tới bàn, làm nghiêng đổ hàng loạt chai rượu trên bàn.

Lúc này những người đang ngồi uống trò chuyện trên bàn liền đứng lên, vội đỡ lấy Lục Nham, đối diện về mặt khốn khổ của Lục Nham, Tạ Phong lấy tay che miệng có chút hối hận, nàng là không có dùng lực nhiều, làm sao biết nam nhân này lại yếu như vậy, chỉ một cước là té ngã.

Mạc Đại Linh ánh nhìn liếc Tạ Phong một cái, điều này làm Tạ Phong có chút xấu hổ cuối đầu.

Thở dài, Mạc Đại Linh đi đến hướng Lục Nham cùng mọi người nói: “Lục tiên sinh, anh không sao chứ, thực xin lỗi, Tạ Phong tính tình có chút nóng nảy, thỉnh thoảng không tự chủ bản thân.”

Lục Nham vừa định lên tiếng nói không có gì, một nam nhân đỡ Lục Nham về không hài lòng nói: “Sao chứ, đánh người rồi xin lỗi xem như không việc gì sao, vậy có phải tôi đánh cô rồi cho cô ít tiền là được.”

Nghe lời này, Mạc Đại Linh ánh mắt lạnh lẽo, cười nhạt, ngữ khí lạnh băng: “Vậy người muốn thế nào?”

Lục Nham có ý ra dấu cho nam nhân kia thôi đi, nhưng lại bị hất mang mình ra phía sau, hướng Mạc Đại Linh nở nụ cười gian xảo nói: “Để cho nữ nhân kia quý xuống xin lỗi, hoặc là cô hầu tôi một đêm... thế nào?? Chúng ta sẽ làm cô thoải mái.”

Đối mặt với nam nhân nói, Mạc Đại Linh sắc mặt bình tĩnh: “Hai điều này đều không có khả năng.”

“Không khả năng, vậy không còn cách nào khác, chúng ta đây có thể đánh cô một cái trút giận cho anh em của tôi.” Nam nhân đẩy Lục Nham ra, hướng những người khác vây quanh Mạc Đại Linh.

Lúc này Tạ Phong mang theo vài người bảo an quán Bar chạy vào, hóa ra trước khi nam nhân kia cố tình gây chuyện, Mạc Đại Linh đã cảm thấy không ổn, liền âm thầm kêu Tạ Phong gọi người đến, bản thân sẽ kéo dài thời gian.

“Chết tiệt, cái nữ nhân này cư nhiên còn dám gọi thêm người...” nam nhân đứng đầu thấy bảo an chạy tới liền tức giận, một cái tát hướng vào mặt Mạc Đại Linh, đối với cái tát này mà nói nếu thật sự bị đánh trúng, khuôn mặt Mạc Đại Linh có thể cả tháng mới hồi phục, đối diện với sự tình Mạc Đại Linh ánh mắt băng lãnh, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã âm thầm quyết tâm, sẽ không bỏ qua cho nam nhân này.

Bên kia Tạ Phong nhìn thấy tình trạng Mạc Đại Linh, nhìn không được kinh hô một tiếng, cái tát đã đến gần ngay trước mắt, Mạc Đại Linh giả vờ bình tĩnh nhưng vẫn là có phần sợ hãi liền nhắm mắt lại, thế nhưng cái cảm giác đau đớn lại không xuất hiện, nàng mở mắt ra, một thân ảnh tóc nâu xoắn xuất hiện, Mạc Đại Linh lên tiếng: “Vấn Vấn...”

Đường Vấn che ở trước người Mạc Đại Linh, tay phải mạnh mẽ bắt được cánh tay kia, Đường Vấn ánh mắt lạnh lùng đầy lửa giận xuất hiện tại đáy mắt, tay trái mang Mạc Đại Linh đem ra phía sau, bản thân một bước tiến về phía trước, nắm cổ tay phải của nam nhân kia quật mạnh một cái, đem nam nhân toàn thân ngã dài trên chiếc bàn thủy tinh, đột nhiên bị âm thanh vỡ của kính, một số nam nhân khác liền tiến về phía Đường Vấn, Tạ Phong gọi bảo an cũng liền chạy đến can thiệp, hiện tại chính là một mớ hỗn độn.

Mạc Đại Linh ánh mắt không rời khỏi Đường Vấn, vì an toàn của nàng mà lo lắng, nhưng cũng không chú ý đến nam nhân té ngã khi nãy tay cầm bình rượu từ phía sau đi tới, Đường Vấn ngẫu nhiên quay đầu, nhìn thấy Mạc Đại Linh gặp nguy hiểm, bình rượu hướng đầu Mạc Đại Linh đập tới.

“Cẩn thận!!!!” Đường Vấn nhanh chân thoát khỏi đám người đang vây quanh, chạy tới tay trái nắm lấy Mạc Đại Linh kéo vào trong lòng, tay phải vung lên đỡ lấy bình rượu.

“Bang” một tiếng, bình rượu vỡ nát, Mạc Đại Linh bình an vô sự, thế nhưng tay phải Đường Vấn bị mảnh thủy tinh đâm vào, máu tươi cũng chảy ra, Mạc Đại Linh nhìn cánh tay Đường Vấn không biết phải làm gì, nước mắt liền rơi xuống, nghẹn ngào.

“Vấn Vấn... em...”

Đường Vấn không để ý đến Mạc Đại Linh, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm cái nam nhân kia, tay phải cực kỳ đau đớn, không thể cử động, nàng buông tay trái đang ôm Mạc Đại Linh ra, nam nhân kia bị ánh mắt của nàng nhìn làm cho hoảng sợ, xoay người định chạy trốn, Đường Vấn từ trên mặt đất nhặt lên một chai rượu, đuổi theo hắn, từ phía sau ót hắn đánh tới, vừa một tiếng bang, nam nhân nằm gục trên mặt đất, không thể đứng dậy.

Đường Vấn cơ thể choáng váng ngã xuống, Mạc Đại Linh vội lao tới đỡ lấy nàng, đem Đường Vấn ôm vào trong lòng, giọng mang theo tiếng khóc nức nở: “Vấn Vấn... em sao rồi?”

Đường Vấn sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn nở nụ cười cùng Mạc Đại Linh: “Vợ, chị không sao là tốt rồi” Nói xong liền bất tỉnh.

“Vấn Vấn... Vấn Vấn..., mau... mau gọi xe cứu thương”, Đường Vấn ngất đi càng làm Mạc Đại Linh thêm hoảng sợ.

Bên kia cuộc hỗn chiến cũng kết thúc, mấy nam nhân làm loạn tuần tự bị bảo an chế phục, Lục Nham nhìn tất cả, hẳn thật sự không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy.

Chương 19: Thoải Mái

Trên xe cứu thương Mạc Đại Linh nắm chặt tay trái Đường Vần, đau lòng nhìn nhân viên đang giúp Đường Vần cầm máu tay phải, tuy rằng Đường Vần đã hôn mê, nhưng cánh tay phải bị thương cũng truyền đến cảm giác đau đớn làm nàng nhũn chặt lồng ngực, Mạc Đại Linh vương tay vuốt lên lồng ngực nàng, tựa hồ như vậy có thể giúp nàng giảm bớt đau đớn.

Tới bệnh viện, Đường Vần được đẩy vào phòng cấp cứu, Mạc Đại Linh ngoài cửa lo lắng đi đi lại lại để giảm bớt sự căng thẳng trong lòng, không chỉ vì vết thương Đường Vần, mà nhiều nhất chính là bởi vì biểu hiện hôm nay của Đường Vần gây cho nàng cảm giác xa lạ, làm lòng Mạc Đại Linh xuất hiện một loại hoảng loạn khó giải thích.

Đường Vần đã từng cùng huấn luyện viên đánh nhau, còn là đánh ngã huấn luyện viên, Mạc Đại Linh cũng chỉ cho rằng huấn luyện viên nhường nàng mà thôi, nhưng hôm nay Đường Vần đánh nhau biểu hiện ra đầy linh hoạt và mặt lạnh lùng tàn khốc, làm Mạc Đại Linh khó tin, đây có phải là đứa nhóc dễ thương của nàng hay không?

Không ai trả lời nghi vấn của nàng, “Xoạch” một tiếng, cửa phòng cấp cứu mở Đường Vần được đẩy ra, Mạc Đại Linh đi theo băng ca, tuy sắc mặt còn tái nhợt, nhưng lồng ngực nhũn chặt đã không còn, hô hấp cũng trở nên ổn định, điều này cho thấy nàng giảm bớt đau đớn và tiến vào mộng đẹp, tay phải cũng đã được băng bó một tầng băng gạc, cái màu trắng khó coi làm Mạc Đại Linh trong lòng khó chịu.

Nàng bước đến hỏi tình trạng Đường Vần: “Bác Sĩ, em tôi thế nào?”

“Àh... cô là người thân bệnh nhân, cô ấy bởi vì mảnh thủy tinh cắt trúng động mạch chủ, dẫn đến mất máu quá nhiều mà ngất xỉu, trải qua giải phẫu, bệnh nhân hiện tại đã không còn vấn đề gì, mảnh thủy tinh cũng đã được lấy ra, vết thương nên được chăm sóc kỹ, đừng để chạm vào nước, không nên ăn thịt bò, và các loại dễ dẫn đến nhiễm trùng, một tuần thay thuốc một lần, nếu tốt sẽ không để lại sẹo.”

“Được, bác sĩ... cảm ơn ông”, tảng đá trong lòng cũng được thả xuống, Mạc Đại Linh thở phào nhẹ nhõm, theo chân y tá đang đẩy Đường Vần vào phòng bệnh.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng tán cây bên ngoài tiến vào phòng bệnh một màu trắng, loang lổ chiếu lên trên người đang nằm trên giường, đánh thức người đang ngon giấc.

“Ừm...” một tiếng khàn khàn than nhẹ, Đường Vần hàng lông mi dài khẽ run, đôi mắt đang đóng chặt dần mở ra, đáy mắt toát ra chút mê man tựa như vẫn còn chưa tỉnh ngủ. Tay trái bị vật gì ngăn chặn, truyền đến cảm giác như kiến bò, mà tay phải thì từ từ như sống lại liền truyền đến cảm giác đau đớn.

“Ừm...” vừa một tiếng than nhẹ, đau đớn làm Đường Vần nhin không được run rẩy một chút, giật mình nhìn thấy người nằm bên cạnh Mạc Đại Linh.

Nắm tay trái Đường Vần, Mạc Đại Linh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đường Vần đã tỉnh nàng đầu tiên nhin không được vui sướng, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt nhỏ nhắn của Đường Vần tái nhợt cơ thể co ro liền quỳnh lên, vội vã bật dậy, ngữ khí lo lắng đối với Đường Vần hỏi: “Vần Vần... rất khó chịu sao? Bác sĩ sẽ đến ngay thôi.”

“Đau...” Đường Vần thanh âm run run trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cau mày, nàng chớp mắt vài lần nước mắt cũng theo đó chảy xuống, hướng Mạc Đại Linh tìm sự thoải mái. Nhìn Đường Vần chịu đau, Mạc Đại Linh yêu thương ôm lấy đầu nàng, khẽ hôn nhẹ lên trán nàng, ôn nhu dỗ dành: “Ngoan... Bác sĩ sẽ tới ngay, em ráng chịu một chút.”

Nghe Mạc Đại Linh nói Đường Vần tạm thời trở lại bình tĩnh hơn, nhưng bản thân cũng khó chịu được đau đớn từ tay truyền đến, đầu vẫn tựa vào trước ngực Mạc Đại Linh, bộ dáng đã điều. Lúc này Bác sĩ cũng đến, hỏi thăm Đường Vần, nói đây là hiện tượng bình thường, nói nàng ráng chịu một chút. Bị thương thì không thể không đau, nhưng nhìn thấy Đường Vần như vậy Mạc Đại Linh thật sự đau lòng, chỉ có thể cố gắng dỗ dành hồng mong Đường Vần vui một chút.

“Vần Vần... ngoan, đừng nghĩ về nó sẽ không đau.”, lời nói nhàn nhạt, bất luận Mạc Đại Linh nói gì với Đường Vần hiện tại không hề có phản ứng, chỉ thấy cơ thể run rẩy cho thấy nàng đang phải chịu đựng đau đớn.

Trong lòng chờ đợi một hồi, Mạc Đại Linh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc quăn Đường Vần, giọng tại bên tai nàng nói: “Vần Vần... có muốn ăn đậu...”

Vừa nghe thấy đến “đậu”, Đường Vần tại trước ngực Mạc Đại Linh ngẩng đầu lên, trong mắt liền lóe sáng, tinh thần liền sáng lạng nhìn chăm chăm Mạc Đại Linh, kéo thật dài thanh âm nói: “Muốn ~”

Mạc Đại Linh nhìn Đường Vần khôi phục tinh thần, nâng đầu Đường Vần ra, tự mình đi về phía cửa phòng khóa lại, quay nhìn nàng, Đường Vần đang cố để ngồi dậy.

“Không được lộn xộn.”

“Ồh...” Bị Mạc Đại Linh lớn tiếng quát, Đường Vấn ủy khuất quay đầu đi không nhìn nàng.

“Bảo bối... ngoan, em cứ động lung tung, vết thương lại nứt ra thì làm sao”, trở lại bên giường, Mạc Đại Linh ôn nhu đùa giỡn với tính tình trẻ con của Đường Vấn.

“Hummm... chị hung dữ với em”

“Aida... bảo bối, chúng ta cùng ăn đậu được hay không?”

Tính tình trẻ con Đường Vấn đều bị hai chữ “ăn đậu” liền biến mất, cứ đơn giản như vậy là bị hai từ ăn đậu đánh bại: “Được... vợ vợ, em muốn ăn đậu...” Tay trái không bị thương liền nắm chặt y phục Mạc Đại Linh vì sợ nàng đổi ý.

Mạc Đại Linh không biết nói gì, thực là nghĩ không ra vì sao Đường Vấn đối với nàng.... lại có hứng thú lớn như vậy. Bất đắc dĩ nhìn về mặt khát cầu của Đường Vấn, Mạc Đại Linh cởi áo sơ mi trên người, lộ ra bra màu tím đậm bên trong, nàng hai tay từ tốn vòng ra phía sau mở nút bra, một đôi tuyết phong kêu ngao thẳng đứng liền lộ trước mặt Đường Vấn, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm làm Mạc Đại Linh gương mặt phút chốc đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên Đường Vấn nhìn thấy màu sắc thật của đậu như vậy, lúc trước chỉ đến tối thì mới có thể ăn, thực ra đến cuối cùng nàng cũng không rõ đậu ra làm sao, nhưng hôm nay Đường Vấn mới phát hiện, thì ra đậu chính là thứ tài liệu mà Đường Kiều đưa nàng xem, bên trong các nữ nhân đều rất thích ăn, bất quá của vợ so với các nàng còn đẹp hơn nhiều, aaa... hồng phấn nha.

Mạc Đại Linh nhìn Đường Vấn ngây ngốc như vậy, tuy rằng có chút ngượng ngùng nhưng cũng là thờ nhẹ, xem ra nàng không còn mấy vẻ khổ sở đau đớn, hít sâu một hơi, Mạc Đại Linh liền lấy hết cam đảm ngồi bên giường, lần thứ 2 ôm lấy đầu Đường Vấn, đem nàng trực tiếp áp lên trên đôi tuyết phong kia, bất quá lúc này cũng không có quần áo hay gì để che, chính là xích lõa trực tiếp tiếp xúc.

(lời editor: Vấn vấn, em quá khôn rồi... thần ơi..editor cũng muốn ăn đậu...edit xong chương đi mua chè ăn kakaka)

Lấy lại tinh thần Đường Vấn phát hiện bản thân đã rơi trên một mảnh mềm mại, mùi hương Mạc Đại Linh thơm ngát vờn quanh, đậu màu hồng phấn cũng đưa đến bên miệng, nàng không cần suy nghĩ mở miệng đem nó mà nuốt vào, cảm xúc trước ngực làm Mạc Đại Linh khẽ ngậm một tiếng, da thịt liền ứng hồng mê người.

Lúc này Đường Vấn cũng không còn cảm giác cánh tay đau đớn, chỉ có một cổ thỏa mãn đầy rẫy trong lòng.

Nếu lúc này có người tiến vào phòng, sẽ có thể nhìn thấy được một khuôn mặt nữ nhân trắng trẻo nhưng lạnh lùng biểu tình chịu đựng sự tàn phá bừa bãi của người trước ngực, giống như một cái mẫu thân đang cho hải tử của mình ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tắm

Đường Vấn đã nằm viện được một tuần, đối với nàng mà nói, mỗi ngày đều có thể được ăn đậu, vết thương trên tay đau hay không đau cũng đã trở thành điều không có. Mạc Đại Linh được Bác Sĩ cho biết Đường Vấn đã có thể xuất viện liền thở dài một hơi, mỗi ngày đều tại phòng bệnh mà làm cái loại sự tình kia đối với nàng đúng là áp lực không hề nhỏ. Không những lo ngại hộ lý có thể vào kiểm tra phòng, mà Đường Vấn thì cũng càng ngày càng làm càng hơn, từ lần trước ban ngày ban mặt đồng ý cho nàng ăn xong. Về sau như thế nào vẫn là không đủ, thời gian mỗi lần đều tùy thích của nàng, đã vậy tay còn không yên phận mà tùy ý xoa bóp, làm cho Mạc Đại Linh càng ngày càng cảm thấy khó chịu.

Thu dọn đồ về đến nhà, đã một tuần không có tắm, Đường Vấn hướng Mạc Đại Linh yêu cầu muốn đi tắm, tay phải Đường Vấn lại bị thương không thể tắm một mình, Mạc Đại Linh chính là không thể làm gì khác hơn đành giúp nàng tắm. Nữ nhân đều ưa thích sạch sẽ, tuy rằng trong thời gian nằm viện cũng có giúp qua Đường Vấn lau sơ thân thể, thế nhưng dù sao vẫn là còn cách một lớp y phục, hôm nay Đường Vấn muốn tắm, vậy chắc chắn chỉ có thể là xích lõa để Mạc Đại Linh tắm, vừa nghĩ đến điều này cũng làm lòng Mạc Đại Linh toát ra cô hỏa khí, có chút khó chịu, miệng lưỡi khô khốc, khẽ cắn môi, nàng cố gắng áp chế xuống cổ nóng này, trong lòng tự nghĩ chỉ là chị giúp em gái tắm rửa mà thôi, ngoài ra không có gì.

Mang tay phải Đường Vấn bọc lại tránh tiếp xúc nước, sau đó liền kéo đi vào phòng tắm, vết thương nhỏ trên mặt Đường Vấn cũng lành, tháo bỏ băng gạc, nhưng mà màu da lại không giống nhau, đối với việc bị thương trên mặt cũng không quan trọng lắm, chỉ là đối với nữ nhân việc lưu lại sẹo là đều hoàn toàn không muốn, vì vậy Mạc Đại Linh liền mua cho nàng băng cá nhân in đầy nhân vật hoạt hình, để nàng dán lên.

Hiện tại Đường Vấn dán đầy trên mặt chính là băng cá nhân hình thỏ con, nhìn như tiểu hài tử ngây thơ, mà ngược lại Mạc Đại Linh đột nhiên nghĩ bản thân mình giống như một sắc lang lừa gạt tiểu bạch thỏ.

Hít sâu một hơi, xoa xoa thái dương, buộc bản thân thoát khỏi suy nghĩ kỳ quái của chính mình, Mạc Đại Linh nhẹ nhàng xé bỏ băng trên khuôn mặt

Đường Vần, để lộ ra da thịt đã lành lại màu hồng mới, ngón trở thon thả vuốt ve lên khu vực vết thương, làm Đường Vần nhin không được neho mắt lại, hưởng thụ cợ cợ mặt vào tay Mạc Đại Linh.

“Vần Vần... người cái tiểu nha đầu này, tại sao lại ngốc như vậy.” Nhìn Đường Vần nhu thuận, nghĩ đến nàng vì mình mà bị thương, Mạc Đại Linh ngực tràn đầy thương tiếc đối với nàng, tuy rằng lời nói chính là trách cứ, thế nhưng thanh âm phát ra rất ôn nhu.

Mắt chớp chớp vài lần, không hiểu ý tứ Mạc Đại Linh muốn nói cái gì, Đường Vần nghiêng đầu, ngực liền một trận mê man nhưng nghĩ lại chuyện lần trước, mặt kệ ai là người sai trước, nàng không muốn lại trải nghiệm cảm xúc bị Mạc Đại Linh lấn tránh lần nữa.

“Xin lỗi...” Đường Vần bấu môi cuối đầu, cầm lấy tay Mạc Đại Linh nhẹ lay lay, nhìn thế nào cũng chỉ là đang làm nũng làm gì có việc nhận sai.

“Aida...” thờ dài, Mạc Đại Linh lắc đầu cũng không muốn nghĩ tới nữa, ngón tay mềm mại từ khuôn mặt tinh xảo nhẹ lướt đến xương quai xanh mon tròn vuốt ve, nhưng Đường Vần khinh khách cười.

“Vần Vần... đem y phục cởi ra, tôi giúp em tắm.” Nói xong Mạc Đại Linh xoay người đi hướng khác để Đường Vần tự mình thoát ly y phục.

Bởi vì mỗi tay trái có thể cử động, cho nên việc cởi quần áo không tránh khỏi gặp khó khăn, không bao lâu Đường Vần bắt đầu gọi Mạc Đại Linh: “Ngô... vợ... tay em không tới.”

Mạc Đại Linh nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Đường Vần thoát y chỉ còn một nội y, sắc mặt nàng đỏ bừng, trên người da trắng nõn nhẵn nhụi giống như trẻ sơ sinh, tay trái đang cố vương ra sau cởi lấy móc bra, hành động này làm cơ thể cô ấy chột cong lên, mang theo đôi tuyết phong nhỏ nhắn xinh xắn hướng phía trước thẳng đứng, một nửa tròn tròn bại lộ ra, khiến Mạc Đại Linh lòng nóng lên.

Lắc đầu, mang bản thân bình tĩnh trở lại, không biết từ lúc nào, Mạc Đại Linh phát giác bản thân đối với Đường Vần cư nhiên có dục vọng, không muốn giới hạn chỉ dừng lại cho một cái ôm, nàng còn muốn... muốn nhiều hơn, càng nhiều. Vì vậy nàng không cách nào lừa chính bản thân mình, nàng đối với Đường Vần cuối cùng cảm tình là như thế nào, lẽ nào nàng thật sự yêu đứa nhóc này? Làm sao có thể! Ngạc nhiên trước suy nghĩ của mình, Mạc Đại Linh trong lòng hoảng loạn... các nàng... không được.... không thể nào!

Mạc Đại Linh nhìn Đường Vần đầy phức tạp với vẻ mặt khổ não cố gắng đấu tranh chính mình, nàng nghĩ bản thân cần phải có thêm thời gian suy nghĩ rõ về quan hệ của các nàng.

Đường Vần gọi gần nữa ngày cũng không thấy Mạc Đại Linh giúp đỡ, nhìn lại mới phát hiện sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thì thất thần, không biết đang nghĩ cái gì, Đường Vần lo lắng nắm lấy tay nàng, không có bất cứ lời nào nhưng lại truyền ra một loại lực.

Miền cưỡng quay đầu nhìn Đường Vần cười cười, Mạc Đại Linh tạm thời đem những vấn đề mình ném đi, đi ra phía sau Đường Vần giúp nàng cởi khóa bra, để Đường Vần tự mình cởi ra quần lót, bắt đầu giúp nàng tắm rửa.

Cơ thể Đường Vần giống như một bức tượng được điêu khắc, màu da trắng sáng làm Mạc Đại Linh nhìn có chút hoa mắt, nước nóng từ người chảy xuống, cơ thể trắng trẻo liền dần dần chuyển hồng..

Mạc Đại Linh lấy ra ít sữa tắm và bắt đầu giúp Đường Vần chà lưng, bàn tay vì thế mà chu du trên làn da trắng mịn, khiến Đường Vần một trận nổi da gà, lại đến những điểm cực kỳ nhạy cảm, Mạc Đại Linh không che giấu được vẻ ngượng ngùng đỏ mặt, cắn cắn môi dưới, không biết là nên hay không nên di chuyển tay xuống dưới, mà Đường Vần chính là vẻ cực kỳ hưởng thụ sự phục vụ Mạc Đại Linh, hành động đột nhiên dừng lại làm nàng có chút nghi hoặc, quay đầu nhìn Mạc Đại Linh.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Đường Vần, Mạc Đại Linh trong lòng chột tức giận, dừng tay liền tiếp theo câu sau đó: “Còn lại tự em làm đi”, bối rối cùng khăn trương rời khỏi phòng tắm. Để lại mình Đường Vần, nghiêng đầu từ phòng tắm nhìn ra hướng cửa lớn, cái đầu nhỏ của nàng không nghĩ ra, vợ là tức giận cái gì.

Mạc Đại Linh rời khỏi phòng tắm liền một mạch đi đến toilet phòng khách dùng nước lạnh rửa mặt, để dẹp loạn sự giận dữ cùng lửa giận trong lòng, khi Mạc Đại Linh đi ra Đường Vần đã mặc áo ngủ trong phòng ngủ chờ nàng, ân... hôm nay còn chưa được ăn đậu.

Đường Vần ngồi trên giường, ánh mắt mong chờ nhìn chằm chằm Mạc Đại Linh đang đi tới, Mạc Đại Linh thế nào lại không hiểu ý tứ của Đường Vần.

Mạc Đại Linh hướng Đường Vần cái nhìn ôn nhu nở nụ cười yếu ớt, chỉ chỉ vào trán nàng nói: “uhm... đậu một tuần ăn một lần, trước đó em đã ăn bảy lần rồi, vậy thì... trong vòng bảy tuần tới em đều không được ăn!”

Lời nói ra rất nhẹ nhàng nhưng đối với Đường Vần thì như tin sét đánh, nàng lộ ra nụ cười khổ nhìn còn khó coi hơn cả khóc, tiến đến trong lòng Mạc Đại Linh, giống như đứa trẻ làm nũng: “Vợ... đừng vậy mà... em muốn ăn đậu.”

“Muốn ăn... vậy em đợi tới đó đi, còn hiện tại... cho tôi chân chính ngủ một giấc.” Không hề để ý đến lời cầu xin Đường Vần, Mạc Đại Linh vẫn dứt khoát đem Đường Vần đẩy ra, liền xoay người sang hướng khác đưa lưng về phía nàng.

Yêu cầu không được đáp ứng, Đường Vần ai oán nhìn bóng lưng Mạc Đại Linh, trung thực nằm xuống, yên lặng cắn cắn chăn trong lòng hờn dỗi: “Vợ, chị thật là keo kiệt.”

Có điều Đường Vần không biết chính là, dù Mạc Đại Linh hiện tại đang đưa lưng về phía nàng nhưng trong mắt cũng hiện lên tia bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dừng Chân

Mùa thu ẩm đậm đang dần trôi đi, chuẩn bị cho mùa đông lại đến.

Đường Vần ngồi trong phòng học nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa khí trời tuy rằng lạnh, bất quá cũng không lạnh bằng cái lạnh trong lòng Đường Vần hiện tại. Từ ngày vết thương trên tay Đường Vần phục hồi, thái độ Mạc Đại Linh đối với nàng liền thay đổi 180 độ, đã không còn ôn nhu nữa, chỉ có sự xa lạ và lạnh lùng. Cũng không ôm lấy nàng khi ngủ, bởi vì các nàng bây giờ đã phân phòng, không còn nhẹ nhàng gọi nàng bảo bối, chỉ là gọi Đường Vần một cách xa lạ, cũng không còn hỏi nàng tình hình đi học, các nàng hiện tại càng ngày càng xa cách, tựa hồ chỉ một cái ôm cũng là quá xa xỉ. Tuy rằng Mạc Đại Linh không còn tăng ca, mỗi ngày đều đúng giờ trở về nhà, thế nhưng Đường Vần cảm giác được trong các nàng hiện tại đang có thay đổi, hai người hai tâm hồn ngày càng không hiểu nhau, càng ngày càng xa. Đường Vần mỗi ngày đều là suy nghĩ xem bản thân đã làm sai cái gì, vì sao làm vợ xa lạ như thế, cả ngày đều là vẻ lạnh nhạt vô tình.

Hôm nay Đường Vần về mệt mỏi nằm trên bàn, Tạ Ôn Xa và Lục Minh nhìn bộ dạng Đường Vần, tuy rằng lòng cũng lo lắng, bất quá cũng có thể đoán ra phiền muộn của nàng đều phát sinh từ Mạc Đại Linh, dù sao cũng là chuyện vợ chồng trẻ, các nàng cũng không tiện hỏi nhiều, không thể làm gì khác hơn chính là cố tìm cách làm Đường Vần thấy vui vẻ.

Lục Minh tay phải vỗ phía sau lưng Đường Vần, tay trái quơ quơ trước mặt Đường Vần vui vẻ nói “Vần Vần... cậu nên biết rằng, trong mối quan hệ tình cảm thì đôi lúc cũng có mâu thuẫn nhỏ, chỉ cần đôi bên nói rõ là được.”

“Oh...” Đường Vần hai mắt vô hồn, lên tiếng cho có lệ.

“Cậu không thể không tin nha, đôi bên cùng nhau nói chuyện hiểu nhau là điều rất quan trọng, không có sự thấu hiểu sẽ không phải yêu thương, không có thông cảm, không có tha thứ...” Lục Minh thấy Đường Vần phản ứng lãnh đạm, vội vã thao thao bất tuyệt nói ra ý nghĩ của mình, sợ rằng Đường Vần không tin, nói đến hiểu nhau, lòng không khỏi có chút tự hào, giống như nàng cùng Chu Ninh, mỗi ngày cũng chính là cùng nhau nói chuyện tâm tình nên mới có thể hiểu nhau, tuy rằng việc yêu thương thì còn rất xa.

Nghe đến hai từ tha thứ, Đường Vần cuối cùng cũng khôi phục điểm tức giận, ngẩng đầu nhìn Lục Minh: “Thật không? Vợ sẽ tha thứ cho mình, sẽ không tức giận không để ý đến mình sao?”

Thực sự đúng là đùa nhóc đơn thuần, người ta chính là đầu tiên tháo đi gút mắc, khoan nhìn đến kết quả, còn người này thật hay, bản thân đem luôn kết quả mà lòng mình muốn nói ra một cách rõ ràng, Lục Minh đối với người bạn tốt này thật là không biết nói gì, thảo nào vợ không tức giận sao được.

Rất lo lắng cho mối quan hệ của Đường Vần, Lục Minh bắt đầu giáo huấn nàng hàng loạt phương pháp làm vừa lòng vợ nhà... àh... tìm kiếm trên internet... hẳn là bây giờ nên sử dụng.

Tại thời điểm các nàng cùng đang thảo luận, Tạ Ôn Xa nhìn thấy cái mà làm nàng cảm thấy cực kỳ chán ghét, nữ nhân hèn mọn – Đường Kiều.

Đường Kiều theo Chu Ninh đi vào phòng học, lại khiến cho mấy tên lang sói trong lớp một trận hô hoan, rất nhiều nam sinh trong lòng cảm thán. Lớp học lại xuất hiện thêm mỹ nữ khí chất ngất trời nha.

“Các bạn... giữ trật tự một chút, đây là học sinh mới từ thành phố lớn L gửi đến thành phố G chúng ta trao đổi, từ hôm nay trở đi bọn ấy cũng là thành viên lớp chúng ta, hy vọng mọi người có thể hòa hợp cùng nhau.” Trang phục đơn giản, Chu Ninh phụng phịu hướng các học sinh giao phó, chỉ là trong toàn quá trình ánh mắt luôn nhìn về phía Lục Minh, hơn nữa lại cực kỳ ôn nhu.

Đường Kiều không giống với nữ nhân khác thường hay ngượng ngùng trước đám đông, lại hướng xuống lớp nở nụ cười sáng lạng: “Chào mọi người... mình là Đường Kiều... sau này xin chỉ giáo thêm.”

Đối với biểu hiện của Đường Kiều cũng rất hài lòng, Chu Ninh hướng nàng gật đầu: “Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu học.”

Sau giờ học, Đường Kiều bỏ qua những người khác trong lớp, trực tiếp hướng Đường Vần đi đến.

“Kiều Kiều... Kiều Kiều...” Đường Vần nhìn thấy Đường Kiều đang hướng mình đi đến liền dang rộng hai tay vui vẻ kêu lên, Đường Kiều xuất hiện cũng làm vẻ buồn rầu Đường Vần tan đi một ít, khuôn mặt liền xuất hiện dáng tươi cười, đối lập với Đường Vần vui vẻ, Tạ Ôn Xa cũng là tròn tròn mắt, hận không thể cách Đường Kiều càng xa càng tốt.

“Vần Vần... Vần Vần... em đến học cùng chị”, hai chị em gặp nhau cường điệu chính là vui sướng. Lúc này Đường Kiều mới phát hiện bên cạnh còn có Tạ Ôn Xa cùng Lục Minh, biết mình ban đầu để lại ấn tượng không tốt đẹp, mà bản thân lại đối với Tạ Ôn Xa động tâm, lần này muốn lấy lại hình tượng của mình, có chút thấp thỏm hướng Tạ Ôn Xa nói: “Cái đó... lần trước thật sự là ngoài ý muốn... khụ... khụ... bởi vì Đường Vần không biết nên mình

liền giúp chị ấy tìm ít tư liệu, cậu ngân vắn lần dừng hiểu lắm, mình thật sự không phải hạng người như vậy.”

Đường Văn cùng Lục Minh liếc nhìn nhau, không biết rõ hai người này là đang nói về cái gì.

“Chuyện đó... thật ra tôi cũng không đúng, mỗi người đều là có sở thích riêng, tôi không nên nói với cậu như vậy, nếu hiện tại chúng ta cùng học chung lớp thì hỗ trợ hòa thuận cùng nhau, chuyện trước kia cũng đừng nhắc lại làm gì.” Không muốn cùng Đường Kiều lại nói đến vấn đề này, Tạ Ôn Xa muốn mau mau rời khỏi nơi này vì thế liền cùng Đường Kiều nói vài lời trái lương tâm.

Đối với đề nghị của Tạ Ôn Xa, chính là mơ ước Đường Kiều, nàng liền liên tục gật đầu, hòa thuận học cùng nhau thật tốt a, chỉ cần không ghét bỏ là sẽ có cơ hội, không ngăn được suy nghĩ yyyx trong đầu, Đường Kiều mồm chữ O, nhìn Tạ Ôn Xa không nói gì, Tạ Ôn Xa nói nhanh có việc liền gấp rút rời khỏi, tựa hồ lo sợ phía sau sẽ có mãnh thú hay dòng nước lũ lớn sẽ đuổi kịp mình, mà suy nghĩ yyyx trong Đường Kiều tựa hồ cũng bỏ quên, nàng như vậy... không phải là đang nguy trạng bản thân “đặc biệt yêu thích” sao?

Nhìn Tạ Ôn Xa rời đi, Đường Kiều dùng khủy tay thúc nhẹ người Lục Minh: “Hey... Ôn Xa ở ký túc xá trường sao?”

Sau sự kiện đó, quan hệ hai người cũng dần tốt hơn, thường xuyên trao đổi nhau bằng điện thoại, sau này Lục Minh chính từ miệng Đường Kiều mà hiểu rõ bản thân mình, lúc mình cùng Chu Ninh gặp nhau cũng không tự chủ được mà nghĩ đến cái kia, khiến Chu Ninh cũng cảm thấy lạ, vì sao đứa nhỏ này mỗi lần gặp nhau mặt liền đỏ đến mang tai, lẽ nào là bị bệnh?

“À... đúng vậy, ở cùng ký túc xá với mình... sao á?” Lục Minh bắt đầu có chút kinh ngạc, bất quá sau lại nghĩ ra, Đường Kiều đối với Tạ Ôn Xa là có tình ý, cái này chính cô từng đối với Chu Ninh hỏi qua, Lục Minh đem chuyện mình mà cẩn thận nói cho Đường Kiều, hai người tuy rằng quen biết nhau không lâu nhưng quan hệ từ đó mà thân hơn, nói như thế nào nhỉ? giống như là hai người bạn tốt.

Lục Minh liền phản ứng lại, hơi nhướn mày trêu chọc: “Sao... cậu là muốn đến cùng ký túc xá với mọn mình.”

“Cậu thừa hiểu mà...” hai người ghé sát nhau, to nhỏ hèn mọn cười. Mà đi trên đường Tạ Ôn Xa có chút rung mình một cái, nàng liền bất an nhìn bốn phía, lắc lắc đầu, hai tay nắm chặt cổ áo gió trên người nghĩ thầm: “Hôm nay đúng là lạnh á.”

“À... Vắn Vắn!!! chị trở về có thể giúp em hỏi chị dâu, đến cùng ký túc xá với Lục Minh có được hay không?” Mang theo bộ dáng tươi cười lấy lòng, Đường Kiều nhẹ nhàng xoa xoa hai bả vai Đường Vắn.

Vừa nhắc đến Mạc Đại Linh, sắc mặt Đường Vắn liền thay đổi, không có tức giận. Thấy biến đổi sắc mặt Đường Vắn, Đường Kiều liền phản ứng nhanh... a... có chuyện, chắc không phải là chuyện lần trước chứ, có chút chột dạ, ho khan nói, Đường Kiều bỏ lại một câu: “Thôi để em tự hỏi”, liền bỏ chạy mất dạng.

Lục Minh nhìn thấy Đường Kiều vội bỏ chạy, lại nhìn Đường Vắn không biểu tình, hít một hơi sâu, vỗ vỗ lưng nàng theo đó rời đi.

Bên này Đường Vắn đau đầu suy nghĩ, bên kia Mạc Đại Linh lòng cũng không tốt hơn, mỗi ngày ép buộc bản thân nhất định lạnh lùng đối với Đường Vắn, mỗi lần Đường Vắn kề cận lấy lòng nàng liền tàn nhẫn đẩy ra, nhìn thấy Đường Vắn vẻ mặt tổn thương bản thân Mạc Đại Linh cũng rất buồn, cũng vài lần nhìn đến vẻ đáng thương đó, nàng cũng muốn bỏ mặt hết mà đến an ủi Đường Vắn, tuy nhiên... không được...

Tình cảm đối với Đường Vắn, bản thân Mạc Đại Linh cũng không rõ là loại tình cảm gì, nếu như là tình thân, vì cái gì lại có dục vọng, nếu như là tình yêu... nàng càng không dám tưởng tượng, tình yêu đối với cô mà nói có vẻ như là giấc mộng xa vời, các nàng sở dĩ kết hôn cùng nhau là bởi vì lợi ích, nếu có một ngày trí não Đường Vắn khôi phục, hiệp ước cũng kết thúc, vậy các nàng còn có thể gặp lại nhau không, mà cho dù Đường Vắn mãi không phục hồi, Mạc Đại Linh cũng không xác định được bản thân, lại càng không xác định rõ cảm xúc và tâm ý Đường Vắn, nếu đối với Đường Vắn, tất cả chỉ là trò đùa trẻ con thì sẽ làm sao, nếu như sau này đem lòng yêu nam nhân khác thì làm gì đây, nếu đem tất cả tổng kết lại chính là không có kết quả, vậy không nên bắt đầu, vừa nghĩ đến điều này, ngực Mạc Đại Linh cảm thấy đau đớn, hít thở không thông.

Điện thoại đổ chuông tới, Mạc Đại Linh thu hồi tâm tình tiếp nhận, người gọi đến là Đường Kiều, nói về chuyện lưu lại ký túc xá, Mạc Đại Linh do dự một chút sau đó cũng là đáp ứng cô ấy, kết thúc bỏ qua điện thoại liền cuối đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Buổi tối, Mạc Đại Linh về đến nhà, vẫn như thường ngày Đường Vắn chuẩn bị bàn đầy thức ăn chờ đợi cô trở về, từ lần trước Đường Vắn làm qua một lần, về sau những buổi cơm tối cũng toàn là Đường Vắn làm, nguyên nhân chính là muốn Mạc Đại Linh về nhà ăn cơm.

Trước sau nhất quyết một trận trầm mặc, cảnh vui cười dùng cơm trước đây cũng không còn nữa, cơ bản Đường Vắn cho rằng ngày hôm nay cũng giống như những ngày thường, Mạc Đại Linh com nước xong sẽ trực tiếp về phòng, ai biết hôm nay Mạc Đại Linh buông bát nhưng vẫn chưa rời đi, giống như có chuyện cần phải nói.

Khẽ cúi đầu, mái tóc phủ xuống che đi ánh mắt dịu dàng: “Bắt đầu vào tuần tới, em chuyển tới ký túc xá trường một thời gian, chi nhánh của Công Ty gần đây xảy ra chút chuyện, tôi muốn đi qua bên đó kiểm tra, có thể liên mấy tháng không trở về, vừa vắn, Đường Kiều cũng muốn lưu lại ở ký túc xá, tôi sẽ sắp xếp cho em ở cùng, nên mấy ngày tới em tự mình thu dọn hành lý đi nhé.”

Mạc Đại Linh nói ra trực tiếp làm Đường Vắn choáng váng, mặt cô tái nhợt trầm xuống, nhìn không được tự mình miễn man suy nghĩ... bây giờ... vợ thậm chí còn không muốn nhìn thấy mình nữa sao? Miễn cưỡng hướng Mạc Đại Linh gật đầu, lộ ra nụ cười có thể thấy so với khóc càng khó coi hơn, Đường Vắn đứng dậy có chút lao đảo đi lên lầu, vào đến phòng liền bịt kín chăn bắt đầu òa khóc lớn.

Cảm giác Đường Vắn đau buồn, Mạc Đại Linh cơ bản muốn đi an ủi một chút, ai ngờ vừa đến ngoài cửa liền nghe được tiếng khóc lớn, làm Mạc Đại Linh đặc biệt lo lắng.

Mạc Đại Linh dơ tay trái lên tính gõ cửa, nhưng chính là tay chưa tới cửa liền thả xuống, thở dài, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Xã Đoàn

Đường Vần kéo hành lý cùng Mạc Đại Linh rời nhà, không có Mạc Đại Linh tiễn, bởi vì Mạc Đại Linh biết Đường Vần sẽ đi đến ký túc xá vào thứ hai, nên liền đặt vé máy bay cùng ngày đi đến thành phố L, kiểm tra chi nhánh.

Đường Vần cứ như vậy mà bắt đầu sinh hoạt tại ký túc xá trường, đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm, và Mạc Đại Linh rời đi, cách duy nhất có thể làm Đường Vần vui vẻ chính là những người bạn, nhìn Đường Vần đột nhiên đến ký túc xá, toàn bộ điều cảm thấy ngạc nhiên, nghe Đường Vần kể sự tình từ đầu tới cuối, các nàng cũng không nói rõ nguyên nhân vấn đề nằm ở đâu, chỉ có Đường Kiều cũng có một chút hiểu rõ cách nghĩ của chị dâu, vì vậy cô chỉ có thể cố gắng an ủi Đường Vần, nói cho cô ấy biết, có lẽ do Mạc Đại Linh thật sự quá bận rộn, lo Đường Vần một mình sẽ buồn mới để Đường Vần tới ký túc xá. Lập luận này, cuối cùng làm Đường Vần có chút giảm bớt tức giận, Đường Kiều cũng không hy vọng hai người về sau sẽ thành ra xa lạ, bắt đầu âm thầm dạy Đường Vần tiến công.

“Mỗi ngày đều nhận một tin nhắn cho vợ, vợ sẽ để ý đến chị sao?” Đối với tuyệt chiêu này của Đường Kiều, Đường Vần trong lòng có cảm giác, sẽ thất bại.

Đường Kiều liếc nhìn Tạ Ôn Xa đang nằm trên giường cầm cuốn tiểu thuyết “....đó..là tất nhiên, nỗ lực sẽ có kết quả, cố gắng lên!”

Từ đó về sau, di động Mạc Đại Linh mỗi ngày đều nhận được tin nhắn của Đường Vần, tuy rằng Mạc Đại Linh không trả lời lại bất cứ tin nhắn nào, nhưng mỗi tin nhắn đều xem rất tỉ mỉ, bằng cách thức này, nó giống như chẳng khác nào Đường Vần vẫn đang bên cạnh. Lẽ ra chính là muốn Đường Vần buông bỏ, Mạc Đại Linh mới rời đi đến thành phố L, nhưng chỉ hai ngày liền phát hiện bản thân cũng lún quá sâu, không thể nào thoát ra, tâm trí cô lúc nào chỉ toàn là hình ảnh Đường Vần, nhớ lúc Đường Vần mỉm cười, cô nhớ Đường Vần....rất nhớ...rất nhớ...

Rốt cục, Mạc Đại Linh cũng thẳng thắn đối diện với chính bản thân và tâm trí mình, biết mình đã yêu Đường Vần, loại tình cảm này chắc chắn không phải tình thân, mà chính là tình yêu của nam – nữ. Rõ ràng nghĩ thông, Mạc Đại Linh thở phào nhẹ nhõm, chỉ muốn lập tức trở về thành phố G nói cho Đường Vần biết. Thế nhưng... lại một vấn đề khác, hiện tại Đường Vần cơ hồ chỉ là dựa trề to xác, nàng có lẽ chỉ vì cảm thấy vui vẻ nên mới kề cận mình, bản thân chưa hẳn đã biết cái gì là yêu, như vậy cùng nàng ở cùng một chỗ, qua mấy năm... nếu như Đường Vần hối tiếc... vậy... làm thế nào. Mạc Đại Linh và Đường Vần nếu cứ như vậy mà bắt đầu, chắc chắn sẽ không có kết quả, bởi vì.... Đường Vần còn quá non nớt.

Mạc Đại Linh cầm điện thoại trong tay, nội tâm kịch liệt tranh đấu, nhìn về hướng xa vô định, đột nhiên nở nụ cười, cô tự cho bản thân mình hai năm, để Đường Vần có thời gian lớn hơn, mặt kệ kết quả thế nào, nếu như đến lúc đó lòng cô ấy vẫn còn mình, vậy thì.... Mạc Đại Linh sẽ buộc Đường Vần ở bên cạnh, tuyệt đối sẽ không buông.

Mạc Đại Linh nhìn đoạn tin nhắn trong di động, lòng tự nói: “Vần Vần... mau lớn lên nhé!”

Bên này Đường Vần không hề biết quyết định Mạc Đại Linh, như cũ vì Mạc Đại Linh rời đi mà buồn, cả ngày lơ đãng, mấy người bạn đều có thể nhận ra. Hôm nay, vài người hội lại cùng nhau, thảo luận tìm cách làm thế nào cho Đường Vần vui vẻ trở lại.

“Uhm... trên Internet có nói, hội chứng cho việc thất tình, biểu hiện ban đầu chính là buồn rầu... .thơ thẩn, mất hứng thú việc xung quanh....” Đường Kiều tay cầm máy tính, mang theo cặp mắt kính, phong thái không khác một học giả, nói đến biểu hiện của bệnh tình cô vương tay chỉ chỉ về phía Đường Vần đang nằm trên giường không nhúc nhích.

Ngón tay nhẹ nhàng đẩy đẩy mắt kính lên: “Nói chung trong giai đoạn này, chúng ta cần tìm ra gì đó cho cô ấy làm, để cô ấy có cảm giác hứng thú, từ từ quên bỏ đi cảm giác thất tình kia.”

“Oh... oh...” Mấy người đang chụm lại cùng nhau, gật gật đầu, xem ra phương pháp này cũng không hẳn là không thể.

“Vậy... tìm cái gì cho cậu ấy làm!!... cậu cũng biết Vần Vần tính tình đơn thuần, đi ra ngoài bị người ta bán đi còn không biết.” Người nói chính là Lục Minh, đối với ngôn ngữ Đường Vần Lục Minh không khỏi lo lắng.

“À... gần đây hình như có hội cosplay đang tuyển người, để Vần Vần đến đó đi, đa phần trong đó toàn là con gái... uhm tuy rằng không cần lo ngại Vần Vần bị đám đàn ông khi dễ, nhưng cũng khó đảm bảo không có mấy cô lòng dạ hẹp hòi giờ trò, Lục Minh... cậu đi cùng với Vần Vần đi, hai người tham gia cũng có thể chiều cô lẫn nhau.” Tạ Ôn Xa trầm ngâm một hồi, chính là khi mở miệng nói giống như trời sinh mang theo khí chất nữ vương liền quyết định, mấy người còn lại cũng không phản đối, cho nên Lục Minh dù lòng có chút không tình nguyện nhưng cũng là đi cùng với Đường Vần tới xin làm.

Gió bắc thổi, cơ bản theo suy nghĩ của Lục Minh, không phải là đang tuyển người vào hội sao!! Lý ra phải đồng đức nhận nhip... tại sao... vắng tanh

như vậy.

Phía nam thành phố G, mùa đông mặc dù không quá lạnh, nhưng không khí ẩm ướt cũng có thể cảm thấy được cái lạnh từ bên trong. Lục Minh nhìn thoáng qua, chỉ thấy một cái biểu ngữ kéo ngang, một cái bàn... còn có một anh chàng dáng nhỏ teo đang ngồi co rúm lại vì lạnh.

Trên biểu ngữ ghi chõng chữ lỏi: CLB hoạt hình thành phố G (Anime Group).

Sao mà cảm thấy.... ảm đạm quá như vậy.

Đường Vãn chính là bị Lục Minh lỏi tới nơi này, nói cái gì đưa cô đi chơi trò chơi vui, thấy Lục Minh dừng lại, Đường Vãn từ phía sao chòm tới lộ ra cái đầu, theo ánh nhìn Lục Minh nhìn lại, nghi hoặc nói: “Minh Minh... cái này có gì chơi vui sao!!!”

Còn chưa kịp trả lời câu hỏi Đường Vãn, nam sinh kia đã nhìn thấy hai người, hấn liền vội vàng chạy tới, mới vừa mở miệng liền làm Lục Minh chút hoảng: “Xin chào, hai bạn là đến tham gia vào hội đúng không?”

Hóa ra cái người nhỏ nhắn này không phải là nam sinh, là chính là tiểu nữ sinh, giọng nói nhẹ nhàng cùng với dáng người có chút chênh lệch, thật sự có chút cảm giác kỳ lạ, tiểu nữ sinh này tóc quá ngắn, khuôn mặt thanh tú, nghĩ đến nếu là tóc dài cũng là một mỹ nhân, nhưng với gương mặt và mái tóc quá ngắn khó nhận ra, chẳng trách Lục Minh từ ban đầu đã nhìn lầm.

Lục Minh gật đầu đáp: “Không sai, bọn mình là tới tham gia cùng nhóm.”

“Xin chào, mình là Tiền Y, đi theo mình, nhóm của chúng ta hoạt động trong phòng bên kia.”

Tiền Y phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng nói chuyện xoay sang hai người cười hiền lành. Sau khi đi qua bảy tám cái ngõ cong queo, rốt cuộc cũng đến được nơi có thể nói cũ kỹ, các bức tường lớn được bao phủ bởi những cây trường xuân, mang phong cách cổ xưa, đi vào trong toàn nhà cũng nhìn thấy ngay bảng treo: CLB hoạt hình thành phố G.

Đẩy cửa ra, bên trong bài đầy các loại phục trang để hóa trang, tóc giả, Đường Vãn về mặt tò mò, nhìn xung quanh mà muốn chóng mặt, bên trong lớp có 7 nữ sinh cùng một nam sinh đang ngồi vây quanh cùng nhau sưởi ấm.

“Nhìn xem... Y Y của chúng ta đã trở lại, wow, thật sự đã chiêu mộ thêm người đến, La Linh... nhanh lên nhanh lên... trả tiền a.” Một cô gái cột tóc đuôi ngựa nhìn Tiền Y, theo sau còn có hai người liền reo hò ầm ĩ. Cô gái tóc dài bên cạnh thờ dài, lấy ra từ trong ví tiền, miễn cưỡng bàn giao.

“Chào các bạn! bọn mình đến đây muốn tham gia cùng nhóm, xin cho hỏi...” Đường Vãn về tò mò nhìn nhóm người đang náo nhiệt, còn Lục Minh chính là chút thất vọng, đợi này giờ cũng không bất kỳ ai đón tiếp, buột lòng Lục Minh đánh lên tiếng gây sự chú ý với mọi người.

“A... chào hai bạn, mình là La Linh, đội trưởng của nhóm, kia là Trương Mỹ, là phó nhóm. Hoan nghênh hai bạn tham gia vào hội của bọn mình, từ hôm nay chúng ta chính là trở thành người một nhà.” Nghe tiếng Lục Minh hỏi, cô gái tóc dài đánh cược thua ban này xấu hổ gãi gãi đầu, đi đến trước mặt hai người giới thiệu.

“Chào các bạn! Minh là Lục Minh, còn đây là Đường Vãn, về sau xin mọi người chỉ giáo thêm.”

Thanh viên trong hội đa phần tuổi tác tương đương nhau, vì thế bắt đầu nói vài câu liền hào hứng hơn, cơ bản Đường Vãn còn có chút ngại đối với người lạ, nhưng khi nghe bàn đến những nhân vật phim hoạt hình bắt đầu thấy hứng thú, Lục Minh ban đầu làm bạn với cô cũng chính vì hai người có cùng sở thích xem hoạt hình, mà gặp gỡ lần này cũng rất nhiều người thích hoạt hình, Đường Vãn bắt đầu vui vẻ quên cả trời đất, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy dáng tươi cười.

“Vi sao nhóm tuyển thêm người nhưng lại vắng vẻ như thế?” Lục Minh trong lòng cân nhắc một hồi, nhìn không được hiểu kỳ hỏi.

“À.... việc này... thời gian này do chuẩn bị gia nhập với một công ty, nên các bạn khác đủ điều kiện đều xin chuyển đi, bên tại mình thiếu người bởi vì có một vài thành viên cũng được chuyển đến thành phố L, ban đầu nhóm mình dự định đợi khai trường rồi sẽ thu nạp thêm người, ai ngờ vừa vận nhận được một quảng bá mới, nhân lực hiện tại không đủ, không còn cách nào khách đành phải tuyển thêm người. Cơ bản mình cũng nghĩ lúc này sẽ chẳng ai đến tham gia, cho nên mới cùng Mỹ Mỹ cá cược một chút, không nghĩ tới cư nhiên lại tuyển được thêm hai bạn, ôi trời ơi... tiền của tui... bắt quá cũng may là lần quảng bá này không có gì phải lo, một lát mình đưa hai bạn ít đồ hóa trang rồi các bạn có thể về trước, thứ 7 đến thứ, chủ nhật chúng ta chính thức quay, không có vấn đề gì chứ!!”

La Linh sắc mặt vài lần biến đổi, từ buồn rầu chuyển đến phấn chấn, rồi nghiêm túc, làm Lục Minh trong lòng không khỏi khen không hổ là đội trưởng, thay đổi sắc mặt cực nhanh.

Cứ như vậy hai người chính thức gia nhập nhóm, chuẩn bị cho lần hoạt động đầu tiên của nhóm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tồng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Quảng Cáo

“Đến đây... đến bắt ta đi á!” Một giọng nói trong thanh từ máy tính xách tay Lục Minh phát ra, Tạ Ôn Xa cơ bản đang đọc sách cùng bị thu hút không khỏi cau mày, ánh mắt không mấy hài lòng nhìn về phía Lục Minh và Đường Vãn đang ôm máy tính ngồi trên giường, chút lại cười chút lại cười, không biết là đang xem cái gì.

“Còn may... hầu từ cuối cùng cũng về kịp, nếu không a Lý biết làm sao!” Võ võ ngực, Lục Minh thở dài cảm thán nói.

“Uhm... tập kè đi!” Gật gật đầu đáp lại, Đường Vãn hào hứng nói.

Hai người này rốt cuộc là đang làm cái gì, Tạ Ôn Xa nghi hoặc nhíu mày, ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua Đường Kiều, nhưng vừa vận nhìn thấy Đường Kiều đang nhìn vào máy tính cười khúc khích, cảnh tượng kia làm Tạ Ôn Xa nhìn không được rùng mình, cô quay lại, lòng nghĩ: “...aida hay là cứ nhắm mắt làm ngơ cho xong!”

Đến ngày thứ 7, hai người cùng đi đến hội để tham gia hóa trang.

“Uhm... không sai, tóc Đường Vãn vốn màu nâu, không cần đội tóc giả.” La Linh chống cằm, chỉ chỉ máy tóc dài của nhân vật trên máy tính, gật đầu hài lòng.

“Được rồi, Đường Vãn y phục này là của cậu, mau thay vào và đến Lương Tào trang điểm xem hiệu ứng thế nào.”

Lương Tào chính là nam nhân duy nhất trong nhóm, hẳn phụ trách phần hóa trang, cũng phụ trách vài hoạt động lật vật khác.

Bên kia Đường Vãn bước vào phòng thay đồ, ở đây Lục Minh cũng đang háo hức hỏi: “Còn mình a, mình làm gì?”

Nheo mắt, La Linh trên dưới xem xét Lục Minh một phen, cuối cùng ánh mắt cũng dừng trên khuôn mặt cô: “Bạn vào vai tiểu Laury đi!” La Linh chỉ chỉ vào cách ăn mặc đặc biệt của tiểu Laury trên màn hình máy tính.

“Hả... sao mình lại vào vai này chứ!!” Lục Minh vẻ mặt hốt hoảng nhìn chằm chằm màn hình, vì sao vai cô cùng Đường Vãn chênh lệch như vậy.

“Hắc hắc... ai bảo cậu có gương mặt trẻ con lắm chi, không nói nhiều, nhanh nhanh đi thay quần áo đi!” Cười gian một tiếng, La Linh ném cho Lục Minh bộ đồng phục học sinh, rồi nhanh đẩy cô vào phòng thay đồ. Sau đó liếc nhìn về phía mọi người, đôi mắt chợt sáng lên, nhìn vào Tiền Y nở nụ cười ranh mãnh, La Linh vẫy vẫy tay: “Đến đây... tiểu Y Y, này giờ quên mất cô.”

Tiền Y theo hướng ngón tay La Linh nhìn lại, một đôi giày cao gót màu đen cùng với thanh kiếm lớn.

“....” Tiền Y sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm La Linh, không thể tin chỉ chỉ vào chính mình.

“Ngoan... mau đi thay quần áo đi, không được bàn cãi.” Nhìn nửa ngày cũng không thấy Tiền Y phản ứng, La Linh lắc lắc đầu, vỗ nhẹ lên vai cô, nghiêm túc nói.

Thời gian hóa trang cũng kéo dài đến trưa, La Linh khoanh tay trước ngực, một tay chống cằm, nhìn cách hóa trang cho nhân vật khác nhau của các thành viên mình, gật đầu hài lòng, sau đó liền vỗ tay một cái nói: “Tốt rồi, ngày mai 8h chúng ta đến trung tâm Studio XX tập hợp, đông đủ sẽ vào phòng thu bắt đầu quay, hiện tại... có thể giải tán!”

Ngày thứ 2, trung tâm Studio XX, Đường Vãn ôm bụng mình, mặc một bộ đồng phục màu xanh tay dài, cùng chiếc váy ngắn màu xanh, đầu đội chiếc mũ màu xanh, nhăn nhó nhíu mày đi ra, đôi mắt nàng vì ngọn đèn chiếu vào mà vàng óng ánh, toát ra một loại khí tức thần thánh, bất quá với bản chất ngây thơ của cô cùng với cách hóa trang gọi cảm này không mấy phù hợp.

“Cất...” không biết đây là lần thứ mấy từ này được hét lên, người quay phim bắt lực gãi đầu.

“Lacus là một tiểu thư quý tộc, là người có thái độ cực kỳ cao ngạo, biểu tình của cô mơ hồ như thế là sai.”

“Nhưng... cao ngạo là thế nào a” Đường Vãn cầm một cây đuũa nhựa, nghiêng đầu nhìn bối rối, chẳng giống chút nào là pháp sư cao ngạo, ngược lại nhìn cứ như một tiểu phù thủy.

Bên cạnh đang chú tâm chụp ảnh cho Lục Minh cũng thấy Đường Vãn bên kia không chút tiến triển, lòng cũng không nhịn được vì cô mà sốt ruột, vừa vận nghe thợ chụp ảnh nói, Lục Minh như là nghĩ đến cái gì, vội vàng kéo Đường Vãn qua một bên như là muốn nói gì đó.

Lục Minh khẩn choàng được buộc chung vào cặp sừng, khi nói chuyện cũng theo đó mà lắc lư, trông buồn cười làm Đường Vãn không nhịn được.

“Không được cười... nghe mình nói”, bản thân muốn giúp Đường Vãn, vậy mà còn nhìn mình cười, thực đúng là không có lương tâm mà.

“Oh...”

“Tên gốc này... cậu chỉ cần nhớ lại lúc chị Đại Linh không để ý tới cậu, sau đó cứ theo biểu tình đó mà làm, có hiểu chưa?”

“Oh...” cổ sức gât đầu, Đường Văn đi về phía người chụp ảnh đang giục.

Lúc vợ không quan tâm mình là như thế nào! Đường Văn trong lòng nỗ lực cố nhớ lại biểu tình Mạc Đại Linh khi đó, từ từ...

“À... đúng rồi, chính là như vậy, rất tốt... cứ tiếp tục như vậy, đổi tư thế, hơi ngẩng đầu lên, tay trái chống nạnh, tay phải giơ đạo cụ lên... ok! Cảnh tiếp theo.” Cuối cùng cũng xong, chụp ảnh lau mồ hôi, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hy vọng cứ như thế mà thuận lợi thì tốt rồi.

Tiếp theo bối cảnh là một toàn lâu đài sẽ trở thành mặt trận còn được bao phủ một ít cỏ giả, tạo ra cảm giác như cảnh trần bên ngoài, chính là muốn tạo cho hai nhân vật bối cảnh chiến đấu, Đường Văn đổi mặt cùng nữ lang mặt thô tay đang cầm kiếm... Tiễn Y.

Tiến Y nào giờ chưa đi qua giày cao gót, vì thế bước đi có vẻ cứng ngắc, cũng may đây chỉ là chụp ảnh, không phải là quay phim, nếu không thì với động tác như vậy, chỉ sợ rằng đơn giản bước đi thôi cũng là gian nan.

Theo yêu cầu của người chụp ảnh, hai người họ đứng như đôi đầu, Tiễn Y tỏ ra rất chuyên nghiệp, người chụp ảnh mới vừa hô bắt đầu thì lập tức có thể nhập vai, về mặt sát khí nhìn chằm chằm Đường Văn, còn Đường Văn lại quay về biểu tình mơ hồ bối rối như ban đầu, làm thợ chụp ảnh thật muốn sinh khí.

“Không đúng... biểu tình như vậy là không đúng! Khinh miệt... biểu tình khinh miệt, hiểu hay không?”

Đường Văn: Lắc đầu....

“Là khinh bỉ đó...”

Đường Văn: Lại lắc đầu...

“Xem thường...”, Đường Văn vừa định tiếp tục lắc đầu, Lục Minh bên cạnh phát phát tay, làm khẩu hình miệng đọc tên Mạc Đại Linh. Rốt cuộc... Đường Văn như hiểu ra cái gì liền gât đầu, cũng làm cho thợ chụp ảnh thở phào nhẹ nhõm, tốt... cuối cùng cũng có từ hiểu.

Vừa một tiếng bắt đầu, biểu tình Đường Văn liền thay đổi, tuy nói là thay đổi, còn không bằng nói chính xác hơn là mặt không một chút biểu tình, từ trên người tản ra loại lãnh khí, làm Tiễn Y cũng nhìn không được mà rùng mình, tuy là Đường Văn ánh mắt nhìn chằm chằm Tiễn Y, nhưng cảm giác cho thấy chính là xem cô ấy giống như không khí, căn bản không hề tồn tại.

Biểu tình Đường Văn làm cho thợ chụp ảnh không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cái cô gái này cơ hồ nói gì đều là không hiểu, nhưng khi diễn đạt cảm xúc này cô lại là thập phần thể hiện y như đúc, hẳn trong lòng không khỏi tán thưởng, ngay cả đôi mắt Đường Văn đều nhu hòa rất nhiều, nhìn Đường Văn như vậy mà nhập vai, thợ ảnh vội vàng kêu lên: “Cảnh kế tiếp.”

Cảnh kế chính là cảnh Tiễn Y đánh bại Đường Văn, mang cô ấy đặt dưới thân.

“Cái này... xin hỏi... tôi nên thế áp thế nào” Tiễn Y đối với nội dung vở kịch thập phần kinh ngạc, cô chút bối rối quay sang hỏi người chụp ảnh.

“Còn có thể áp thế nào? Dĩ nhiên là cười lên người cô ta, kiếm kề vào cổ cô ấy là được!”

Vì vậy, theo cốt truyện không khí bắt đầu trở nên căng thẳng, khung cảnh hiện tại cái gì cũng không thấy rõ, Tiễn Y ngồi trên người Đường Văn, một tay chống xuống ngang đầu Đường Văn, tay còn lại cầm kiếm sát cô cô ấy, trông giống như vì yêu nhau mà hận.

“Ok... hai cô có thể đứng lên.” Thợ chụp ảnh ở những góc độ khác nhau mỗi người mà lựa ra vài hình ảnh. Tiễn Y cơ thể cũng thả lỏng thoải mái, mới vừa muốn đứng dậy cảm thấy chân đã tê rần, trong lòng một cái dự cảm bất ổn, liền ngã xuống trên người Đường Văn, môi Tiễn Y vừa vận lướt nhẹ qua má Đường Văn, khiến trái tim cô đập tràn trống liên hồi.

“Tiễn Y... cậu không sao chứ?” Đường Văn trừng mắt, có chút lo lắng nhìn Tiễn Y.

Chợt thức tỉnh, Tiễn Y lập tức từ trên người Đường Văn đứng lên, lắp bắp nói: “Không sao”, sau đó hoảng sợ tay bịt miệng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giải Trí

Đường Văn từ mặt đất đứng lên, nhìn bóng lưng Tiễn Y vội vã rồi đi, nghiêng đầu về phía Lục Minh, trong lòng cảm thán: “Tiễn Y thật lợi hại nha, giày

cao gót như vậy mà vẫn có thể chạy nhanh được.”

Gia nhập nhóm, Đường Vần tham gia hoạt động nhiều hơn, tâm trạng vui vẻ cũng hiện rõ, thấy Đường Vần tâm tình thay đổi tốt hơn, vài người bạn của cô trong lòng cũng thấy vui mừng.

Thời gian cứ như vậy mà qua, Mạc Đại Linh đã đi được một tháng, thời gian Đường Vần tham gia chụp ảnh tuyên truyền trò chơi cũng là hai tuần.

Lần kia tại thành phố G chuẩn bị tuyên truyền cho trò chơi. Một cái áp-phích lớn được treo tại hội trường, trong áp-phích không ai khác chính là Đường Vần cùng Tiền Y, chỉ là trong ảnh không phải là cảnh Tiền Y đánh thắng Đường Vần, mà chính là cảnh Tiền Y hôn má Đường Vần.

“Tại sao lại chọn tấm này mà quảng bá”, chủ sự mới có chút ngạc nhiên hỏi người nhiếp ảnh.

“Các người thì biết cái gì, thời gian gần đây Bách hợp chính là chiếm ưu thế, dùng hình ảnh này sẽ càng thu hút ánh nhìn người khác, hiểu hay không?”

“À... ra là thế... quả nhiên là chuyên nghiệp.”

Kết quả từ khi bức ảnh được treo với mục đích rõ ràng như vậy, mỗi ngày đều gây chú ý cho người đi đường, trò chơi này không những được cho phép, mà còn làm cho Đường Vần bắt đầu có nhiều người chú ý.

“Ai da... cậu biết không, hóa ra cái bạn nữ kia chính là sinh viên khoa kinh tế chúng ta, wow... bạn ấy xuất hiện thật kiêu ngạo... thật sự là... rất quyến rũ, mình quyết định tôn bạn ấy là nữ thần của mình.” Tên nam nhân 1 nói.

“Thật không đó? Vậy chúng ta mau đi xem người thật bên ngoài thế nào?” Tên nam nhân thứ 2 hào hứng.

Vì vậy, mỗi ngày Đường Vần đi đến trường đều gặp vài người xa lạ..

“Kia... bạn học Đường Vần... mình bên khoa kiến trúc XX, mình có thể cùng bạn kết giao hay không?”

“Bạn.... bạn học, mình xem quảng bá của bạn... mình... mình rất thích bạn... bạn có thể... có thể nào chụp cùng với mình tấm hình không?”

Lúc mới bắt đầu, Đường Vần rất đơn thuần nở nụ cười rồi đáp ứng họ, nhưng khi ngày một nhiều hơn thì... làm cho Đường Vần gặp chút rắc rối, Đường Vần hôm nay về mặt đau khổ nằm úp trên bàn của ký túc xá, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên như một quả bóng.

“Làm sao vậy? Ai làm cho Vần Vần nhà ta không vui, chẳng lẽ lại là chị dâu.” Đường Kiều đi đến bên Vần Vần từ phía sau vỗ vỗ đầu cô.

“Không phải vợ... Vợ vẫn còn không để ý đến chị!” Nhắc đến Mạc Đại Linh tâm trạng Đường Vần lại đột nhiên thêm chán nản, rừ mi, nhưng cô đột nhiên thay đổi tư thế, cầm tựa lên cánh tay mình, mũi nhỏ nhắn lại, một chút giận dữ nói: “Gần đây rất nhiều bạn học nam đến nói chuyện với chị, còn muốn cùng chị làm bạn, rồi xin ảnh, bọn họ thật phiền phức a!”

“Cái này sao... mặc kệ bọn họ là được rồi, có gì đâu mà phiền.” Đối với chuyện Mạc Đại Linh Đường Kiều không có cách nào an ủi, nhưng khi cô biết Đường Vần chính vì chuyện nhỏ này mà buồn rầu, nàng một chút cũng không cần nghĩ ngợi gì nhiều liền nói ra ngay cách giải quyết.

Không để ý đến... chính là giống như vợ không để ý đến mình, Đường Vần nghiêng nghiêng đầu, mơ mơ hồ hồ không rõ ý nghĩa trong lòng liền nghĩ như vậy, chẳng lẽ vì từ lần trước chụp quảng cáo tuyên truyền, Đường Vần đối với việc: “mặc kệ” đã có một khái niệm cho riêng mình, được thôi... sau này mặt kệ họ, Đường Vần hai tay nắm chặt lại tạo nên tư thế hết sức nỗ lực, đối với bản thân tự cô vũ.

Ngày thứ 2.

“Bạn học Đường Vần...”

Đường Vần mặt áo khoác màu trắng, đôi giày tuyết cũng màu trắng, đi ở trên đường, một bên nam sinh chờ đợi đã lâu, muốn chạy ngay đến bên Đường Vần, lại bị ánh mắt lạnh lùng của cô làm cho kinh sợ, cái ánh mắt của cô khi liếc qua nhìn mọi người một cái là tất cả không khỏi rùng mình, cả đám đứng chết trân tại chỗ nhìn Đường Vần đi một khoảng xa.

Đi khỏi nơi cô cho là nguy hiểm, Đường Vần rốt cục cũng thở phào thả lỏng bộ mặt, lòng liền cảm thán “mặc kệ” đúng thật có hiệu dụng nha... ân... vợ thật giỏi!

Tuy rằng đã thoát khỏi một đám nam sinh vây quanh chặn đường, điều này làm Đường Vần thật sự vui vẻ, nhưng một việc khác lại làm cô cảm thấy cô đơn, bởi vì kỳ nghỉ đông cũng gần đến, các bạn bè cô đều sẽ trở về nhà, mà Mạc Đại Linh lại nói với quản gia, nhắn với cô rằng tết âm lịch năm nay cũng sẽ không trở về.

Lúc trước, dù là có bận thế nào đi chăng nữa, ông nội Đường cũng bỏ hết mọi việc để về cùng Đường Vần, sau này đem cô giao phó lại cho Mạc Đại Linh, ông mới yên tâm rồi đi, cũng từng nói rõ trong thời gian ngắn không trở về, vì vậy kỳ nghỉ đông cùng tết âm lịch này cũng chỉ đó một mình Đường Vần.

Bốn người chung ký túc xá, vài người đã thu xếp xong hành lý, vì chỉ còn năm ngày nữa là nghỉ, nên chuẩn bị để về nhà, chỉ riêng Đường Vần vẫn ủ rũ nằm trên giường, mặc dù cô đã chấp nhận thực tại sẽ chỉ có một mình trong hai tháng tới, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất buồn, một vài người bạn nhìn thấy Đường Vần như vậy trong lòng cũng đều không vui, nhưng mà cũng không còn cách nào khác là hứa với Đường Vần ngày hội trường sẽ đến,

Đường Vần lúc này cũng chỉ lộ ra bộ dáng miến cường tươi cười.

Chuông điện thoại vang lên, Đường Vần quay đầu nghi hoặc nhìn dãy số lạ trên màn hình, biết số điện thoại cô cũng chỉ có vài người, nên nàng đều có lưu lại tên, vậy số này là của ai nhỉ? Cô tiếp nhận điện thoại mà tự hỏi.

“Alo... xin chào, là Đường Vần tiểu thư phải không?” Bên trong điện thoại một giọng nữ dò hỏi.

“Àn... xin hỏi cô là...?” người gọi điện thoại có thể biết tên cô, ít nhất cho thấy không phải là gọi nhầm, nhưng... còn ai biết số điện thoại của cô? Đường Vần trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Xác định mình đã gọi đúng, bên kia nữ nhân cũng nói rõ mục đích cuộc gọi: “Tôi là người đại diện của Hải Tinh, Tiễn Như, cô còn nhớ tôi không?”

Cố gắng nhớ lại tên này, Đường Vần trả lời: “Àn... nhớ.”

“Là như vậy, có phải gần đây cô có tham gia chụp ảnh quảng bá trò chơi.”

“Đúng...”

“Ảnh tuyên truyền được rất nhiều người hoan nghênh, nên cô cũng có vài người hâm mộ, tuy rằng công ty bên chúng tôi đã hứa, đồng ý để cô hoàn tất xong đại học mới tiến hành cho cô tham gia tiến nhập làng giải trí, nhưng nếu như cô không có một vài fans hâm mộ nhất định tôi đoán việc này không dễ, cho nên chúng tôi đã nghĩ qua sẽ sắp xếp cho cô quay một MV và chụp hình cho tạp chí, từ từ tích lũy người hâm mộ, sau này sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Chúng tôi cũng đã hỏi qua người giám hộ của cô, cô ấy cũng không có ý kiến chỉ nói là để cô tự quyết định, cho nên hôm nay tôi mới gọi tới hỏi ý kiến của cô thế nào, cô nghĩ chúng tôi sắp xếp như thế cô có thể tiếp nhận hay không?”

“Chỉ cần vậy là làm ngôi sao sao?” Không biết có tiếp thu hay không tiếp thu, Đường Vần chính là tiếp nhận những gì vừa nghe qua điện thoại... liên sủng sốt, nửa ngày không thấy trả lời.

Không nghe câu trả lời, Đường Vần có chút sốt ruột hỏi: “VẬY cuối cùng có thể hay không cho tôi trở thành ngôi sao?”

“Cái này... đây chỉ là bước cơ bản chuẩn bị cho cô nếu muốn trở thành ngôi sao.”

“Được... tôi đi.” Tuy rằng không thể trực tiếp trở thành ngôi sao, nhưng điều này cũng có thể làm nên tên tuổi Đường Vần, cô không quên Mạc Đại Linh từng nói qua, nếu như cô trở thành ngôi sao, vợ cũng sẽ thích mình. Nên để Mạc Đại Linh thích mình, chỉ cần có thể trở thành ngôi sao, mặc kệ là sao cô đều làm tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nguyên Nhân Bệnh

Đối với Mạc Đại Linh mà nói, nếu có cô bên cạnh Đường Vần hiện tại, giúp Đường Vần tiếp nhận việc gia nhập giải trí chuyện này có thể xảy ra, thế nhưng bây giờ cô hiện đang tận thành phố L xa xôi, để Đường Vần một mình tiếp nhận với một mớ hỗn độn, cho dù bản thân Đường Vần muốn đi cô cũng không đồng ý, mà vì sao Tiễn Như lại nói Mạc Đại Linh không có phản đối.

Này tất cả là bởi vì một cuộc điện thoại, một người tự xưng là đại diện của Tinh Hải.

“Xin chào, là Mạc Tổng đúng không?” Một giọng nữ âm thanh trầm truyền đến, khiến Mạc Đại Linh chút cảnh giác. Cô nhú mày, tựa hồ cũng đã rất lâu không ai dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện với cô.

“Là tôi.” ngắn gọn trả lời bằng giọng lạnh tanh, Mạc Đại Linh chính là dùng phương thức biểu đạt trong lòng không hài lòng.

“Haha... tôi là tổng tài của Tinh Hải, Sur Tuyên, tôi nghĩ... cô có thể cũng biết qua tôi.” Lời nói ra nghe thấy thái độ chút thú vị, bất quá khi nghe làm ánh mắt Mạc Đại Linh ngưng đọng.

Sur Tuyên hiện đang phụ trách tổng tài tại công ty giải trí Tinh Hải, cha mẹ cùng với Đường Minh cha Đường Vần chính là bạn rất thân cùng nhau từ nhỏ, xem nhau như anh em, cơ bản hai bên công ty cũng không tệ, nhưng không biết về sau xảy ra chuyện gì mối quan hệ hai bên bắt đầu bất hòa, tình trạng này kéo dài cho đến khi Đường Minh gặp tai nạn giao thông qua đời thì sau đó hai bên mới cùng nhau hòa hợp lại, nhưng lại lần thứ 2 quan hệ cắt đứt.

Lần trước Đường Vần bị nhân viên bên Tinh Hải tiếp cận, Mạc Đại Linh có cho người điều tra qua tư liệu về công ty này, xong kết quả lại nằm ngoài dự đoán, hai nhà mối quan hệ nói sâu không sâu mà cạn không cạn, nếu nói là có mối oan cừu đại hận thì lại càng không có khả năng, mà hôm nay Sur Tuyên lại chủ động tìm đến? Mạc Đại Linh trong lòng đầy nghi hoặc.

“Sur tiểu thư, xin hỏi... cô có chuyện gì sao?” Cho dù trong lòng đang tồn tại rất nhiều nghi hoặc, Mạc Đại Linh cũng không biểu lộ ra ngoài, trái lại rất bình thản hỏi Sur Tuyên mục đích, biểu hiệu cho thấy không chút nào lưu tâm.

“Ha ha..., tôi gọi cho cô là từ cô cần một người, tôi muốn Vần Vần...”

“Không được!” Không đợi Sur Tuyên nói hết, vừa nghe cô ta muốn Vần Vần, Mạc Đại Linh liền lớn tiếng cắt đứt lời, cơ bản với Mạc tổng nhà ta khi đối diện bất cứ sự tình nào đều không sợ hãi, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến Đường Vần lập tức trở nên không bình tĩnh. Liền nhận ra bản thân có phản phản ứng quá khích, Mạc Đại Linh ho khan che giấu, nói sang chuyện khác: “Khụ... khụ... cô rốt cuộc là muốn làm gì?”

Cơ bản ban đầu thái độ chút vui vẻ, sau đó liền đột nhiên trở nên nghiêm trọng, Sur Tuyên do dự một lúc nói: “Cô có biết tại sao hai bên gia đình chúng tôi trở nên bất hòa hay không?”

“Vì sao?”

“Lúc trước hai nhà chúng tôi sở dĩ trở nên bất hòa... là bởi vì cha tôi và cha Đường Vần ngày xưa nảy sinh tình cảm cùng nhau, chuyện bại lộ, hai người bị ép phải kết hôn từ đó mới có tôi và Đường Vần.” Giọng nữ trong điện thoại kể lại câu chuyện với âm thanh buồn tẻ, chỉ là cái sự việc này làm Mạc Đại Linh bất ngờ, cô kinh ngạc che miệng, tự mình ngăn bản thân không cho phát ra âm thanh kinh hô.

“Dĩ nhiên mãi cho đến khi hai chúng tôi được sinh ra thì hai gia đình mới lần nữa gặp gỡ, tôi cùng Đường Vần khi đó cũng là hiểu chuyện một chút, cô chắc chắn sẽ không biết Vần Vần khi còn nhỏ như thế nào đâu, khi Vần Vần còn bé, quả thực chính là một tiểu bá vương, luôn là tiểu quý đi gây chuyện khắp nơi.” Sur Tuyên giọng nói tưởng nhớ lại làm Mạc Đại Linh lòng có chút đổ kỵ, cô chính là biết rõ bản thân nhưng chưa từng biết qua Đường Vần, chỉ mới nghĩ đến thôi đã làm Mạc Đại Linh muốn phát điên.

“Lúc đó liền xảy ra chuyện, cô có phải cũng cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng lúc đó tai nạn xảy ra khi Vần Vần 12 tuổi, vì sao hiện tại trí não cô ấy ngây ngô như vậy.... chỉ tầm như đứa trẻ 5, 6 tuổi.”

Sur Tuyên không cho Mạc Đại Linh thời gian trả lời, lại chính mình tiếp tục nói:

“Bởi vì Đường Vần lúc 6 tuổi thì trí não đã như vậy đình trệ, nguyên nhân bắt nguồn từ mâu thuẫn gia đình. Khi đó tuy rằng mối quan hệ hai bên gia đình đã hồi phục, nhưng trên thực tế chân chính cũng chỉ có tôi và Đường Vần, cha của chúng tôi không hề gặp mặt nhau, cho nên khi đó cha tôi nhờ tôi chuyển lời đến cha của Đường Vần, mẹ và cha tôi kết hôn cũng bởi vì lợi ích của gia đình, bọn họ vốn không can thiệp vào chuyện riêng của nhau, chỉ có tôi chính là kết nối duy nhất giữa hai người, cha tôi nói cho tôi biết, ông đối với mẹ tôi chỉ là trách nhiệm, nhưng đối với cha Đường Vần mới chân chính là yêu. Nhưng gia đình Đường Vần không như vậy, mẹ cô là thật sự yêu ông ta, khi đó tôi còn quá nhỏ để hiểu hết ý tứ trong lời nói của cha mình, cũng không biết rõ mức độ nghiêm trọng sự việc, để giúp cha tôi chuyển lời, một lần tôi đến Đường gia chơi, vì vui nên tôi đã đem những lời này nói cho mẹ Đường Vần biết, nhờ bà nói lại với cha cô ấy. Tôi vĩnh viễn không bao giờ quên được ngày hôm đó, chiếc váy trắng Đường Vần dính đầy máu, cô ấy khóc thét từ phòng chạy ra, miệng kêu to “cứu cha tớ cứu cha tớ.” Thì ra khi mẹ Đường Vần biết chuyện hai bên xảy ra mâu thuẫn, bà cầm dao đâm ông, mặc dù sau đó ông ấy được cứu, giống như tất cả mọi việc chưa hề xảy ra, nhưng Vần Vần chính là vì quá sợ hãi nên quên đi sự việc xảy ra ngày hôm đó, sau này cha mẹ cô ấy trước mặt Đường Vần luôn tỏ ra hạnh phúc vui vẻ, mục đích muốn Đường Vần phục hồi, chỉ là hoàn toàn không có tác dụng, những chuyện kể tiếp chắc cô cũng đã biết, họ gặp tai nạn giao thông, Vần Vần đối diện với những chuyện kinh hãi này hình như là thói quen, trốn tránh sự thật và muốn quên đi khiến Vần Vần lần nữa dừng lại tuổi 12, bất quá điều này cũng khiến cô ấy có chút lớn lên, chỉ là về sao quá được bảo vệ mới làm Vần Vần không thể lớn.”

Kể xong, Sur Tuyên trong lời nói chứa đầy sự hối hận: “Lúc trước nếu không phải tại tôi, Vần Vần sẽ không biến thành như vậy, cho nên tôi vẫn muốn bù đắp lỗi lầm của mình, mấy năm nay tôi một mực tìm phương pháp giúp cô ấy khôi phục, tâm trí Vần Vần như thế nguyên nhân cũng bởi vì bị đã kích, bản thân lại không muốn đối diện với sự thật vì thế liền chọn biện pháp trốn tránh, tôi đã tìm rất nhiều bác sĩ, bọn họ đã cho tôi một số biện pháp, làm cho người bệnh nhớ lại sự tình lúc trước, dĩ nhiên điều này sẽ làm cho Vần Vần cực kỳ sợ hãi nhưng cũng cho cô ấy chính mình đối diện lại, tuy nhiên nếu trong một ngày tái hiện lại hàng loạt sợ rằng cô ấy chỉ có thêm nặng, vì thế tôi dự định cho Vần Vần gia nhập làng giải trí, cho dù không khiến cô ấy phục hồi cũng có thể giúp cô ấy trưởng thành hơn, xin cô vì Vần Vần mà chấp nhận.”

Lúc Sur Tuyên nói rõ nguyên nhân, Mạc Đại Linh vẫn không trả lời, có vẻ câu chuyện vừa rồi đã gây shock, nhưng vẫn là xem xét tính khả thi của đề xuất này.

Đợi một lúc, Sur Tuyên chỉ còn muốn bỏ cuộc, Mạc Đại Linh giọng khàn khàn nói: “Cô nói lần đầu tiên Vần Vần dừng lại ở 6 tuổi, nhưng lần thứ 2 lại để cô ấy có thời gian trưởng thành là sao?”

“Giống như máy vi tính, nếu lưu quá nhiều tài liệu thành ra quá tải, khi xử lý sẽ trở lại trạng thái ban đầu, Đường Vần trải qua hai lần đã kích như vậy, lần đầu khiến cô dừng lại ở 6 tuổi, lần 2 là 12 tuổi, bất quá bởi vì do bảo bọc thái hóa, cho nên tâm trí cô ấy khó phát triển.” Nghe Mạc Đại Linh hỏi ý tứ có phản giao động, Sur Tuyên tí mỉ giải thích.

Mạc Đại Linh cắn cắn môi, cô không như vậy mà dễ dàng tin giao Đường Vần, nhưng bản thân cũng rõ điều này có thể đúng. Mạc Đại Linh lòng cảm thấy bất lực, cô không hiểu Đường Vần, lại càng không có cách giúp Đường Vần bình phục, lần đầu tiên, lần đầu tiên vì vấn đề liên quan Đường Vần mà cảm thấy bản thân thất bại.

“Cô giúp Vần Vần như vậy.... rốt cuộc... là vì cái gì?”

Trầm mặc, Sur Tuyên há miệng nhưng cũng chưa nói ra lời nào, cô liếc nhìn thân ảnh không xa đang bận rộn, cười thoải mái nói: “Trước đây tôi còn cho là mình thích Vần Vần, vì vậy tôi cũng cam tâm vì cô ấy mà đi nhiều nước như vậy, mục đích tìm biện pháp giúp cô ấy bình phục, hiện tại, tôi hiểu cái đó

không phải là yêu, có thể chỉ là trách nhiệm mà thôi, yên tâm yên tâm, tôi sẽ không giành cô ấy với cô.”

Đối với lời nói trêu chọc của Sur Tuyên, Mạc Đại Linh về mặt đầy kiên định, cô nhún mày nói: “Cho dù là cô có muốn, tôi cũng sẽ không buông tay” cho dù lúc trước có mơ hồ, nhưng hiện tại đã rõ tâm tình đối với Đường Vần vì thế mà khẳng định.

“Hay là thôi đi, cô vợ nhà tôi cũng rất ghen.” Hường tay phát phát kêu Tiễn Như tới, nhéo nhéo má cô, tự hào nói trong điện thoại.

Mạc Đại Linh cong khóe miệng, mặc dù âm thanh nghe ra nhẹ nhàng nhưng cũng là sự đe dọa không nhỏ: “Tôi tuy rằng là người giám hộ Vần Vần, nhưng nếu cô ấy muốn, tôi cũng không ép cô ấy, cho nên cô trước tiên nên đi hỏi Vần Vần, nếu như cô ấy đồng ý, vậy thì giúp tôi chăm sóc cô ấy thật tốt, nếu như xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ không tha cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tình Định

Đường Vần chỉ vì Mạc Đại Linh một từ thích mà bắt đầu gia nhập làng giải trí. Chỉ ít thời gian nghỉ đông Đường Vần không còn cảm thấy cô độc, bên cạnh liền có hai người, một Tiễn Như, một Tiễn Y, Tiễn Như biến thành người đại diện cho Đường Vần, mà Tiễn Y chính là trợ lý của nàng. Đường Vần từ đó mới biết hóa ra hai người là chị – em, đối với Tiễn Như khi tiếp xúc cũng có chút không quen, thế nhưng đối với Tiễn Y lại cho Đường Vần cảm giác thật sự vui vẻ, dù sao cũng là quen biết nhau một thời gian, như vậy liền có người quen bên cạnh, điều này làm Đường Vần cảm thấy không còn cô độc, cũng làm cho chính Đường Vần cùng Tiễn Y mối quan hệ ngày trở nên thân mật.

Mùa đông gió lạnh thấu xương, Đường Vần làm người mẫu cho vài tập chí, sau đó liền có vài người hâm mộ, Tiễn Như nói với Đường Vần, đem nàng đi quay MV cho một bài hát “giác mộng”, điều này làm Đường Vần chút chò mong, MV kia là như thế nào nhỉ?

Đường Vần mặc áo khoát dây bao bọc, mập mập, ọt ọt đi theo Tiễn Như và Tiễn Y, lúc la lúc lác y như con chim cánh cụt. Bởi vì có người nói hôm nay sẽ có quay phim, do đó trước cửa các phòng thu, một đám đông người hâm mộ, cầm bản tên chờ đợi thân tượng của mình, làm Đường Vần hiểu rõ mị lực của một ngôi sao.

“Aaaa.....Vũ..” một fan nữ đứng trước phòng thu hét lên.

Từ trên xe đi xuống, nữ nhân tóc ngắn, mang theo kính mát, áo da màu đen, không để ý đến tiếng la hét hai bên trực tiếp đi vào phòng thu.

Đường Vần nhìn người được kêu gọi từ cửa đi vào, ngăn ngại cũng cất chân bước theo hướng đó đi đến, liền bị Tiễn Y kéo lại “chúng ta không thể đi bên đó, chúng ta phải vào từ bên này”

Tiễn Y chỉ về phía cửa lớn hai bên trái phải cách đó không xa có một cửa sắt nhỏ, Đường Vần xấu hổ, gãi gãi đầu “Oh..”

Vào đến phòng thu, hệ thống sưởi ấm cùng với áo khoát dây làm nóng đến đồ mồ hôi, Tiễn Như cùng hai người đi về phòng chờ của các nàng, cởi ra áo khoát, Đường Vần cảm giác dễ thở hơn chút, bắt đầu nghe Tiễn Như nói qua về cảnh quay ngày hôm nay.

“À... bài hát trong MV giác mộng này nói về hai cô gái lớn lên cùng nhau, đã đi theo con đường riêng của họ sau khi mâu thuẫn nhau, khi trở lại với nhau một lần nữa, lời hứa thời thơ bé tất cả chỉ là giấc mơ, Vần Vần vai của em chính là nữ nhân 1, em sẽ có vài cảnh quay riêng, sau đó cùng Vũ quay cảnh tranh chấp về sau, kịch bản là như vậy, em nắm rõ không?” Tiễn Như cảm quyền kịch bản màu trắng đánh vào đầu Đường Vần

“Em đọc qua rất nhiều lần, nhưng cũng có rất nhiều điều không hiểu...” khi nói đến đã từng xem qua nhiều lần, Đường Vần tự hào ngẩng đầu lên, sau đó là một cái búi môi hờn dỗi bức bối, sau tất cả, tâm trí Đường Vần không trưởng thành, có rất nhiều điều không hiểu.

“Àn... Tiễn Y, em xem giúp Vần Vần điểm nào không rõ, chị đi hỏi xem khi nào bắt đầu.” Nói riêng một chút, Tiễn Như sắp xếp như vậy cũng phù hợp, Tiễn Y dù sao lúc ở hội thi ít nhiều cũng có kinh nghiệm.

Tiễn Y đem kịch bản để lên bàn, xem Đường Vần chỗ nào không hiểu, hai người đầu kê sát vào nhau, Tiễn Y có thể cảm nhận hơi thở mang hương vị sữa của Đường Vần, ngẩng đầu nhìn chuyên chú Đường Vần đang tìm kiếm chỗ không hiểu, Tiễn Y có chút sững sờ nhìn chăm chăm vào gương mặt Đường Vần, nơi mà mình đã từng hôn qua, bất tri bất giác Tiễn Y gương mặt đều đỏ lên.

“Y y? cậu làm sao thế? Sao mặt lại đỏ lên vậy? có phải phát sốt hay không?” Đường Vần hỏi nửa ngày cũng không nghe Tiễn Y trả lời, ngẩng đầu nhìn thấy Tiễn Y mặt đỏ bừng đang nhìn mình, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Sai lệch nghiêng đầu, Đường Vần có chút lo lắng lấy tay đưa lên trán kiểm tra nhiệt độ Tiễn Y.

“Không... không có gì.” Bị động tác Đường Vần làm giật mình, Tiễn Y né tránh cánh tay Đường Vần, hơi mất tự nhiên, tâm trạng có chút rối loạn, mình vừa rồi cư nhiên lại nhớ đến lần hôn gương mặt Đường Vần. Từ nhỏ đã phát hiện bản thân chính là thích nữ nhân, thế nhưng cũng chưa gặp qua ai làm

cho bản thân động tâm, sau nụ hôn ngoài ý muốn kia, Tiễn Y phát hiện bản thân luôn đặc biệt quan tâm Đường Ván, cho nên khi vừa nghe Tiễn Như nói về chuyện Đường Ván, nàng liền xung phong nhận việc làm trợ lý, không biết là xuất phát điểm từ tình bạn hay là theo một hướng khác.

Trải qua giải thích của Tiễn Y, Đường Ván cuối cùng có chút thông, lúc này phòng chờ mở cửa, Tiễn Như từ ngoài bước vào nói “Ván Ván, gần bắt đầu rồi, cảnh đầu tiên quay trong nước”

Cảnh này Đường Ván diễn mình như bị chết đuối, Vũ là nhân vật chính sẽ nhảy xuống cứu Đường Ván, thời tiết lạnh như vậy, chỉ cần rửa mặt thôi cũng là tra tấn, đừng nói các nàng đều là toàn thân trong nước, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn vì kịch bản vốn viết như vậy.

“Xào...” thanh âm rơi xuống nước, Đường Ván vừa rơi xuống liền cảm thấy lạnh thấu xương, nàng dùng sức giãy dựa trong nước, cách đó không xa một thân ảnh đang bơi tới, ôm Đường Ván vào lòng, mang nàng lên bờ.

“Cát...”, âm thanh truyền đến, Đường Ván mở mắt ra, lúc này bản thân mới có cơ hội nhìn rõ gương mặt Vũ, rõ ràng là một nữ nhân lại toát ra nét đẹp nam tính, Đường Ván ngần ngừ, liền nghe người đang ôm mình lên tiếng “cô còn muốn nằm trên người tôi bao lâu...”. Âm thanh lạnh băng, mà so với khi trời đang lạnh cơ hồ còn lạnh hơn.

Vội vàng ngồi dậy, Đường Ván thề lười “xin lỗi...”

Không có trả lời, con người lạnh lùng kia liền rời khỏi. Đường Ván chớp chớp mắt, không biết bản thân làm sai cái gì. Bên kia Tiễn Y cầm cái áo khoác dày chạy đến bao lấy Đường Ván ôm vào, quan tâm “thế nào....ấm hơn chưa?”

Trái lại hoàn toàn về quan tâm Tiễn Y chính là Đường Ván bộ dáng tươi cười nói “mình không sao..”

Tiến Y lần thứ 2 đỏ mặt.

Trải qua một ngày quay, Đường Ván cảm thấy rất buồn ngủ, lúc bắt đầu bản thân không để ý, cho rằng chỉ là cho quá mệt, nhưng khi trở về phòng chờ thì liền cảm thấy có chỗ không đúng, đầu óc quay cuồng, hoa mắt, cả người không có chút khí lực.

Nếu là lúc trước chụp ảnh, nàng đều vào buổi sáng mà nhắn tin nhắn cho Mạc Đại Linh, sẽ kể cho Mạc Đại Linh nghe cảm giác cũng như quá trình chụp ảnh, mặc dù Mạc Đại Linh không trả lời, nhưng nàng vẫn như vậy không nản.

Xem ra tối hôm nay không hoàn thành đoạn tin rồi, Đường Ván trong đầu đang cố tìm cách, lúc này liền cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê ngất xỉu.

Tại thành phố L, Mạc Đại Linh đang chờ tin nhắn từ Đường Ván, không biết từ lúc nào bắt đầu, việc cảm điện thoại và chờ tin nhắn đã nằm trong việc hàng ngày của cô, Mạc Đại Linh nhìn đi động lẫn nữa, trong lòng lo lắng : 9h rồi, vì sao không có tin nhắn, có thể đã xảy ra chuyện gì hay không. Mạc Đại Linh tìm số điện thoại Đường Ván, chắc chắn không biết có nên hay không

Đột nhiên điện thoại “rè...rè...” rung lên, dọa Mạc Đại Linh giật nảy mình, màn hình hiện ra người gọi là Tiễn Như. Cảm thấy chút bất an, Mạc Đại Linh tiếp điện thoại, nhẹ giọng hỏi “alo....Tiễn Như, có chuyện gì sao?”

Sắc mặt Mạc Đại Linh tức thì tái đi, hướng đầu dây bên kia nói “tôi lập tức trở về.” liền vội vàng kêu thư ký đặt vé máy bay.

Mạc Đại Linh bay về thành phố G trong đêm, liền đi đến phòng bệnh Đường Ván, nhìn thấy Đường Ván nằm trên giường gương mặt tái nhợt, ngực trời lên một trận đau xót, đã bao lâu không nhìn thấy nàng, nghe Tiễn Như nói nàng chụp ảnh cho tạp chí, đã từng nể lòng rất muốn đi xem, thế nhưng lại sợ bản thân xem rồi lại không thể dần xuống thương nhớ, vì vậy chỉ có thể nhìn, ép buộc bản thân không để ý đến bất cứ tin tức nào của nàng.

Hiện tại nhìn đến Đường Ván mới phát hiện nàng gầy đi rất nhiều, gương mặt mang theo chút trẻ con kia rõ ràng đã có phần thay đổi, xương quai xanh cũng chút nhô ra, cả người khí chất đều mảnh mai. Mạc Đại Linh cứ như vậy nhìn Đường Ván ngủ quên mất thời gian, cho đến khi phía sau truyền đến âm thanh khịt mũi, lúc này nàng mới hồi phục tinh thần, nhìn thấy phía sau người đi tới là Tiễn Như.

“Ván Ván làm sao vậy?” Mạc Đại Linh nhìn thấy Tiễn Như, có chút gấp gáp hỏi tình trạng Đường Ván, thần sắc lúc này toàn là lo lắng.

“Ván Ván chỉ vì lạnh nên phát sốt, hiện tại đã không sao, bất quá, Bác Sĩ nói cô ấy có chút suy dinh dưỡng, có thể là do ăn không đầy đủ”

“Vậy sao...mấy ngày nay làm phiền các cô chăm sóc cho em ấy rồi.” thở phào nhẹ nhõm, Mạc Đại Linh nhìn Đường Ván trên giường, ánh mắt phát ra tia trìu mến.

“Không có..., tôi chỉ là giúp Ván Ván sắp xếp công việc mà thôi, kể gì đến chăm sóc, em tôi mới đúng, nó rất thích Ván Ván, lần này Ván Ván sinh bệnh, em của tôi chính là tự trách mình, cứ cho là do bản thân không chăm sóc tốt cho Ván Ván, nói đến thật buồn cười, có mấy lần đi đến nơi xa chụp ảnh, Ván Ván ở khách sạn lại theo thói quen rất khó ngủ, em tôi đành qua ngủ cùng, ôm Ván Ván dỗ dành giống như mẹ đang dỗ con vậy.”

Cùng nhau ngủ!!!, Mạc Đại Linh nhả thần nhất thời ngưng động, nói “vậy em của cô đâu? tôi thật rất muốn cảm ơn cô ấy”

Chương 27: Lừa Dối

Mạc Đại Linh vừa nói xong, cửa phòng bệnh cũng bị mở, Tiễn Y mang theo hai gà men đi vào. Nhìn thấy Mạc Đại Linh trong phòng, nàng vô cùng kinh ngạc nhìn Tiễn Như, đợi lời giải thích.

“À.. đây là em tôi, Tiễn Y, còn đây là người giám hộ Đường Vãn, cô Mạc”

Tựa hồ là tình địch trong lòng liền sinh bất hòa khi gặp nhau, hai người ánh mắt chỉ vừa chạm nhau thôi cứ như có ngàn viên đạn được bắn ra, bầu không khí đột nhiên căng thẳng hơn. Hai người đối diện hồi lâu, cuối cùng Tiễn Y vẫn là người khôi xướng, mở miệng nói “Mạc tiểu thư đây sao, tôi từng nghe Vãn Vãn nhắc qua cô, nói cô đi công tác nên để lại cậu ấy một mình.” Lời nói ra chính là ngữ khí khiêu khích, thể hiện rõ Tiễn Y đối với Mạc Đại Linh là bất mãn, mỗi lần Đường Vãn nhắc tới Mạc Đại Linh đều lộ ra bộ dáng tươi cười, nhưng sau khi cười xong chính là bộ dáng tổn thương, cả người tràn ngập sự cô đơn, điều này làm Tiễn Y đối với Mạc Đại Linh có ấn tượng không tốt.

Nghe Tiễn Y nói, nhãn thần Mạc Đại Linh tối sầm, nhìn Đường Vãn trên giường trong mắt hiện rõ tia yêu thương, tuy rằng Đường Vãn chưa từng nói qua bất cứ điều gì là dối với nàng bất mãn, nhưng cô biết trong lòng Đường Vãn cũng có oán giận, giận cô cứ như vậy để lại mình nàng mà rời đi, Mạc Đại Linh trong nháy mắt có chút thất thần, nhưng cũng rất nhanh phục hồi bình tĩnh, xem giọng lạnh lùng tựa hồ cũng không để ý Tiễn Y ” à..phải, Vãn Vãn cũng có nhắn tin cho tôi nói về cô, rất cảm ơn cô những ngày qua chăm sóc Vãn Vãn, hiện tại tôi cũng trở về, vì thế không dám tiếp tục làm phiền đến cô”

Gần đây nhất, trong tin nhắn Vãn Vãn có nhắc đến cái tên Tiễn Y này, ban đầu Mạc Đại Linh còn cho rằng chỉ là bạn bè bình thường, hiện tại xem ra, Tiễn Y này tâm tình đối với Đường Vãn không hề chỉ đơn giản như vậy.

“Cô Mạc, tôi nhớ là tối qua chị tôi gọi điện thông báo cho cô, hôm nay cô liền có mặt, nhìn sắc mặt hẳn là trong đêm liền trở về gấp, tôi thấy cô nên về nghỉ ngơi trước, tôi chăm sóc Vãn Vãn được rồi” Tiễn Y hướng Mạc Đại Linh lộ ra bộ dáng chút gian xảo tươi cười, vì đối với Đường Vãn, cô sẽ không đơn giản mà buông tay.

“Không cần, cả đêm chăm sóc Vãn Vãn, nếu vậy cô cũng mệt lắm, tôi trên máy bay còn có thể ngủ, cô suốt đêm bệnh viện thì làm sao mà nghỉ ngơi, hơn nữa tôi vốn là giám hộ Vãn Vãn, chăm sóc em ấy là trách nhiệm của tôi, sẽ không cần phiền đến cô”. Giọng càng già càng cay, Mạc Đại Linh trực tiếp lấy thân phận người giám hộ ra nói, làm Tiễn Y một khắc không thể trả lời.

Tiến Y cắn răng, không muốn cùng Mạc Đại Linh khách sáo qua lại, thẳng thắn trực tiếp nói rõ “Cô Mạc, tôi không muốn cùng cô vòng vo, tôi thích Vãn Vãn, muốn cùng Vãn Vãn một chỗ, hy vọng cô mang Vãn Vãn giao cho tôi”

Mạc Đại Linh nhãn thần băng lãnh nhìn chằm chằm Tiễn Y “xin lỗi, điều đó không có khả năng, Vãn Vãn là của tôi, tôi không đem em ấy giao cho bất cứ ai”

“Cô như vậy rốt cuộc là có ý gì, nếu cô thật sự thích Vãn Vãn thì sao không cùng Vãn Vãn một chỗ, lại bỏ lại cậu ấy một mình, cậu ấy từng nói qua cho tôi nghe chuyện hai người, theo như tôi biết, hôn nhân hai người cơ bản chỉ là giao dịch, cô cũng chỉ vì tiền của Vãn Vãn mà thôi, hiện tại cô đã có được thứ cô muốn, vì sao không cho Vãn Vãn tự do, còn muốn kèm kẹp cậu ấy!” Tiễn Y mặt giận dữ đỏ bừng chỉ vào Mạc Đại Linh

Mạc Đại Linh đột nhiên như nghĩ về cái gì, một chút im lặng liền hiện ra ý cười “không sai, hôn nhân chúng tôi chỉ là cuộc giao dịch, tôi vì sự nghiệp gia đình mà đồng ý, lúc mới bắt đầu, tôi đúng là không cam tâm, lại đi gả cho nữ nhân, mà còn là kẻ si ngốc....”

Nói đến đây, Mạc Đại Linh xoay đầu nhìn sang giường Vãn Vãn, cũng không nghĩ đến vừa vặn nhìn qua cô bàng hoàng như sét đánh, trái tim chợt nhói lên...

Chẳng biết Đường Vãn khi nào tỉnh lại, không thể tin nhìn Mạc Đại Linh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cắn chặt môi như muốn bật máu, gương mặt lộ ra vẻ yếu đuối làm Mạc Đại Linh nhất thời luống cuống, liền vài bước đi đến giường bệnh, muốn cùng Đường Vãn giải thích “Vãn Vãn...em nghe tôi nói...”

“Em không nghe...em không nghe....., chị nói dối..chị gạt em!! đi...chị đi đi, em không muốn nhìn thấy chị.” Đường Vãn hai tay bịt chặt hai bên tai, nước mắt như thác lũ tuông trào.

“Vãn Vãn...” nhìn phản ứng kịch liệt của Đường Vãn, Mạc Đại Linh sững sốt, không biết nên làm gì cho phải.

“Vãn Vãn..đi theo mình được không?” Tiễn Y chạy đến bên giường, đem Đường Vãn ôm vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng nàng, trán dán sát vào đầu nàng, tại bên tai Đường Vãn nói.

Đường Vãn không trả lời, thế như đầu khế gặt, làm Mạc Đại Linh biết...nàng chính là đã đồng ý.

Nhìn hai người thân mật ôm nhau, lòng Mạc Đại Linh giống như bị dao đâm vào, đau đến tận xương, chỉ một thời gian, ôm Đường Vãn như vậy chỉ có nàng, vì cái gì hiện tại biến thành như vậy, lẽ nào thật sự nàng đã sai, không nên để lại Đường Vãn một mình.

“Mạc tiểu thư, Vãn Vãn đã nói rồi, mời đi cho, nếu cô không đi, chúng tôi sẽ đi.” Tiễn Y ánh nhìn hung ác nhìn chằm chằm Mạc Đại Linh, ngữ khí băng

lãnh.

Mạc Đại Linh còn muốn nói gì nữa, lại bị Tiền Như lôi kéo ra khỏi phòng bệnh.

“Mạc tiểu thư, xin lỗi, tôi thật không biết sự tình sẽ biến thành như vậy, nhìn biểu hiện Vần Vần, sợ rằng hiện tại cô có nói gì em ấy sẽ không tin, nên để chính Vần Vần bình tĩnh một chút đi” Tiền Như tại khi này cũng rõ ràng về mối quan hệ của ba người, là người ngoài cuộc chỉ ít sẽ có cách nhìn rõ ràng một chút, cho nên kéo Mạc Đại Linh và khuyên nài.

Mạc Đại Linh sắc mặt tái nhợt, tâm như một khoảng lớn trống trải, Đường Vần không hề thuộc về nàng sao? Vừa nghĩ đến điều này, trong lòng một trận đau đớn lan tỏa, giống như thể xác mất đi linh hồn, đôi mắt trống rỗng, lạnh lẽo nhìn Tiền Y nói “Vần Vần... Vần Vần làm phiền cô rồi, tôi... tôi đi trước”

Nói xong liền quay đi, tốc độ cước bộ cũng cực nhanh, như là để chạy trốn khỏi nơi này,

Về đến nhà, nhưng lại thiếu đi câu nói mọi khi : vợ xinh đẹp về rồi... , phải, bởi vì Vần Vần không có ở đây, Mạc Đại Linh một mình ngồi trong phòng, nhớ lại từng kỷ niệm của mình cùng Đường Vần. Cơ bản ngôi nhà đã rộng, chỉ có một người lại càng cảm thấy vắng vẻ, không cách nào hình dung được không gian tĩnh mịch bao trùm Mạc Đại Linh. Bản thân khi rời đi Vần Vần sẽ như vậy một mình trong phòng này. Nắm chặt hai tay thành nắm đấm, móng tay cắm vào lòng bàn tay trắng bệch, Mạc Đại Linh cắn môi, tiếp tục đi tới.

Đi đến phòng sách, Mạc Đại Linh nhớ lại, đã từng bên trong phòng làm việc, Vần Vần luôn bên cạnh nhìn nàng, có khi còn lên lút về nàng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng sách mở ra, chào đón Mạc Đại Linh chính là hình vẽ khắp mọi nơi, nhưng tất cả chỉ là một người, lúc Mạc Đại Linh cười, lúc Mạc Đại Linh đọc sách, lúc làm việc... tất cả đều là hình ảnh của nàng, Đường Vần chính là dùng cách này để biểu hiện suy nghĩ của mình.

Lòng mạc Đại Linh chạy qua nhiều cảm xúc khác nhau, cảm giác tội lỗi, đau lòng, tự trách, nàng vô lực tựa vào cửa rồi trượt xuống ngồi trên mặt đất, cuộn mình thành một đoạn, không thể không khóc ra cảm xúc bên trong

“Vần Vần... Vần Vần...xin lỗi..”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tồng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quyết Tâm

Cuối cùng Mạc Đại Linh cũng hiểu rõ, giữa nàng và Đường Vần. Cái gì là sợ Đường Vần quá nhỏ, thiếu thành thực, cái gì sợ nàng sau đó sẽ hối hận khi cùng chính mình một chỗ, những điều này...tất cả chỉ là bản thân tự mình mượn cớ mà thôi, nghĩ cho cùng chính là tự bảo vệ chính mình mà hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận Đường Vần, Mạc Đại Linh thất thần đi đến phòng ngủ, con gấu vàng đơn độc nằm trên mặt đất, đó là của nàng tặng cho Đường Vần, hiện tại chủ nhân bỏ lại nó, tựa như lúc trước Mạc Đại Linh bỏ lại Đường Vần

Mạc Đại Linh tiến đến nhặt lên, nhìn thấy nó Mạc Đại Linh tựa hồ nhớ đến khi Đường Vần làm nũng, nhớ lại lúc bệnh viện nàng còn nói ra Đường Vần là kẻ si ngốc, lời nói này đã làm tổn thương Đường Vần, tâm trạng có chút hối hận, lại có chút sợ hãi, Đường Vần có thể tha thứ cho mình không?

Trong đầu một trận hỗn loạn, tay nắm chặt con gấu, hai tay ôm gọn vào lòng như muốn từ món đồ này tìm chút hơi ấm quen thuộc của Đường Vần, cảm thấy có chút thoải mái. Tay phải lại lo lắng rờ vào chiếc nhẫn trên tay trái, Mạc Đại Linh ngẩn người, đem nó coi ra, đưa lên trước mắt ngắm nhìn một hồi, liền đem nhẫn để vào lòng bàn tay, nắm chặt, nhẫn thần kiên định đứng lên, mặc kệ thế nào, bản thân chính là vợ Đường Vần, cho dù khó khăn cỡ nào cũng phải mang nàng trở về.

Tại nhà Tiền Y..

Đường Vần đã ngừng khóc, ngồi trên giường Tiền Y, hai tay ôm chặt hai đầu gối mình, như thể xác không linh hồn, hai mắt trống rỗng chỉ nhìn chăm chăm vào đầu ngón chân, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Đại Linh rời đi không lâu Đường Vần yêu cầu xuất viện, nhưng cũng không muốn về nhà, vì vậy hai chị em họ Tiền đành mang Đường Vần về nhà hai người.

Cửa phòng mở ra, Tiền Y bụng chén cháo đi vào, thấy bộ dáng Đường Vần, lòng nàng vừa cảm thấy yêu thương vừa cảm thấy không cam lòng.

“Vần Vần... vì người như vậy mà đau lòng, không đáng”

Đường Vần không trả lời, như vậy duy trì bộ dáng, bất đắc dĩ thờ dài, Tiền Y hướng nàng ôn nhu nói “Vần Vần, đừng nghĩ nữa, ăn chút gì đi được hay không?”

Nâng bát, múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng Đường Vần “cậu một ngày đêm không ăn gì, ăn một chút đi..một chút thôi, có được không”

Đường Vần gạt đầu, hé mở ra đôi môi tái nhợt, để Tiễn Y đút nàng, cháo vào đến miệng cũng không cần nhai trực tiếp nuốt xuống, vẻ mặt thống khổ như ăn phải độc dược.

Tiến Y nhìn Đường Vần, chăm chú mím môi, dù rằng đau lòng, nhưng vì sức khỏe của Đường Vần, nàng chỉ có thể tiếp tục đút.

Cuối cùng cũng đút xong hết một bát cháo, thở dài một hơi, Tiễn Y tựa như vừa trải qua thế kỷ dài đằng đẳng, nàng nhìn Đường Vần bộ dạng không biểu tình, cũng không biết nói gì, chỉ giúp nàng nằm xuống, cẩn thận đắp chăn dãn dờ một tiếng nghỉ ngơi cho tốt.

Tiến Y vừa rời đi, Đường Vần sau đó bịt miệng, vội vàng chạy vào phòng tắm, tay chống tường, ọe một tiếng, liền ối ra tất cả, nàng không rõ bản thân vì sao ăn không vô, chỉ biết khi cháo mới vào miệng liền cảm giác muốn nôn ra, tuy rằng rất khó chịu nhưng không muốn làm người khác lo lắng, chỉ có thể cố nén chịu đựng, đợi Tiễn Y rời đi mới lộ ra. Sau khi nôn xong, Đường Vần lắc lư cơ thể yếu đuối, tập tễnh trở lại giường, khí sắc càng yếu hơn.

Mạc Đại Linh chịu khó nhìn xuống vài ngày, nhưng tâm tình chính là dồn hết vào công việc mà trút xuống, chỉ là vẫn không chịu được lòng cứ miên man suy nghĩ, một phần tức giận, lại một phần lại lo sợ Đường Vần ở cùng Tiễn Y sẽ xảy ra chuyện. Hôm nay vẫn là nhìn không được đi đến bệnh viện, tưởng có thể cùng Đường Vần giải thích, lại được Bác Sĩ cho biết Đường Vần đã xuất viện, trong lòng có chút mất mát cùng lo âu, không khỏi nghĩ đến, Vần Vần ghét mình đến vậy sao?

Đành gọi điện thoại cho Tiễn Như, hỏi Đường Vần ở đâu, sau đó biết ngay đáp án, Mạc Đại Linh lái xe đến, để Đường Vần như thế ở cùng Tiễn Y, ai biết được cô ta làm ra chuyện gì với Đường Vần. Xe đến trước cửa, Mạc Đại Linh lấy lại bình tĩnh, gõ cửa, chỉ trong chốc lát cửa mở ra, người mở cửa chính là Tiễn Y, vừa thấy Mạc Đại Linh hai mắt liền tròn to ra, ngữ khí phần nộ hướng Mạc Đại Linh quát

“Cô tới làm gì? cô làm Vần Vần ra nông nổi này còn chưa đủ thế thảm sao?” Nói xong liền muốn đóng cửa, ai mà biết Mạc Đại Linh trực tiếp đưa tay vào khe cửa, nếu Tiễn Y muốn đóng cửa phải kéo tay Mạc Đại Linh ra, điều này làm cho sắc mặt Tiễn Y chút bất định.

Không để ý đến thái độ Tiễn Y, Mạc Đại Linh nhìn chăm chăm cô, mỗi một từ đều nói ra rất rõ “Tôi muốn gặp Vần Vần...”

“Cô còn ở đây mà muốn gặp Vần Vần, cô có biết cô hại Vần Vần thành ra bộ dạng gì hay không, vậy mà còn mặt mũi muốn gặp Vần Vần”, Nói đến tình trạng Vần Vần, Tiễn Y tâm tình càng kích động, hận không thể đem Mạc Đại Linh bầm thành vạn đoạn

Nhìn biểu hiện Tiễn Y, Mạc Đại Linh nhăn mày, bất an dò hỏi “Vần Vần làm sao?”

Nghĩ đến tâm trạng cùng sức khỏe của Đường Vần, Tiễn Y căng răng, quay Mạc Đại Linh nói “cái này cô không cần biết”

Ánh mắt lạnh băng, không có mặt Đường Vần, Mạc Đại Linh cuối cùng cũng lộ ra khí chất của một Mạc Tổng, cô khuôn mặt không chút biểu tình, ngữ khí khinh miệt giống như Tiễn Y không là cái gì “Cô Tiễn, tôi nghĩ cô hình như chút lắm thì phải, tôi muốn gặp Vần Vần, cơ bản không cần thông qua sự cho phép của cô, tôi là người giám hộ của Vần Vần, còn cô chỉ là thân phận bạn của em ấy, mở cửa, để tôi vào, tôi muốn đem Vần Vần trở về”

Không chỉ bởi vì khí chất Mạc Đại Linh, mà còn là vì ý tứ trong lời nói, Tiễn Y không cam lòng tay nắm chặt cửa, cô biết, cô đối với Đường Vần mà nói chỉ có thể là bạn thân một chút đồng dạng chỉ là bạn thân, Mạc Đại Linh mới chính là người nhà Đường Vần, mặc dù hai người kết hôn cũng không tính là thật, nhưng đều được gia đình hai bên chấp nhận.

Đối với lời nói khinh miệt của Mạc Đại Linh, Tiễn Y nhăn mày trở nên dữ tợn, cô nắm lấy tay Mạc Đại Linh đẩy ra, trực tiếp liền muốn đóng cửa, ai ngờ Mạc Đại Linh phản ứng lại rất nhanh, tại lúc cử gần đóng lại cô không chút do dự mang tay phải chen vào, một tiếng kêu rên, Mạc Đại Linh sắc mặt tái xanh, vài giọt mồ hôi lạnh từ thái dương chảy xuống, tựa vào cửa, tay trái giữ nguyên cửa đang mở, khuôn mặt hiện rõ sự chịu đựng đau đớn nói “tôi muốn gặp Vần Vần”

Lúc này Tiễn Y ngây người, buông cửa cho Mạc Đại Linh vào, Mạc Đại Linh tay trái nắm chặt tay phải tiến vào trong, Tiễn Y cũng không nghĩ tới bản thân lại xúc động đến như vậy, lòng không khỏi có chút hối hận. Nhưng thấy Mạc Đại Linh đang đi vào, Tiễn Y đành xuống cảm xúc theo sau Mạc Đại Linh

Nhà Tiễn Y chỉ có ba phòng, hai phòng đầu khi mở không thấy Đường Vần, đến phòng thứ 3, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy bên trong thân ảnh, trái tim Mạc Đại Linh dường như ngừng đập. Đường Vần ngồi trên giường như con rối, hai má hồng vào, mắt đỏ sưng lên, cơ bản đáng đáng nhóc hoạt bát khả ái lại biến thành ra như vậy, Mạc Đại Linh tìm thấy thật có chút hít thở không thông.

Đường Vần nghe tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Mạc Đại Linh cắn chặt môi, đôi mắt ngấn nước nhìn mình, ánh mắt hai người giao nhau, Đường Vần nhận ra sự đau thương từ ánh mắt Mạc Đại Linh, nguyên bản không biểu tình liền có chút giật mình, Đường Vần đôi mắt trống rỗng lẫn hai rung rung nước mắt.

“Vần Vần...” Mạc Đại Linh che miệng, đi đến bên cạnh Đường Vần, có chút chần chừ đưa hai tay muốn xoa đôi má gầy gò của Đường Vần, lại bị Đường Vần lùi về phía sau hành động tránh né.

“Vần Vần không muốn nhìn thấy chị...chị là kẻ lừa dối.lừa dối..”, nóng xong lời này Đường Vần đem chặn chầm kín người cuộn tròn lại như con ốc sên, tựa hồ chặn có thể làm cô trốn được Mạc Đại Linh. Cho dù chặn ngăn trở, thế nhưng thân thể trong chặn một chút lại rung lên, Mạc Đại Linh biết Đường Vần là đang khóc.

“Vần Vần...em nghe tôi nói, tất cả đều không phải..không phải như vậy..” nhìn thấy Đường Vần đối với chính mình là bài xích, tâm mạc Đại Linh lại nổi lên trận đau đớn.

Mạc Đại Linh vươn tay, dù cách chắn nhưng vẫn đến Đường Vần đang cuộn tròn ôm vào trong lòng nói “lúc trước..lúc trước tôi đích thật là nghĩ như vậy, nhưng về sau tôi phát hiện, tôi là gả cho một đứa trẻ rất đáng yêu như em, sẽ tận tâm chăm sóc tôi, sẽ vì bảo vệ tôi mà không sợ thương tổn, mỗi tuần ... mỗi tuần đều sẽ quán quít bên tôi muốn ăn đậu, Vần Vần.. xin lỗi, xin lỗi nói những lời làm tổn thương em, xin lỗi vì lúc trước buông bỏ em, hiện tại tôi rút cuộc cũng rõ..Vần Vần..tôi thích em, tha thứ cho tôi được không? Vần Vần..”

Mạc Đại Linh lần đầu tiên buông bỏ hết cái gì là khí chất, hạ thấp mình chân thành thú nhận cùng xin lỗi, đây là điều từ trước tới nay đối với Mạc Đại Linh là không thể, nhưng vì Đường Vần, cô ấy nguyện ý.

Nghe những lời Mạc Đại Linh vừa nói xong, Đường Vần thân thể đang co rúm cũng buông lỏng một chút, không biết nên phản ứng thế nào.

“Vần Vần...em theo tôi trở về được không?”, Mạc Đại Linh thanh âm mềm mại, nhìn Đường Vần thái độ có chuyển biến, cô không ngừng cố gắng thuyết phục

Đường Vần trong chần, lắng nghe những lời chân thành của Mạc Đại Linh, cũng nhớ lại những chuyện lúc trước, Mạc Đại Linh chính miệng nói thích cô cũng làm tâm tình Đường Vần vui vẻ lên, nếu nói không cảm động là không đúng, nhưng nói tha thứ Đường Vần trong lòng có chút khó xử, lại nhớ đến lúc ở bệnh viện nghe được “sự thật”, bây giờ đối mặt với lời giải thích của Mạc Đại Linh, Đường Vần thật không biết có nên tin tưởng hay không. Hai người trong lúc đó sự tình huống mất đi thì rất khó mà xây dựng lại,

Từ trong chần chỉ thấy đầu lác qua lác lại, nhìn thấy Mạc Đại Linh đau lòng, nửa ngày không có phản ứng, Mạc Đại Linh có chút khó nhịn kêu “Vần Vần...”

Tiền Y đứng ở cửa, nhìn Mạc Đại Linh giải thích cùng Đường Vần, còn nghĩ Đường Vần sẽ tha thứ cho Mạc Đại Linh cùng cô ta trở về, ai biết Đường Vần cự nhiên cự tuyệt, điều này làm Tiền Y không khỏi vui mừng, cô tiến lên từ trong lòng Mạc Đại Linh đoạt lấy Đường Vần, quay Mạc Đại Linh nói “Vần Vần không muốn cùng cô trở về, mời đi cho”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thật Lòng

Trong lòng Tiền Y, Đường Vần trong chần lộ ra cái đầu, không nhìn qua Mạc Đại Linh, trái lại hai tay nắm chặt y phục Tiền Y, giống như đứa trẻ thất lạc vừa tìm được người thân. Hành động này của Đường Vần làm trong lòng Mạc Đại Linh như dao cắt, cố gắng giữ cho mình đáng đáp bình tĩnh, nhìn Đường Vần không nói gì.

Bắt đầu từ khi nào, Vần Vần của cô lại ý vào người khác, cơ bản cứ nghĩ cuộc sống Đường Vần, ngoài những người thân ra sẽ không cùng ai thân thiết, cho đến lúc này, những hiểu lầm Mạc Đại Linh cho rằng chỉ cần giải thích rõ ràng là được, thế nhưng hiện tại xem ra, nặng nề quá đơn giản.

Mạc Đại Linh nghĩ Tiền Y đối với hai người bất quá cũng chỉ là người ngoài, nên khi vào cửa đã mạnh dạng tuyên bố chủ quyền, bản thân mới là người sở hữu Đường Vần, thế nhưng hiện tại, đối với lựa chọn của Đường Vần, nghĩ đến lời tuyên bố bản thân khi này mà buồn cười, giống như lời nói dối lại bị chính người trong cuộc vạch trần, Mạc Đại Linh cao ngạo khi chất giờ đây có chút chật vật. Mạc Đại Linh cũng nhận ra, thời gian rời khỏi Đường Vần, có thể Tiền Y trong lòng Đường Vần đã có vị trí hơn.

Nhìn cảnh hai người ôm nhau trước mắt, Mạc Đại Linh khuôn mặt bình tĩnh càng khó duy trì, Mạc Đại Linh lộ ra nụ cười khổ sở “Vần Vần...tự chăm sóc bản thân...tôi...sẽ lại đến thăm em”

Biểu hiện Đường Vần cũng làm cho Mạc Đại Linh biết rõ, bản thân cô hoàn toàn chưa quên câu nói xem Đường Vần như kẻ ngốc đã làm Đường Vần tổn thương quá sâu. Tuy rằng Đường Vần lựa chọn ở lại nhà Tiền Y, điều này làm Mạc Đại Linh thương tâm, nhưng cô cũng không ý định từ bỏ, mặc kệ thế nào, cũng sẽ chờ....chờ thời gian Đường Vần nguôi ngoai.

Bất quá trước đó cô còn một việc muốn biết rõ, Tiền Y nói đến tình trạng Đường Vần, cũng không giống bản thân mình đơn giản buồn như vậy, đi vào phòng nhìn thấy Đường Vần, cô biết thân thể Đường Vần càng ngày càng gầy. Mạc Đại Linh đè nén lại cảm xúc lo lắng, ngồi trên xe gọi điện thoại cho Tiền Như

Qua điện thoại giọng Tiền Như có chút nghiêm trọng nói “Bác Sĩ cho biết Đường Vần bị chứng biến ăn nguyên nhân là do não bộ, có vẻ lúc trước Đường Vần từng bị qua, cho nên khi kiểm tra mới phát hiện, hai ngày nay em ấy đều không muốn ăn bất cứ gì, ăn vào một chút liền lập tức nôn ra”

Mạc Đại Linh cuối đầu, im lặng một hồi lâu, sắc mặt trở nên tái nhợt, vừa nghĩ tới Đường Vần thân thể gầy yếu, lòng cô lại cảm thấy đau.

Cúp điện thoại, lúc này Mạc Đại Linh mới hiểu vì sao thái độ Tiền Y đối với mình lại kịch liệt như vậy, bản thân cô nghĩ tới còn cảm thấy cảm giận chính mình, huống hồ gì Tiền Y đối với Đường Vần là có tâm ý.

“Vấn Vấn..nói cho mình biết, vì sao Vấn Vấn không cùng cô ta trở về”, nhìn Mạc Đại Linh đi rồi, Đường Vấn lập tức rời khỏi cái ôm Tiễn Y, tinh thần càng thêm sa sút, Tiễn Y nhện xuống có chút miễn cưỡng hỏi.

“Mình không biết...mình sợ...những lời đó...tất cả cũng đều là giả”. Đầu gối vào giữa hai chân, lúc này Đường Vấn tựa hồ vì bản thân mình mà cố tạo cho mình vỏ ngoài bảo vệ, cự tuyệt bất cứ ai tiến vào thế giới riêng mình.

Tiến Y bây giờ mới rõ, hóa ra trong lòng Đường Vấn, cũng chỉ có một mình Mạc Đại Linh mà thôi. Đối với Mạc Đại Linh, Tiến Y ban đầu là chán ghét. Cô ta chiếm được trái tim Đường Vấn mà không biết quý trọng, trái lại xem như không biết, bỏ qua nỗ lực của Đường Vấn. Nhưng vừa khi này, vì muốn gặp Đường Vấn, cô không màng nghĩ đến bản thân mà lấy tay chặn cửa, điều này làm cách nhìn của Tiến Y về Mạc Đại Linh có chút thay đổi.

Trong lòng cô ta là có Đường Vấn, Tiến Y trong lòng bất đắc dĩ nghĩ đến, tuy rằng bản thân cũng thích Đường Vấn, thế nhưng từ biểu hiện Đường Vấn cũng biết, một câu nói của Mạc Đại Linh đều tác động đến Đường Vấn, lúc này cũng rõ người Đường Vấn thích là ai.

Tuy rằng có chút không cam lòng, nhưng nhớ đến Đường Vấn bộ dáng tươi cười, lòng liền nhẹ nhõm, chỉ cần Đường Vấn có thể vui vẻ, như vậy là đủ rồi, không phải sao!~, tình cảm là không thể miễn cưỡng, vì sao không vì thế mà chúc phúc hai người họ.

“Vấn Vấn..có muốn biết lời nói cô ấy là thật hay giả không?”, trong lòng nghĩ thông suốt, Tiến Y biết rõ vị trí bản thân, trong lòng âm thầm thở dài, cố gắng đè nén cảm xúc bên trong xuống, giả vờ không có gì hướng Đường Vấn nói.

Quả nhiên, vừa nhắc đến Mạc Đại Linh Đường Vấn lập tức ngừng đầu, tinh thần chút khôi phục, đôi mắt chờ mong nhìn Tiến Y, kéo thật dài một tiếng “muốn~~~~”

Nếu như quá dễ dàng tha thứ cho Mạc Đại Linh, cô như vậy sẽ không biết gì là quý trọng, Tiến Y trong đầu liền nghĩ ra một ý tưởng, có lẽ nên khiêu khích cô ta, Tiến Y cũng vì Đường Vấn thở ra một hơi, tìm cách

“Muốn biết sao?...nếu muốn biết thì bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày Vấn Vấn đều phải ăn com, không được nôn ra, được không?”. Trước vấn đề tình cảm cần giải quyết, thì việc sức khỏe Đường Vấn vẫn là quan trọng hơn. Sau khi nhìn thấy Đường Vấn gật đầu, Tiến Y kể bên tai nói nhỏ “chúng ta sẽ thế này.....lại thế này.....có hiểu không?”

“Nhưng mà.....” Đường Vấn có chút do dự, ấp a ấp úng nói không nên lời, bảo cô làm như vậy với Mạc Đại Linh, Đường Vấn thật sự không đành lòng.

“Không nhưng mà! Nếu muốn biết rõ cô ta đối với cậu có thật lòng hay không thì chỉ có làm như vậy!”

“Oh..” nhìn vẻ kiên quyết của Tiến Y, Đường Vấn đành miễn cưỡng đáp ứng.

Bắt đầu từ hôm đó, Mạc Đại Linh mỗi ngày đều ghé qua Tiễn gia một chút, có khi còn ở lại dùng com tối, nhưng thái độ Đường Vấn đối với cô vẫn không có chuyển biến gì, trái lại với Tiến Y càng thêm thân mật. Nhìn thấy tình huống đó làm Mạc Đại Linh vừa đố kỵ lại vừa thương tâm, nhưng cũng không có biện pháp, ai bảo người tạo ra sự việc này thành ra như vậy chính là cô.

Lại thêm một buổi tối, Mạc Đại Linh đi đến nhà Tiễn Y dùng com, đối với Tiễn Như thì cũng không có gì, từ lúc cảm giác được lãnh khí trong nhà, sau đó liền rời đi đến nhà Sư Tuyên mà ở. Vì vậy, cái nhà nhỏ cư nhiên trở thành chiến trường đầy mùi thuốc súng của ba người.

Trên bàn com, Tiến Y gấp một miếng thịt bò đưa đến bên miệng Đường Vấn, Đường Vấn vui vẻ tiếp nhận, còn đáp trả lại bằng bộ dáng tươi cười sáng lạng. Mạc Đại Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm sự thân mật của hai người, ăn một miếng com vào miệng liền ra sức nhay, hận không thể một cái nhai nát bọn họ.

Đường Vấn ăn ít lại không muốn ăn nữa, Mạc Đại Linh biết rõ bệnh tình Đường Vấn, trong lòng đau xót cố gắng nặn nỉ nửa ngày, thế nhưng Đường Vấn một chút cũng không cảm kích, nửa ngày cũng không mở miệng, bất đắc dĩ chịu buông, ai ngờ Tiến Y khi đó lại cầm lên bát com Đường Vấn, bắt đầu từng múng từng múng dứt cô, càng giận hơn chính là Đường Vấn cư nhiên ăn hết mà còn lại lộ ra vẻ cười ngọt ngào.

Mạc Đại Linh nhìn màn này, đừng nói là ăn, tâm trạng muốn lưu lại cũng không có. Cô bộ dáng ráng tươi cười buông bát, nhẹ nhàng chào tạm biệt liền rời đi.

Trên đường về nhà, Mạc Đại Linh không ngừng suy nghĩ, có phải bản thân cô quá tự cao hay không, Đường Vấn từ lâu trong lòng đã không có mình, nhìn Đường Vấn cùng Tiến Y tình tự thân mật, có phải hay không hai người đã cùng nhau.

Nghĩ như vậy, lòng Mạc Đại Linh nổi lên một mảnh tuyệt vọng, không còn Đường Vấn bên cạnh cô nên làm gì bây giờ, mắt mắt này ép cô đến không còn khả năng hít thở, đáy lòng đau đớn hòa chua xót bao phủ Mạc Đại Linh.

Đột nhiên muốn phóng túng chính mình một chút, muốn quên đi bao nhiêu phiền não, quên đi chuyện tình khổ sở, Mạc Đại Linh lấy ra điện thoại di động gọi cho Tạ Phong, rủ Tạ Phong cùng đến quán bar uống rượu.

Buổi tối, trai gái đều đi đến quán Bar, đèn nhấp nháy, vô số cậu ấm cô chiêu, hay các quý ông quý bà say sưa trong niềm đam mê mà thi nhau chuyển động, lắc lư, cơ hồ cũng là rũ bỏ bản thân để quên phiền muộn.

Mạc Đại Linh hôm nay cũng nằm trong một số đó, cô đã uống rất nhiều rượu mạnh, lộ vẻ lạnh lùng, không biết trong mắt hiện lên bao nhiêu nỗi buồn, điều này đối với ai có kinh nghiệm có thể nhìn ra Mạc Đại Linh chính là đang bị thương, vì vậy, không ít nam nhân gần đó bao quanh cô, mong muốn có

thể lọt vào mắt xanh của Mạc Đại Linh.

Đối diện với nhiều người tiếp cận, Mạc Đại Linh cũng không hề chuyển biến, lạnh lùng nghiêm mặt, mục đích ban đầu vẫn là một mình uống rượu, một ly rồi lại một ly, đợi đến khi Tạ Phong xuất hiện trước mặt đã thấy không ít chày rượu được uống cạn, đồng thời số lượng chày đang có chiều hướng duy trì mức độ tăng thêm.

“Nè..Đại Linh cậu điên rồi sao, uống nhiều như vậy, muốn đem dạ dày từ bỏ á, rốt cuộc là làm sao vậy huh?” Tạ Phong nhìn Mạc Đại Linh vẻ chán chường, có chút phẫn nộ lại có chút đau lòng.

“Cậu đừng quản, chỉ cần lúc mình uống say đưa mình trở về là được”, Mạc Đại Linh ngữ khí rõ ràng nhưng lạnh lùng, giống như là còn rất tỉnh, nhưng nhìn gương mặt đỏ bừng một mảnh cũng biết rõ là đã say.

“Cậu...a!!! thật là”, nhìn người bạn tốt của mình như vậy, Tạ Phong cũng rất muốn khuyên, nhưng chỉ là không biết làm sao mở miệng.

Càng về khuya, Mạc Đại Linh hai mắt mê ly, rõ ràng đã say đến lợi hại. Lúc này chớp lấy thời cơ, mấy tên ôn thần cũng vì thế mà xuất hiện, một vài tên mặc âu phục đen cầm ly rượu đi tới, dùng ngữ khí một chút uy hiếp nói “Người đẹp, cậu chủ chúng tôi mời cô một ly, có thể hay không mời cô sang bên kia ngồi”

Mạc Đại Linh một chút không để ý đến bọn họ, vẫn chăm chú uống rượu, ngược lại Tạ Phong bên cạnh liếc mắt nhìn qua mấy tên hung thần kia, môi đỏ kiêu diễm khẽ động, hô ra một tiếng “Cút”

“Không sai, còn không mau cút đi, hai cô em đẹp gái này, có hứng thú hay không tối nay cùng tôi một chỗ a” một giọng nói tồi tệ khác vang lên mà nội dung thốt ra càng làm cho người ta chán ghét.

“Tiểu tử, ngươi là có ý gì?”

“Lão tử ta là ý như vậy đó...các ngươi thế nào chưa cút đi”

Nhìn cảnh tình trước mắt như muốn bùng nổ chiến tranh, Tạ Phong suy nghĩ một chút, nhìn biểu hiện Mạc Đại Linh, những người này cô cũng không quan tâm, rõ ràng thì chắc không có việc gì. Có điều vì cái gì mà đau khổ như vậy, Tạ Phong có chút nghi hoặc, có khả năng khiến Mạc Đại Linh như vậy, chỉ có thể là Đường Vãn mà thôi, chẳng lẽ hai vợ chồng nhà này lại mâu thuẫn. Liếc mắt nhìn Mạc Đại Linh, Tạ Phong trong ánh mắt mang theo chút tính toán, đi đến một bên, lén lút gọi điện thoại cho Đường Vãn.

“Alo...tên tiểu ngọc kia, vợ của cô tại quán bar uống đến say mèm, bị một đám đàn ông vây quanh, cô còn không mau đến”. Điện thoại liền nói ra một tràng làm Đường Vãn bên kia tỉnh thần lập tức khẩn trương. Nhận được điện thoại, Đường Vãn không chút suy nghĩ, trực tiếp đánh thức Tiễn Y, lôi kéo cô chạy đi.

P/s của editor: cái tình hình là từ chương này, toàn là mì ăn liền nhen mấy mes ều, hồi trước edit chương nào, còn có 1 papi phụ check lại, giờ thì ko, nên chỗ nào sai sót, mấy mems thương mà lướt luôn đi nhế.. hih chân thành cảm ơn lém ^^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tồng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Thân Mật

Trên xe, Đường Vãn vẻ mặt đầy lo lắng, thúc giục Tiễn Y “nhANH lên một chút...”

Bất lực đảo mắt, Tiễn Y trong lòng than thở : nhiều ngày nỗ lực như vậy, đều bị một cuộc điện thoại làm rối loạn, thật đáng tiếc, cô còn chưa nhìn đủ Mạc Đại Linh như thế nào liên tục thay đổi sắc diện.

Bên ngoài Đường Vãn liều mạng với bảo vệ quán bar ngăn cản, bên trong những tên vây quanh Mạc Đại Linh cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn, một tên đi đến trước mặt Mạc Đại Linh hỏi “người đẹp, cô bây giờ là có nề mặt hay không?”

Cơ bản Mạc Đại Linh trong tay vẫn đang cầm ly rượu, lúc này “loảng xoảng” một tiếng, ánh mắt băng lãnh nhìn đến tên nam nhân bên cạnh, môi đỏ khẽ mở, giống như Tạ Phong như nhau, một tiếng thốt ra “Cút”

Điều này làm cho sự giằng co mâu thuẫn giữa hai bên đột nhiên chuyển hướng về phía Mạc Đại Linh, tên nam nhân cầm đầu then quá hóa giận mắNG “Cô..đúng là không biết tốt xấu, bốn đại gia ta coi trọng cô là phúc của cô”

“Đem bọn chúng quăng ra ngoài” ngữ khí lạnh lẽo, không có gì nghi ngờ.

Lời vừa nói xong, xung quanh nhân viên bảo vệ cũng nhiều hơn. Đồng dạng tình huống, Mạc Đại Linh không muốn mình sai lầm lần nữa, lần trước chính là cô quá chủ quan, do đó dẫn đến Đường Vãn bị thương. Lần này lúc tới quán bar đã sớm giao phó cùng quản lý, phòng trừ tình huống cấp bách còn có bảo vệ quán kịp thời xử lý.

Kết quả, nháo nhào một trận, bảo vệ trong quán mang từng người từng người quăng ra ngoài như quăng gà, làm người đi trên đường nhìn không được chê cười. Hoàn thành nhiệm vụ, các nhân viên bảo vệ cũng không rời đi, mà vẫn đứng xung quanh Mạc Đại Linh, trừ trường hợp lại bị quấy rối lần hai.

Nhìn sự tình như vậy được giải quyết, Tạ Phong có chút buồn chán, chặc lưỡi nói ” chắc chắc...thật vô dụng, cứ như vậy mà xong” Cô chính là còn muốn xem Đường Vãn tới một mình anh dũng cứu vợ. Đường nhiên câu này cô không dám nói ra trước mặt Mạc Đại Linh.

Vừa một ly rồi lại một ly uống hết, Mạc Đại Linh trở nên triệt để mơ hồ, khuôn mặt đỏ bừng lúc này hướng Tạ Phong kêu to “mình muốn về nhà...mình muốn về nhà”

“Được được được...về nhà, chúng ta về nhà” Tạ Phong biết rất rõ, một khi uống say, Mạc Đại Linh không khác gì một đứa trẻ, bao nhiêu tính xấu trẻ con đều lộ ra, vì thế khi bên ngoài làm việc, cả hai đều rất chú ý bản thân vì sợ uống say, ngày hôm nay không biết thế nào, lại điên cuồng uống, không còn cách nào khác Tạ Phong chỉ có thể ở bên cạnh trông chừng, nếu không không biết cô ấy làm nên chuyện gì điên rồi, cuối cùng cũng chỉ có mình giải quyết.

“Đứng đó hết làm cái gì, qua đây phụ một tay đi” Mạc Đại Linh chính là rất nhẹ, tuy nhiên sau đó cũng có tăng lên vài cân, hơn nữa chính cô không muốn cử động, toàn bộ trọng lượng dồn hết lên người Tạ Phong, làm Tạ Phong chống đỡ không nổi, nhìn một đám bảo vệ đứng đó bất động, cô có chút giận dữ quá.

Ngay khi một nam nhân viên bảo vệ từ tay Tạ Phong tiếp nhận Mạc Đại Linh, Đường Vãn cùng lúc chạy đến.

Cơ bản Tạ Phong đang đỡ lấy Mạc Đại Linh, nhân viên bảo an chỉ muốn giúp nâng cô lên một chút thì cũng chỉ có thể nắm lấy cánh tay Mạc Đại Linh, cái này động tác giúp đỡ cũng xem như là không có gì, thế nhưng cảnh tình mập mờ trước mắt xem ra như là muốn từ trên người Tạ Phong đoạt lấy nhân tình.

Vừa vặn nhân viên an ninh vây quanh Mạc Đại Linh, che mắt tầm nhìn Tạ Phong, cho nên Đường Vãn cứ như vậy mà hiểu lầm, bản thân chính mắt nhìn thấy vợ mình trong tay người khác, Đường Vãn lòng như lửa đốt.

Nghĩ cũng không cần nghĩ liền vọt đến, bắt lấy cánh tay nam nhân đang giữ lấy Mạc Đại Linh bất thành linh như mưa rền bão táp, nhìn thấy đồng nghiệp bị tạp kích, các bảo an khác cũng lên hỗ trợ, Tạ Phong cuối cùng cũng bị hành động Đường Vãn làm ngây người, cái này... có được xem là “anh hùng cứu vợ” không ?

Đội Tạ Phong kịp phản ứng, Đường Vãn liền tiếp hạ 5,6 bảo an, đã thế càng đánh càng hăng.

“Dừng dừng...hiểu lầm rồi!!, người một nhà, đều là người một nhà”, nghe được tiếng Tạ Phong, cả bảo an cùng Đường Vãn hành động đều ngưng lại, Tạ Phong nhìn chằm chằm mấy người nằm trên mặt đất kêu than, sai lệch nghiêng đầu nhìn Đường Vãn, thật sự dở khóc dở cười.

“Mình muốn về nhà...Mình muốn về nhà...”, về mặc mơ hồ của Mạc Tổng bây giờ cũng làm ảm đạm lên, làm Tạ Phong đầu càng nhức, cô vầy vầy ngụ ý bảo Đường Vãn, đem Mạc Đại Linh trên người giao cho Đường Vãn, hướng cô nói vài lời thăm thía “Đường Vãn, tôi không biết hai người các người làm sao, thế nhưng tôi cũng muốn nói, Đại Linh nếu thật sự chọn cô, vậy thì cô ấy cũng có rất nhiều áp lực, cho nên mau trưởng thành một chút, trở nên thành thực, đừng làm gì mà không suy nghĩ, cô xem cô, hỏi cũng không cần hỏi liền động thủ, lại làm cho cuộc diện càng thêm rối rắm. Được rồi, mau đưa vợ xinh đẹp của cô về nhà đi, còn ở đây để tôi xử lý, thực sự không biết kiếp trước có thiếu nợ các người cái gì”. Không biết rõ sự tình, Đường Vãn chút mơ hồ mở miệng, bất quá nghe Tạ Phong dặn cô cũng chính chắn gật đầu, kiên định “ân...”

Ngồi trên xe Tiễn Y đưa về nhà của mình, Mạc Đại Linh đã ngủ, cho nên Đường Vãn ngồi băng ghế sau ôm lấy cô, đi đến trước phòng ngủ, lúc trước tuy rằng Mạc Đại Linh có uống say, nhưng bất quá cũng chỉ là chút choáng thôi, không giống hôm nay say đến bất tỉnh nhân sự, Đường Vãn nhìn đến Mạc Đại Linh hai má đỏ bừng, đôi mày cau lại vẻ đau thương, đi đến phòng tắm lấy cái khăn ướt, bắt đầu giúp Mạc Đại Linh lau mặt.

Cái lạnh trên mặt làm Mạc Đại Linh giảm chút khó chịu, cô mê man mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt thân thiết Đường Vãn, nhất thời nước mắt như lũ vỡ òa tràn ra “oa...” một tiếng, Mạc Đại Linh như là bị đại uy khuất, khóc càng lớn hơn.

Đường Vãn khẩn trương nhìn Mạc Đại Linh khóc, không biết làm sao, sừng sốt nửa ngày, không nghĩ ra biện pháp gì, không làm gì khác hơn là học bộ dáng Mạc Đại Linh khi trước, ôm Mạc Đại Linh nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi

“ngoa...đừng khóc...đừng khóc”

Tại trong vòng tay Đường Vãn, bao quanh là hơi thở cô, Mạc Đại Linh cũng dần dần bình tĩnh, nhưng vẫn còn lưu chút nước mắt. Nhìn biểu hiện chút kỳ lạ của vợ, Đường Vãn không hiểu hỏi “làm sao vậy?”

Vì một câu này, Mạc Đại Linh lại khóc nhiều hơn “..em không cần tôi...em chỉ cần Tiễn Y thôi”, khóc thút thít, Mạc Đại Linh chỉ Vào Đường Vãn lên án kẻ tội.

Đường Vãn lúng túng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể xin lỗi “vợ...vợ....em xin lỗi”

“Hức hức.... Vãn Vãn, em đừng không cần tôi được hay không” lúc này Mạc Đại Linh như một trẻ con yếu đuối, cô mở to hai mắt khóc đến đỏ lên,

chăm chú nín chặt vật áo Đường Vần, lo sợ Đường Vần bỏ lại chính mình.

Đường Vần luống cuống giải thích “Vần Vần sẽ không rời bỏ vợ, là... là Y Y kêu em làm như vậy, là cậu ấy bảo em... chộc tức chị, xem chị có thể nhịn được hay không.” Nói ra tên đầu sỏ, Đường Vần cúi đầu, nhưng đưa trẻ làm việc sai trái.

Nghĩ đến những chuyện churóng mắt Tiễn Y có ý, Mạc Đại Linh ngừng khóc, mở to hai mắt nở nụ cười “thật sự”

Nhìn Mạc Đại Linh ngừng khóc nín cười, Đường Vần trong đầu liền hoàn động. Hiện tại hai người như chìm đắm trong ánh mắt nhau, đều là hoàn mỹ

“Vần Vần... tôi thích em, rất thích”, thương yêu vuốt ve hai má gầy gò Đường Vần, Mạc Đại Linh chần thành nói

Cơ bản đối với tính tình lạnh lùng, những lời này nhất định không thể nào nói ra. Nhưng thời điểm này, rượu một phần làm tâm trí tê liệt, vì vậy cô vứt bỏ hết tất cả, bỏ qua cái gì là Mạc tông cao cao tại thượng, hiện tại chỉ là thân phận vợ Đường Vần... Mạc Đại Linh

“Hi hi... em cũng rất thích vợ xinh đẹp... rất thích rất thích a”, Đường Vần cười ngọt ngào, đẩy lồng vui mừng đem Mạc Đại Linh ôm vào trong lòng, hai gương mặt kề sát nhau. Ánh mắt hai người lần nữa đan vào nhau, ai cũng không muốn rời, Đường Vần đưa tay lau đi nước mắt còn đọng lại trên mặt Mạc Đại Linh, nhìn động tác Đường Vần, Mạc Đại Linh nâng tay chạm vào gương mặt Đường Vần, tình tế thon dài ngón tay lướt qua từng điểm trên đó, từ đôi mắt trong trẻo, cái mũi cao thẳng,... Mạc Đại Linh bá đạo tuyên bố “ở đây... là của tôi, ở đây... cũng là của tôi...”

Cuối cùng là đi đến đôi môi phiến hồng, ánh mắt Mạc Đại Linh có chút biến đổi, ngón trở nhẹ nhàng lướt trên đôi môi để lộ hàm răng trắng ả Đường Vần, Mạc Đại Linh giọng khàn khàn gọi “Vần Vần...”

“Àn...?” Đường Vần có chút mê hoặc lên tiếng

Mạc Đại Linh đột nhiên giữ lấy hai vai Đường Vần ra sức đẩy, đem Đường Vần đẩy ngã trên giường, bản thân cúi người ép tới, tóc đen thẳng tắp lướt trên trán Đường Vần, làm Đường Vần một trận tê dại.

“Vợ...ngô...”, Đường Vần vừa định mở miệng hỏi, lời nói chưa kịp thốt ra liền bị đôi môi Mạc Đại Linh chặn lại, đem hết thảy lời muốn nói Đường Vần nuốt vào, cái lưỡi linh hoạt như con rắn nhỏ cạy mở hai hàm răng Đường Vần liền chui vào như tìm kiếm được bạn tình, cuồng nhiệt cùng nhau nhảy múa.

Không biết hôn đến bao lâu, chất lỏng trong suốt theo khoe môi khẽ chảy ra, Đường Vần cảm giác người đang trên người mình dần không còn động tĩnh, lúc này mới từ trầm mê một trận mà thanh tỉnh, đẩy người trên ra, môi hai người tách ra mang theo vài sợi chỉ bạc, làm Đường Vần mặt đỏ đến mang tai, dùng sức thở hắt hắt mấy hơi, quay đầu lại mới phát hiện, hóa ra Mạc Đại Linh đã ngủ.

Xoa xoa đôi môi, Đường Vần che miệng nhìn Mạc Đại Linh ngây ngô cười.

Ngày hôm sau, cảm giác sau khi say rượu luôn rất khổ sở, Mạc Đại Linh cảm giác đầu như muốn nổ tung, hai tai ồm trăn không thoải mái, lăn qua lăn lại trên giường rên rỉ vài lần.

Cảm giác trán truyền đến một mảnh lạnh lẽo, giảm bớt phần khó chịu, liền nghe bên tai truyền đến giọng nói chút giận hờn “biết khó chịu, làm gì mà uống nhiều như vậy”.

Âm thanh này... Mạc Đại Linh trong đầu xoẹt qua cái tên, Vần Vần. Cô lập tức mở mắt, bật ngồi dậy, nhưng không biết động tác quá nhanh này làm đầu cô càng thêm đau, Mạc Đại Linh cúi đầu hai tay ôm lấy đầu mình. Lúc này thái dương truyền đến cảm giác êm dịu nhẹ nhàng xoa, gương mặt nhìn, đúng là Đường Vần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tồng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Điềm Tâm

Giống như bao người say rượu, Mạc Đại Linh hoàn toàn quên hết chuyện hôm qua, đối với sự có mặt Đường Vần, cô vừa vui mừng vừa nghi hoặc. Vì vậy Mạc Đại Linh có chút khó tin nhìn Đường Vần, mang theo sự thấp thỏm, e dè hỏi “Vần Vần... em... sao lại ở đây?”

Một câu vừa hỏi, không biết thế nào, Đường Vần nhớ đến hôm qua một màn hôn môi nồng nhiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, chỉ chút nhẩn nhó trả lời “hôm qua... hôm qua Tạ Phong nói chị uống say, bị người ta vây quanh, sau đó là em trực tiếp đón chị về”

Mạc Đại Linh hai mắt sáng lên, cô có thể lý giải, đây là nhà cô, đứa nhóc này là đang lo lắng cho mình sao. Hai tay giơ lên bắt giữ đôi tay đang trên huyết thái dương mình, Mạc Đại Linh tinh thần phấn chấn nhìn Đường Vần “Vần Vần... tha thứ cho tôi có được hay không?”

“Em không có trách chị, rất nhiều người đều nói qua với em như vậy.” Đường Vần có chút mất mát cúi đầu, mặt dù không gì phàn nàn, nhưng không có

nghĩa là không để tâm đến, nếu như là người khác nói với Đường Vãn cô có thể cười một cái cho qua, không gì lưu ý, thế nhưng người nói như vậy hết lần này đến lần khác lại là Mạc Đại Linh, người này chính là người mà cô quan tâm vì thế điều này làm Đường Vãn trong lòng khổ sở, nên khi nghĩ đến liền cảm thấy tức giận. Nhưng mà đã qua lâu vậy, Đường Vãn cũng nghe hết lời giải thích của Mạc Đại Linh, từ lâu trong lòng không còn giận, chỉ là khi nghĩ đến cũng hơi buồn.

“Vãn Vãn... em không ngốc, là người khác không hiểu mà thôi.” Đem Đường Vãn kéo vào trong lòng, đẩy nhẹ mấy tóc quăn tán loạn, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn uể oải, Mạc Đại Linh cúi xuống hôn lên trán bóng mịn của Đường Vãn.

Trán truyền đến cảm giác mềm mại, Đường Vãn lộ ra bộ dáng tươi cười ngọt ngào, tiến sát vào lòng Mạc Đại Linh hưởng thụ sự ấm áp từ lâu mà mình mong nhớ. Hai người ôm nhau không biết bao lâu, “ọt...”, bao tử Mạc Đại Linh phát ra âm thanh, đêm qua uống rượu cũng không ăn gì, lại vì quá say mà ngủ một giấc đến trưa, vì thế bao tử liền biểu tình dữ dội.

(lời editor : trùi ui, tui say rượu cũng muốn có 1 vắn vắn hic hic....)

Biết Mạc Đại Linh đói bụng, Đường Vãn nhớ ra cái gì, bật người đứng dậy, nắm tay Mạc Đại Linh, đem cô kéo lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tự hào nói “Vợ... em làm cơm rồi á”

Mạc Đại Linh nở nụ cười ôn nhu, cô rốt cục cũng nhìn thấy lại được dáng dấp tiểu Vãn Vãn đáng yêu.

Trên bàn cơm đã bày rất nhiều thức ăn, Đường Vãn như tri kỷ thê tử vì Mạc Đại Linh mà nấu một bàn ăn thịnh soạn, ngồi một bên, nhìn vào thành quả của mình. Mạc Đại Linh đang ăn, nhưng phát hiện Đường Vãn vẫn như trước ngồi một chỗ nhìn mình, đôi đũa cũng chưa cầm đến không có ý định muốn ăn, liền nhớ đến lời Tiểu Như nói, Mạc Đại Linh khẩn trương dò hỏi “Vãn Vãn, sao không ăn?”

Lắc đầu, Đường Vãn có chút xấu hổ nói “em không đói bụng... không muốn ăn”

Nghe lời này, Mạc Đại Linh cảm thấy đau lòng cùng tự trách “ăn một chút thôi được không?”, lời nói ra chính là mềm mại, giống như người mẹ hiền đang vỗ về đứa trẻ kén cá chọn canh (kén ăn).

Miền cường nhìn ánh mắt mong chờ của Mạc Đại Linh, Đường Vãn hơi cúi đầu nhỏ giọng “em ăn không vô”. Quân nhiên Mạc Đại Linh cắn cắn môi, không biết thế nào, nhớ tới tình cảnh lúc Tiểu Y đúc cho Đường Vãn ăn, một trận ghen tuông liền trỗi lên trong lòng, Tiểu Y có thể làm Đường Vãn chịu ăn, nàng cũng có thể.

“Vãn Vãn... ” lời chưa nói ra hai bên tai dần đỏ ửng, Mạc Đại Linh ánh mắt lóe lên, cuối cùng vẫn là mang những từ còn nghẹn trong cổ họng nói ra “nếu như em ngoan ngoãn chịu ăn cơm... tôi sẽ đồng ý để em ăn đậu”

(lời editor: Mạc cũng có ngày này ta ơi, bất quá, cách này trăm phần thiệt thoy nha... ko nên lấy đó làm gương haha)

“Thật không!!”, nhân thân liền sáng bừng lên, đậu của Mạc Đại Linh vĩnh viễn chính là cái mà trong lòng Đường Vãn yêu nhất. Vì sự nghiệp ăn đậu, cái chuyện ăn cơm còn con này như thế nào có thể làm khó nàng lùi bước, mau mau chạy nhanh vào trong bếp lấy ra thêm cái bát và đôi đũa, trở lại bàn cơm. bắt đầu vì “đậu” mà phấn đấu.

Cơm chỉ mới vừa vào đến miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Vãn nhin không được tức thì nhăn lại, cô nỗ lực để xuống việc khó chịu của dạ dày đang làm bản thân muốn nôn ra, cố gắng từng chút từng chút nuốt xuống, điều này làm Mạc Đại Linh cực kỳ đau lòng, bản thân tự hạ quyết tâm, chỉ cần làm Đường Vãn ăn uống lại bình thường, đừng nói là đậu, hay thứ gì khác đều tùy ý Đường Vãn.

Rốt cục, một bên yêu thương quan tâm, một bên khổ sở vì cố ăn, bữa cơm cuối cùng cũng hoàn thành. Cơm nước xong sắc mặt Đường Vãn không hề chuyển biến tốt hơn mà trái lại càng thêm tái nhợt, nhưng khuôn mặt Đường Vãn lúc này đang cho thấy vẻ háo hức, tinh thần cực kỳ tốt.

Lập tức ngồi xuống bên cạnh Mạc Đại Linh, đôi mắt trông chờ nhìn nhìn “vợ... giờ em có thể ăn đậu được chưa?”

Đối mặt với việc Đường Vãn cấp thiết hỏi, Mạc Đại Linh càng thêm ngượng ngùng, gương mặt đỏ ửng lan tràn rất nhanh xuống tận cổ, hơi gật đầu. Hoan hô một tiếng, Đường Vãn bắt đầu động thủ cời ra áo sơ mi của Mạc Đại Linh, trang phục Mạc Đại Linh thường mặc đa phần đồ công sở, cho nên đối với loại này, Đường Vãn không còn gì là xa lạ, ngược lại rất thành thục, lần này bra Mạc Đại Linh mặc chính là màu đen, hai loại màu sắc liền đối lập nhau, làn da trắng mịn, đôi tuyết phong ấn náo trong bra cũng cực kỳ nổi bật, Đường Vãn si ngốc nhìn chăm chăm cảnh quan trước mắt, sau đó giương mắt nhìn lên Mạc Đại Linh sắc mặt phỉếm hồng, ngượng ngùng quay đầu chỗ khác, Đường Vãn theo bản năng nâng tay nhỏ bé chạm vào làn da mịn màng lần ra phía sau lưng, tìm tới móc khóa bra, dễ dàng một cái cời khóa ra, mang nó đẩy lên liền hiện ra hai bên đầu mà cô đã lâu rồi chưa nhìn thấy.

Đường Vãn cuối đầu, tiến sát lại, đem cái mũi nhỏ nhắn đến một bên trái mà ngửi ngửi một hồi, hơi thở ấm nóng vì thế mà bao quanh cái đồi bên trái, làm cho nó không thể yên được mà thẳng đứng lên. Mạc Đại Linh có chút khó nhin ngấm khê một tiếng, cái loại cảm giác trống rỗng không được thỏa mãn.

Nghe được thanh âm của Mạc Đại Linh, Đường Vãn giống như một chiến binh đã nhận được mệnh lệnh, bắt đầu xung phong tiến quân, cái lưỡi nhỏ nhắn lộ ra, bắt đầu hưởng thụ món điểm tâm ưu thích của mình. Đem một bên nuốt vào, lưỡi nhỏ nhẹ nhàng quanh đảo hạt đậu hồng, hàng răng thỉnh thoảng nhẹ nhẹ day cấn, làm Mạc Đại Linh một phen thống khổ, cảm giác khó chịu, dùng tay che miệng cố gắng ngăn chặn tiếng rên rỉ vào trong cổ họng. Bên này hồng đậu được Đường Vãn ăn no, chăm sóc đến sưng cứng lên, một bên còn lại như có chút bất mãn theo hơi thở gấp gáp của Mạc Đại Linh mà biểu tình, vì vậy chiến binh Đường Vãn nhà ta bắt đầu thay đổi mặt trận, liền chuyển sang hồng đậu bên phải chăm sóc, tay trái không quên đặt lên một bên còn lại mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Đường Vãn cố công miệt mài chăm sóc, cuối cùng vẫn là thỏa mãn gặt đầu với thành quả như mong muốn của mình, nhìn đôi nhũ phong đồng loạt thẳng

đứng lên, chính là vẫn không yên phận mà muốn nhiều hơn, Đường Vần tiếp tục muốn xuống phía dưới, lại bị Mạc Đại Linh vương tay ngăn chặn hành động của mình.

“Được rồi” Mạc Đại Linh tay phải nắm lấy áo phỉ phò thờ gấp, tay trái chống vào ghế tựa lưng, thanh âm phát ra khàn khàn, hình dáng cực kỳ quyến rũ. Tại thời khắc này chính là hình ảnh một nữ nhân áo trên tán loạn, thân người mềm mại dựa lưng vào ghế, một nữ nhân khác đang vẽ mặt không cam lòng mà nằm trên người người còn lại, cái đầu nhỏ cứ thế mà áp trước ngực người kia.

Hai người cứ như vậy nồng đậm ngày qua ngày, thời gian thấm thoát gần đến tết âm lịch, Mạc Đại Linh công việc rồi ren lu bu, thường xuyên để lại Đường Vần một mình vì công tác, cho nên thời gian hai người ở cạnh nhau ngày càng ít. Tuy nhiên để theo sát việc ăn uống của Đường Vần, Mạc Đại Linh mỗi ngày đều về nhà dùng cơm, ăn xong còn phải bị một phen tập trích từ Đường Vần, sau đó lại lấy xe đến Công Ty tiếp tục tăng ca. Cứ như vậy mà chạy tới chạy lui hai bên, làm Mạc Đại Linh một phen khổ sở. Hôm nay Đường Vần bắt đầu oán giận phàn nàn về việc hai người một ngày không nhìn thấy nhau được vài lần, Mạc Đại Linh trong đầu liền nghĩ ra ý tưởng.

Buổi sáng, ăn xong điểm tâm, Mạc Đại Linh hỏi Đường Vần có muốn hay không cùng cô đi đến công ty, Đường Vần hưng phát đồng ý, hai người y phục chỉnh tề, liền cùng nhau đi làm.

Đây là lần đầu tiên Đường Vần theo Mạc Đại Linh đến nơi cô làm, lúc trước bản thân cũng chỉ có thể ở nhà chờ Mạc Đại Linh về, nghĩ đến có thể ở cùng Mạc Đại Linh, Đường Vần vô cùng hưng phấn, dọc theo đường đi cứ liên tục hỏi Mạc Đại Linh đủ chuyện.

Tới trước cửa Đường Thị, một tòa nhà cao chót vót ngay trước mắt, dòng người lui tới như nước chảy, một cảnh tượng phồn vinh. Đường Vần ngồi ở pho lái, hai tay đặt trên cửa nhìn ra bên ngoài, mặc dù tại trường học cũng đã thích ứng với việc đông người, thế nhưng đi đến nơi xa lạ này, trong lòng Đường Vần có chút e ngại.

Mạc Đại Linh dừng xe, thấy Đường Vần bộ dạng nao núng, biết tiểu ngọc có chút không quen, vì vậy liền nắm lấy tay phải Đường Vần, cùng nhau đi vào Đường thị. Công nhân tới lui không ngớt, mọi người nhìn thấy Mạc Đại Linh đều cúi chào thận trọng “Mạc Tổng”. Mà Mạc Đại Linh duy nhất đối với Đường Vần mới lộ vẻ ôn nhu, tại nơi này, Mạc Đại Linh chính là mặt lạnh Tổng tài, cho nên đối với những lời chào hỏi, Mạc Đại Linh chỉ nhẹ gật đầu.

Nhìn Mạc Đại Linh vẫn nắm chặt tay Đường Vần dẫn đi về hướng văn phòng, tất cả công nhân viên đều thập phần cảm thấy kỳ lạ, mơ hồ đoán ra là tiểu thư Đường thị, bất quá cũng không một ai dám lên tiếng hỏi, dù sao băng sơn nữ vương và Vần Vần là không đơn giản, tốt nhất vẫn không nên đụng vào.

Đi đến văn phòng Mạc Đại Linh, mở cửa, thư ký Ngô đã đến, đang chuẩn bị một vài văn kiện, phòng làm việc tuy rằng rất lớn, nhưng không quá xa hoa, cách bài trí phù hợp với phong thái lạnh lùng đơn giản của Mạc Đại Linh. Phòng làm việc bên trái có một cửa nhỏ, đó là phòng nghỉ dự trù khi Mạc Đại Linh tăng ca, gật đầu ý chào hỏi cùng Ngô Đồng, Mạc Đại Linh lôi kéo Đường Vần vào phòng nghỉ, bên trong đơn giản có một cái giường, một tủ lạnh, còn có một cái bàn học.

“Vần Vần... em trước tiên cứ ở trong phòng nghỉ ngơi một chút! Nếu thấy buồn chán có thể dùng máy tính chơi, tôi ở bên ngoài, có chuyện gì cứ ra ngoài tìm tôi.” Từ bàn học nhỏ, Mạc Đại Linh lấy ra cái notebook, Mạc Đại Linh quay sang Đường Vần căn dặn.

“Em có thể ở bên ngoài chơi không?”, nghĩ ở trong này sẽ không thể nhìn thấy vợ xinh đẹp, Đường Vần có chút không tình nguyện.

Nhìn Đường Vần dậm dấp khả ái, Mạc Đại Linh cười khẽ “tất nhiên có thể..”

Ngô Đồng nhìn thấy thủ trưởng của mình cư nhiên hôm nay dẫn theo một tiểu muội muội đi làm, tới văn phòng liền trực tiếp vào phòng nghỉ nửa ngày cũng không có động tĩnh, kết quả làm cho Ngô Đồng kinh hãi, cũng may hai người đều là nữ, nếu không sẽ rất dễ liên tưởng đến việc Mạc Tổng mang theo nhân tình đến công ty yêu đương vụng trộm.

Ngô Đồng để bản thân miên mang suy nghĩ, vừa lúc trấn tĩnh tư tưởng, liền thấy vẻ mặt ôn nhu của Mạc Đại Linh từ trong đi ra, lần thứ hai Ngô thư ký không khỏi giật mình...cô...cô.... cư nhiên lại nhìn thấy Mạc tổng băng sơn mặt lạnh một dáng ôn nhu tươi cười sao???

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 32

Nhìn thấy vẻ ngờ ngạc của Ngô Đồng, Mạc Đại Linh ho nhẹ một tiếng, có chút bất mãn nói “thư ký Ngô, ở đây cũng không có việc gì, cô có thể ra ngoài trước”

Ngô Đồng hoảng hốt liền rời khỏi văn phòng, ngực không ngừng trầm suy đoán, tiểu muội muội kia cùng thủ trưởng chắc chắn có quan hệ.

Đuổi người thứ 3 dư thừa, Mạc Đại Linh đem Đường Vần kéo ra phòng làm việc, đến sofa ngồi, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc quăn của Vần Vần, mang theo bộ dáng tươi cười sùng nịnh “em ngoan ngoan ngồi ở đây được không? Tôi đi làm việc”

“Ân..” gật đầu, Đường Văn nhu thuận trả lời

Bầu không khí trong phòng làm việc đặc biệt hài hòa, Mạc Đại Linh sau khi ngồi vào bàn liền vùi vào một đống văn kiện, cách đó không xa, Đường văn ngồi sofa, ôm notebook, nhưng dĩ nhiên tâm tư cô hoàn toàn không đặt vào vật trong tay, lâu lâu liếc nhìn Mạc Đại Linh, như thu nhất cử nhất động của vỢ.

Mạc Đại Linh có thói quen khi quá tập trung vào công việc sẽ quên hết mọi việc xung quanh, cho nên cũng quên luôn việc mình đã cho Ngô Đồng ra ngoài. Nhìn trên bàn một chồng văn kiện, Mạc Đại Linh hơi chớp mí, cũng không ngẩng đầu lên nói “Ngô Đồng, giúp tôi pha một tách cafe”

Đường Văn nghe thanh âm, chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn bốn phía, cũng không nhìn thấy người nào khác, có chút do dự, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Lúc này, bên ngoài cửa Ngô Đồng đang cùng mấy nhân viên bà tám “ai...mấy cô có biết hay không, ngày hôm nay Mạc tổng dẫn theo một tiểu muội muội đến, càng thần kỳ chính là, tôi cứ nhiên nhìn thấy Mạc tổng đối với cô bé ấy cười, các cô không biết lúc Mạc tổng chúng ta cười có bao nhiêu ôn nhu..”

“Xin hỏi..”, Đường Văn mở cửa, liền nghe thấy mấy người bên ngoài đang thảo luận hăng say về mình và Mạc Đại Linh, có chút khản trương, cô cẩn thận hỏi. Mấy bà tám đang tụ tập tám việc, lại thấy chính là đương sự trong câu chuyện xuất hiện, có chút xấu hổ không biết phản ứng thế nào, cuối cùng cũng vẫn là Ngô Đồng miễn cưỡng mở miệng “em gái.. có chuyện gì sao?”

“Em muốn pha một tách cafe, phải pha ở đâu?” Giọng nói rụt rè cùng dáng vẻ ngây thơ, bộ dạng cực kỳ khả ái, làm cho những người đang đứng đây khó cưỡng lại.

“À... muốn pha cafe sao, tôi dẫn em đi”, Ngô Đồng nhìn xuống xúc động trong lòng muốn cung nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Văn, giả vờ bình tĩnh nói.

“Cảm ơn”, về mặt khản trương Đường Văn có chút giãn ra, thay vào đó là dáng dấp tươi cười xinh đẹp.

Thật sự.... thật là muốn nựng quá đi à! Mấy bà chị tám trong lòng âm thầm cảm thán.

Đường Thị rất chú trọng về trang nghiêm lịch sự, cho nên, tất cả đều được lắp đặt thiết bị cực kỳ sang trọng, ước chừng có hơn mười một ngăn tủ, mỗi một ngăn đều chứa đầy cái loại đồ uống, tận cùng bên trong chính là ngăn tủ đặc biệt pha cafe cực kỳ sang trọng, mà cái này không phải nhân viên nào cũng có thể dùng đến, cho dù là quản lý các bộ phận thì cũng chỉ thỉnh thoảng được dùng mà thôi.

Nghĩ là người Mạc Tổng mang đến, Ngô Đồng liền đưa Đường Văn đến kệ pha đặc biệt này, nghĩ là sẽ giúp Đường Văn pha, lại nghe thấy có người gọi mình, vì vậy chỉ có thể giúp Đường Văn lấy cafe, đơn giản dạy Đường Văn cách sử dụng liền rời đi. Thật ra máy pha cafe cũng cực kỳ đơn giản, Đường Văn thao tác đều rất tốt, chỉ còn chờ cafe pha xong, cùng lúc này, một nữ nhân ăn mặc tao nhã đi đến, nhìn lướt qua thấy Đường Văn quần áo tùy ý, trong ánh mắt không khỏi có chút khinh miệt, lại nhìn thấy cafe đang chờ pha nghĩ là Đường Văn đang dùng. Nữ nhân này trong đầu liền có hời hợt một loạt tất cả nhân viên ở đây, cũng chưa từng nhìn thấy qua Đường Văn, cho rằng Đường Văn là nhân viên mới đến, thoát chút sắc mặt liền biến đổi, về phần nỘ quay sang Đường Văn cao giọng nói “cô là người của bộ phận nào? sao có thể tùy tiện dùng đến ngăn pha cafe này?”

Không đợi Đường Văn trả lời, nữ nhân kia liền thẳng lưng, cổ tình tiếp tục gây sự nói “cô có biết ngăn pha cafe này đặc biệt chỉ để cho quản lý tầng cao nhất dùng hay không, cô là hạng người gì mà dám dùng tới huh?”

Bị khí thế nữ nhân trước mặt áp bức, Đường Văn bắt đầu lúng túng, nói không hết câu “tôi...”

“Cô cái gì, cô không nhìn thử xem bản thân cô có bao nhiêu phân lượng hả, dám dùng đến nó, cũng không biết ai dạy dỗ, như thế nào lại không có giáo dục chứ”, lời nói nữ nhân càng ngày càng chanh chua đánh đả.

Nghe người trước mặt nói bản thân không có giáo dục, Đường Văn liền cực kỳ tức giận, nhớ đến lúc Ngô Đồng dẫn mình đến đây, chỉ cách pha cũng chưa nói lời nào, liền thờ phỉ phỉ trả lời “là người khác chỉ tôi dùng nó pha thì tôi dùng, cũng không ai nói qua là không được dùng”

“Ahay... cô... còn dám trả treo...”

Lướt nhìn cafe đã sớm pha xong, cũng không muốn cùng nữ nhân này ở đây lãng phí thời gian, Đường Văn hừ một tiếng, quay đầu đi, không màng nữ nhân đang oán niệm cực kỳ, cầm lên tách cafe, chân bước đi, không muốn cùng cô ta cãi cỘ.

“Giù chứ, cô mau trở lại cho tôi”, thấy lời mình nói không có tác dụng gì, nữ nhân tiến lên vài bước, chắn trước Đường Văn, vẫn là không để ý đến, Đường Văn đẩy nữ nhân kia một cái, tiếp tục bước đi. Ai ngờ, người bị đẩy liền tức giận, hờn hển thở đứng lên, trực tiếp giật lấy tách cafe trên tay Đường Văn, hai người giằng co qua lại, cafe nóng trong tách vì lực đạo hai người mà tràn ra ngoài trực tiếp rơi trên tay Đường Văn, cafe còn nóng, tay truyền cảm giác bỏng rát, Đường Văn lập tức buông tay, hành động Đường Văn không ngờ đến, lực đạo nữ nhân kia mạnh tay, tất cả cafe vì thế mà bị hắt toàn trên ngực mình

“Aaaaa...” một tiếng thét chói tay của nữ nhân, làm cho những người khác không khỏi chú ý, một nam nhân khác nghe thấy, lập tức chạy đến “làm sao vậy.. có sao không?”

Nữ nhân tức giận chỉ tay về phía Đường Văn, giọng run run, phẫn hận nói “cái con nhỏ này, cứ nhiên dám đổ cafe lên người tôi, anh mau..xả giận cho

tôi”

Nam nhìn nữ nhân mình đang chăm sóc, rồi quay sang nhìn Đường Văn, phân vân không biết có nên hay không xuống tay.

Một tiếng hừ lạnh từ phía sau các nàng truyền đến “cô đang mắng ai?”

Mạc Đại Linh nghiêm mặt đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua đôi nam nữ trước mặt

“Mạc.. Mạc tổng, chúng tôi là đang nói người mới đến này. Quy tắc công ty một chút cũng không hiểu, tôi chỉ là chỉ cho cô ấy một chút, cô ấy liền dùng cà phê hắt lên người tôi, Mạc tổng, cô xem đi, thái độ như thế, không biết nhà cô ta giáo dục thế nào”. Nữ nhân về mặt lấy lòng tiến đến Mạc Đại Linh y như rằng tố cáo hành vi của Đường Văn.

Mạc Đại Linh ánh nhìn càng thêm sắc lạnh, chờ nửa ngày cũng không thấy cà phê, cô mới nhớ đến Ngô Đồng không có trong văn phòng, liền ngẩng đầu lên thì lại không thấy Đường Văn đâu, nghĩ là có thể Đường Văn giúp mình đi pha cà phê, vì vậy rời khỏi văn phòng tìm Đường Văn, không nghĩ đến thấy được một màn như thế, chính mình nhìn thấy tiểu bảo bối bị khi dễ, như thế nào Mạc tổng chúng ta lại không nổi giận.

“Phải, tôi chính là chị của cô ấy, ý cô là nói chính tôi không giáo dục tốt em tôi?”, câu nói lạnh lùng bình bình phát ra, làm nữ nhân kia phứa chốc ngay người, cô biết lần này bản thân đã mắc sai lầm cực lớn.

“Mạc..tổng... tôi...”

“Không cần giải thích, Trần quản lý, tôi cho cô hai lựa chọn, một là tự cô viết đơn xin từ chức, hai là chờ ngày mai quản lý nhân sự đến trực tiếp giúp cô xử lý” không để ý đến nữ nhân đó, Mạc Đại Linh tùy ý nói ra, hướng Đường Văn đi đến, nữ nhân ảo não cuối đầu, cô biết hôm nay là ngày cuối cùng cô có thể lưu lại Đường Thị.

Thấy Mạc Đại Linh đi tới, Đường Văn liền lộ ra bộ dáng tươi cười sáng lạng, chỉ là tay trái của mình Đường Văn giấu sau lưng.

Nghi hoặc nhíu mày, Mạc Đại Linh hí hóp mắt nhìn nàng nói “đưa tay ra..”

Đường Văn chớp chớp mắt, đưa tay phải ra, hướng Mạc Đại Linh cười lấy lòng, động tác Đường Văn chính là dấu đầu lòi đuôi càng làm cho Mạc Đại Linh nghi hoặc, sắc mặt càng nghiêm túc “đưa tay kia”

Cảm thấy trốn không thoát, Đường Văn rụt rụt rè rè chậm chạp đưa tay trái ra, liền thấy trên mu bàn tay trái là một vài chấm đỏ, có chỗ cũng đã phồng lên, trên tay Đường Văn cơ hồ đã phồng, Mạc Đại Linh hít sâu một hơi, mạnh quay đầu, ánh mắt lửa nhìn chăm chăm nữ nhân kia, mỗi một chữ thốt ra đều rất chậm rõ “cô hiện tại lập tức rút khỏi Đường thị, đừng để tôi gặp lại cô”

“Tôi lập tức rút, lập tức rút ngay”, nữ nhân quay sang lôi kéo nam nhân bên cạnh chạy trốn chết.

Nhìn thấy hiện tại đã không còn ai khác, Đường Văn nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo Mạc Đại Linh, nhỏ giọng kêu “vợ..”

Bất đắc dĩ thở dài, Mạc Đại Linh nheo nheo cái mũi nhỏ nhắn Đường Văn “em đó nhe...”

Về đến phòng làm việc, Mạc Đại Linh liền gọi Ngô Đồng đi mua thuốc trị phỏng, bản thân yêu thương, cần trọng chính mình giúp Đường Văn xử lý vết thương.

Đầu tiên mang tay trái rửa nước lạnh, Đường Văn cảm thấy cũng dễ chịu hơn, chính là khi bôi thuốc cũng có chút đau, vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Văn làm ra vẻ muốn khóc, đưa tay trái lên hướng Mạc Đại Linh làm nũng “Đau...”

Mà đối với việc Đường Văn làm nũng, Mạc Đại Linh luôn không có sức chống cự, nhìn vẻ mặt đáng thương Đường Văn cùng vết phỏng trên tay, nhất thời không biết làm gì. Đột nhiên Mạc Đại Linh nhớ đến có từng nghe qua nước bọt có thể trị phỏng hiệu quả, hơi do dự một chút, cuối cùng cũng chính là hạ khẩu.

Nắm lấy bàn tay Đường Văn, Mạc Đại Linh nhẹ nhàng cuối đầu, cho dù nước bọt hoàn toàn không có hiệu quả, nhưng... hành động này cũng làm Đường Văn tức thì quên hết đau đớn (editor : aiguuu, ko nghĩ Mạc tổng chơi dơ quá)

Trên tay truyền đến cảm giác mềm mại mang theo tia trắng mịn, Đường Văn liền nhớ đến hôm Mạc Đại Linh say rượu, sau đó là, ánh mắt Đường Văn si ngốc nhìn chăm chăm bàn tay trái mình đang gắn liền với cặp môi đỏ mọng, tay phải tại gương mặt Mạc Đại Linh cùng ánh mắt long lanh mà xoa xoa, đem Mạc Đại Linh nhẹ nhàng rời khỏi bàn tay trái của mình, lần theo làn da trên khuôn mặt mịn màng của Mạc Đại Linh xuống cằm, khiến Mạc Đại Linh ngẩng đầu lên.

Trong ánh mắt Đường Văn hiện tại chỉ tồn tại duy nhất ánh nhìn của đối phương, nhớ đến tư vị ngọt ngào của ngày hôm đó, từ tốn hướng đến đôi môi Mạc Đại Linh, cảm xúc mềm mại khi đôi môi chạm vào nhau, làm cho Đường Văn có loại tư vị cực kỳ ngọt ngào không nói nên lời, so với việc cô ăn đậu, chính là đều ngon như vậy, trong đầu liền xẹt qua một ý nghĩ, đó chính là tìm cách như thế nào, cô mỗi ngày đều có thể ăn luôn cả đôi môi vợ xinh đẹp...

Nhận được lệnh Mạc Đại Linh, thư ký Ngô dùng tốc độ ánh sáng nhanh nhất có thể đi mua thuốc trị phỏng, rồi lại dùng tốc độ ánh sáng mà chạy nhanh về, vừa mở cửa liền trong thấy một mảng làm cho thư ký Ngô xém chút quên luôn cả hô hấp.

Wow, quá bạo rồi!!

P/s editor: tựa truyện ad từ nay chỉnh lại thành “VỢ NGỒ TỔNG TÀI” ^^, thấy ok hơn

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bơi

Hai người đang say mê nhau lại bị tiếng mở cửa làm giật mình, Mạc Đại Linh hoảng hốt một chút, quay đồng nhìn về hướng cửa liền thấy thư Ký Ngô, nhẹ nhàng đẩy Đường Vần rời khỏi môi mình, trong mắt mang theo tia cảnh báo cùng uy hiếp, hướng ngô thư ký lạnh giọng nói “thư ký Ngô, cô vừa rồi có nhìn thấy gì không?”

Ngô Đồng bị nhãn thần của Mạc Đại Linh làm cho hoảng sợ, vô thức hai tay liền che mắt lại, miệng nhanh lẹ “Mạc tổng, tôi... cái gì cũng chưa nhìn thấy!, đây là thuốc trị phỏng Mạc tổng cần, nếu không còn gì, tôi xin ra ngoài”, Ngô Đồng dùng tốc độ ánh sáng của mình phỏng chừng còn nhanh hơn khi này mà dọt lẹ khỏi phòng làm việc.

Mỹ vị còn chưa hưởng thụ đủ đã bị gián đoạn, Đường Vần mắt hừng bửu môi, còn muốn tiếp tục hưởng đến môi Mạc Đại Linh, liền bị cô dùng tay ngăn lại. Sắc mặt nổi lên đỏ ửng, nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, tâm trạng Mạc Đại Linh thập phần rung động, bất quá hiện tại cần bơi thuốc cho Đường Vần vẫn là chuyện quan trọng hơn. Nhìn báo bối nhà mình đang quẹt miệng hôn dỗi, Mạc Đại Linh cười khẽ, đứng lên “tiểu sắc lang, đưa tay ra cho tôi bơi thuốc”.

Thuốc sát phòng sau đó cũng được bơi xong, do không có gì làm phân tán sự chú ý, Đường Vần lại bắt đầu cảm thấy đau, hai mắt lần nữa ngấn lệ nhìn chằm chằm Mạc Đại Linh, tựa hồ còn muốn được một phen cảm thụ tư vị ngọt ngào của vợ, Mạc Đại Linh như thế nào lại không nhìn ra ý tứ Đường Vần, đáy lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Mạc Đại Linh thỏa hiệp, hai đôi môi đỏ mọng lần thứ 2 tiếp nhau cùng một chỗ, hòa với Đường Vần đơn thuần bất đồng chính là, Mạc Đại Linh vron đầu lưỡi, bắt đầu khởi xướng tiến công. Cái lưỡi nhỏ nhắn nhẹ nhàng tách hai bờ môi mịn ngọt của Đường Vần, len vào bên trong, tìm được bạn tình, liền cùng nhau nhảy múa.

Hai người vì vậy bắt đầu trận chiến dữ dội đến mức lưỡi bắt đầu cảm thấy tê rần và môi đều sưng lên. Mạc Đại Linh nhìn đôi môi mình sưng đỏ, bất đắc dĩ nhìn về mặt không cam lòng của Đường Vần, nghĩ thầm..tiểu tử nhà cô thực sự là.. tình lực tràn đầy a!, giờ thì được rồi, đợi lát nữa ra ngoài còn dám nhìn ai.

Thời gian đêm ngày trôi qua, Đường Vần mỗi ngày đều được đáp ứng ăn đậu mà vui vẻ đến quên cả trời đất. Mạc Đại Linh rốt cục cũng xử lý ổn thỏa việc Công Ty, thoát cái gông đến tết âm lịch, để cảm ơn anh em trong Công Ty một năm vất vả, Mạc Đại Linh quyết định tổ chức một chuyến du lịch, mà đúng hơn thì cũng vì chính bản thân mình một chút. Mạc Đại Linh cùng Đường Vần kết hôn mục đích ban đầu chính là lợi ích đôi bên, vì thế cái gì gọi là tư vị trăng mật cũng chưa trải qua, nhớ đến gian phòng Đường Vần ở Đường gia do Đường Vần vẽ cảnh biển, cho nên chuyến du lịch này, nơi Mạc Đại Linh chọn chính là biển, cô muốn cùng Đường Vần hai người có thể ngắm cảnh biển thật.

Trước khi đi hai ngày, Mạc Đại Linh bắt đầu dẫn Đường Vần đi mua đồ tắm. Mùa đông lạnh lẽo, vì thế các cửa hàng bán đồ tắm cũng quạnh quẽ theo, thấy hai thân ảnh hướng cửa hàng đi vào, nhân viên bán hàng liền hưng phấn chào đón

“Xin chào hai vị, xin hỏi hai vị chọn được mẫu nào chưa?”

“Để chúng tôi xem trước một chút”, Mạc Đại Linh lạnh lùng từ chối sự nhiệt tình hướng dẫn của nhân viên, trực tiếp nắm tay Đường Vần kéo đi.

Tầm mắt nhìn ngay đến bộ bikini màu trắng có hình thỏ nhỏ, rất phù hợp cho Đường Vần, mặc vào nhất định rất dễ thương, Mạc Đại Linh quay sang hướng nhân viên chỉ “cái này.. gói lại dùm tôi”.

Giúp Đường Vần chọn đồ xong, Mạc Đại Linh cũng theo sở thích mà chọn cho mình một bộ, ánh mắt đảo một vòng, cũng không nhìn trúng cái nào vừa ý, Mạc Đại Linh có chút thất vọng, vừa định lời kéo Đường Vần rời đi, lại bị Đường Vần kéo trở lại, nương theo ánh nhìn của Đường Vần, đó là một bộ đồ tắm màu đen, nhìn cực kỳ cao quý, mắt Mạc Đại Linh liền sáng lên, lần nữa hướng nhân viên nói “cái kia cũng giúp tôi gói lại”.

Chuẩn bị hoàn tất những nhu yếu phẩm cần thiết, ngày Đường Vần mong chờ cũng đến, hai người rốt cục cũng xuất phát. Theo hai người còn có rất nhiều nhân viên của Công Ty, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Tam Á, Đường Vần về mặt hưng phấn nhìn cảnh sắc nơi xa lạ, nét mặt nhỏ nhắn nở nụ cười sáng lạng.

Mùa đông biển Tam Á thời tiết rất ấm áp, đi đến phòng sắp xếp hành lý xong, đoàn người cùng nhau đi ra bãi biển, các cô gái đồng loạt thay ra đồ tắm hai mảnh, làm cho một đám nam nhân nơi này nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

Bãi biển Tam Á là nơi bầu trời rất xanh, nước trong, chân trần trên cát vàng mịn, mang lại cảm giác thật sự thanh thần.

Đường Vần mặc bộ bikini hai mảnh dễ thương, vừa đi vừa nhảy đến bên Mạc Đại Linh. Đường Vần không khỏi ngây người, trước mặt hiện tại đang xuất

hiện một mỹ cảnh mà so với cảnh đẹp ở biển càng thêm mê người. Áo tắm hai mảnh màu đen trên người Mạc Đại Linh, làm nổi bật làn da vốn trắng càng thêm trắng nõn mịn màng, áo tắm ôm sát thân người cực kỳ gợi cảm. Nhìn thấy Đường Vãn, Mạc Đại Linh nguyên bản biểu tình như băng tuyết nhất thời cũng tan biến đi, thay vào là bộ dáng tươi cười ôn nhu, quay hướng Đường Vãn đang chạy tới mà ngoắt ngoắt tay.

Nắm lấy tay nhau, hai người đối diện nhìn nhau cười đến ngọt ngào, Đường Vãn vừa đi vừa đưa tay đang nắm tay Mạc Đại Linh trước sau, bên tai Mạc Đại Linh như nguyên nói ” vợ..vợ.. chúng ta đi ra biển bơi có được không?”

Đối mặt với giọng làm nũng của Đường Vãn, Mạc Đại Linh cảm thấy chút nan giải...bởi vì.. cô không biết bơi! Nhìn thấy vẻ do dự trong ánh mắt Mạc Đại Linh, Đường Vãn nghi hoặc, liền hỏi “Làm sao vậy?”

“Tôi...tôi không biết bơi”, hàm răng nhẹ cắn cắn môi, Mạc Đại Linh cũng tự mình mẫn cho bản thân một cái phi bán, Mạc Tổng của chúng ta... cư nhiên là một con vịt trên cạn.

Không để ý đến vẻ nan giải của Mạc Đại Linh, Đường Vãn mắt sáng rực lên, long mi dài khẽ chớp chớp “vợ...em chỉ cho chị bơi có được hay không?”

“Em dạy tôi...vậy... cũng được”, tuy rằng khó khăn, nhưng chính là không muốn làm Đường Vãn mất hứng, Mạc Đại Linh đáp ứng thập phần miễn cưỡng.

Hai người tay trong tay đi xuống nước, đi đến nơi mực nước gần vai, lúc này Mạc Đại Linh hoàn toàn bỏ lại hình tượng mình, sổng chết ôm lấy Đường Vãn, tựa như đang ra sức ôm lấy nhân viên cứu hộ, lực trên tay cơ hồ làm Đường Vãn phát đau. Hai mắt run sợ nhắm chặt, bộ dạng thực sự làm cho buồn cười, Mạc Tổng cao ngạo hàng ngày giờ giống như một tiểu hải tử, đương nhiên, so với say rượu là không giống.

Không còn nén được, Đường Vãn phì cười, làm Mạc Đại Linh trừng mắt nhìn “ngoa...không có việc gì, vợ xem có thể đứng chạm ở dưới, không cần sợ”, khó có được nhìn thấy bộ dạng hải tử của Mạc Đại Linh, Đường Vãn ngữ khí cũng trở nên như là đang dỗ dành.

Nghe Đường Vãn ôn nhu thoải mái, cảm giác lòng bàn chân truyền đến, Mạc Đại Linh dè xuống nội tâm sợ hãi, bình tĩnh buông Đường Vãn ra, nhớ tới biểu hiện bản thân, còn có giọng điệu Đường Vãn, tựa hồ nghĩ uy nghiêm bản thân bị khiêu khích, Mạc Đại Linh mất tự nhiên ho khan một tiếng, quay đầu đi không nhìn Đường Vãn, giọng không tự nhiên nói “tôi biết...không cần em nói”

Không rõ vợ xinh đẹp nhà mình vì cái gì mà muốn sinh khí, Đường Vãn im lặng gãi gãi đầu, thôi đi không cần nghĩ nhiều, cười hi hi lấy lòng tiến đến bên Mạc Đại Linh “vợ vợ...em dạy chị bơi nhé”

“Àn...” Mạc Đại Linh lẩm bầm nhẹ một tiếng, cũng bắt đầu chính thức học bơi.

Đường Vãn hai tay cân bằng dưới bụng Mạc Đại Linh, làm cho cô nổi trên mặt nước, đầu tiên là trên lý thuyết bảo Mạc Đại Linh cử động hai tay và dùng lực, có thể bơi vì sợ hãi, Mạc Đại Linh tứ chi thập phần cứng ngắc, các động tác dưới nước làm thế nào cũng không thể làm tốt, vì vậy Đường Vãn để Mạc Đại Linh đứng lên, bắt lấy tay Mạc Đại Linh từ phía sau, tay nắm tay hoạt động theo lực của Đường Vãn.

Hai người lúc này da thịt tiếp xúc nhau cùng một chỗ, giống như một đôi song sinh kết hợp, trước ngực mềm mại Đường Vãn áp sát phía sau lưng Mạc Đại Linh, nhất thời giúp Mạc Đại Linh quên đi sợ hãi, lòng nghĩ đến, từ lâu bị Đường Vãn chiếm tiện nghi nhiều như vậy, có đúng hay không chính mình lỗ vốn?

“Biết rồi chưa?” câu hỏi Đường Vãn cắt đứt thất thần Mạc Đại Linh, trong mắt liền hiện lên một tia tính toán, Mạc Đại Linh thâm ý cười cười, mà đối với Đường Vãn, lại cho rằng bộ dáng này của Mạc Đại Linh chính là đã hiểu, vì vậy liền buông Mạc Đại Linh ra nói “chị tự bơi thử xem”

“Áh.. dừng, tôi không học nữa”, Mạc Đại Linh bị Đường Vãn đột nhiên buông tay càng thêm hoảng sợ, trực tiếp nhảy lên người Đường Vãn, giống như bạch tuột quần chặt, trong mắt liền chực trào ngấn lệ bắt đầu tính khí trẻ con đũa giỡn.

“được được, không học nữa” Mạc Đại Linh im lặng bám trên người, Đường Vãn đành bất đắc dĩ vỗ về, ôm Mạc Đại Linh đi vào bờ cho đến lúc mực nước khoảng ngang eo Đường Vãn, Mạc Đại Linh mới chịu buông ra mà tự đi. Hai người lên đến bờ, Mạc tổng thở phào vỗ vỗ ngực, học bơi gì chứ, quên đi cho rồi, Mạc Đại Linh thà tình nguyện là con vịt đi trên cạn, quay đầu lại nhìn Đường Vãn vẻ mặt dờ khóc dờ cười, đối với hành động thất thố bản thân vừa rồi, Mạc Đại Linh có chút đỏ mặt, rồi lại nhìn thấy Đường Vãn hình như đang giận, Mạc Đại Linh chau mày nhẹ, chính là lưu tâm.

Trên bờ cát dày đặt du khách đang nằm ở ghế dài tắm nắng, giờ trưa thời tiết đặc biệt ẩm áp, Mạc Đại Linh làm ra bộ dáng như chưa có việc gì xảy ra, dùng khăn mặt lau lau nước trên người, lấy ra một tupe kem chống nắng, đi đến một cái ghế dài liền nằm sấp xuống, quay đầu sang Đường Vãn ngoắc ngoắc ngón tay, không giống vẻ mặt thường ngày lạnh lùng, thay vào đó chính là vẻ đầy quyến rũ nói “đến đây giúp tôi thoa kem chống nắng đi”

Đường Vãn bị một câu này nhất thời mê mụi, ánh mắt mê ly tiêu sái đi đến nhận lấy tupe kem chống nắng từ Mạc Đại Linh, sai lệch quay đầu, có chút bối rối hỏi “phải thoa thế nào á?”

“Chỗ nào lộ ra thì cứ thoa là được”

“Àh...”

Trút ra một ít kem chống nắng vào lòng bàn tay, Đường Vãn bắt đầu trên làn da lộ ra của Mạc Đại Linh mà thoa, Mạc Đại Linh rất gầy, cho dù là đang nằm sấp, xương bả vai phía sau cũng lộ ra, lòng bàn tay non mềm tiếp xúc với làn da mịn màng, Mạc Đại Linh cố ý, yêu kiều kêu một tiếng “ân”, trực tiếp làm Đường Vãn ngây người, động tác tay cũng vô thức ngừng.

“Tiếp tục”, khàn khàn âm thanh mang theo tia ẩn nhẫn, tuy rằng đủ kéo Đường Vần về, nhưng cũng không tránh khỏi lòng có chút tê dại. Cố gắng kiềm chế những rung động trong lòng, Đường Vần thành thật tiếp tục vì Mạc Đại Linh mà tha.

Hai tay bé nhỏ Đường Vần chạy xuống đến chân, lại một tiếng ngâm nhỏ, Mạc Đại Linh đứng thẳng dậy, ánh mắt khiêu khích nhìn Đường Vần, làm nhiệt huyết trong người Đường Vần cũng cao lên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng đứng lên, vô ý thức vương tay như muốn bắt lấy cái gì, lại bị Mạc Đại nhẹ nhàng tránh đi.

“Trở về khách sạn...”, cuối cùng, chờ đến khi Đường Vần phục hồi tinh thần, Mạc Đại Linh bỏ lại câu nói vừa rồi và đi xa một khoản.

P/s editor: chưa check chính tả nhe cả nhà

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Người Quen Cũ

Mạc Đại Linh đi ở bên đường, Đường Vần phía sau nhắm mắt đuổi theo, cô cũng phát hiện, bản thân vợ nhà hôm nay có gì đó không thích hợp. Hai người về đến khách sạn, đang chờ thang máy, Đường Vần có chút khẩn trương kéo tay Mạc Đại Linh, sai lệch nghiêng đầu hỏi “vợ.. chị làm sao vậy?”

Mạc Đại Linh cơ bản ban đầu chỉ là thăm nghĩ muốn mê hoặc Đường Vần một phen, để có thể bù lỗ cho bản thân chiếm tiện nghi Đường Vần một chút, thế nhưng lại không ngờ tới, khi tay Đường Vần chu du trên đùi cư nhiên bản thân lại có phản ứng, cho nên mới như vậy gấp gáp đòi quay trở về khách sạn. Hiện tại nghe Đường Vần hỏi, Mạc Đại Linh sắc mặt đỏ ửng, có chút mất tự nhiên nói “không việc gì, chỉ là có chút mệt thôi”

Thấy Mạc Đại Linh không muốn nói, Đường Vần lại gãi đầu, chỉ “Oh” một tiếng.

Cửa thang máy mở, Mạc Đại Linh vừa muốn đi vào, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen, thẳng tắp hướng cô chạy ra, đem Mạc Đại Linh té nhào trên mặt đất. Vì thế hình ảnh trước mặt liền đập vào mắt Đường Vần, một cô gái tóc dài đen đang đè trên người vợ mình, chân phải lại còn đặt ở giữa hai chân vợ, đầu cư nhiên chôn chặt nơi ngực ngọt ngào của mình, Đường Vần liền bốc hỏa, nhanh như bay xông lên mang người kia trên người vợ xuống, đỡ Mạc Đại Linh đứng dậy, trừng thật to đôi mắt nhỏ, tức giận nhìn người vẫn còn đang ngồi dưới đất.

“Ui..thật xin lỗi, tôi vội quá, có làm chị bị thương không?”, cô gái từ trên mặt đất đứng lên, xoa xoa cái trán, xấu hổ nói.

Mạc Đại Linh lúc này mới có thể nhìn rõ người đụng té mình, tóc dài thẳng đen huyền cùng với khuôn mặt nhỏ bé rất dễ làm người khác động lòng, có thể vì xấu hổ mà gương mặt nhỏ nhắn ẩn hiện nét hồng hồng, nhìn vào càng thêm mê người. Mạc Đại Linh lạnh mặt nhìn cô gái vài giây, sau đó nhìn Đường Vần hai gò má cũng đã đỏ lên, có chút không chắc chắn hỏi “cô là...tiểu miêu đúng không?”

“Ài” nghe thấy mỹ nhân trước mặt gọi đúng tên mình, cô gái ngẩn ra, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc “xin hỏi chị là???...”

“Tiểu Miêu thật là em, tôi là Chị Đại Linh của em đây”, nhận được câu trả lời chắc chắn, Mạc Đại Linh rõ ràng là hưng phấn, đi qua kéo tay Tiểu Miêu thật vui vẻ.

Tiểu Miêu, tên chính xác là Tống Miêu, cô là con gái một của Tống gia, trước đây lúc Mạc Gia cùng Tống gia còn tốt đẹp, Tiểu Miêu thường đến Mạc gia tìm Mạc Đại Linh chơi, có thể xem Tiểu Miêu chính là ánh mặt trời tươi sáng của tuổi thơ Mạc Đại Linh. Do Mạc gia luôn trọng nam khinh nữ, Mạc Đại Linh từ nhỏ đã không được coi trọng, cho nên khi thấy tiểu thư Tống gia thường đến chơi liền lấy mối quan hệ của hai người để làm công cụ, lúc này mới xem trọng Mạc Đại Linh một chút. Thời bé của Mạc Đại Linh, cô rất thích tiểu muội muội hay đi theo mình, chỉ ít lúc đó không ai làm cho cô cảm thấy áp áp bằng tiểu muội muội. Thế nhưng về sau, không hiểu lý do gì Tống gia đóng cửa, hai người cũng vì thế mà cắt đứt quan hệ, không nghĩ đến ngày hôm nay cư nhiên tại nơi này có thể gặp lại, chính là cảm giác thật sự vui vẻ, cho nên hai người cứ như vậy mà em một lời chị một lời hàn huyên.

Thấy Mạc Đại Linh cùng cô gái lạ nói chuyện vui vẻ đến như vậy, đồng thời còn đối với người ta cực kỳ ôn nhu, hoàn toàn quên mất mình, Đường Vần càng thêm tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm giận dữ, vài bước tiến lên, đoạt lấy Mạc Đại Linh, tách tay người kia ra, quay đầu cương nghị cùng Mạc Đại Linh nói “không phải nói mệt hay sao? như thế nào còn chưa chịu về!”.

Bị Đường Vần cương thế làm Mạc Đại Linh kinh ngạc, tiểu tử nhà mình đây là bị làm sao vậy?, lại thấy Đường Vần thở phì phì, Mạc Đại Linh bất đắc dĩ lắc đầu, quay sang Tiểu Miêu cười cười nói “Tiểu Miêu, tôi lên phòng trước, đưa số điện thoại của em cho tôi, chúng ta lần sau nói chuyện”

“Được”, Tống Miêu gật đầu, chạy nhanh đến quầy lễ tân lấy một miếng giấy, viết ra dãy số rồi đưa cho Mạc Đại Linh, nhận lấy số điện thoại, Mạc Đại Linh còn chưa kịp nói tạm biệt đã bị Đường Vần không thèm nhìn tới, nắm tay kéo đi. Nhìn hai người đi vào thang máy, Tiểu Miêu xoa xoa cằm, trong lòng thăm nghĩ, cô gái nhỏ kia cùng chị Đại Linh quan hệ không hề bình thường tý nào. Tại lúc còn đang suy đoán lung tung, một đôi tay vươn tới má cô nhẹ nhàng捏捏, làm bản thân phút chốc cũng mềm nhũn ra.

“Vật nhỏ! đang nghĩ cái gì đó? để tôi chờ lâu như vậy, còn em thì ngẩn ra ở đây”, một cô gái khác áo tím hai mảnh màu xanh, tóc quăn lộn lộn, ôm tiểu

Miêu từ phía sau, bắt đầu nói.

Thề lười, Tống Miên lấy lòng quay lại, ôm lấy thắt lưng người đối diện, cái đầu cọ cọ trong lòng, nũng nịu nói “không có, mới này vừa gặp lại người bạn cũ, chỉ nói chuyện một chút mà thôi, được rồi được rồi, chúng ta đi thôi”

Đường Văn lôi kéo Mạc Đại Linh vào thang máy, cửa thang máy vừa đóng lại, liền bỏ tay Mạc Đại Linh ra, một chút cũng không nhìn đến. Cảm giác đượ động tác Đường Văn, Mạc Đại Linh có chút khó chịu, trong đầu hiện lên không biết bao nhiêu dấu chấm hỏi, Mạc Đại Linh nắm lại tay Đường Văn hỏi “bảo bối..làm sao vậy?”

Đường Văn quay lại, mở to hai mắt trừng trừng nhìn Mạc Đại Linh, tựa hồ như muốn nói là chị gây ra mà giờ còn hỏi!

“haha...” nhìn dáng dấp khá ái, Mạc Đại Linh cười lớn, vương tay toàn tâm toàn ý nhẹ nhà xoa lên hai má đang phồng to của người trước mặt, vẻ tức giận Đường Văn cũng dần dần tan ra một chút vì cử chỉ ôn nhu của Mạc Đại Linh, chỉ là trong lòng vẫn còn âm ỉ.

“Ba” một tiếng vang nhỏ, Đường Văn đẩy ra đôi bàn tay đang trên mặt mình, sắc mặt làm ra chút hung tợn trừng liếc nhìn Mạc Đại Linh. Tay bị từ chối, tuy rằng không có đau đớn, nhưng lòng Mạc Đại Linh càng thêm nghi hoặc, đây là làm sao vậy? Như thế nào tình hình hôm nay lại náo loạn như thế? Còn chưa kịp hỏi, cửa thang máy mở, Đường Văn trực tiếp hướng phòng đi đến, một chút không để ý đến Mạc Đại Linh, nhìn Đường Văn bỏ đi, Mạc Đại Linh cuối đầu nhìn hai tay trống, cười khẽ một tiếng, cũng theo ra khỏi thang máy.

Đi tới phòng thuộc về hai người, với thân phận của Mạc Đại Linh và còn vì Đường Văn, nên chuyến du lịch này Mạc Đại Linh đã đặt một phòng tổng thống. Khu này chính là 1 tầng chỉ duy nhất có 1 phòng, cho nên cách thật xa Mạc Đại Linh đã thấy Đường Văn đứng chờ trước cửa, Đường Văn đang đứng khoanh tay vừa bĩu môi, thỉnh thoảng liếc nhìn Mạc Đại Linh đang đi tới, tại cùng khi ánh mắt hai người giao nhau, Đường Văn lại lập tức quay đầu đi, tựa như muốn nói mình đang rất tức giận.

Bất đắc dĩ lắc thở dài, mở cửa phòng, Mạc Đại Linh bắt lấy tay Đường Văn lôi đến phòng ngủ, đem Đường Văn đẩy lên giường, bản thân cũng bỏ theo, nằm xuống ôm lấy Đường Văn, bàn tay ma sát làn da mịn màng, Đường Văn không tránh khỏi có chút động tâm, Mạc Đại Linh lại nhớ đến chuyện mình thăm nghĩ lúc tập bơi, bất quá trước tiên vẫn chính là bình tâm dần xuống, bởi vì hiện tại cần phải biết rõ nguyên nhân tên gốc này vì cái gì mà tức giận mới là trọng yếu.

“Bảo bối, nói tôi biết, tôi làm cái gì sai sao?”, Mạc Đại Linh vừa hỏi cũng vừa chồm lên hôn nhẹ lên má trái Đường Văn, ở bên tai giọng khàn khàn hỏi.

Hơi thở Mạc Đại Linh bên tai, một trận tê dại cảm giác truyền đến, khiến cho bản thân Đường Văn trong lòng rung động, thân thể có chút vô lực nương hết vào lòng của Mạc Đại Linh, Đường Văn cứ như vậy mà đầu hàng.

“Oh..chị không để ý đến em, đã thế còn cười với người kia”

Biết rõ nguyên nhân chính là như vậy, Mạc Đại Linh đầu tiên là ngẩn người, sau đó chính là cực kỳ vui vẻ nở nụ cười “bảo bối..em là đang ghen sao?”

“Ghen? Tại sao em phải ghen chứ? dấm chua cũng không thể ăn!”, hơi hơi quay đầu lại nhìn Mạc Đại Linh, vẻ mặt mê man

Không trả lời nghi vấn của Đường Văn, Mạc Đại Linh trực tiếp hôn lên môi tiểu ngọc nhà mình, vừa nghĩ đến Đường Văn chính là ghen tị, lòng Mạc Đại Linh tràn đầy ngọt ngào.

Nụ hôn ban đầu đơn thuần dần dần thành nụ hôn sâu, Mạc Đại Linh trong lòng bốc hỏa, nhưng cô thập phần khó chịu, xoay một cái liền áp Đường Văn dưới thân, Mạc Đại Linh rời khỏi môi Đường Văn, mang theo chút thờ dốt, nói “Văn Văn...hàng ngày đều là em ăn đậu phụ của tôi, hiện tại...tôi có thể ăn của em không?”

Đường Văn nằm ở trên giường ngẩng đầu nhìn Mạc Đại Linh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thứ nhất là bởi vì nụ hôn khi này mà thiếu đường khí, thứ hai chính là khe rãnh thật sâu ở ngực Mạc Đại Linh trước mắt, nghe Mạc Đại Linh hỏi, Đường Văn mơ hồ gật đầu.

Nhận được sự đồng ý của Đường Văn, Mạc Đại Linh khoe miệng nở nụ cười câu dẫn đặc biệt mê người, lần nữa làm Đường Văn rơi vào mê loạn. Mạnh mẽ bàn tay trên người Đường Văn nhẹ nhàng mang chướng ngại vật trên của cô cởi ra, đây là lần thứ 2 Mạc Đại Linh nhìn thấy hai khóa anh đào của Đường Văn, lần đầu tiên chính là lúc giúp cô tắm, khi đó, căn bản nhìn Mạc Đại Linh cũng không dám nhìn, mà hiện tại.. lại quang minh chính đại nhìn.

Hai tiểu mào râu (bánh báo) của Đường Văn không tính là quá lớn, xòe nắm tay là có thể nắm giữ, thế nhưng xúc cảm mang đến thật tốt, mềm êm-mịn màng, phía trên hai mào râu chính là hai tiểu tiểu mào râu hồng, thoạt nhìn qua cũng thật sự mê người.

Mạc Đại Linh cúi đầu thưởng thức một bên, tay cũng không quên nhàn rãi mà nhẹ nhàng xoa nắn chăm sóc bên còn lại, động tác chính là áp dụng theo cách Đường Văn thường hay làm với mình, lúc này là lúc Mạc Đại Linh mang toàn bộ đáp trả Đường Văn. Nhìn Đường Văn vì ngượng ngùng nhắm chặt mắt, Mạc Đại Linh trong mắt hiện lên tia trêu tức, đoán cũng biết chính bản thân cũng không nhịn được mà chìm đắm trong loại cảm giác đặc biệt khó cưỡng lại này..., giờ thì Mạc Đại Linh hiểu rõ, Đường Văn vì sao lại thích ăn đậu của mình như vậy.

Một phần riêng tư cơ thể được một nơi ấp áp ướt át bao lấy, hàm răng thỉnh thoảng nhẹ nhàng cắn cắn, làm Đường Văn chột hết lên, tựa hồ cảm giác có chút đau nhưng cũng lại có chút thoải mái, tuy nhiên cảm giác tiếp theo làm Đường Văn khó nhịn mà neho chặt lông mày, Đường Văn rốt cục cũng hiểu vì sao mỗi lần bản thân ăn đậu của vợ, nhìn vợ biểu hiện cực kỳ thống khổ, hóa ra cảm giác bị ăn chính là khó chịu đến như vậy, sau này có cần ăn đậu của vợ nữa không nhỉ?

“Uhhh... khó chịu quá”, cảm giác trống rỗng không được đáp ứng, Đường Văn đẩy đầu Mạc Đại Linh đang chôn trước ngực mình ra, nhu nhuyến giọng nói cũng trở nên kiêu mị.

“Làm sao vậy? không thích sao?”, bị Đường Văn cắt đứt, Mạc Đại Linh mang theo chút thất bại, lẽ nào tiểu ngốc không thích mình đụng vào.

Lắc đầu, Đường Văn cau mày, chăm chú suy tư một phen “thích á! rất thoải mái, nhưng cũng rất khó chịu..”

Rốt cục Mạc Đại Linh cũng minh bạch ý tứ Đường Văn, thâm ý khoe miệng khê cong, hỏi “Văn Văn.. có muốn thoải mái hơn không?”

Trùng mắt nhìn Mạc Đại Linh, Đường Văn vừa định trả lời lại bị chuông điện thoại đầu giường vang lên làm gián đoạn.

Cầm lấy điện thoại, bên trong chính là giọng của Ngô Đồng “Alo, Mạc tổng, chúng tôi muốn ra bãi biển nướng đồ ăn, tất cả mọi người đều muốn cô cùng tham gia, cô có thể đi cùng không?”

Mạc Đại Linh cắn răng “ân” một tiếng, liền cúp điện thoại, bắt đầu dĩ thử dài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Điều Giáo

Giúp Đường Văn chỉnh chu lại y phục trên người, khê hôn một cái vào miệng nhỏ của Đường Văn, Mạc Đại Linh nói “bảo bối..chúng ta xuống dưới cùng ăn đồ nướng được không?”

Còn chưa bình ổn được cảm giác nạnh liệt vừa rồi, Đường Văn khuôn mặt vẫn còn đỏ bừng, ánh mắt có chút mê ly, qua nửa ngày mới gạt đầu đáp ứng Mạc Đại Linh, đứng dậy vào toilet tắm thay đồ.

Bất tri bất giác, màn đêm buông xuống, mùa đông tại Tam Á thời tiết lạnh lạnh, bất quá ăn mặc ngăn tay cũng không sao, dù gì cũng là đi nướng thịt, thời tiết lạnh cũng có thể sưởi ấm.

Hai người đi đến bãi biển, nơi này đã mọc lên rất nhiều đóm lửa, bao quanh là đoàn người rất nhộn nhịp, xem ra không chỉ có nhân viên Đường Thị, mà du khách ở đây cũng rất thích hoạt động này. Thẳng một đường đi tới, Đường Văn nhìn xung quanh đóm lửa đang nướng thịt vẻ đầy háo hức. Tìm một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy Ngô Đồng, lúc này thư ký Ngô trên tay đang cầm con mực, Mạc Đại Linh thấy cô ăn ngon như vậy, nhớ tới chuyện tốt đẹp của mình vừa rồi bị cắt đứt, nhân thân hiện lên một tia lãnh ý, đi đến phía sau lưng Ngô Đồng, dùng ngữ khí lạnh lẽo nói “thư ký Ngô, cô ăn rất ngon sao!”

“Ngô.... khụ... khụ..”, Ngô Đồng đang hít thở thỏa mãn thưởng thức mực ngon trong miệng, không nghĩ đến Mạc Đại Linh lại như vậy đột nhiên xuất hiện phía sau nói một câu như thế, trực tiếp làm Ngô Đồng sợ đến muốn phát nện. Cô cuối đầu, dùng sức ho khan vài tiếng, mang theo dáng tươi cười nịnh nọt “Mạc..Mạc Tổng, cô đến rồi sao!, chúng tôi vẫn còn đang nướng, bên kia nướng xong rồi, cô có muốn thử một chút không?”

Nhìn Đường Văn vẻ háo hức xem mọi người đang nướng, Mạc Đại Linh tươi cười nói “không cần, chúng tôi tự nướng là được”, thật ra chính là Mạc Đại Linh muốn ăn do Đường Văn nướng. Lôi kéo Đường Văn đi đến một nơi có ít người nướng, những người bên cạnh vừa nhìn thấy Mạc Đại Linh thì lập tức đứng dậy, mỉm cười nhường chỗ cho hai người, dù sao thì cái uy danh Mạc Tổng lạnh lùng cũng được truyền xa.

Nhìn những người khác thức thối rồi đi, Mạc Đại Linh mỉm cười hài lòng, nắm lấy tay Đường Văn kéo cô ngồi xuống, ôn nhu nói “Văn Văn chúng ta cùng nướng”

Đường Văn quay sang Mạc Đại Linh cười một cách sáng lạng, ra sức gạt đầu “ân”

“Lúc nướng đồ ăn, cần phải thêm dầu, đợi khi gần chín lúc đó mới thêm gia vị, biết không?” Mạc Đại Linh ngồi bên cạnh nhẹ nhàng chỉ dẫn, sau đó lấy ra con mực đưa cho Đường Văn làm thử. Tuy rằng hiện tại cơm nước ở nhà đều do Đường Văn nấu, nhưng làm cơm và nướng đồ là hai điều không giống nhau. Kết quả là, Đường Văn nướng xong xiên mực đầu tiên, ánh mắt tràn đầy hy vọng đưa thành quả mình cho Mạc Đại Linh, tuy rằng bản thân Mạc Đại Linh nhìn cũng biết nướng không được tốt, thế nhưng vẫn là vui vẻ nhận lấy, há miệng cắn một miếng liền nhanh chóng nuốt xuống, tuy rằng đã cố nuốt thật nhanh, thế nhưng vị đắng vị khét nhét đầy vị giác, miễn cưỡng cố tạo ra bộ dáng tươi cười, mang theo ý cổ vũ “rất ngon.. Văn Văn giúp tôi nướng tôi thật thích”

Đường Văn vì được khen mà mặt sáng lên muốn tỏa cả hào quang ra ngoài, hưng phấn hướng Mạc Đại Linh nói “thật không!, vợ vậy em tiếp tục nướng cho chị”

“.....”

Mạc Đại Linh khóc không ra nước mắt, Đường Vãn lấy một đồng hải sản, trực tiếp cho vào lò nướng mà không dùng cọ quét thêm dầu, trái lại còn cầm cả cháy dầu chế trực tiếp vào, dầu nhiều nóng nhất thời khiến lửa phụt lớn hơn, hừng hực thiêu đốt hải sản bên trong.

Mạc Đại Linh nhìn một màn trước mặt mà lo lắng cho dạ dày của mình, có chút do dự, cuối cùng cũng vì Đường Vãn mà thỏa hiệp với bản thân, ăn thì ăn, miễn ăn không chết là được. Đợi không lâu, dưới ngọn lửa phùng phùng kia, hải sản trên kệ một lần nữa lại trở thành một chuỗi mực khét giống như than đặt trước mặt Mạc Đại Linh.

Nhìn xuống cảm giác nôn mửa, Mạc Đại Linh cố gắng thoải mái nuốt vào, lại thấy Đường Vãn còn muốn tiếp tục nướng, Mạc Đại Linh sợ đến nỗi vội vàng bắt lấy tay Đường Vãn ngăn lại “Vãn Vãn, tôi no rồi, em xem, em giúp tôi nướng, bản thân còn chưa ăn gì, lần này đến phiên tôi nướng cho em được không?”

Nghe đến vợ muốn nướng cho mình ăn, Đường Vãn cười híp mắt lộ ra hàng trắng nhỏ, khuôn mặt lấm lem chút bụi khi nướng ban này về cực kỳ hạnh phúc nói “được”

Mạc Đại Linh thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu vì Đường Vãn mà nướng. Kỹ thuật rất thành thạo, đồ nướng tản ra hương thơm làm người nào đó thèm muốn nhỏ dãi. Một âm thanh cao ngạo không xa truyền đến “vật nhỏ! bên kia nướng giòn quá, thật là thơm, tôi đi mua về cho em ăn, thế nào?”

Lời nói ra mang ý tứ hàm xúc, làm Mạc Đại Linh không ngăn được nhú mày, theo âm thanh phát ra mà quay đầu, từ xa nhìn thấy hai nữ nhân đang chậm rãi đi tới, một ôn nhu động lòng người, một thành thực quyến rũ, mà một trong số đó chính là Tiểu Miêu đã gặp khi chiều, Mạc Đại Linh có chút kinh ngạc.

“Ha ha... Cái này không phải là Viên Tổng sao! Nếu Viên tổng thích tôi nướng đến như vậy, tôi làm sao lại không biết xấu hổ mà nhận tiền chứ”

Viên Vi cũng vô cùng kinh ngạc, đi du lịch mà cũng có thể gặp được người quen “thì ra là Mạc tổng, lời nói khi này thực làm cho cô chê cười rồi, có thể cho chúng tôi cùng tham gia chứ!”

“Tất nhiên rồi” Mạc Đại Linh vui vẻ gật đồng đồng ý.

“Ting..” Đường Vãn nhìn thấy Tống Miên, lập tức nhớ đến chuyện lúc chiều, bình dấm trong người đột nhiên muốn tràn.

Viên Vi lúc này mới chú ý đến Đường Vãn, nhớ tới chuyện Mạc Đại Linh cùng Đường gia, trong lòng liền khẳng định, đây chắc chắn là Đường tiểu thư, ” ha ha..Mạc tổng đây là của cô...!!!!”

“Ân! không sai, em ấy là vợ tôi!” Mạc Đại Linh nắm lấy tay Đường Vãn, ôn nhu cười cười. Nghe Mạc Đại Linh hướng người lạ khẳng định mối quan hệ của hai người, Đường Vãn hướng Tống Miêu ra sức gật đầu, một phen hàm ý công khai tuyên bố chủ quyền.

Lúc này Viên Vi cũng nắm lấy tay Tống Miêu, giới thiệu “còn đây là vợ tôi, Tống Miêu”

Lời nói vừa thốt ra, một phen làm Đường Vãn liền buông xuống cảnh giác cùng Tống Miêu, cũng làm cho Mạc Đại Linh đối với Viên Vi một loại đồng cảm, vì thế mà bốn người nữ nhân trong lúc đó, bầu không khí thật phần hòa hợp.

Hai vị tổng tài mỗi người một câu luân phiên trò chuyện, hoàn toàn quên mất hai tiểu bằng hữu nhà mình. Mà hai đứa trẻ bị bỏ rơi kia đến nửa ngày cũng không ai nói một câu. Cuối cùng chính là Đường Vãn mở miệng, hỏi điều mà trong lòng cô nghi vấn “hai người vừa rồi vì sao lại muốn mua đồ của chúng tôi nướng a? Không phải tự hai người cũng có thể nướng sao?”

“Chúng tôi cũng muốn tự mình nướng, chính bởi vì cô ấy...khụ..khụ, chính vì chúng tôi đến chậm, chỗ nướng đều bị chiếm hết, cho nên chỉ có thể mua”. Câu nói này ban đầu làm Tống Miêu lòng chút giận, bất quá cũng kèm theo chút ngượng ngùng.

“À.. vậy hai người vì sao lại đến chậm?” Đường Vãn hiếu kỳ nhất quyết hỏi, tựa hồ không biết rõ ràng sẽ không thể bỏ qua.

“Cái này...bởi vì..., aida..., dù sao thì cũng là đến trễ rồi” Tống Miêu sắc mặt ửng đỏ, không biết nên trả lời thế nào, không thể nói bản thân bởi vì bị đề ra ăn sạch sẽ, đã thế tên ma đầu còn không chịu ngừng tay, vì vậy mà mất thời gian.

Nhớ đến buổi chiều phát sinh cái chuyện trên giường, Tống Miêu lại không khỏi oán giận, ban đầu đã thỏa thuận để cô làm chủ, kết quả cư nhiên cuối cùng là đôi ý, quá bại hoại. Thấy vẻ mặt mê man của Đường Vãn, Tống Miêu liền nổi lên một ít tâm tư, lấy tay khều khều tay Đường Vãn “này, cô cùng chị Đại Linh ai là người ở trên?”

“Ở trên? Cái gì là ở trên á?”, bị vấn đề Tống Miêu hỏi có chút mơ hồ, Đường Vãn tiếp tục truy hỏi.

“Aida.. lúc hai người ngủ cùng nhau, ai là người nằm trên á”, Tống Miên len lén liếc mắt nhìn sang hai người bên kia đang trò chuyện, âm thanh nhỏ hơn vài phần.

Cắn cắn ngón tay, sai lệch nghiêng đầu, Đường Vãn chăm chú suy tư một phen “Ân..chúng tôi không có ngủ ở trên, vợ tôi đều hay nằm ngủ bên cạnh tôi hai bên trái phải”

“...đừng nói là hai người chưa xảy ra chuyện gì nhe” Tống Miêu vẻ khó tin, Đại Linh tỷ của cô cư nhiên lại không mang tiểu bạch thủ này ra làm thịt sao? Đúng là chuyện không thể tin!

“À.. là cái kia sao?” trên dưới, trái phải Đường Vấn còn có thể hiểu, thế nhưng cái kia cô chính là còn rất mơ hồ.

“Đứng đứng.. chính là cái kia á”

“Hình như không có!” Đường Vấn tỏ ra uể oải, khuôn mặt nhỏ nhắn muốn suy sụp, cô nhớ đến lần đó Đường Kiều cho mình xem cái tư liệu chỉ dạy, còn muốn cùng Mạc Đại Linh thực hành, không ngờ bị Mạc Đại Linh từ chối.

Tổng Miêu tỏ vẻ đáng tiếc, cô hướng Đường Vấn nói vài lời thăm thía “tôi nói cho cô biết, nếu có cái kia cô nhất định phải chiếm thế chủ động, nhất định nằm ở trên hiểu không, nếu không coi chừng đến khi muốn trở mình thì đã muộn”

“Thế nào mới chủ động, như thế nào mới có thể ở trên” nghe Tổng Miêu nói Đường Vấn trong mắt tràn đầy hiếu kỳ.

“Đến đây đến đây.. tôi nói cho cô biết”, hai cái đầu nhỏ tiến sát gần nhau, không biết Tổng Miêu nói cái gì, Đường Vấn như là hiểu ra, gật đầu “ngà!”

Tổng Miêu càng nói càng hăng say, âm thanh càng lúc càng lớn, vì vậy mà làm cho hai vị ngự tỳ kia đều nghe thấy.

“Cô xem bọn họ có đúng hay không thường tỏ sắc mặt.” Tổng Miêu tức giận nói, thế nhưng Đường Vấn như vậy mà cực kỳ thông hiểu, Mạc Đại Linh lúc lạnh lùng cùng mình vốn đã khắc sâu ấn tượng, cho nên Đường Vấn càng ra sức gật đầu “không sai”

“Tôi nói cho cô biết, đối với dạng khẩu thị tâm phi, ngao kiêu đáng đáp như bọn họ, chúng ta phải đem họ hung hăng mà áp ở bên dưới, để bọn họ muốn trở mình cũng không được, như vậy họ mới có thể nghe lời chúng ta, mới không dám cùng chúng ta tỏ sắc mặt, cô phải biết... oa!!!”. Tổng Miêu đang muốn tiếp tục hướng Đường Vấn phát biểu diễn thuyết của mình, lỗ tai truyền đến cảm giác lạnh lạnh, một bàn tay thanh mảnh nắm lấy lỗ tai Tổng Miêu kéo cô đứng lên, Viên Vi khóe miệng cong cong, ngoài cười trong không cười nói “bản lĩnh quá ta! muốn tôi nghe lời của em?! Mạc tổng thật ngại quá, dạy hư nhóc con nhà cô”

Mạc Đại Linh quay sang Đường Vấn đáng ôn nhu tươi cười, nhưng nụ cười lần này làm Đường Vấn phát lạnh rung “không sao, xem ra nhóc nhà tôi cũng rất tán thành quan điểm của nhóc nhà cô, tôi cũng muốn đem đứa trẻ nhà mình về, chúng ta hôm nay tới đây thôi nhé”

Viễn cảnh hiện tại chính là, Viên Vi đang kéo tai Tổng Miêu, phía sau Đường Vấn co rúm đi theo Mạc Đại Linh, bốn người nhất quyết trở về phòng.

P/s editor : chưa beta nhé..^^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đánh Cuộc

Beta: Lâm

Về đến phòng, Mạc Đại Linh ngồi trên giường, chân trái bắt chéo qua đùi phải, tay khoanh trước ngực, tiểu phi tiểu, nghiêng ngẫm nhìn Đường Vấn đang đứng thẳng người trước mặt, cúi đầu không dám lên tiếng, Mạc Đại Linh vẫn là ngữ khí mềm mại nói “Vấn Vấn cảm thấy lời nói của Tiểu Miêu có đúng hay không?! Tôi là rất thích tạo sắc mặt, khẩu thị tâm phi, ngao kiêu? Ân!”

Theo tiếng Mạc Đại Linh nói, cái đầu nhỏ của Đường Vấn cúi xuống càng ngày càng thấp, cuối cùng là nghe âm thanh hừ nhẹ kia nhìn không được co rúm lại, lúc này điều duy nhất Đường Vấn nghĩ chính là... vợ thật đáng sợ a!

“Không...không có...vợ xinh đẹp là tốt nhất!” vẻ mặt lấy lòng, Đường Vấn tiến đến ôm lấy vòng eo thon Mạc Đại Linh, đầu chôn vào bả vai cô cạ cạ, giống như con mèo nhỏ đã chọc giận chủ ra sức làm nũng để không bị phạt.

Dịu dàng xoa mái tóc quăn Đường Vấn, Mạc Đại Linh nhàn thần lóe lên, mang theo một tia trêu tức, đem thân thể nhỏ nhắn của Đường Vấn ôm vào trong lòng, kéo kéo hướng tai Đường Vấn nhẹ nhàng hà hơi nói “Vấn Vấn là muốn đem tôi đặt ở dưới thân sao? Ân!”

Vừa một tiếng hừ nhẹ, lần này cũng mang theo một tia khiêu khích, hơi thở bên tai có chút tê dại, làm khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Vấn đều đỏ lên, thân thể vô lực, lòng xuất hiện cảm xúc rung động, Đường Vấn nằm trong lòng Mạc Đại Linh, giọng rung rung – kiêu mị “không có..”

Vành tai Đường Vấn kéo léo khả ái, lại bởi hơi thở của Mạc Đại Linh mà trở nên hồng hào, nhìn qua chỉ muốn một phen vuốt ve, Mạc Đại Linh vì thế mà động tâm, cúi đầu tại vành tai Đường Vấn nhẹ nhàng mút vào, một loại cảm giác kích thích khác truyền đến nhượng Đường Vấn nhìn không được rên rỉ một tiếng yêu kiều.

“Vậy.. Vấn Vấn có muốn không?” bởi vì trong miệng còn đang giữ vành tai Đường Vấn, giọng Mạc Đại Linh nói ra có chút ồ ồ, bắt quả bản thân Đường Vấn lại nghe rõ, chớp chớp mắt, vẻ mặt khát vọng nhìn chăm chăm Mạc Đại Linh “muốn...”

Mạc Đại Linh buông vành tai Đường Vần trong miệng ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Vần lên, hai mắt nhìn nhau, khoe miệng cười dẫn Mạc Đại Linh nở nụ cười mê người “hahaha... vậy thì... hôm nay em ra phòng khách ngủ đi nhé!”, một câu vừa nói xong liền nghiêm mặt, ôm Đường Vần đứng lên, mang cô đẩy ra khỏi phòng.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị đóng lại, Đường Vần hiện tại đứng nơi nào, thật lâu còn chưa lấy lại bình tĩnh, trong lòng u oán thầm nghĩ, quả nhiên á, Tống Miêu nói rất đúng, bọn họ đúng là thích thay đổi sắc mặt, nói trở mặt là trở mặt.

Thờ phỉ phò mím môi, Đường Vần không còn cách nào khác là chấp nhận số phận làm bạn cùng sofa, do phòng hạng sang, nên sofa so với giường cũng rộng lớn và êm ái không khác biệt là mấy, chỉ là bên cạnh thiếu vắng Mạc Đại Linh, lòng tự nhiên cũng cảm thấy trống trải, vì vậy mà Đường Vần cả đêm nằm trên sofa phòng khách, lăn qua lăn lại vẫn không thể ngủ.

Tam Á buổi sáng 8h so với buổi trưa như nhau, Mạc Đại Linh dụ dụ đôi mắt còn buồn ngủ rời khỏi giường, kéo rèm cửa, bầu trời trong xanh và mặt biển lấp lánh ở phía trước, cơ bản ban đầu Mạc Đại Linh thầm nghĩ sẽ giống như các nhân viên khác chọn một phòng hai người hạng trung là được, thế nhưng nghe nói phòng này hướng ra biển, muốn cùng Đường Vần cùng nhau ngắm cảnh biển đẹp vào buổi sáng, vì vậy cô không ngần ngại đặt phòng. Chỉ đáng tiếc là hôm qua Đường Vần bị đuổi ra ngoài phòng khách, cho nên hiện tại không thể nhìn thấy phong cảnh tuyệt mỹ này.

Nhớ lại dáng dấp tiểu ngọc của Đường Vần hôm qua, Mạc Đại Linh cười khế, trong lòng tự hỏi không biết tối qua Đường Vần ngủ có ngon hay không. Mỗi khi ngủ Mạc Đại Linh đều mang Đường Vần ôm ở trong lòng, cơ hồ cũng đã trở thành thói quen, vì vậy tối qua không có Đường Vần, Mạc Đại Linh có chút khó thích ứng, bất quá do lúc chiều hoạt động cũng tiêu hao năng lượng, làm cơ thể mệt mỏi, cho nên nằm trên giường một chút liền ngủ.

Mạc Đại Linh nhớ đến liền muốn đi ra xem Đường Vần, cửa vừa mở, Mạc Đại Linh ngáp một cái, trước mặt liền xuất hiện Đường Vần làm Mạc Đại Linh giật mình, sau đó chính là không thể nhìn cười. Đường Vần đang ngồi trên sofa hoàn toàn không có chút tinh thần nào so với hôm qua, hai mắt thâm quầng, khuôn mặt oán giận nhìn Mạc Đại Linh, ý như đang nói Mạc Đại Linh : chị làm em biến thành bộ dạng này còn cười vui đến như vậy.

“Haha... Vần Vần của tôi như thế nào biến thành quốc bảo rồi!” che miệng thật vát và để giảm tiếng cười, Mạc Đại Linh hàm ý trêu chọc.

“Vợ, không có chị, em không ngủ được”. Tuy nói đây chính là sự thật, thế nhưng lại nghe chính Đường Vần nói ra như vậy, Mạc Đại Linh không tránh khỏi có chút ngượng ngùng. Tại ánh nắng mặt trời chiếu rọi, mặt Mạc Đại Linh nhuộm một tia ửng đỏ, nhìn Đường Vần ngây dại, ngơ ngác không có phản ứng.

“Nhanh rửa mặt đánh răng, hôm nay chúng ta sẽ đi đến nơi khác chơi”, quay mặt chỗ khác, Mạc Đại Linh cố che điểm ngượng của mình, cùng Đường Vần ra lệnh.

Đáp lại yêu cầu Mạc Đại Linh, Đường Vần đi vào phòng tắm, tối hôm qua một đêm không ngủ được hậu quả hiện tại cuộn trào mãnh liệt ra đến mức muốn đem Đường Vần ý thức vui lập, đánh răng thì đánh răng, nhưng con mắt không cách nào mở ra nổi, một chút liền không có động tĩnh. Mạc Đại Linh tại phòng đợi nửa ngày cũng không thấy Đường Vần đi ra, nghi hoặc chính mình đi vào phòng tắm, chỉ thấy Đường Vần hai mắt híp lại, cái đầu gục gật, trong miệng còn đang ngậm bàn chải đánh răng, bọt kem thì đầy miệng nhỏ nhắn của cô.

Vèo một tiếng, Mạc Đại Linh bật cười, bộ dạng này Đường Vần thật không còn gì bình phẩm, lắc lắc đầu, Mạc Đại Linh tiến lên, bắt đầu vì Đường Vần mà đánh răng rửa mặt, Đường Vần đang mơ mơ màng màng nhưng có thể cảm nhận trên mặt có cảm giác, cổ nhướn con mắt mở ra một chút, nhìn thấy chính là Mạc Đại Linh, Đường Vần an tâm lần thứ 2 nhắm mắt lại, để tùy ý Mạc Đại Linh vì mình phục vụ.

Hoàn tất giúp Đường Vần, Mạc Đại Linh vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang mờ mịt kia, để Đường Vần chính mình chỉnh lại y phục, Đường Vần trải qua một phen gian nan các động tác, cuối cùng cũng hoàn tất y phục, hai người rốt cục cũng rời đi.

Hôm nay là ngày mọi người tự do hoạt động, nên Mạc Đại Linh chuẩn bị mang Đường Vần đến nơi một người bạn cũ. Đợi đến lúc Đường Vần mơ hồ bắt đầu tỉnh lại thì cô đang nằm trên một cái giường, chớp chớp đôi mắt, nhìn xung quanh không thấy Mạc Đại Linh, Đường Vần nhất thời tinh thần loạn lên, chân không cần mạng dép chạy ra khỏi phòng.

Trước mắt xuất hiện không phải là bãi cát mềm mịn mà chính là biển rộng mênh mông, lúc này Đường Vần đang đứng trên boong tàu của một du thuyền không biết đang chạy tới nơi nào.

Bốn phía là biển xanh vây quanh, bầu trời xanh lam cùng những đàn hải âu bay lượn... tất cả cảnh tượng mỹ lệ này cũng không thể nhập vào mắt Đường Vần, mà trong mắt cô lúc này chính là một nữ tử đang ngồi ở đầu mũi thuyền, cầm một cái cần câu.

Mạc Đại Linh tóc đen thẳng tắp bị gió biển thổi bay lượn, cảm giác được có ánh mắt cực nóng đang nhìn mình phía sau, ngoái đầu nhìn lại, hai ánh mắt không hẹn mà gặp nhau, dừng ngay hình ảnh lúc đó.

“Vần Vần.. qua đây”. Mạc Đại Linh mỉm cười hướng Đường Vần gọi

Vài bước tiến lên liền đến bên Mạc Đại Linh, bị cô nắm tay kéo ngồi xuống, Đường Vần nghiêng đầu hỏi “vợ.. vì sao chúng ta lại ở đây á?”

“Chúng ta đang đi đến một nơi khác để chơi, còn một chút nữa mới tới nơi, hay là trở về ngủ thêm một chút đi”, nhu liệu xoa xoa mái tóc Đường Vần, Mạc Đại Linh quan tâm nói.

Lắc đầu, Đường Vần nhu thuận nói “em muốn ở lại cùng vợ”

Hai người như thế song vai ngồi ở phía trên mũi boong tàu, nếu như thời gian có thể dừng lại, thì họ đều mong muốn thời khắc này sẽ là mãi mãi.

Thời gian tiếp cận hoàng hôn, màu xanh lam da trời bị ánh nắng hồng của buổi chiều bao phủ, ngoài trời xa cũng nhiễm một tia ửng đỏ, rớt cục tại cách thuyền không xa cũng xuất hiện một cái chấm đen, Đường Vấn lúc này mới nhìn thấy rõ điểm đen kia chính là một tàu du lịch, so với thuyền cô và Mạc Đại Linh còn lớn hơn rất nhiều, tuy vậy, nhưng giữa biển rộng mênh mông nó giống như chấm phù du nhỏ bé.

Tại lúc Đường Vấn còn ngây ngô đã bị Mạc Đại Linh dắt lên con tàu lớn, tựa như đã biết trước, lễ tân trên thuyền liền ra chào đón hai người. Mạc Đại Linh quay sang phục vụ nói “trước làm phiền giúp tôi chuẩn bị phòng”

Trực tiếp đi theo người phục vụ đến phòng, Mạc Đại Linh đẩy Đường Vấn vào trong nói “Vấn Vấn... trước tiên cứ ở đây đợi tôi một lát được không? Tôi đi bàn công việc sẽ lập tức quay về!”

Nhu thuận gật đầu, nhìn Mạc Đại Linh hài lòng rời đi, Đường Vấn nằm trên giường buồn chán một hồi liền ngủ tiếp.

Mạc Đại Linh đi đến khu vực đánh bạc trên thuyền tìm một người, vì một chuyện, tiếp tục đi theo người phục vụ, đi đến một gian phòng, phục vụ lịch sự gõ cửa ba lần, đi ra chính là một người đàn ông ngoại quốc hoa râm râu mép, vừa nhìn thấy Mạc Đại Linh liền vui vẻ tiến lên ôm lấy..”ôi... con của tôi, như thế nào mà lâu như vậy mới đến thăm lão già này chứ!”

“Watson thân mến, rất xin lỗi, lần này con đến là có chuyện cần chú giúp đỡ”

Bầu trời hiện tại cũng đã tối, Đường Vấn bị tiếng mở cửa làm thanh tỉnh, nguyên nhân chính là Mạc Đại Linh rời đi đã trở về.

“Bảo bối, chúng ta đi ra ngoài chơi nào!”, thấy Đường Vấn tỉnh lại, Mạc Đại Linh đi đến bên giường dắt tay Đường Vấn, nhẹ giọng nói.

Đôi mắt nhỏ còn hơi ngây ngủ chớp chớp, Đường Vấn thuận theo Mạc Đại Linh đứng lên, rời khỏi phòng. Hai người đi đến một nơi rất giống hội trường rất náo nhiệt, tại đây được đặt rất nhiều thiết bị, còn có những cái bàn và một đám người đang vây quanh không biết là đang làm cái gì.

Mạc Đại Linh hướng phục vụ nói vài câu, một lát sau phục vụ liền mang đến một khay nhỏ, bên trong rất nhiều vòng tròn đầy màu sắc, Đường Vấn hiếu kỳ cầm lên một cái xem xem, thấy không có gì đặc biệt liền ném trở lại. Hành động trẻ con của Đường Vấn làm Mạc Đại Linh cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Đường Vấn, dẫn Đường Vấn đi đến một cái bàn, bắt đầu cùng Đường Vấn chơi đánh bạc.

“Vấn Vấn, mấy vòng tròn này có một giá trị khác nhau, mang chúng đặt xuống số tương ứng dưới bàn...”

“A..hai vị này là mới tới sao!” Tại bàn Mạc Đại Linh, hai bên trái phải truyền đến một giọng nam, một người ăn mặc tây trang, nút áo ở trước ngực được mở ra vài nút, tự nhận là một người lịch lãm đến bắt chuyện.

Khinh miệt liếc mắt, Mạc Đại Linh không mang theo tia cảm tình nói “đúng thì thế nào”

“Oh... vậy có cần hay không tôi đến chỉ cho các cô, tôi đây kinh nghiệm rất phong phú nha!” Nam nhân kia bài ra bộ dáng tươi cười hèn mọn, đối diện với đôi mày đang nhíu lại của Mạc Đại Linh

“Không cần”

“Tôi có lòng tốt như thế, không cần tuyệt tình vậy chứ! Có muốn hay không cho hai cô xem kỹ năng của tôi một chút!” Nam nhân đưa mắt nhìn đến khai của Mạc Đại Linh và Đường Vấn, thấy giá trị của phỉnh không cao, liền càng đắc ý đứng lên nói “tôi và các cô cùng cược một nghìn vạn, xem ra phỉnh của hai cô cũng không có bao nhiêu, nếu như hai cô thua, chỉ cần cô gái xinh đẹp này theo tôi một đêm làm được, thế nào? rất có lời đúng hay không?”

.....

Lời editor :

– phỉnh này là dùng đánh bài hén, thay tiền cược, thua hay thắng đều từ phỉnh quy ra tiền, mems nào qua casino đánh bài oy thì biết hén.

– chap sau nói về quy tắc đánh bài, chủ yếu là lặc xí ngẫu, dạng tài-xiu, cái này ad thực tế không rõ quy tắc thế nào nữa, mơ hồ lắm, nên chỗ edit có bị lủng củng, mấy mems bỏ qua nhé

– gần có H scene nhẹ.. ráng đợi chờ ad hahaha

*Chú ý: mình không phải editor nên những lời.ps của editor mình bê nguyên ở page face bạn editor đăng. thế nhé ^•^ chúc các bạn đọc tr vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tồng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chỉ Thuộc Về Em

Nghe nam nhân nói, Mạc Đại Linh cũng không mường lên tiếng, trực tiếp nắm tay Đường Vãn muốn rời đi. Nam nhân thấy Mạc Đại Linh thờ ơ, xem lời mình nói như gió, không cam lòng, vươn tay suy nghĩ muốn ngăn lại, liền nhìn thấy ở tay hai người giao nhau là một đôi nhẫn, hắn khinh bỉ, liền bỏ ý định, quay sang mọi người nói lớn “tôi nói này, thế nào lại có ai dám cự tuyệt bốn thiếu gia ta, hóa ra chính là một đôi đồng tính sao! con gái bây giờ làm sao vậy, đều thích cái dạng này, thật là biến thái. Cô em xinh đẹp, em nhóc bên cạnh cô có khả năng thỏa mãn cô sao! hahahaha...”

Nghe lời nói vũ nhục, Mạc Đại Linh hai tay khoanh trước ngực, dùng ánh mắt băng lãnh của mình nhìn tên thói tha một hồi, bỗng nhiên cô cười cười, hướng tên thói tha nói “được...tôi cùng anh chơi một ván”

Đối mặt với sự khiêu khích, Mạc Đại Linh tự nhiên sẽ không khoan nhượng, tuy nhiên nếu không nắm chắc phần thắng tuyệt đối, cô cũng sẽ không đơn giản mà đáp ứng. Mạc Đại Linh lúc du học ở nước ngoài đã từng tiếp cận qua, khi đó Mạc Đại Linh tại Mạc gia vẫn không được coi trọng, Mạc gia luôn luôn là một cái điển hình phong kiến khắt khe, cho rằng nữ nhân học nhiều cũng không có lợi ích gì. Ở Mạc gia, nữ nhân bất quá chỉ là công cụ cưới hỏi trong công việc mà thôi, chính vì vậy mà làm Mạc Đại Linh không tránh khỏi có chút nản lòng thoái chí, cho nên lúc còn đang đại học, Mạc Đại Linh liền lút xuất ngoại du học. Hành động này của Mạc Đại Linh bị xem là không gia giáo, vì vậy thời gian du học, toàn bộ sinh hoạt phí Mạc Đại Linh có được là từ các sòng bạc mà ra.

Mỗi một loại đánh bạc đều có xác suất cố định của nó, Mạc Đại Linh nương theo khả năng tính toán hơn người của mình mà tính ra xác suất cố định đó, chính vì sự đặc biệt này mà Mạc Đại Linh trong sòng bạc mới quen biết Watson. Watson khi đó kinh doanh các sòng bạc lớn và thuyền đánh bạc khác, thời niên thiếu Watson từng rất có tiếng tăm trong giới đồ trường, khi Watson phát hiện được Mạc Đại Linh có thể cao siêu đồ thuật là nhờ vào tính toán, lập tức muốn thu nhận làm học trò, tuy rằng vẫn bị Mạc Đại Linh cự tuyệt, nhưng cuối cùng hai người cũng trở thành cha con kết nghĩa.

Cho nên đối với đánh cược lần này, Mạc Đại Linh có thể nói là không hề áp lực, tràn đầy tự tin cười cười. Nhưng lại không biết hành động của mình vô tình chọc giận người bên cạnh – Đường Vãn. Đường Vãn khuôn mặt nhỏ nhắn như đen lại, trừng mắt nhìn Mạc Đại Linh, tựa hồ muốn nói: chị thế nào lại đáp ứng.

Vẫn chưa phát hiện biểu tình Đường Vãn, Mạc Đại Linh tiếp tục hướng tên nam nhân nói “anh muốn chơi như thế nào?”

Không ngờ đến Mạc Đại Linh đồng ý, nam nhân hèn mọn chà chà hai tay với nhau “aida.. vậy có phải hay không! chúng ta đồ xúc xắc (xí ngầu), 5 con, cùng đồ, tính theo điểm đồ cao nhất, thế nào?”

Ánh nhìn ngưng đọng, Mạc Đại Linh nhẹ nhàng đáp “được.. bắt đầu đi, tôi không muốn lãng phí thời gian”. Đã từng được Watson muốn thu làm học trò, dù là cự tuyệt, nhưng Watson cũng truyền thụ rất nhiều kỹ xảo cho Mạc Đại Linh.

Một người hầu bàn mang 10 con xúc xắc lên phân cho Mạc Đại Linh cùng nam nhân, Đường Vãn thấy bầu không khí căng thẳng, cẩn thận kéo góc áo Mạc Đại Linh, nhìn Mạc Đại Linh đầy lo lắng. Trở về dáng tươi cười ôn nhu, Mạc Đại Linh nhẹ giọng trấn an “an tâm, tôi sẽ không thua”

Đánh cược bắt đầu, Mạc Đại Linh lắc xúc xắc một cách điêu luyện, dường như đã không nhìn thấy cánh tay của cô, chỉ thấy một cái bóng đang nhanh chóng run rẩy, “ba!” một tiếng, lon lắc xúc xắc trong tay Mạc Đại Linh cuối cùng hạ xuống, đánh thức Đường Vãn đang nhìn chăm chăm, cũng đồng thời đánh thức người đàn ông đối diện, nhìn thấy Mạc Đại Linh động tác thông thạo, nam nhân sắc mặt có chút biến đổi, bất quá vẫn ngoan cố nói lời khinh bỉ “cô nàng xinh đẹp xem ra có vẻ thành thực a, chỉ không biết lắc ra có theo ý cô hay không thôi!”

Tên nam nhân cũng động tay, chỉ là động tác của hắn so với Mạc Đại Linh thực sự khó coi, đơn giản lay động vài cái liền đem xúc xắc đặt trên bàn, tựa hồ chỉ cần như vậy có thể đánh bại Mạc Đại Linh.

“Cùng nhau mở”

Hai người cùng nhau mở ra, 5 số xúc xắc của nam nhân là 42456, tổng 21 điểm, nhìn thấy thành tích của mình không sai, hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn sang kết quả của Mạc Đại Linh liền ngây dại, 5 xúc xắc của Mạc Đại Linh đồng dạng là 6, chiếm điểm lớn nhất 30, khỏe mắt hắn có quắp một chút “kỹ thuật không tệ nha, nhưng không biết lần sau vận số có tốt như vậy không”

Chẳng màng lời nói của hắn đề tâm, Mạc Đại Linh cầm lấy lon đựng xúc xắc từ mặt bàn đảo qua một cái, 5 viên xúc xắc nằm gọn trong lon, liền phát ra âm thanh đing đing đang đang.

Hai người đánh cược cơ bản là chưa quá 3 hiệp, Mạc Đại Linh dễ dàng 2 lần đều là 5 con 6, hoàn toàn thắng tuyệt đối. Nam nhân không cam tâm gằm gừ phẫn nộ, Mạc Đại Linh cũng không để ý, nắm tay Đường Vãn rời đi đôi chi phiếu, bị phá nhiều cuộc vui, Mạc Đại Linh cũng không còn tâm trạng chơi đùa, hai người trực tiếp về phòng.

Trở về đến phòng, Mạc Đại Linh đắc ý quay sang Đường Vãn cầm chi phiếu được đổi mà vẫy vẫy “Vãn Vãn, có người tặng chúng ta nhiều tiền như vậy đi chơi, em muốn mua cái gì?”

Không có trả lời câu hỏi Mạc Đại Linh, Đường Vãn nhanh như thoát đoạt lấy chi phiếu trên tay Mạc Đại Linh, xé thành từng mảnh vụn, ném trực tiếp lên người cô. Chi phiếu bị xé bay tán loạn, còn dính trên tóc Mạc Đại Linh, một số rơi rải trên nền đất, Đường Vãn thở hổn hển, ngực kịch liệt đập phồng, xem ra cực kỳ tức giận.

Mạc Đại Linh ngạc nhiên đứng sững sờ tại chỗ, cũng không phải vì mất đi một nghìn vạn này, mà vì Đường Vãn lần đầu tiên như thế này tức giận, Mạc Đại Linh đoán không ra, ôn nhu hỏi “Vãn Vãn, làm sao vậy? tôi làm gì sai?”

Hơi thở phì phì, một cổ nghiêm mặt, không để ý tới Mạc Đại Linh hỏi, Đường Vãn xoay người đi vào phòng ngủ, bò lên giường, kéo chăn trùm kín người, giống như con ốc sên chui tọt vào vỏ, chống lại phiền nhiễu bên ngoài.

Nhìn thấy Đường Vãn bộ dáng quyết liệt chống cự, Mạc Đại Linh cực kỳ phiền muộn, cô xoa xoa hai bên thái dương, bắt đầu dờ dỗi, đi tới bên giường, giống như lúc trước tại nhà Tiễn Y, ôm lấy một cục trong chăn kia, giọng có chút ủy khuất hỏi “Vãn Vãn, em phải nói tôi biết là tôi sai chỗ nào?”

Mạnh một cái xóc chăn lên, Đường Vãn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng, không phải vì nóng mà là vì tức.

“Vì sao phải đáp ứng hắn! nếu chị thua thì làm sao bây giờ!”

Mạc Đại Linh cuối cùng cũng thông, tiểu tử nhà mình lại ghen tị, mang theo dáng tươi cười nghiền ngẫm, Mạc Đại Linh nói “vậy thì...tôi dĩ nhiên phải ở cùng hắn một đêm á”

“Chị!!!!” Đường Vãn chỉ thốt nổi một chữ, sắc mặt càng cực kỳ đỏ hơn, tựa hồ đã tức tới cực điểm rồi, vì vậy... Đường Vãn bạo phát.. kéo tay Mạc Đại Linh, dùng sức lôi Mạc Đại Linh nằm trên giường, Đường Vãn trườn tới ngồi trên bụng Mạc Đại Linh, hai tay giữ chặt vai cô, đem Mạc Đại Linh gất gao kiềm chặt dưới thân, trên cao nhìn xuống “chị là của em...là của em, không cho phép đi cùng hắn!!” Đường Vãn nhìn chằm chằm Mạc Đại Linh, bá đạo tuyên bố chủ quyền.

“Ha ha ha, uhm... tôi là của em, chỉ thuộc về mình em” tuy rằng vai truyền đến cảm giác đau đớn, thế nhưng lòng Mạc Đại Linh lại cảm thấy ngọt ngào.

“Cũng chỉ có thể theo em!!”, bởi vì Mạc Đại Linh thuận theo lời nói chính mình, nên Đường Vãn sắc mặt biến đổi được một ít, nhưng lại suy tư một phen rồi long lắng lần thứ 2 cương điệu tuyên bố.

“Như vậy.. bảo bối, để bồi thường sai lầm của tôi, bây giờ có cần tôi...cùng em một đêm hay không?”, mang theo ý tứ trêu đùa, Mạc Đại Linh lộ ra một dáng tươi cười đầy quyến rũ.

Đường Vãn sai lệch nghiêng đầu, trái với mong đợi của Mạc Đại Linh, Đường Vãn quyết đoán nói “được..vợ phải cùng em đêm nay”

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Mạc Đại Linh chính là Đường Vãn cúi đầu hôn lên môi cô, hai đôi môi đỏ mọng tiếp nhau cùng một chỗ, dính chặt nhau như keo son không muốn rời, Mạc Đại Linh mắt nhắm, thuận theo ý Đường Vãn không hề chống cự, chỉ là cô không tránh khỏi trong lòng nghi hoặc: lẽ nào Đường Vãn thực sự thông suốt !!!

Mà lúc này Đường Vãn nhớ đến lời Tống Miêu... ă, Tống Miêu nói rất đúng, phải đem vợ áp dưới thân, thì mới có thể dễ bảo.

Nụ hôn hai người càng lúc càng tăng nhiệt, một giọt mồ hôi từ trán Mạc Đại Linh trượt dài xuống má gò má đỏ rồi chạy xuống đến cổ trắng ngần của cô, Đường Vãn nhìn thấy một màn này liền có chút ngây dại, buông lỏng đôi môi đã bị Đường Vãn hôn đến sưng đỏ và bóng loáng một màu nước bạc, dòi nụ hôn lên trán Mạc Đại Linh, bắt đầu hôn từ trên hôn xuống theo dấu mồ hôi, cảm nhận vị mềm mại lan trong môi, mặc dù như vậy, Đường Vãn cũng không từ bỏ miếng da mềm mại nhẹ nhàng mút vào, muốn tiếp tục xuống phía dưới rồi lại luyến tiếc, mãi cho đến khi nơi Đường Vãn nắn nà đều là những dấu hôn đỏ mới chịu dòi đi.

Mồ hôi chảy xuống thì bị y phục Mạc Đại Linh ngăn trở, Đường Vãn không nhận được kéo mạnh vạt áo Mạc Đại Linh, Mạc Đại Linh hiểu ý cũng vô cùng phối hợp thuận theo nâng thân người lên để Đường Vãn có thể cởi ra vạt cản trở.

Thoát ra từng thứ một trên người Mạc Đại Linh, Đường Vãn ném chúng ra phía sau, từng cái từng cái rơi trên mặt đất, cảnh tượng nhìn có phút phóng đảng cuồng loạn, một thân thể tuyết trắng liền hiện ra trước mắt Đường Vãn, thế nhưng nơi quan trọng vẫn còn bị cản trở, Đường Vãn bấu môi, tay phải luồn ra phía sau Mạc Đại Linh, dễ dàng một cái tháo nút áo ngực, tay trái phía trên nắm lấy bra Mạc Đại Linh nhanh tay quăng ra, thỏa mãn gât đầu, bắt đầu thưởng thức mỹ vị trước mắt.

Đôi gò bồng của Mạc Đại Linh mà Đường Vãn cho là đậu vẫn là món Đường Vãn yêu nhất, cho nên đối với việc này, Đường Vãn kinh nghiệm vô cùng phong phú, bất quá trong đầu vẫn còn nhớ rõ lời giáo của Tống Miêu cùng tư liệu của Đường Kiều, vì vậy Đường Vãn tự tâm quyết định, hôm nay cô bắt đầu thực nghiệm trên người Mạc Đại Linh.

Đường Vãn vươn lưỡi đỏ ỏm của mình bắt lấy đầu một vòng tại đầu của Mạc Đại Linh, một bên còn lại tay vẫn không nhàn nhạ mà xoa nắn, Mạc Đại Linh vẫn là không nhận được, rên lên một cách yêu kiều đầy quyến rũ. Một bên gò bồng được Đường Vãn chăm sóc đều đứng lên, sáng bóng, Đường Vãn tạm ngưng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đôi mắt đang nhắm nghiền của Mạc Đại Linh, đặc ý cười cười.

P/s editor: chương sau Hot nhé kakaka

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tống Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nữ Nhân (H)

Một hồi lâu, cảm giác động tác người phía trên đình chỉ, Mạc Đại Linh khó nhịn giấy dựa, hừ một tiếng bất mãn

Âm thanh này của Mạc Đại Linh lọt vào tai Đường Vãn giống như dòng điện lưu xẹt qua lòng cô, mang đến Đường Vãn cảm giác tê dại, tinh thần cũng vì thế mà quay trở về. Lần thứ 2 cúi đầu, đem phần đầu bên trái ngậm vào, một bên có thể nghe được nhịp tim đang đập rất nhanh của Mạc Đại Linh, một bên tiếp tục công việc dở dang.

Trước ngực hẳn cảm bị một vật mềm ướt vây quanh, nhẹ nhàng mút mát kéo kéo, kích thích càng ngày càng mãnh liệt làm sự nhẫn nại của Mạc Đại Linh cũng đạt cực hạn, hai bàn tay nắm chặt drap giường, cơ thể uốn éo, phát ra tiếng than nhẹ vừa thoải mái vừa như khó chịu. Có thể bởi vì bị kích thích, mà da thịt Mạc Đại Linh hiện tại cũng phẩm hồng cực kỳ mê người.

Cố gắng nhớ lại những hình ảnh hai nữ nhân trong tư liệu mình đã xem, Đường Vãn sai lệch oai đầu, mái tóc quấn mượt mà, nhẹ nhàng quét trên bụng Mạc Đại Linh, làm cho cô một trận cảm giác ngứa ngáy.

“Ngô..”, lửa nhiệt tăng cao, Mạc Đại Linh có thể cảm giác được giữa hai chân bắt đầu ẩm ướt, có chút xấu hổ, không dám nhìn Đường Vãn. Nghe giọng Mạc Đại Linh yêu kiều, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Vãn cũng đỏ lên vài phần, hô hấp càng trở nên nóng rực trực tiếp phả trên bụng Mạc Đại Linh, khơi dậy không ít rung động cùng mê hoặc trong người của cả hai. Đường Vãn mon tròn theo làn da mịn màng Mạc Đại Linh mà từ từ xuống dưới, nhìn da thịt Mạc Đại Linh vì mình mà nhuộm tăng hồng phần, và những ấn ký chỉ có riêng mình để lại, lòng Đường Vãn có loại cảm giác tự mãn không nói nên lời.

Tại bụng Mạc Đại Linh chỉ chút chấm đỏ, Đường Vãn trong mắt mang theo hiếu kỳ, lại tiếp tục vương cái lưỡi nhỏ của mình ở rốn Mạc Đại Linh mà lục lọi, làm Mạc Đại Linh thỉnh thoảng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Mạc Đại Linh chân trái co lên, tay phải xen vào mái tóc Đường Vãn, nửa muốn ngăn cản hàng động của Đường Vãn, nửa lại muốn cho cô tiếp tục. Mà đối với Đường Vãn, cảm xúc gần bó này vẫn chưa thỏa mãn được, ngực sinh ra một loại trống rỗng khó hiểu. Hừ.. tựa như có cái gì đó vẫn còn chưa chiếm được, Đường Vãn bĩu môi, đem ánh mắt chuyển đến quần Mạc Đại Linh.

Lại một mảnh quần áo trên người Mạc Đại Linh bị Đường Vãn ném đi, đôi chân thon dài của Mạc Đại Linh hiện ra trước mắt Đường Vãn, cảm giác lạnh lạnh trên người làm Mạc Đại Linh mở mắt, có chút thẹn thùng kẹp chặt hai chân lại, không muốn phần tư mật giữa hai chân mình bị nhìn thấy. Mạc Đại Linh lấy lại chút thanh tỉnh, mới phát hiện, bản thân như vậy bị Đường Vãn lột sạch hết, mà y phục của Đường Vãn thì vẫn còn nguyên hiện trạng ban đầu.

Bất mãn chặn lại đôi tay nhỏ bé đang hướng về giữa hai chân mình, Mạc Đại Linh hơi ngồi dậy, nắm lấy tay Đường Vãn, giọng ma mị mang theo ý xuân “Vãn Vãn... đem y phục cởi ra có được hay không?”

Đầu óc Đường Vãn chỉ vì câu nói này mà thành ra trống không, thuận theo ý Mạc Đại Linh, đem y phục trên người cởi ra, chỉ còn lại quần lót phía dưới giống Mạc Đại Linh. Hai người lần đầu tiên xích lõa trước mặt đối phương, Mạc Đại Linh ôm lấy Đường Vãn, da thịt tương tác, hai bầu ngực tiếp xúc nhau, cảm giác thoải mái này làm cả hai không đành lòng buông tay. Bất quá, dần dần thuận theo mà sát thân thể, hai người đều bắt đầu cảm thấy khó nhin, Đường Vãn một lần nữa đem Mạc Đại Linh áp ở dưới thân, bàn tay nhỏ bé bắt đầu đột phá phòng tuyến giữa hai chân Mạc Đại Linh đi tới, muốn đem phần che chắn duy nhất còn lại trên người Mạc Đại Linh cởi ra.

Quần lót dưới ánh đèn hiện ra một chút điểm sáng khác thường, Đường Vãn thấy thực hiếu kỳ, vươn ngón tay xoa xoa, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ướt át, làm Đường Vãn nhin không được cười khẽ đứng lên “vợ...vợ...chị là tiểu trong quần sao?”

(lời editor : thánh thiện ơi, tui edit tới đoạn này mà ko ngừng cười, chời quoi, tiểu trong quần mới ghê hahahaha)

Nghe Đường Vãn nói, Mạc Đại Linh xấu hổ gần chết, cắn răng, trừng mắt liếc cái tên đại nghịch nhà mình, nhưng hiện tại Mạc Đại Linh đã không còn khí lực đâu mà đi giải thích, bởi vì vừa bị kẻ đầu sỏ kia khê một chút vuốt ve nơi tư mật mà toàn thân như nhũn ra.

Đường Vãn nhìn chăm chăm đầu ngón tay dính cái chất ướt bóng loáng, không chần chừ đem ngón tay đưa lên miệng thưởng thức trong ánh mắt cực kỳ muốn nở ra của Mạc Đại Linh.

Cảm được vị mặn mặn, không quá tốt, cũng không quá khó nếm, Đường Vãn lúc này không khác gì chú cún nhỏ, tiến tới giữa hai chân Mạc Đại Linh ngửi ngửi, nhưng mùi vị thì thật là có chút lạ. Trong lòng Đường Vãn cảm thấy kỳ quái, vì sao trong tư liệu, đều thấy mọi người rất thích ăn cái này a!

Tiếp tục xuống phía dưới, Đường Vãn khuôn mặt đối diện nơi ẩm ướt, há miệng trực tiếp nơi tư mật Mạc Đại Linh mà ngậm, khẩu vị lần này có thể rõ ràng hơn, lại nhẹ nhàng mút vào, mỗi vô tình chạm đến một vật nhỏ mềm, chớp chớp con mắt Đường Vãn cố nhớ lại tư liệu lúc trước.

Đường Vãn dùng miệng cắn lấy quần lót Mạc Đại Linh, chính thức kéo nó ra, Mạc tổng nhà ta bây giờ mới đứng nghĩa thân thể trần trụi không còn gì che chắn. Một đồng cỏ thừa thốt, lại điểm một bông hoa hồng hiện ra trước mắt Đường Vãn. Hai cánh hoa bao lấy nhụy hoa bên trong hơi mở ra, phía trên đóa hoa còn có một điểm nhỏ, xấu hổ e ấp mà run run. Mỹ cảnh trước mắt làm Đường Vãn quên cả hô hấp, giờ phút này, trong đầu một chút gì về cái tư liệu giảng dạy kia đều không có, chỉ còn lại chẳng chính là làm theo bản năng. (><) – editor chảy mồ hôi cmn rùi..

Tay phải gãi gãi một phen hai bên cánh hoa, liền nghe được thanh âm Mạc Đại Linh than ngậm “ahh...ân..”

Đường Vãn giương mắt nhìn lên, Mạc Đại Linh trước mặt lúc này cực kỳ mê ly, cơ thể quần quai bòn chòn, giống như nửa muốn Đường Vãn vuốt ve âu

yếm, nữa lại muốn trốn tránh đụng chạm, biểu tình bất đồng – cơ thể mị hoặc của Mạc Đại Linh, Đường Vãn khốc miệng thoáng câu dẫn, cười đến tà mị.

Nơi tư mật bị Đường Vãn kích thích mà tiết ra dịch thể trong suốt càng nhiều, Đường Vãn dùng ngón nương theo sự ướt át này mà ve vuốt xung quanh đóa hoa của Mạc Đại Linh. Đầu ngón tay xẹt qua trên đỉnh trên, Mạc Đại Linh kịch liệt run rẩy, bật ra càng nhiều tiếng rên rỉ “ân...”

Trong lòng Đường Vãn rạo rực, hô hấp cũng khó khăn, cúi đầu dùng miệng chăm sóc đóa hoa dưới hạ thân Mạc Đại Linh giống như đậu phía trên, bất quá, nơi này lại chính là nơi cực kỳ mẫn cảm nhất của phái nữ, mỗi khi Đường Vãn mút vào, thân thể Mạc Đại Linh sẽ lập tức run theo, miệng lại không ngừng rên rỉ kèm thờ gấp, điều này càng làm cho Đường Vãn yêu thích mà không muốn buông tha, tiếp tục mút mát mà không rời miệng.

Mạc Đại Linh cũng chính vì điều này thống khổ vô cùng, Đường Vãn một mực trú tại nơi đó của cô mà trêu chọc, không có ý định đi vào vấn đề chính, kích thích nãy liệt cùng với cảm giác trống rỗng, Mạc Đại Linh bất lực, rõ ràng là Đường Vãn đối với phía dưới ngoài như thế ra cũng không biết làm gì thêm, đáy lòng Mạc Đại Linh thờ dài.

Trên mặt nhướn mần mây đỏ, Mạc Đại Linh nắm lấy cái đầu nhỏ của Đường Vãn đang chôn giữa hai chân mình lên, tay trái chống giường nhường bản thân ngồi dậy, dựa vào cạnh giường. Đề nén khát vọng bản thân, cắn môi, nắm lấy tay phải Đường Vãn di chuyển đến nơi tư mật của mình, để ngón tay Đường Vãn ngay lối vào động, bắt đầu chỉ dẫn Đường Vãn.

Cảm xúc ngón tay ngay nơi tư mật truyền đến làm Mạc Đại Linh khó nhin, ngưng ngưng hướng Đường Vãn nói “Vãn Vãn... cho ngón tay vào trong... muốn tôi!!”

Có thể nói, dù gốc cớ nào thì bản năng vẫn là bản năng, Mạc Đại Linh giúp Đường Vãn tìm đúng vị trí, cô liền có thể tự hiểu ra, đáp ứng theo lời Mạc Đại Linh, Đường Vãn nhìn chăm chăm ngón tay đang đặt ở giữa đóa hoa, nhẹ nhàng ngón tay đẩy vào, cảm giác ngón tay khi vào một ít bên trong chính là bị da thịt áp áp bao quanh, và thật chặt.

Mạc Đại Linh sắc mặt tái nhợt, biểu tình thống khổ, Đường Vãn nhìn thấy tinh thần liền luống cuống, vội vã ngừng động tác trên tay, chồm người hôn nhẹ lên mái tóc dài đã ướt đầm mồ hôi của Mạc Đại Linh, cực kỳ lo lắng hỏi “vợ... rất đau sao? Em không vào nữa có được hay không?”

Mạc Đại Linh cố gắng nén xuống cảm giác đau đớn như bị xé rách này, hướng Đường Vãn mỉm cười dịu dàng, nắm lấy tay Đường Vãn nói “Vãn Vãn... tôi yêu em!”, một câu kia vừa kết thúc cũng là lúc Mạc Đại Linh nắm lấy tay Đường Vãn, dùng một chút lực đạo dứt khoát đẩy sâu vào.

Cơ bản ngón tay Đường Vãn ban này chỉ mới đi vào một nửa đoạn đường, bây giờ mới chính thức vào trong, trực tiếp xuyên qua bức tường chắn, một dòng máu đỏ tươi theo ngón tay Đường Vãn mà chảy ra. Đường Vãn nhìn một màn này, hai mắt cũng bắt đầu đỏ lên, khóc nước nở hỏi “vợ vợ... làm sao vậy? Vì sao chị lại chảy máu? Có phải hay không em làm chị bị thương?”

Miền cường mỉm cười, Mạc Đại Linh không thể chịu đựng nổi cảm giác đau đớn này của lần đầu tiên này, cắn vào vai phải Đường Vãn. Đường Vãn nước mắt cũng rơi xuống, cố chịu đau trên vai, dùng tay trái nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Mạc Đại Linh, hôn nhẹ lên má cô, mặt dù không giảm bớt đau đớn, nhưng ít ra cũng có thể giúp Mạc Đại Linh dễ chịu một chút.

Qua một hồi ổn định, cơn đau dưới hạ thân của Mạc Đại Linh phần nào cũng giảm đi, buông ra bả vai Đường Vãn trong miệng, chỉ thấy vai phải Đường Vãn dấu răng thật sâu, máu cũng chảy ra. Mạc Đại Linh vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vào vai Đường Vãn cho đến khi máu ngừng chảy, giúp Đường Vãn lau nước mắt, mang theo niềm hạnh phúc nói “ngốc khóc cái gì! nữ nhân lần đầu tiên sẽ như vậy, mặc dù sẽ đau và chảy máu, thế nhưng tôi thật sự hạnh phúc, bởi vì... tôi hiện tại đã là người của em!”

Nghe Mạc Đại Linh giải thích, Đường Vãn thờ phào nhẹ nhõm, nước mắt cũng ngừng chảy, dùng tay trái tại nơi tư mật xoa nhẹ hạt đậu phía trên, nhìn Mạc Đại Linh chờ đợi “vậy bây giờ... vợ... còn đau không?”

Mạc Đại Linh cơ bản bởi vì đau đớn mà quên đi dục vọng, hiện tại lại bị một cái ôn nhu này của Đường Vãn mà khơi lên, ngón tay Đường Vãn vẫn còn chôn sâu bên trong Mạc Đại Linh, nhẹ nhàng chuyển động ma sát liên mang đến cảm giác tê dại. Mạc Đại Linh nằm trên vai Đường Vãn, bên tai cô nhỏ giọng êm ái “không đau! Vãn Vãn... muốn tôi!”

Đường Vãn y như là tân binh nhận được mệnh lệnh, ngón tay tại nơi sâu thẳm ẩm ướt cứ thế mà ra vào, cuối cùng chính là nghe người dưới thân mình một tiếng thét chói tay. Có thể cô vẫn không hiểu cảm giác co thắt bên trong ngón tay là gì, thế nhưng biểu tình của Mạc Đại Linh, thanh âm của Mạc Đại Linh, chính là sự cổ vũ lớn nhất đối với Đường Vãn.

Vì vậy Đường Vãn cũng phát hiện chính mình không thể ngừng tay, cô mê luyến phản ứng này của Mạc Đại Linh, mê luyến thanh âm này của Mạc Đại Linh, cho nên, một lần rồi lại một lần muốn Mạc Đại Linh, tuyệt nhiên không muốn dừng trò chơi này, mãi cho đến khi...

“Vãn Vãn, vãn Vãn... tôi... áhhhh... tôi không chịu nổi nữa...!!!” cơ thể mồ hôi nhễ nhại, toàn thân run rẩy kịch liệt, sau đó là hoàn toàn vô lực ngã xuống giường... hoàn toàn không còn biết gì, hay phản ứng gì, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

P/s editor: ad nói trước nhe, chap này mấy mems thấy sao thấy, tưởng tượng sao tưởng tượng nhe, chứ ad ráng lắm rồi mới edit tới đây thôi, ko có mọt mà hơn được nữa đâu á.

Aiguuuu, sao mấy chương H đều đọc khó hiểu vậy trui, toát cả mồ hôi, đau cả não bộ

Chương 39: Chương 39

Sau chuyến đi từ Tam Á trở về, Đường Vấn như nghiện chết “cái kia”, nắm bắt mọi cơ hội, mặc kệ Mạc Đại Linh như thế nào phản kháng, nhất định phải đem Mạc Đại Linh áp cho đến xương sống, thắt lưng, cả người như nhũn ra mới chịu bằng lòng bỏ qua.

Nhiệt tình của Đường Vấn hàng đêm làm Mạc Đại Linh bất đắc dĩ có chút khổ sở nhưng lại hạnh phúc, tuy rằng cái loại chuyện kia rất thoải mái, nhưng...cũng là một loại tra tấn á!

Thời gian cuối cùng đến tết, 13 năm ở Trung Quốc tết sẽ đến sớm một lần, bắt đầu vào tháng giêng, trước đêm giao thừa bước sang ngày đầu tiên của năm mới, mặc dù toàn bộ đường phố giống như bị bỏ hoang, nhưng một ít tiểu khu lại đặt biệt náo nhiệt, tiếng pháo nổ tanh tách liên hồi không dứt.

Tất cả mọi người đều đi đến từng nhà cùng nhau chúc mừng năm mới. Mạc Đại Linh lấy xe ngang qua nhìn thấy cảnh này, đột nhiên cảm thấy có chút ao ước, nhớ đến mình cùng Đường Vấn hiện tại đang ở ngôi nhà mặc dù xa hoa, rộng lớn, nhưng lại vô cùng trống trải và hoang vắng. Cái loại cô độc này, Mạc Đại Linh đã trải nghiệm qua.

Nhìn gió thổi những sắc hoa bay là tả, Mạc Đại Linh tự có chút phiêu diêu suy nghĩ, cô muốn cùng Đường Vấn ở chung một nhà, nhưng không phải là ngôi nhà đơn giản, mà chính là khi năm mới đến cùng nhau tân trang, cùng nhau dọn dẹp, vậy thì, có phải hay không như thế họ sẽ có một căn phòng mới.

Mang bột làm bánh cảo trở về nhà, từ phòng bếp đã nghe truyền đến âm thanh Đường Vấn, Mạc Đại Linh mỉm cười nhẹ nhàng. Lễ mừng năm mới phải làm và ăn bánh cảo chính là lễ tục được truyền lại từ cổ đại đến nay, tuy rằng hiện tại rất nhiều người thích mua sẵn, không còn muốn tự làm, nhưng cũng có một số lại muốn tự làm. Nhớ đến về mặt Đường Vấn hôm qua trình trọng cương quyết nói với chính mình : bánh cảo phải tự tay làm ăn mới ngon, trong lòng Mạc Đại Linh không khỏi trôi lên một cỗ nhiệt lưu, ấm áp cả trái tim.

Tại Mạc gia, năm mới ăn bánh cảo chỉ là một nghi thức, ăn cho có và để ứng phó, vì thế đa phần là mua những loại bánh cảo sang trọng, có khi mua từ Mỹ, bất quá nó cũng chỉ là hàng hóa mà thôi.

Đề trên bàn, Mạc Đại Linh đi vào trong bếp, thấy bên trong chính là tiểu bạch thỏ đang mang tạp dề, đang bài tất cả nguyên liệu cần làm theo sách hướng dẫn, miệng dường như còn lẩm bầm mà bản thân không tự khống chế..làm như thế nào mới là phù hợp đây.

Mang theo cảm giác tràn đầy xúc động, Mạc Đại Linh tiến lên ôm lấy eo nhỏ của người kia, đầu tựa vào vai Đường Vấn, hôn lên má Đường Vấn một cái nói “bảo bối.. còn chưa chuẩn bị tốt sao?”

“Lập tức xong, vợ đợi thêm một chút nữa thôi”, lo lắng Mạc Đại Linh đối bụng, Đường Vấn dùng gương mặt mình cọ cọ đáp lại Mạc Đại Linh, an ủi.

“Tôi giúp em, cùng nhau làm được không?”

Sai lệch nghiêng đầu, liếc nhìn qua một mớ nguyên liệu, sau đó chỉ tay về mớ rau xanh, Đường Vấn hướng Mạc Đại Linh bắt đầu ra lệnh “oh..vậy chị mang hành ra cắt đi”

“Phốc... tuân lệnh”, cảm thấy thật buồn cười, Mạc Đại Linh cười một tiếng, giờ tay phải làm thành một cái kính lễ, hình dáng như tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh Đường Vấn.

Hai người cùng làm hiệu suất khác hơn so với một người, chỉ chớp lát, mặt bàn đã có đầy những loại rau được cắt nhỏ. Đường Vấn đem các loại nguyên liệu cùng thịt trộn vào, như vậy nhưng bánh cảo xem như đã hoàn tất tốt, kế tiếp bước quan trọng chính là bao bánh.

Mạc Đại Linh chưa từng làm qua bánh cảo, lúc trước chỉ là biết mỗi hình thù bánh cảo đại khái ra sao, còn về phần làm thế nào bao lại, cái này Mạc Đại Linh hoàn toàn không biết.

So với bộ dáng mờ mịt của Mạc Đại Linh, Đường Vấn có vẻ thành thạo hơn. Đường Vấn đặc ý hướng Mạc Đại Linh cười cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, động tác trên tay rất nhanh hoàn tất từng cái bánh cảo.

“Vấn Vấn, em làm sao biết bao thế, chỉ tôi có được hay không?” trong mắt không khỏi ngạc nhiên, cơ bản ban đầu Mạc Đại Linh còn nghĩ Đường Vấn giống như mình, năm mới bất quá chỉ ăn bánh cảo làm sẵn mà thôi, hiện tại thấy thao tác Đường Vấn, xem ra từ nhỏ đã từng làm qua.

“Là ông dạy cho em á, năm mới đến đều là em và ông cùng làm bánh cảo”, Đường Vấn nghiêng đầu, giọng nói có chút kiêu ngạo. Đến đây đôi mắt Đường Vấn chợt sáng lên, về mặt khát cầu nhìn Mạc Đại Linh “vợ... em chỉ cho chị bao, chị...cho em “cái kia” có được hay không..”

Sau lần đầu tiên kia, Mạc Đại Linh cũng không chống cự được Đường Vấn những khi những nhéo mè nheo, đành chuyển ý tên nhóc “cái kia”, nhưng mỗi lần xong chuyện thì người chịu khổ chính là mình, kết quả hôm sau là không ngồi dậy nổi, thắt lưng, eo đều muốn rã ra, vì thế mà Mạc Đại Linh đã trực tiếp gián xuống cho Đường Vấn một lệnh cấm, không có phép của Mạc Đại Linh, tuyệt đối không cho Đường Vấn thân mật.

Cái kia lạc thủ bị tước đoạt, Đường tiểu nhóc con rất u oán niệm, vì vậy mà cũng bắt đầu biết nắm lấy các loại cơ hội, mẹ hoặc-uy hiếp Mạc Đại Linh, muốn cùng cô thỏa hiệp, và lần này...cũng là như thế.

“Không được”, không cần suy nghĩ, Mạc Đại Linh trực tiếp cự tuyệt, dùng cách làm bánh cáo đòi cái kia sao!!làm sao có khả năng

“Hum. keo kiệt” Đường Văn nghiêm mặt trừng Mạc Đại Linh một hồi, bất mãn biểu môi nói “em làm em ăn một mình, chị muốn ăn chị tự làm đi a”

Làm bánh cáo việc nhỏ như vậy mà muốn Mạc Đại Linh thỏa hiệp là không có khả năng, không trả lời Đường Văn khiêu khích, Mạc Đại Linh giương mắt nhũ mày, cầm lấy miếng bột da, trong lòng thầm nghĩ: bao bánh thôi, có gì đâu khó khăn chứ.

Nghĩ là nghĩ như vậy, thế nhưng Mạc Đại Linh vẫn len lén nhìn động tác của Đường Văn, nhìn được một lúc đại khái ghi nhớ, Mạc Đại Linh bắt đầu bao.

Cái bánh thứ nhất – thất bại

Cái bánh thứ hai – cũng thất bại

Liên tiếp mười mấy cái đều là không giống ai, nhìn một màn bánh được Đường Văn bao hình dạng đồng nhất, rồi nhìn lại bánh của bản thân mình làm : cái này gọi là bánh cáo sao!!!!, Mạc Đại Linh xấu hổ, có chút đồ mặt, liền nổi lên tính trẻ con.

“Không làm nữa... tôi đói, tôi muốn ăn bánh cáo!”

Đường Văn vẫn không nói gì, ngừng lại động tác tay, mang hai khay bánh cáo được bao xong vào bếp.Không lâu sau, từ nhà bếp truyền ra một trận hương thơm, Mạc Đại Linh ngồi ở trên bàn ăn cơm, thành thật cầm lấy chén, đôi mắt hướng về phía cửa nhà bếp, đáng đáp này chính là đang thêm ăn sao, đúng là làm cho người khác không khỏi nhin cười.

“Phanh” một tiếng, một chén lộn xộn bài ra trước mặt Mạc Đại Linh, làm cho cô kinh ngạc há to miệng, trong lòng nghi hoặc nghĩ : này.. là cái hỗn độn gì đây?

“Bánh cáo của em?”

“Đây là bánh cáo của chị, bao quá lỏng, nhân đều bung hết ra ngoài!”

Nói xong liền xoay người trở lại phòng bếp, chỉ còn Mạc Đại Linh một mình dờ ra, đối diện chén bánh cáo trước mặt, dùng đũa khoáy khoáy dưới đáy, đúng là một mớ hỗn độn, nhìn qua thực sự làm lòng chua xót.

Lại một mùi hương thơm kéo đến, chính là Đường Văn trở lại, mặt bàn đã xuất hiện một phần bánh cáo khác, mỗi cái bánh cáo đều đều nhau, một đầu no đủ, trong suốt, hình dáng bên ngoài so với của Mạc Đại Linh thật tốt hơn rất nhiều, về phần vị đạo thì khỏi phải bàn luận, dĩ nhiên Mạc Đại Linh không thể nào so sánh.

Mất thấy Đường Văn bắt đầu thưởng thức mỹ thực, Mạc Đại Linh cũng gấp một mảnh bánh cáo của mình cho vào miệng, kết quả là một chút hương vị cũng không có, cắn cắn đũa oán giận nhìn Đường Văn, hy vọng Đường Văn có chút lương tâm mà thương xót cho mình một ít, nhưng Đường Văn chính là chăm chú vào bát một chút không mần đến Mạc Đại Linh, cuối cùng vẫn là không chịu nổi, Mạc Đại Linh giọng êm ái uyển chuyển kêu một tiếng “Văn Văn.~~~~”

Đường Văn vẫn cúi đầu ăn, chỉ là gờ lên con mắt liếc nhìn Mạc Đại Linh, khẽ hừ một tiếng

“Văn Văn...tôi rất đói á!!!” Tựa hồ gặp được chút ít hy vọng, Mạc Đại Linh không ngừng cố gắng, bĩu môi đầy thương cảm, mong Đường Văn sẽ có chút động lòng. Thế nhưng, ý nghĩ cùng thực tế luôn rất phù phàng, Đường Văn trực tiếp cầm lấy phần bánh cáo của mình đi ra phòng khách, không để ý đến Mạc Đại Linh.

Mềm mòng cũng không được!!, vậy thì...chỉ còn một cách.

Đường Văn vừa ăn vừa chăm chú xem chương trình triển lãm trên TV, nhưng cũng là không nhin được liếc liếc về hướng Mạc Đại Linh, nhìn thấy Mạc Đại Linh chân thành đi tới, liền dời ánh mắt mình đi chỗ khác, làm ra bộ dáng nhất quyết không dao động, chỉ là trong lòng Đường Văn không nhin được cười trộm, hôm nay đúng hay không có thể làm “cái kia”.

Mạc Đại Linh mang cả người nằm lên trên lưng Đường Văn, trước ngực mềm mại đang áp sát vào lưng tiểu ngực. “Văn Văn...”, lại một tiếng uyển chuyển kêu, làm Đường Văn trong lòng tê dại, nghĩ đến âm thanh kia của Mạc Đại Linh, trong lúc mơ hồ trực tiếp cắn trúng đầu lưỡi chính mình.

“Ah...” Đường Văn nước mắt lưng tròng vì đau, đem đầu lưỡi của mình nhô ra, quay sang Mạc Đại Linh tìm kiếm sự thoải mái.

“Để tôi xem xem...”, Đường Văn đột nhiên hô lên đau đớn làm Mạc Đại Linh cũng liền hoảng sợ, vội vàng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Văn sang, kiểm tra vết thương. Chỉ thấy đầu lưỡi khà ái nhô ra kia hơi hồng hồng, may mắn không có chảy máu, thấy cũng không có gì nghiêm trọng, Mạc Đại Linh dùng ngón tay trở xoa xoa chỗ bị cắn, mềm mại cảm xúc nhượng Mạc Đại Linh có chút rung động “Văn Văn, còn đau không?”

Đường Văn đem đầu lưỡi lùi vào trong miệng, lại không nghĩ đến ngón tay Mạc Đại Linh cũng tiến vào theo, Đường Văn vô cùng kinh ngạc nhìn Mạc Đại Linh, có chút mơ hồ nói “bây giờ bớt đau rồi”

“Vây sao...” vô thức thốt lên một câu như thế, Mạc Đại Linh suy nghĩ lúc này đều tập trung vào ngón tay đang trong miệng Đường Vần, cảm giác mềm mại vây quanh, Mạc Đại Linh hô hấp gấp gáp, nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn của Đường Vần.

Cái miệng nhỏ nhắn không thể khép lại, Đường Vần chỉ còn cách lưu lại ngón tay Mạc Đại Linh trong miệng mà mút vào, hàng động này như một màn khiêu khích, làm thần trí Mạc Đại Linh cũng trở về, Mạc Đại Linh nhin không được hít sâu một hơi, giật mạnh ngón tay ra. Ngón tay rời khỏi miệng Đường Vần tỉnh tề mang theo một sợi chỉ bạc.

Đầu ngón tay truyền đến sự ướt át làm Mạc Đại Linh trong lòng muốn bốc hỏa, ngón trở cùng ngón cái nhẹ nhàng cọ sát, thoáng trắng mịn. Mạc Đại Linh nhân thân biến chuyển cực nóng, thẳng tắp nhìn chăm chăm Đường Vần.

P/s editor: Giải thích tý (mặc dù edior vẫn mơ hồ phong tục TQ)

(餃子- gáo tử) : bánh cảo : theo editor biết thì truyền thống được ăn ở miền bắc Trung Quốc và thường được hiểu rằng gói nhân vào vỏ bánh nghĩa là gói ghém may mắn rồi ăn vào người để hưởng may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thành Viên Mới

Đường Vần bị ánh mắt nhìn chăm chăm của Mạc Đại Linh làm cho hoảng hốt, bĩu môi rụt cổ, nhứt chí nói “được rồi...cho chị ăn!”. Đường Vần còn tưởng rằng Mạc Đại Linh như thế là vì muốn ăn bánh cảo, đầu đoán được, cái Mạc Đại Linh chân chính muốn ăn lúc này chính là mình. Cơ hội “cái kia” gần như đến tay mà để vuột mất, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Vần méo xẹo, tức giận cầm lấy một cái bánh cảo đưa đến bên miệng Mạc Đại Linh “nè...cho chị, mau ăn!”

Bị động tác Đường Vần làm cho sững sốt, Mạc Đại Linh phục hồi tinh thần, hít sâu một cái, cổ trắn tỉnh tim đang đập nhanh, cười cười há miệng ăn cái bánh cảo Đường Vần đút, nhìn Đường Vần đang phì phì thở vì tức giận, trong lòng Mạc Đại Linh tràn đầy hạnh phúc.

Tết năm nay chỉ có hai người họ trải qua cùng nhau, phần Mạc Gia, Mạc Đại Linh từ lâu đã không còn để trong mắt, mà người thân Đường Vần thì cũng chỉ có mỗi mình Đường lão gia, tuy rằng còn có Đường Kiều cùng chung huyết mạch thân thích, thế nhưng từ ngày Đường Vần gặp tai nạn hai bên đã không còn lui tới nhiều, quan hệ cũng lãnh đạm, chỉ có mình Đường Kiều là thường xuyên đến thăm Đường Vần, người duy nhất còn biết quan tâm đến chị họ của mình.

Vì vậy mà gian phòng to cũng chỉ có hai người, có vẻ quá quạnh hiu, nếu như là bình thường, hai người có thể cho là không có gì, thế nhưng tết âm lịch chính là thời gian đoàn tụ gia đình, cũng không thể tránh khỏi cảm giác có chút cô đơn. Mấy ngày hôm trước thấy Đường Vần chuyên chú xem thể giới động vật, điều này làm lòng Mạc Đại Linh không khỏi suy nghĩ tìm cách, có thể hay không vì gia đình này mà có thêm thành viên mới.

Lại một ngày mới buổi sáng, Mạc Đại Linh nằm trên giường từ từ tỉnh lại, thân thể truyền đến cảm giác vô lực làm cô nhớ đến tối qua một đêm điên cuồng, Mạc Đại Linh bất đắc dĩ thở dài, đáy lòng bi ai nghĩ : thất lung mỗi một chẳng muốn ngồi dậy tý nào.

Lại thấy trên người nặng nề, ngực còn truyền đến cảm giác bị mút vào, cuối đầu nhìn xuống, Mạc Đại Linh chỉ thấy một cái đầu đang chôn trước ngực mình, miệng đang ngậm mút một bên đầu, tay cũng không nhả rồi mà chăm sóc bên còn lại, lâu lâu còn chếp chếp miệng, giống như thực sự đang thưởng thức một mỹ vị.

Không biết từ khi nào, Đường Vần đã dần dần có một thói quen, chính là thích ngậm lấy cây đậu của Mạc Đại Linh, mặc kệ buổi tối hai người có “cái kia” hay không. Sáng hôm sau, cái Mạc Đại Linh nhìn thấy luôn là cái đầu nhỏ Đường Vần nơi ngực mình, có khi tay luồn vào bên trong áo ngủ, hoặc lại vén cả áo ngủ Mạc Đại Linh lên mà ngậm giữ một bên ngực, giống như trẻ con mới sinh theo bản năng tìm đến nhũ của mẹ, cách nào ngăn trở cũng đều không hiệu quả, cứ kéo dài như vậy vô số lần Mạc Đại Linh cũng quen, đối với sự quấy nhiễu của Đường Vần cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Áp lực trên người cũng không làm Mạc Đại Linh cảm thấy khó chịu, trái lại còn mang đến cho Mạc Đại Linh cảm giác phong phú, giống như...bởi vì nhờ chút trọng lượng này, mới có thể giúp Mạc Đại Linh rằng mà đứng dậy. Mạc Đại Linh khoe miệng câu dẫn nhàn nhạt cười, hai tay vòng ra ôm chặt lấy tâm lung tron trượt của Đường Vần, muốn xoay người đem Đường Vần đặt dưới thân, thế nhưng cũng không ngờ đến một chút khê động này, làm Mạc Đại Linh thân thể run rẩy. Da trắng nhợt một màu hồng, Mạc Đại Linh thân thể rất nhạy cảm, hơn nữa ở trạng thái động tình thì một chút chuyển động cũng làm Mạc Đại Linh phản ứng, chỉ tiếc là con sâu ngủ kia không thể chứng kiến một màn mỹ cảnh này, vẫn như cũ đắm chìm trong giấc mộng đẹp của bản thân.

Mạc Đại Linh có thể cảm giác được phía bên dưới mình thật sự có phản ứng, nhẹ nhàng động tác kia chính là tiếp xúc ma sát, Mạc Đại Linh đỏ mặt, không biết là vì xấu hổ hay tức giận, khê cắn môi, trừng mắt liếc con người đang ngủ mà không biết gì kia, chịu đựng cảm giác khó nhin của bản thân, Mạc Đại Linh đầu tiên chính là cố mang Đường Vần trên người xuống, khó khăn kéo cơ thể tránh khỏi hai tay Đường Vần.

Lúc kéo ra, hai người không tránh khỏi đụng chạm nhạy cảm, làm Mạc Đại Linh không nhin được mà kêu một tiếng ngậm khê “ngô...”, cơ thể yếu ớt,

một hồi lâu mới hoàn tỉnh táo, hồn hên thờ, cúi đầu cắn một cái vào khuôn mặt trắng nõn của Đường Vãn, Mạc Đại Linh đứng dậy đi vào phòng tắm, bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

Vãn còn đang ngủ, Đường Vãn bị một cổ hương thơm bay đến dụ dỗ tỉnh dậy, xoa xoa con mắt, chân trần đi khỏi phòng ngủ, hai mắt còn mơ màng nhìn đảo một vòng, thấy Mạc Đại Linh đang ngồi tại bàn ăn sáng, Đường Vãn chỉ vài bước chạy đến nhào lên trên người Mạc Đại Linh, nũng nịu gọi “ngô...vợ...~”

Nhìn Đường Vãn chân không mang dép, Mạc Đại Linh nhăn mi, trong phòng tuy rằng có mở điều hòa, nhưng sàn nhà vẫn có chút lạnh, bắt đắ dĩ xoa xoa thái dương, lắc đầu bất lực nói “đã nói bao nhiêu lần rồi, cũng không chịu mang dép, thật là...”

Vỗ vỗ cái mông nhỏ của Đường Vãn, ý kêu Đường Vãn đứng lên, Mạc Đại Linh đi vào phòng ngủ, cầm một đôi dép mang ra lại phòng ăn, ngồi chồm hồm xuống, nắm lấy đôi chân đang lúng lẫm của Đường Vãn mà mang vào. Được Mạc Đại Linh chăm sóc ôn nhu như vậy, Đường Vãn nở nụ cười sáng lạn, cuối đầu hôn khẽ lên đôi môi đỏ mọng của Mạc Đại Linh.

Vui vẻ nhận lấy nụ hôn, Mạc Đại Linh nói “Bảo bối.. hôm nay chúng ta sẽ đi mua một con thú cưng có chịu không?”

“Thú cưng!!! thật không?” nghe đến hai từ thú cưng, Đường Vãn háo hức mở to hai mắt nhìn Mạc Đại Linh

Không trả lời, Mạc Đại Linh chỉ nhẹ nhàng gạt đầu “ngôi nhà này quá lớn, vì thế chúng ta sẽ thêm thành viên mới”

“Được...”

Mặc dù vẫn còn trong thời gian nghỉ tết, thế nhưng bên ngoài đã bày rất nhiều quầy hàng, tất cả là những quầy hàng dùng làm quà tặng năm mới, Mạc Đại Linh lái xe chở Đường Vãn đến chợ bán đồ cũ của thành phố G, dù chưa đi vào bên trong, cũng đã thấy trên đường bài rất nhiều lồng sắt, từ bên trong cũng truyền đến từng đợt tiếng kêu non nớt.

Đường Vãn nhìn chung quanh những lồng sắt, bên trong giam giữ đủ các loại mèo con, chó con. Mỗi lần xem đến một lồng sắt nào, Đường Vãn đều giật giật lấy ống tay áo của Mạc Đại Linh, mắt mở to đầy khát vọng nhìn vợ mình.

“Ha ha...em đừng nói với tôi là em muốn mang hết chúng về nhé?”

“Vâng...” cắn ngón tay, nhìn những con vật khả ái này, Đường Vãn có chút khó khăn khi đưa ra quyết định.

“Chúng ta chỉ mua một con kia thôi, em thấy thế nào?” Vừa vặn đi tới một cửa hàng bên phía ngoài, trong lồng sắt bày ra một con vật nhỏ, lông vàng, đang nhắm mắt ngủ. Mạc Đại Linh chỉ mới nhìn vào là nhìn trúng nó, đưa tay vào mềm mại vuốt ve, sau đó nắm tay Đường Vãn, quay sang hỏi.

Đường Vãn ngồi xổm xuống, học Mạc Đại Linh động tác, không nghĩ đến một màn này làm cho chú cún con tỉnh giấc, mở mắt, hơi lay động cái đầu nhỏ nhìn Đường Vãn, tiếp theo là “phốc..phốc..” hắt hơi hai tiếng.

Bị dáng điệu ngây thơ của tiểu cún, Đường Vãn cười khanh khách, chỉ vào cún con quyết định “chúng ta mua nó đi”

Mạc Đại Linh nắm tay Đường Vãn đi vào trong tiệm, để Đường Vãn đứng chờ, chính mình đi tìm chủ quán hỏi một chút về chú cún con. Sau khi nghe chủ quán tận tình nói rõ, Mạc Đại Linh hài lòng gạt đầu, thanh toán tiền. Mạc Đại Linh trở ra trước cửa tiệm nhìn thấy Đường Vãn đang chăm chú nhìn vào một cái hồ cá, không biết đang nhìn cái gì, Mạc Đại Linh đi đến, hướng đầu nhìn theo ánh mắt Đường Vãn, đó chính là đôi cá cảnh đầy màu sắc với hai cái miệng đang đối nhau.

“Nhìn đến mê muội, muốn không?”

Lắc đầu, Đường Vãn vẻ mặt nghi hoặc hỏi “vợ... chúng nó vì sao cũng muốn hôn môi a?”

“Uhm.. đây là thói quen của chúng” thoáng suy nghĩ, Mạc Đại Linh đáp.

“Chứ không phải là chúng nó thích nhau sao?”

“Không phải”

Đường Vãn thất vọng bĩu môi, giọng phàn nàn “không thích hôn như vậy”

“Ha ha...” Đường Vãn lời nói non nớt, Mạc Đại Linh cười to, nhéo nhéo khuôn mặt tên ngốc nhà mình, dắt tay Đường Vãn lần thứ 2 đi vào trong tiệm “ông chủ, tôi muốn mua thêm một cặp cá hôn được không?”

Đối với yêu cầu Mạc Đại Linh, chủ tiệm có chút ngạc nhiên “hay là cô mua một con đực và một con cái đi, chúng có thể sinh sản thêm?”

“Không cần, tôi chỉ muốn đôi cá hôn”

Ông chủ tiệm lựa một đôi cá hôn, cho vào bao nhựa rồi đưa cho Mạc Đại Linh. Đôi cá này có thể xem như giống hai người lúc trước, đều không phải vì tình yêu mà ở cùng một chỗ, mà bởi vì lý do khác, bất quá thật tốt, hiện tại hai người chân chính yêu nhau.

Vì vậy mà cuộc sống của cả hai bây giờ đã có thêm 3 thành viên mới, 1 cún con và đôi cá hôn.

Về đến nhà, Mạc Đại Linh mang cá và cún vào trong, để lại Đường Văn phía sau với một đồng thức ăn và đồ dùng của chó và cá.

Thật vất vả mới mang vào xong, Đường Văn vội vàng chạy ào vào trong phòng để xem ba vị khách mới đặc biệt.

Đôi cá hôn được để vào trong một cái chậu, miệng chúng nó vẫn tương tiếp nhau như cũ không hề buông ra, chú cún con cũng được phóng xuất khỏi lồng sắt, đặt ở trên bàn, thè lưỡi thờ, lắc lư cái đuôi nhỏ, ánh mắt đen láy nhìn Mạc Đại Linh.

Trông dáng dấp của cún con so với Đường Văn thật giống nhau, làm Mạc Đại Linh cười rộ lên, ôm lấy nó, vờn tay ra đùa. Đường Văn tiến vào liền thấy hình ảnh này, đầu của tiểu cầu rơi ngay ngực Mạc Đại Linh, còn cợn cợn trước nơi ngực, sau có vờn đầu lưỡi liếm liếm tay Mạc Đại Linh.

Đường Văn nhanh chân tiến lên đoạt lấy con vật nhỏ màu vàng, nhìn chăm chăm vào đôi mắt vô tội của nó, cùng cún con đối diện, cũng không ngờ rằng cún con có thể là không hợp với mùi hương trên người Đường Văn, liền “phốc ..phốc..” hắc xì. Mà lúc này Đường Văn bản thân cũng không mấy là tốt, cún con hắc xì phun ra dịch thể, toàn bộ dính trên mặt Đường Văn.

“Oaaa.....”, hô to một tiếng, Đường Văn bỏ lại cún con, chạy ào vào nhà tắm, đáng dấp cực kỳ chật vật.

Bị Đường Văn thô lỗ bỏ lại, tiểu cầu chao đảo vài vòng, lúc nhìn thấy Mạc Đại Linh, không chần chừ nhảy lên.

Mạc Đại Linh vờn tay bế cún con đứng lên, nhìn thấy Đường Văn bị cún hắc xì lên mặt, Mạc Đại Linh lòng không khỏi có chút buồn cười, đối với một con cún con cũng ghen, Đường Văn tâm thật sự nhỏ nhen.

Một lúc sau, Đường Văn ướm sừng tiểu sái đi ra, thờ phi phi nhìn chăm chăm tiểu cầu, giống như cùng nó có thâm cừu đại hận. Mạc Đại Linh vẩy vẩy tay gọi Đường Văn, cười khề hôn lên má và mái tóc mượt mà của Đường Văn, lòng âm thầm nghĩ : trong nhà bây giờ có hai vật cưng nha, con lớn tính tình thật không tốt, vừa vào cửa liền khi dễ con nhỏ

“Văn Văn, chúng ta đặt cho nó một cái tên nha”, giờ tiểu cầu đưa đến trước mặt Đường Văn, Đường Văn sợ đến bật người tránh đi, kinh hãi nói “đừng... đừng mang nó qua đây”

“Ha ha.... được rồi, giúp nó đặt một cái tên đi” Mạc Đại Linh bắt đầu dĩ lắc đầu, cười khúc khích nói.

“Oh...gọi nó là pháo pháo đi, cứ hắc xì vào mặt em! phốc phốc” Đường Văn quay sang nhếch miệng một phen, giống như đang đe dọa

“Pháo pháo, cũng không tệ, vậy còn hai con kia” sờ sờ đầu tiểu cầu, Mạc Đại Linh chỉ về đôi cá

“Chúng nó trên người có rất nhiều hoa văn... vậy 1 con gọi là tiểu cát, còn một con gọi là tiểu hấn nhe”

“Được...”

P/s editor: gần đây tâm trạng ad ko tốt, tinh thần rất tệ, vì thế tốc độ chậm mà edit ko mượt mà, các mems vui lòng bỏ qua, xin đừng câu nệ quá, tội ad... *cuối đầu*

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Chương 41

Chương 41 : là phiên ngoại, (ad sẽ đề cuối truyện nhé)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 42: Nhà Mới

Trong nhà có thêm nhiều thành viên mới, từ đó cũng phát sinh nhiều chuyện phiền toái hơn.

“Pháo pháo!!!” Đường Vãn đang đuổi theo Pháo Pháo một cách tức giận khi con gấu bông của mình bị chú cún con tè vào, vì thế mà biến căn nhà một trận gà bay chó sủa

Mạc Đại Linh ở ngoài sân đọc sách, quay đầu nhìn lại, khoe miệng khẽ cười nụ cười yếu ớt nhưng ôn nhu, trong lòng thầm nghĩ : quả nhiên, đã náo nhiệt hơn rất nhiều a!. Pháo Pháo chạy lọt qua nhiều chướng ngại vật, cuối cùng cũng phát hiện chủ nhân có thể giải cứu mình, nhanh như chớp chạy đến bên ghế Mạc Đại Linh, nằm sập xuống, đuôi hướng về phía Đường Vãn đang chạy, hai mắt lung trừng nhìn Mạc Đại Linh như kẻ vô tội.

“Vợ ~~~, pháo pháo tè lên con gấu bông á!!”, Đường Vãn chỉ vào tên đầu sỏ đang nằm dưới ghế Mạc Đại Linh lên án hành vi phạm tội.

“Được rồi, mang nó đi giặt là được”. Lời nói Mạc Đại Linh rõ ràng là thiên vị, làm Đường Vãn tức giận, khom người xuống dưới ghế, làm một khuôn mặt hung ác, lại không nghĩ tới, đối lấy chính là Pháo Pháo ngáp một cái. . .biểu tình không một chút nào bị uy hiếp.

Thấy Đường Vãn đi xa, Mạc Đại Linh khom xuống ôm Pháo Pháo để lên đùi, vỗ vỗ vào cái mông đang phẩy phẩy đuôi dạy dỗ “không được tùy ý tiểu tiện nữa có biết hay không!”

Tết năm nay trải qua có thể xem là rất náo nhiệt, trong gia đình một lớn một nhỏ đầu vàng, mỗi ngày đều nháo ra một chút việc, cái loại không khí này thật sự cực kỳ vui vẻ. Nhìn thấy những thành viên mới dần dần đã quen với gia đình, Mạc Đại Linh trong lòng tiếp tục nghĩ đến, cũng là lúc cần đổi ngôi nhà mới.

Vừa kết thúc mười lăm âm, Mạc Đại Linh liền lôi kéo Đường Vãn đi đến một tiểu khu, một nơi mà Mạc Đại Linh một thời gian dài tìm kiếm để quyết định cho ngôi nhà mới của bọn họ. Tiểu khu tọa lạc tại trung tâm thành phố cách Đường thị không xa, hơn nữa không khí rất trong lành, bao quanh bởi những hàng cây xanh, bởi vì mùa đông vẫn còn, những thân cây đều được bao bọc một lớp băng dày, nhìn thấy cũng có chút hay.

Mạc Đại Linh chọn một ngôi nhà có 3 gian phòng, không quá lớn cũng không quá nhỏ, nhưng nó đủ cho họ. Do là nhà mới nên dụng cụ trong nhà vẫn còn chưa đủ, vì thế nhìn vào có vẻ hoang vắng. Đường Vãn vừa đi vào nhìn thấy cái gì cũng không có, chỉ có bốn bức tường trắng cùng sàn nhà trơn, nhất thời có chút thất vọng “thế nào cái gì cũng không có á!”

“Đương nhiên là không có, chúng ta cần phải dọn đồ vào”

Mạc Đại Linh ôm Đường Vãn đứng bên cửa sổ, nhìn tuyết trắng bên đường, ôn nhu nói “Vãn Vãn..em cũng vẽ trang trí phòng ngủ của chúng ta nhé”

“Được..” ở trong lòng Mạc Đại Linh, Đường Vãn có chút lười biếng trả lời.

Kể từ khi quyết định chuyển nhà mới, vậy thì đồ đạc cần là không thể thiếu.

Mạc Đại Linh dẫn Đường Vãn đi đến một khu chuyên bán đồ dùng trong nhà, vừa qua năm mới, mọi người đều muốn mua thêm một ít đồ thay mới, vì thế mà nơi này cũng ồn ào náo nhiệt hơn.

Đạo gần một giờ đồng hồ, nhưng Mạc Đại Linh thật sự gặp chút khó khăn, chính là cuối cùng cũng không biết cần mua cái gì trước. Trên tay truyền đến một lực kéo làm Mạc Đại Linh chú ý, chính là Đường Vãn hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào một cửa hàng bán giường.

Lòng không còn gì để nói, vì sao tiểu ngọc nhà cô lại thích mấy thứ đó vậy. . .

Bất đắc dĩ theo lực kéo của Đường Vãn mà đi vào cửa hàng, hàng loạt đủ kiểu các loại giường đều bày ra trước mắt, Đường Vãn hiếu kỳ đưa tay sờ sờ vào những cái giường, lại bị chính âm thanh nhạo báng hai bên trái phải mà sợ sệt rút tay về.

“Ồ đâu ra đứa nhóc này thế! mua không nổi thì đừng có mà sờ loạn, làm bẩn giường cô có khả năng đền sao!” từ trong cửa hàng đi ra một nhân viên bán hàng, nhìn thấy Đường Vãn quần áo đơn giản, ánh nhìn hòa giọng điệu có vài phần khinh miệt.

Mạc Đại Linh nhân thần nhất thời ngưng động, mặt lạnh lùng đáp trả “đây là thái độ của mấy người đối với khách hàng hay sao?”

Nhân viên bán hàng nhìn thấy Mạc Đại Linh ăn mặc sang trọng, giọng điệu liền có chút tôn trọng “thiệt ngại quá thưa quý khách, đây là kiểu giường mới nhất của chúng tôi, giá rất cao, nếu như hai người không mua nổi, vui lòng cũng đừng sờ lung tung”

Mạc Đại Linh sắc mặt càng thêm khó coi, nếu không phải tính tình cô sớm đã được tu dưỡng tốt, thật rất muốn lấy một đồng tiền ra mà quẳng vào mặt cái nữ nhân viên chết tiệt này.

“Rất xin lỗi thưa quý khách, để tôi giới thiệu sơ qua về sản phẩm này cho hai vị nhé!”. Từ quầy lại đi ra thêm một nhân viên khác, hướng Mạc Đại Linh có vẻ ái ngại, tôn trọng nói.

Sắc mặt cũng dịu lại một chút, Mạc Đại Linh gật đầu.

“Sản phẩm của chúng tôi được chia thành mùa hè và mùa đông, nệm được chia thành ba lớp, hai lớp lụa, một lớp nhựa, chất dẻo có thể giữ ấm trong mùa đông, vào mùa hè có thể thêm nước vào, rất tiện lợi! Hiện tại vừa mới ra mắt thị trường, cho nên giá niêm yết khá cao, nếu hai vị thực sự thích nó, nhưng không có nhu cầu gấp, có thể chờ mấy tháng sau trở lại mua cũng được, khi đó giá sẽ có chuyển biến tốt một chút.”

“Không cần” Mạc Đại Linh cười nhạt nói

Lời nói vừa xong, liền bị nữ nhân viên kia cười nhạo, khinh miệt “hò... quả nhiên vẫn chính là không mua nổi..”

“Chiếc giường này chúng tôi sẽ mua”, không để ý đến lời nói của nhân viên kia, Mạc Đại Linh xuất ra thẻ thanh toán, nhân viên kia vừa nhìn thấy, sắc mặt liền đen lại.

Điều đầy đủ thông tin địa chỉ cần giao hàng, hai người rời khỏi cửa hàng, bị một màn vừa rồi làm tâm tình dạo phố của cả hai cũng biến mất, qua loa mua chút vật phẩm liền trở về nhà. Bởi vì sẽ chuyển nhà, vì thế hai người cũng bắt đầu thu dọn vật dụng cần thiết. Một mạch từ phòng khác đến phòng ngủ, Mạc Đại Linh tại kệ tìm những quyển sách mà cô muốn mang theo, riêng Đường Vần cứ tới lui lục tung mọi thứ như đang tìm cái gì đó.

Mở ra ngăn kéo của bàn, bên trong chứa dụng cụ vẽ tranh của Đường Vần, còn có một quyển sách bìa màu đen không hề có ghi chú gì. Hiểu kỳ mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Vần bất chợt đỏ đến mang tai, bên trong quyển sổ tất cả là hình vẽ Mạc Đại Linh, Đường Vần cứ cảm thấy như quên một cái gì đó, thì ra chính là thứ này.

Khi đó trong tâm trí Đường Vần đều là Mạc Đại Linh, mà hai người lại không có ảnh nào chụp chung, cho nên đành dựa theo trí nhớ của mình mà vẽ ra Mạc Đại Linh, mà lúc Đường Vần ở KTX trường học, tất cả chân dung Mạc Đại Linh đều để lại phòng, vừa nghĩ đến điều này đã bị Mạc Đại Linh nhìn thấy hết, Đường Vần lòng không tránh khỏi ngượng ngùng, giống như bí mật của bản thân bị phát hiện.

Phía sau âm thanh lục đục đột nhiên ngừng lại, nửa ngày không thấy động tiếp, Mạc Đại Linh nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy Đường Vần đang đứng ngơ ra nhìn quyển tập tranh.

“Tranh vẽ chân dung so với tôi còn đẹp hơn sao? Ân?” vén đi sợi tóc đang trượt xuống mi mắt Đường Vần, Mạc Đại Linh thú vị hỏi.

“Không... không có, vợ là xinh đẹp nhất á!”

“Haha.. Vần Vần vẽ lại cho tôi một bức khác có được không?”, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, Mạc Đại Linh nhìn vào mắt Đường Vần, trêu mếu nói. Nghĩ đến Đường Vần chỉ toàn dựa vào trí nhớ của bản thân mà vẽ ra mình, Mạc Đại Linh lòng cảm thấy chút nhói, cô muốn cho Đường Vần vẽ lại một lần nữa, lần này không cần phải dựa vào trí nhớ mà chính là nhìn người thật.

Đối diện với thâm tình của Mạc Đại Linh, Đường Vần cười lộ ra hàm răng trắng đều, trong mắt thần thái sáng lạng “vợ... trong lúc vẽ chị sẽ nghe em chứ!”

“Ân!!! toàn bộ nghe lời em”, ban đầu Mạc Đại Linh còn có chút nghi hoặc, bất quá thấy Đường Vần đáng đáp mong chờ, Mạc Đại Linh đành đồng ý.

Mắt lóe lên tia nhiệt huyết không thể giải thích, lúc này Đường Vần nhìn chân chính như một nghệ thuật gia, cảm giác muốn tạo ra liền một tuyệt tác thật khó dần xuống.

“Vợ..vợ, em bây giờ lập tức vẽ chị”

“Được, vậy tôi bây giờ cần làm gì?”

Ngón tay nhỏ bé Đường Vần chỉ đến hướng sofa, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nó “chị cởi hết y phục trên người, đến đó nằm.”

“Hả...thực sự...cần phải cởi?” nghe yêu cầu bất khả tư nghị, Mạc Đại Linh ngạc nhiên.

“Thầy dạy vẽ của em đã từng nói qua, cơ thể con người chính là đẹp nhất, mà em cũng không có người mẫu á, vợ..chị làm người mẫu cho em một lần đi! với lại! khi này chị đã nói toàn bộ sẽ nghe em!, nói rồi không được nuốt lời á, nếu không cái mũi sẽ dài ra” ban đầu chính là giọng mềm mại cầu xin, phần sau lại hoàn toàn thay đổi sắc mặt, mang toàn bộ lời đe dọa của Mạc Đại Linh lúc trước áp dụng ngược lại.

Mạc Đại Linh cắn môi do dự một lúc, cuối cùng cũng đồng ý “được, tôi cởi..nhưng em quay sang hướng khác không được phép nhìn”.

Bị Đường Vần hàng đêm cởi sạch so với hiện tại đứng trước mặt Đường Vần mà tự cởi hoàn toàn không giống nhau, được người cởi có thể xem như bị động, còn tự cởi không phải là chủ động sao!!!, cho nên đây có thể xem là lần đầu tiên Mạc Đại Linh chủ động thoát hết y phục.

Đường Vần hai tay bịt chặt mắt, giống như hành động này chính là hình thức quay sang hướng khác, Mạc Đại Linh nhìn bộ dạng làm bộ làm tịch này của Đường Vần cũng không nói gì thêm, trực tiếp xoay lưng lại bắt đầu cởi.

Đường Vần tay che hai mắt nhưng chính là vẫn chừa khe hở ở giữa những ngón tay, nhìn thiên hạ trước mắt, quần áo được thoát ly lộ ra từng đường cong hoàn hảo, Đường Vần ngây dại, mà Mạc Đại Linh lo chăm chú cởi y phục cũng không phát hiện phía sau khe hở có đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình.

“Tiểu sắc lang..” nổi giận mắng Đường Vần một tiếng, Mạc Đại Linh vội vàng dùng tay che đi bộ phận quan trọng, đi đến sofa nằm xuống.

Cảm giác khoe miệng có chút ứat á, Đường Vần xoa xoa, nhưng con mắt vẫn y như cũ nhìn Mạc Đại Linh một phút cũng khô rồi “vợ...chị thật đẹp!”

“Mau về..đừng dài dòng!” Mạc Đại Linh mắc cở đỏ mặt, thúc giục.

“Oh,,,vợ, không nên lấy tay che á!”

Đường Vần vẫn không cam lòng, còn muốn tranh thủ mặc cả

“Còn nháo thì đừng về!”

“Ngô...được rồi”

Đôi mắt lại lần nữa chăm chú nhìn Mạc Đại Linh, trên tay bắt đầu họa, đường cong mê người, ngũ quan xinh xắn, xương quai xanh tinh tế, bộ ngực tròn trịa trắng nõn cũng lộ ra dù bị một cánh tay che chắn, vòng eo mảnh khảnh, thừa thốt từng lâm hắc sắc, cùng với bàn tay đang che giấu đóa hoa, kết hợp cuối chính là đôi chân thon dài.

Đường Vần càng vẽ sắc mặt càng đỏ hơn, cuối cùng gần như muốn xung huyết, hơi thở nặng nề đặt bút xuống, cầm lấy bức họa đi đến Mạc Đại Linh

“Vợ...hi hi...em vẽ xong rồi”

Mạc Đại Linh vươn một tay tiếp nhận bức tranh, quên mất như thế thì trên người mất đi che chắn, hai điểm đồ hồng cứ như vậy bại lộ trước mắt Đường Vần, đôi mắt Đường Vần bắt đầu đỏ lên.

Trong tranh chính là hình ảnh một người biểu tình ẩn nhẫn, ái dục kiềm nén, dáng người mơ màng mong chờ, Mạc Đại Linh nhìn bức họa, bất khả tư nghị hỏi “là tôi sao?”

Không có câu trả lời nào từ Đường Vần, Mạc Đại Linh trực tiếp bị áp xuống sofa, trên tay bức họa cũng rơi xuống nền nhà, lúc này...chẳng ai còn quan tâm đến nó nữa..

P/s : lời editor...

Thật lòng ta nói, edit cảnh H không sao, mà edit mấy chương dạng gọi tình này thì thiệt chân chính là muốn chết, hahaha. Editor còn nhớ có vài bạn hỏi ai công ai thụ, giờ thì rõ rồi hén... Vần Vần, sắc lang không phải dạng vừa đâu hahaha

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Pháo Pháo Kiên Trì (H)

Hai đôi môi đỏ mọng tiếp xúc nhau, mang theo một tia cấp thiết khó dằn, Đường Vần khóa chặt môi của Mạc Đại Linh, ra sức mút mím.

Hôn môi một hồi lâu, Đường Vần bắt đầu dĩ buông tha cho đôi môi của Mạc Đại Linh, thờ dốc hỏi “vợ...em có thể “cái kia” không?” Lúc này Đường Vần chính là nhìn xuống những rung động của mình, hỏi Mạc Đại Linh, tôn trọng ý kiến của vợ, thế nhưng Mạc Đại Linh xem ra một chút tình thú đều không hiểu.

Mạc Đại Linh sắc mặt đỏ bừng, hôn môi vốn đã làm bản thân Mạc Đại Linh mềm ra, bên dưới cũng rõ là có phản ứng khi bắt đầu ẩm ướt, lại nghe đến câu hỏi của Đường Vần, Mạc Đại Linh không khỏi có chút bực, trực tiếp há miệng cắn một cái vào môi mọng của Đường Vần, đây xem như là hành động thực tế thay cho câu trả lời của Mạc Đại Linh.

Cuộc chiến giữa hai đôi môi kịch liệt dây dưa, giằng co qua lại cũng không đủ thỏa mãn rung động trong lòng cả hai, Đường Vần vươn tay tìm đến đôi nhũ phong mà nắm giữ, trên tay truyền đến cảm giác đàn hồi khi chạm vào, ngón tay thỉnh thoảng cọ xát trên chọc viên đậu nhỏ trên cùng trong lòng bàn tay, Đường Vần lưu luyến buông tha đôi môi đỏ mọng, chuyển hướng càn quét từ trên cổ trắng ngần xuống dưới, cho đến khi nuốt trọn cây đậu vào trong miệng, hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn, liền nghe người dưới thân trên đến tiếng ngân khê yêu kiều

“Ngô...ân...”

Hai tay Mạc Đại Linh vươn đến luồn vào mái tóc quăn của Đường Vần xiết chặt, cũng không biết là ý muốn ngăn cản hay là muốn nói cho Đường Vần biết nên tiến thêm một bước. Trụ tại đôi nhũ phong một hồi thật lâu, Mạc Đại Linh cảm giác càng ngày càng khó nhịn, hận không thể trực tiếp mở miệng nói cho Đường Vần biết, muốn Đường Vần đi ngay vào vấn đề chính.

Mạc Đại Linh có thể cảm nhận được, dòng nước giữa hai chân mình ra càng ngày càng nhiều, nếu cứ như thế này tựa hồ hoàn toàn có thể mà chảy trên sofa, cảm thấy thật xấu hổ trước phản ứng mạnh mẽ của bản thân, Mạc Đại Linh khép chặt hai chân, không muốn bị Đường Vần phát hiện chính mình đang bối rối.

Mạc Đại Linh nghĩ là nghĩ như vậy nhưng Đường Vần thì không hài lòng, bụng tha đôi nhũ phong đã sưng đỏ cương cứng, ánh mắt chuyển đến hai chân đang khép chặt của Mạc Đại Linh, Đường Vần cau mày, dễ dàng một cái có thể mở ra đôi chân như đang đóng chặt kia, kì thực thì dễ dàng như vậy cũng bởi vì, hai chân Mạc Đại Linh hoàn toàn vô lực phản kháng. Khu vực trung tâm màu phấn hồng được bao quanh bởi một tầng tầng lâm đã nhuộm lớp ướt át như sương phủ, một chút trơn bóng theo mộng chảy xuống sofa, Đường Vần si ngốc nhìn chăm chăm một phong cảnh đẹp mà quên hết phản ứng, Mạc Đại Linh cảm giác được người phía trên đỉnh chỉ động tác, gương mặt nhìn lên liền thấy Đường Vần đang nhìn chăm chăm vào giữa hai chân mình, biết rõ Đường Vần đang nhìn cái gì, Mạc Đại Linh ngượng ngừng dùng tay che đi khu vực tư mật, muốn từ chối cái tư thế thập phần ái muội này, nhưng lại càng làm cho Đường Vần cảm thấy thêm phần phấn khích.

Bắt lấy đôi tay mảnh khảnh đang cố che chắn phong cảnh tuyệt mỹ kia, Đường Vần cúi đầu để sát vào đóa hoa, một hương vị không nói nên lời từ hoa tâm toát ra, càng dụ dỗ Đường Vần muốn tìm kiếm hơn nữa, nhắm mắt, chiếc mũi nhỏ dễ thương càng tiếng gần hơn nơi địa phận mê người, đột nhiên chót mũi đụng phải một vật nhỏ đã sưng cứng, trơn bóng thấp thoáng nổi lên, nhưng Đường Vần lạnh người.

“Vợ...chị thật ướt á!!!”, một tiếng tru đùa, làm Mạc Đại Linh xấu hổ cùng giận dữ nhắm chặt hai mắt, nhất phó đáng đáp như không hề nghe thấy gì.

Nhìn cái điểm nhỏ kia, Đường Vần hứng thú, vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng khoáy động, cảm giác được hương vị hoàn toàn quen thuộc, làm Đường Vần càng thêm hăng hái. Đem ngón tay thẳng tắp tiến vào trong Mạc Đại Linh, hàm răng còn lơ đãng cắn nhẹ, kích thích mạnh mẽ đột ngột này làm cơ thể Mạc Đại Linh như muốn đứng thẳng lên, thét chói tai gọi tên Đường Vần, giống như muốn từ Đường Vần cần một cái gì

“Á.. Vần Vần...”

Một tiếng thét qua đi, Mạc Đại Linh thờ hồn hên, thân thể cũng ướt đầm mồ hôi, lại dần dần trầm tĩnh lại, nơi hoa tâm tuôn ra một cổ mật trên sofa....Mạc Đại Linh như vậy lên đỉnh lần đầu tiên.

Sau vài lần cùng Mạc Đại Linh “cái kia”, Đường Vần cũng có chút kinh nghiệm, ngón tay vẫn giữ nguyên bên trong hang động, tại bụng dưới của Mạc Đại Linh hôn nhẹ, lẳng lặng chờ Mạc Đại Linh bình ổn lại.

Phải mất một lúc sau, gương mặt đỏ ửng của Mạc Đại Linh cũng tiêu tán một phần, đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt Đường Vần, ngữ khí kiều mị, Mạc Đại Linh hướng Đường Vần nói “Vần Vần... muốn tôi”

Nhận được lời khẩn cầu này, Đường Vần không chút do dự lần thứ hai hôn lên cánh hoa, tay phải nhẹ nhàng xoa xoa nơi hoa tâm sưng cứng, từ hai bên cánh hoa mà mà sát, cái lưỡi nhỏ không xương cũng theo đó mà lên xuống, mật dịch nơi tư mật tất thái đều bị Đường Vần hút vào trong miệng.

Đường Vần cẩn thận đưa lưỡi vào, bị cảm giác ấm áp, mềm mại bao lấy, bức tường bên trong Mạc Đại Linh thật sự chặt chẽ, Đường Vần đẩy mạnh lưỡi, may mắn cánh hoa đã được mật dịch bôi trơn, nên việc Đường Vần tiến lưỡi vào cũng không mấy khó khăn, đầu lưỡi nhẹ nhàng khoáy động, lại động đến một nơi làm Mạc Đại Linh thân thể kịch liệt run rẩy, Đường Vần tràn đầy hiếu kỳ tiếp tục tìm kiếm bên trong, tiếng rên khẽ cùng cơ thể bên dưới pháp phòng cũng không làm Đường Vần phân tâm công việc của mình.

Kiên trì một lúc, cũng không phát hiện gì, Đường Vần không mấy cam lòng, nghĩ thầm có thể do đầu lưỡi không đủ dài, liền rút lưỡi mình ra khỏi hang động Mạc Đại Linh, mang theo no đủ sợi tơ bạc, toàn bộ nuốt vào miệng, khẽ liếm liếm môi.

Cảm giác trống rỗng khi lưỡi Đường Vần rời ra, Mạc Đại Linh vừa được giải thoát cũng vừa chút không thỏa mãn thở dài một hơi.

Đường Vần không cam lòng, mang tay phải đến cửa động, chậm rãi lần nữa thâm nhập, cảm giác được lấp đầy làm Mạc Đại Linh một tay nắm chặt sofa, một tay nắm bắm lấy vai Đường Vần, ngồi thẳng dậy, giống như nhất thời không chịu được cảm giác này.

Đường Vần tay phải thâm nhập sâu vào, tay trái giữ lấy thắt lưng Mạc Đại Linh, như thế có thể giữ Mạc Đại Linh không quá mỏi, mang theo những điều mình biết, tình thâm thăm dò tầng cao, nhất quyết không buông tha, đầu ngón tay cứ thế mà thẳng tiến về phía trước, ra vào nơi hang động, tính tế khám phá, cuối cùng vẫn không phát hiện được gì.

Ngón tay Đường Vần bắt đầu có thể cảm nhận được sự thắt chặt, cùng với Mạc Đại Linh sau đó một tiếng cao vút gọi to, cả người phiếm hồng, Mạc Đại Linh ngã xuống trên người Đường Vần, từ từ nhắm hai mắt, hai chân cũng run nhẹ....Đường Vần mang Mạc Đại Linh lên đỉnh lần 2.

Vài ngày sau, dụng cụ trong nhà cũng được quản gia chuyển đến nhà mới của hai người, bởi vì Đường Vần phải trang trí phòng ngủ của họ đầu tiên, nên chiếc giường xa xỉ tạm bị ném ở phòng khách một cách đáng thương.

Nội thất đầy đủ, Đường Vần cũng bắt tay vào vẽ, mỗi ngày đều cầm một đồng dụng cụ vẽ tranh cùng màu son chui vào phòng ngủ, chỉ khi nào đến giờ ăn thì mới ra ngoài một chút, cũng không cho Mạc Đại Linh vào bên trong phòng, đối với việc thiếu vắng Vần Vần, Mạc Đại Linh không tránh khỏi có chút mất mát, không có việc gì làm, thời gian rảnh chỉ có thể ôm pháo pháo nhìn chăm chăm căn phòng đóng chặt cửa kia, trong lòng chờ đợi, Đường Vần có thể mau một chút hoàn thành.

Một hôm, Mạc Đại Linh từ công ty trở về, mới vừa vào đến cửa, pháo pháo đã len lén chạy đến chân cô, cứ chạy vòng quanh dưới chân Mạc Đại Linh, rất có ý thức bản thân là một sủng vật, có tài năng lấy lòng chủ nhân.

Bất đắc dĩ liếc nhìn cánh cửa còn đóng chặt, Mạc Đại Linh cho 3 con vật thân yêu ăn hoàn tất, đi vào phòng bếp bắt đầu làm cơm. Trong phòng bếp tiếng Mạc Đại Linh làm cơm cũng phần nào lấn áp tiếng động ngoài, vì thế, cửa phòng ngủ hôm nay mở, Đường Vần chạy ra, bàn chân cùng sàn nhà cảm thạch trơn bóng tiếp xúc, truyền đến âm thanh pa pa. Tại trong phòng nhìn qua một vòng không thấy ai, Đường Vần có chút nghi hoặc, sai lệch nghiên đầu, cũng may, lúc này phòng bên truyền ra tiếng động nhắc nhở, Đường Vần chuyển hướng phòng bếp chạy vội vào.

Đường Vấn nhào tới, vòng hai tay qua eo Mạc Đại Linh ôm chăm lấy “Vợ vợ...em về xong rồi.”

Đột nhiên trên lưng truyền đến lực đạo nhất thời làm Mạc Đại Linh hoảng sợ, nhưng khi nghe được giọng nói nhu nhuyến làm nũng quen thuộc, Mạc Đại Linh tâm dần ra, ôn nhu vỗ vỗ hai bàn tay đang trên eo mình “em ôm tôi như vậy, tôi đi xem như thế nào đây á”

“Mau...đi theo em”, vừa dứt lời, Mạc Đại Linh bị Đường Vấn kéo đi rời khỏi phòng bếp, thẳng đến phòng ngủ, cửa phòng ngủ vừa mở ra, kỳ quái chính là bên trong truyền đến tiếng pháo pháo nổ, càng nghe càng thấy thập phần thê lương, Mạc Đại Linh cùng Đường Vấn nhìn nhau, đi vào trong.

Phòng ngủ nhiễm một chút màu cam cho cảnh hoàng hôn, các bức tường được sơn một rùng rờ có sinh động. Về phía đông là một khu rừng rậm, tại ánh sáng hoàng hôn cực kỳ sống động như thật, được vẽ trên tường phía nam theo từng giai đoạn trong ngày, tại đồng cỏ xanh tươi, pháo pháo đang ngời xôm nơi góc tường nhìn lên kia bãi cỏ, đôi mắt tràn đầy mong muốn, nó hướng bãi cỏ mà muốn chạy đi, kết quả đối lấy chính là đầu truyền đến cảm giác đau đớn, nước nổ ôm đầu nằm úp sấp xuống. hóa ra, âm thanh khi này, chính là nguyên nhân như vậy.

Hướng tây phía cửa là một tòa ngọn núi cao vút, hướng bắc liên tiếp chính là rừng rậm, chỉ là bên trong khu rừng còn có một bãi cỏ xanh lớn, một con sông nhỏ cắt ngang, nước sông trong suốt, tựa hồ có thể nhìn thấy con cá đang bơi lội.

Đi đến phòng này, giống như chính thực đang đặt mình vào trong phong cảnh sơn lâm, thật rất muốn được đi vào bức họa mà trải nghiệm một phen, Mạc Đại Linh si ngốc nhìn, đi đến bên tường xoa xoa, khoe miệng lộ ra nụ cười quyến rũ, xoay người hướng Đường Vấn nói “Vấn Vấn...này..thật sự quá đẹp..bảo bối, em tuyệt vời nhất!!!”

Ngượng ngùng cười, Đường Vấn vừa định đáp lời, lại nghe tiếng nước nổ

Nguyên lai chính là tiểu pháo pháo, nhìn thấy bãi cỏ xanh nhưng không vào đó dạo chơi được, kiên trì chuyển hướng chiến đấu đến hướng con sông, kết quả rõ ràng vẫn là đầu chấn động một trận.

Thấy pháo phải dằn dấp kiên trì, Mạc Đại Linh vừa yêu thương vừa buồn cười, đi đến mang Pháo Pháo bế lên, ôn nhu vuốt ve đầu Pháo Pháo nói “thật là....một chú chó ngốc mà!”

“Oww..”

Đường Vấn bất mãn, trừng mắt nhìn chăm chăm pháo pháo trong lòng Mạc Đại Linh, tâm thầm nghĩ : mình vẽ lâu như vậy, vợ chỉ khen mỗi một câu, pháo pháo đụng vào tường thì liền như vậy mà ôn nhu với nó....thật không công bằng á....

P/s editor: aiguuu, cứ edit cảnh H hoài, chắc mắt luôn cảm xúc thật quá trùì...lo lắng dễ sợ luôn

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tởng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Lễ Tình Nhân

Khi ngôi nhà mới của cả hai đã được sắp xếp ổn thỏa, hai người bắt đầu sống cuộc sống rất ngọt ngào cùng nhau. Bất quá Mạc Đại Linh cũng từ từ bận rộn hơn, Công ty thường vào thời điểm đầu năm và cuối năm chính là vô cùng bận, Mạc Đại Linh mỗi ngày đều phải đối mặt với một đồng văn kiện cùng báo cáo, vì thế mà cũng bắt đầu tăng ca.

Tuy rằng thời gian hai người ở cùng nhau sẽ ít hơn, nhưng liên lạc của cả hai vẫn duy trì rất chặt chẽ, điện thoại Mạc Đại Linh sẽ luôn luôn nhận được tin nhắn của Đường Vấn, nhắc nhở Mạc Đại Linh ăn uống, nghỉ ngơi, làm Mạc Đại Linh cảm thấy thật ấm áp, hận không thể nhanh một chút hoàn thành công việc để chạy về nhà cùng Đường Vấn.

Thời gian tăng ca mỗi ngày trôi qua, gần đến ngày lễ tình nhân, tất cả công nhân Đường Thị ai oán nhìn thời gian, lòng thầm nghĩ : ngày lễ tình nhân này sẽ lãng phí mất rồi.

Ngô Đồng cũng là một trong số có suy nghĩ đó, cô ngồi bên ngoài phòng làm việc của tổng tài, than thở nhìn điện thoại di động, gần đây cũng có quen biết một nam nhân vừa trẻ tuổi vừa dễ nhìn, đúng là cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm, nhưng mà lại bị chính thời gian tăng ca làm lãng phí, điện thoại bên trong đầy tin nhắn hẹn hò, làm tim Ngô thư ký muốn rỉ máu, đến nỗi, cánh cửa phía sau mở mà cũng không hay.

Mạc Đại Linh cầm một phần văn kiện đi ra, thấy Ngô Đồng cầm điện thoại di động thất thần, thầm than thở, lòng không khỏi có chút kỳ quái “Ngô Đồng, làm sao vậy?”

Bị âm thanh bất chợt này làm giật mình, lo sợ bị khiển trách phân tâm trong giờ làm việc, Ngô Đồng bật người, tay mang điện thoại giấu phía sau lưng, lắp bắp trả lời “Mạc tổng...không...không có việc gì, tôi chỉ xem ngày...và giờ mà thôi...ha ha...”

“Oh...phải không?” đáng dấp dứ điểm làm Mạc Đại Linh nhũn mảy, người khác không muốn nói, Mạc Đại Linh cũng không muốn quá tò mò, bắt quá nói đến ngày..., lòng Mạc tổng cảm giác có chút gì đó sai sai, tựa như đã bỏ quên cái gì, vì vậy liền hỏi “vậy...hôm nay là ngày mấy?”

Bị hỏi, Ngô Đồng thân thể cứng đờ, thấp thỏm trả lời “Mạc tổng...hôm nay là ngày 14 tháng 2, ngày lễ tình nhân á.”

“À..ngày hôm nay....cái gì?? hôm nay là ngày lễ tình nhân!!!”

“Đúng vậy”

Khẽ xoa xoa hai bên thái dương, Mạc Đại Linh trong lòng thầm trách bản thân, như thế nào lại quên mất đi ngày quan trọng này, bắt đắc dĩ liếc nhìn vào một núi văn kiện trong phòng làm việc..đem văn kiện trên tay mình giao cho Ngô Đồng, nói “Ngô Đồng, cô đem phần văn kiện này đến phòng nhân sự, sau đó thông báo với mọi người sẽ không tăng ca ngày hôm nay, đến giờ có thể ra về..”

Không để ý đến ánh mắt Ngô Đồng đang lóe sáng, Mạc Đại Linh xoay người trở lại phòng làm việc, sắp xếp mọi thứ lại rồi đi thẳng đến bãi đỗ xe, còn việc của công ty, cứ tạm xếp qua một bên, hai ngày sau tiếp tục tăng ca.

Vào giờ cao điểm, lại thêm hôm nay là lễ tình nhân, cho nên ngày thường chỉ mất khoảng 10 phút về đến nhà, nhưng hôm nay phải mất đến 30 phút, khi về tới đã là gần 6:00pm, Mạc Đại Linh trong lòng lo lắng : không biết ngày lễ tình nhân hôm nay có thể ra ngoài không?

Lúc Mạc Đại Linh về đến, Đường Vãn đang trong phòng vẽ, tuy rằng thời gian gần đây Mạc Đại Linh luôn phải tăng ca, hai người ở cùng nhau rất ít, điều này làm cho Đường Vãn cũng có phần cảm thấy trống vắng, thế nhưng nhân cơ hội này cho chính mình ít thời gian, lúc Mạc Đại Linh không có ở bên, len lén hoàn thành tác phẩm khác. Thỏa mãn nhìn dưới ngòi bút vẽ là hình ảnh họa nữ nhân đang ân cần, đáng người mơ màng, liếm liếm môi khô khốc, Đường Vãn bắt đầu dùng đến màu son để tô màu lên các bộ phận then chốt.

Mạc Đại Linh đẩy cửa ra tiến vào nhìn thấy cảnh tượng này, phía trước Đường Vãn là cái giá vẽ được gắn bức tranh lần trước mà đích thân mình là người mẫu cho Đường Vãn, tất cả đã được tô màu, nhìn rất thật, mà lúc này Đường Vãn cũng đang cầm cọ tô màu điểm quan trọng giữa hai chân. Mạc Đại Linh nhất thời sắc mặt chuyển hồng, vừa thẹn vừa giận, thật muốn đi lên đánh vào đầu tên ngốc đó một cái, xem xem bên trong là chứa cái gì.

Nhìn thấy Đường Vãn chăm chú tô, Mạc Đại Linh ngực phập phồng vài cái, hít sâu, dè xuống rung động, trong lòng âm thầm tính toán, chờ Đường Vãn hoàn thành .

Một lát sau, Đường vãn thỏa mãn thờ ắt ra, buông bút xuống, đang định cầm lấy bức tranh lên chiêm ngưỡng một lần nữa thì ồ tai truyền đến lực đạo.

Nguyên lai chính là Mạc Đại Linh không biết từ lúc nào đi đến phía sau, tay phải nhéo cái ồ tai nhỏ của Đường vãn, khoe miệng hơi cong, ngoài cười trong không cười nói “Vãn Vãn...nói tôi biết..bức tranh này ở đâu ra, vì sao phải tô màu lên”

Lúc trước, Mạc Đại Linh vì nhìn thấy bức họa tránh không khỏi ngượng ngùng, lòng cũng hối hận, lúc đó như thế nào lại đồng ý cho Đường Vãn vẽ, Mạc tổng cao ngạo chính thức nổi giận, cảm giác bức họa này chính là điểm yếu của mình, vì vậy liền mang nó cất đi. Thế nhưng Đường Vãn cũng không cam tâm, bức họa như thế vẫn chưa hoàn chỉnh, vì thế mà len lút đem ra hoàn tất cho đẹp hơn.

Hiện tại bị phát hiện, Đường Vãn biết mình coi như xong đời, không thể làm gì khác hơn chính là quay lại ôm lấy Mạc Đại Linh, lặc lư làm nũng “Vợ....em sai rồi...em chỉ muốn mang bức tranh này hoàn thiện thêm một chút mà...”

Vẫn là chiêu bài cũ, nhưng với Mạc Đại Linh có tác dụng vô cùng, việc Đường Vãn làm nũng, Mạc Đại Linh luôn không có sức chống cự, huống hồ, ngày hôm nay cũng là ngày không thích hợp nghiêm phạt, tạm thời cho qua, để đó lần sau tính sổ cùng Đường Vãn.

Mạc Đại Linh buông tay ra khỏi tai nhỏ Đường Vãn, xoa xoa thái dương, bắt đắc dĩ lắc đầu “em nhe....”

“Mau đi thay quần áo, bức tranh này tôi thu giữ, em thử lấy ra lần nữa xem”

Thấy mình được đặc xá, Đường Vãn nào dám yêu cầu nhiều, thoát một cái chạy nhanh về phòng ngủ thay đồ. Bức tranh vẽ chính bản thân giống như một cái dâm đảng nữ nhân, hít sâu, Mạc Đại Linh đem bức tranh cuộn lại lần nữa cất vào tủ, suy nghĩ một lúc, để đề phòng tên tiểu sắc lang kia, nên liền cài thêm mật mã.

“Gâu.. gâu..” tựa hồ biết chủ nhân mình muốn ra ngoài, Pháo Pháo không biết từ nơi nào chạy ra, ngoan ngoãn ngồi dưới chân Mạc Đại Linh phe phẩy đuôi.

Cúi người đem pháo pháo ôm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó “pháo pháo ngoan, hôm nay ra ngoài không thể mang theo người, ngoan ngoãn ở nhà giữ nhà nhé”

“Gâu..”

Nhấn tâm bỏ lại pháo pháo đang ra về đáng thương, Mạc Đại Linh mang Đường Vãn ra ngoài, chính là cùng trải qua ngày lễ tình nhân đầu tiên của hai người.

Lễ tình nhân trên đường kẹt xe đến mức làm Mạc Đại Linh hoảng sợ, cho nên quyết định cùng Đường Vãn đi bộ, Đường Vãn tuy rằng không biết vì sao hôm nay vợ dẫn mình ra ngoài, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình Đường Vãn, chỉ cần có Mạc Đại Linh bên người là đủ.

Lễ tình nhân rất nhiều nhà hàng đều hết chỗ, Mạc Đại Linh cũng thử gọi mấy lần nhưng đều không đặt được, rơi vào đường cùng, Mạc Đại Linh nhớ đến Ngô Đồng.

Không chần chừ, Mạc Đại Linh lập tức gọi cho Ngô Đồng “thư ký Ngô...hôm nay cô tăng ca đi, đem văn kiện xử lý hộ tôi một chút, cuối tháng sẽ tăng tiền thưởng cho cô”

Ngô Đồng đang chuẩn bị sẵn sàng cùng tiểu tình nhân trẻ tuổi đi ăn tối, đột nhiên nhận điện thoại Mạc Đại Linh, lòng Ngô Đồng lạnh ngắt.

Về mặt đau khổ trả lời “được... Mạc tổng cô còn phân phó gì khác nữa không?”

“Có một chuyện muốn làm phiền cô, hôm nay đi làm tôi thấy cô cứ nhìn điện thoại, cô có hẹn đúng không!?”

“Mạc tổng... xin lỗi, giờ làm việc lại làm việc riêng”, lòng lạnh càng lạnh, không phải là đang điều tra lỗi của cô chứ

“Không có việc gì, nhưng thật ra tôi cũng rất ngại, làm phiền cuộc hẹn hai người, bất quá báo cáo đó đích thực rất quan trọng tôi cần vào ngày mai, nên làm phiền cô”

“Không có...không có, đây là công việc của tôi”

“Tốt lắm, thư ký Ngô, thuận tiện hỏi một câu, lễ tình nhân cô có đặt nhà hàng không?”

Nói đến cái này, Ngô Đồng sao không hiểu ra ý tứ, bị phần nói rõ địa chỉ nhà hàng mình đã đặt, tạm biệt bạn trai, trở lại công ty bắt đầu tăng ca, chỉ ít...còn chút tiền thưởng cuối tháng bù lại.

Kết thúc điện thoại, Mạc Đại Linh cười như hồ ly tinh, tràn đầy giao hoạt, quay đầu với người bên cạnh nói “Đi thôi Văn Văn...chúng ta đi ăn”

Cũng may nhà hai người ngay khu trung tâm thành phố, cách nhà hàng không xa, nếu không phải quay về nhà lấy xe đi. Vào nhà hàng nói với nhân viên vị trí, hai người bắt đầu thưởng thức bữa cơm dưới ngọn nến lung linh ngày lễ tình nhân.

Nhà hàng bố trí cũng rất có tâm ý, giữa bàn ăn là ngọn nến, giữa nhà hàng còn có tiếng đàn dương cầm du dương, Đường Văn chống đầu, chăm chăm nhìn Mạc Đại Linh đối diện, nhưng là muốn đem Mạc Đại Linh khắc trong tâm trí.

Bị Đường Văn không chút ý tứ nhìn, Mạc Đại Linh nhìn xung quang, chỉ thấy trong nhà hàng mỗi bàn đều là một đôi nam-nữ, chỉ có hai người là hai nữ-nữ cùng nhau, khỏe mỗi Mạc Đại Linh câu dẫn cười cười, trên tay truyền đến cảm giác ấm áp cắt đứt, nguyên lai Đường Văn cảm thấy Mạc Đại Linh có gì đó không đúng, nên nắm lấy tay trái Mạc Đại Linh, mười ngón tay đan chặt nhau. hiện rõ đôi nhãn cùng sóng sánh bên nhau.

Nhìn người đối diện cười, Mạc Đại Linh trong lòng vui vẻ, chỉ cần có tên ngốc này bên cô là đủ rồi, không phải sao?

Hai người ăn cơm xong, Mạc Đại Linh nắm tay Đường Văn đi dạo trên đường, lễ tình nhân ắt hẳn không thể thiếu hoa, nên dọc hai bên đường cũng bán đầy các gian hàng đủ loại hoa tươi, một đôi tình nhân khác cũng vừa đi qua, nữ nhân ôm khư khư bó hoa trong lòng đầy hạnh phúc.

Đường Văn kéo Mạc Đại Linh đi qua những gian hàng, đột nhiên bị một bé con chặn lại “chị xinh đẹp...mua một bó hoa tặng cho...chị xinh đẹp này nhe”

Cô bé cầm trên tay bó hoa, bên trong cũng không tính là một bó hoa hoàn mỹ, chỉ có rải rác vài hoa hồng, nhìn cũng không đẹp bằng những hoa ở các gian hàng khác. Đường Văn ngồi chồm hòm xuống nhìn chăm chăm hoa, sau đó hướng mắt mong chờ nhìn Mạc Đại Linh, trong mắt tràn đầy khát khao, không biết như thế nào bộ dáng này lại làm Mạc Đại Linh nhớ đến Pháo Pháo, khẽ cười, Mạc Đại Linh lấy bóp ra trả tiền cho cô bé.

Nhu cầu được cấp, Đường Văn thỏa mãn cười rạng rỡ, quay sang Mạc Đại Linh cười khúc khích “vợ...tặng cho chị!”

Mạc Đại Linh bật cười, có ai dùng tiền người khác mua rồi mang tặng ngược lại cho họ không, tuy lòng nghĩ như vậy, thế nhưng Mạc Đại Linh vẫn vui vẻ tiếp nhận, nghiêng người hôn nhẹ lên môi Đường Văn nói “cám ơn...tôi rất thích”

Trên tay ôm bó hoa, Mạc Đại Linh dẫn Đường Văn đi tới công viên giải trí tại thành phố G. Phù kín khu công viên là những ánh đèn lấp lánh. Cùng Đường Văn đi đến cột vòng xoay tròn với rất nhiều đèn, hai người cùng lên ngồi một cái ghế....các ghế theo cột từ từ lên cao thật cao, phong cảnh bên dưới dần nhỏ bé hơn, chỉ có bầu trời đầy ánh sao càng ngày càng sáng, khi lên đến điểm cao nhất, Mạc Đại Linh hai mắt nhìn chăm chăm Đường Văn, cúi người hôn lên môi Đường Văn một lần nữa.

Cứ thế hai người chìm đắm trong cảm xúc ngọt ngào của bản thân đến không thể kèm chế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nhiều Chuyện

Mùa đông lạnh lẽo trôi qua, mùa xuân ấm áp cũng đến, Đường Vần bắt đầu khai giảng, học kỳ này, Đường Vần không cần ở ký túc xá trường nữa, Mạc Đại Linh về sau cũng thành tài xế riêng của Đường Vần, ngay cả khi dù có bận đến mức nào, cũng nhìn ra thời gian đến đón Đường Vần tan học về nhà.

Tại cuộc sống yên bình hòa hợp của hai người, MV “giấc mộng” lúc trước Đường Vần tham gia cũng được phát hành, ca khúc của MV này sau khi phát hành liền gây ra tiếng vang lớn, không chỉ bởi vì nỗ lực của Vũ, mà còn bởi vì...ca khúc của MV mơ hồ dẫn lối câu chuyện giữa hai nữ nhân, cảm tình vì sao có thể khắc sâu tâm tư đến như vậy. Vì vậy, nữ nhân vật chính trong MV là Đường Vần cũng nằm trong tầm ngắm của các phương tiện truyền thông và khán giả rất nhiều, tính từ ngày thứ 2 sau khi phát hành, Đường Vần chính thức thành đối tượng săn đuổi cực hot của paparazi.

“Cô Đường, xin hỏi cô và Vũ là mối quan hệ gì? vì sao MV của Vũ lại mời cô làm nhân vật chính?”

“Cô Đường, xin hỏi cô là bạn gái bí mật của Vũ sao?”

“Cô Đường...Cô Đường....”

Không tìm thấy Đường Vần ở nhà, những tay săn ảnh chỉ có thể ngồi chồm hổm trước cửa lớn của đại học TP G mà chờ, vì vậy khi được Mạc Đại Linh đưa đến trường, Đường Vần xuống xe, hướng cổng trường đi vào lập tức bị một đám đông ký giả bao quanh, hàng loạt micro, máy ảnh, máy ghi âm....đưa trước mặt, ánh sáng chói mắt phát ra liên hồi từ các máy ảnh làm cho cô muốn chóng hoa cả mắt.

Cơ bản vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Đường Vần mơ hồ nhìn cảnh tượng đang diễn ra, vẻ mặt hốt hoảng, cố tìm kiếm xung quanh, nhưng không hề quen biết một ai trong họ, chỉ có một số người đi bộ và sinh viên tò mò đứng lại xem, Mạc Đại Linh để Đường Vần xuống xe liền rời đi, không ai lúc này có thể giúp Đường Vần giải quyết vấn đề này, cô giống như con ruồi không đầu mất phương hướng, trong lòng cực kỳ lo lắng, trầm mặt nhìn một đám đông phóng viên trước mắt.

Đột nhiên, Đường Vần nhớ đến cách mà mình từng làm với đám nam sinh đeo bám lúc trước, trong lòng vui vẻ, bất quá nét mặt như không có gì lộ ra ngoài, trái lại cực kì nghiêm mặt, toàn bộ cơ thể như toát ra cỗ lãnh khí, ngẩng cao đầu hướng trường cứ thế đi vào, không chút nào lưu ý đến mấy câu hỏi lú lú bên tai.

Bị nữ sinh đáng người thoát nhìn mềm yếu đột nhiên bạo phát lãnh khí làm cho đám đông càng hoảng sợ, một đám người bất động nhìn Đường Vần, cứ như vậy buông tha cô, để Đường Vần dễ dàng thoát ra khỏi bao quanh, tự nhiên tiêu soái rời đi. Tất cả ký giả còn ở lại trong lòng ai oán, trước mắt thông tin hay hình ảnh độc nhất vô nhị cứ như thế mà bay mất.

Đi vào đến khuôn viên trường, phía sau cũng không còn ai bám theo, Đường Vần vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, còn nghịch ngợm thè lưỡi, tâm tình thả lỏng, nhảy chân sáo đi vào lớp học. Đường Vần cũng bắt đầu học cách tự bản thân giải quyết vấn đề.

Đường Vần đơn giản nghĩ thoát khỏi rắc rối trước cổng trường, ai ngờ được, ngay cả trong trường cũng bắt đầu có hàng tá tin đồn.

“Vần Vần à...bạn quen với Vũ sao!! có thể hay không giúp mình xin chữ ký của Vũ nhé” nữ sinh A, trong mắt lóe sáng hai chữ mê gái hỏi

“Bạn học Đường Vần, bạn làm sao có thể làm diễn viên vậy? Là nhờ có quen biết phải không? Có thể hay không giới thiệu cho mình với....” nữ sinh B về mặt chờ đợi, cầu xin

Lại bị phiền phức, Đường Vần tiếp tục dùng tuyệt chiêu cũ, lãnh khí phát tán.mọi việc đều xong

Bị thái độ lạnh lùng của Đường Vần, những nữ sinh vây quanh cô cười mỉa mai rời đi, một số lòng dạ hẹp hòi cho rằng Đường Vần nổi tính sao, vì thế mà bắt đầu có ánh mắt khinh thường, nguyên rủa.

“Bộ tưởng ra một MV là cho rằng mình sẽ thành minh tinh sao á!!! tự đề cao bản thân, cư nhiên còn tỏ thái độ với chúng tôi, cô cho cô là cái gì chứ!hummm”

“Có một số người không biết xấu hổ, không phải chỉ mới có chút tiếng tăm thôi sao, mà bắt đầu làm giá”

Nghe những lời nói mỉa may này Đường Vần không tránh khỏi tức giận, cùng Mạc Đại Linh ở chung thời gian, cũng học được vài phương thức xử lý của Mạc Đại Linh, lại nhớ đức lúc mình bị quản lý Trần bắt nạt, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Vần liền ngưng tự, không khách khí nói “các cô...bây giờ tránh ra cho tôi đi, tôi không muốn nhìn thấy mấy người xuất hiện một lần nữa”

Bị khí thế này của Đường Vần bức áp, các nữ sinh càng hoảng sợ, còn một số dù trong lòng không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Rất cực cũng được yên tĩnh, Đường Vần buông xuống khí thế bức người, yếu ớt đi đến nằm trườn trên bàn học, việc này thực sự khiến cho cô tinh thần hao kiệt, còn đáng buồn hơn chính là..bản thân còn không biết vì cái gì.

Nhìn thấy một đám đã tàn đi hết, ba người bạn thân Đường Vần lúc này mới đi đến, Đường Kiều xung phong về mặt lấy lòng hướng Đường Vần nói “Vần Vần...chị xem, chúng ta đã làm bạn cùng nhau nhiều năm như vậy, qua hệ cũng rất tốt nha, em có thể nhờ chị một việc không?”

Đường Vần nghiêng đầu, nhìn mặt cười lấy lòng của Đường Kiều, trừng mắt một cái, Đường Vần nhà ta xem ra càng ngày càng có phong thái của vợ nhà, mặt không chút biểu cảm, dứt khoát trả lời

“nói”

“Chị có thể giúp em xin chữ ký của Vũ được không?”

“...cút!!”

Đường Văn tâm tỉnh vì chuyện này mà phiền muộn, Mạc Đại Linh bên kia cũng ăn trứng hủ dấm chua thiếu điều muốn đem bàn làm việc lật úp.

Mạc Đại Linh đi đến văn phòng làm việc như ngày thường, bất qua hôm nay trong lòng có chút nghi hoặc. Hôm nay nhân viên công ty có chút kỳ quái, mỗi người đi ngang qua Mạc Đại Linh, tuy rằng cung kính chào hỏi, nhưng trong ánh mắt họ là vô số tia hiếu kỳ tìm tòi. Mạc Đại Linh cau mày, nén xuống nghi hoặc trong lòng đi đến phòng làm việc, Ngô Đồng đang ở bên trong sắp xếp văn kiện, thấy Mạc Đại Linh đi vào, cô muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Vốn bị thái độ của mọi người bên ngoài khi này làm lòng tràn đầy nghi vấn, bây giờ lại thấy dáng dấp quần quýt này của Ngô Đồng, Mạc Đại Linh mất hết nhẫn nại, lập tức mở miệng hỏi “Ngô Đồng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bị cấp trên tra hỏi, Ngô Đồng thân thể cứng đờ, lòng có chút do dự không biết có nên nói hay không, Ngô Đồng biết rõ mối quan hệ sếp mình cùng vị kia là như thế nào, nếu như chuyện này thực sự xảy ra, có phải hay không sếp sẽ nổi giận mà lột luôn da cả luôn mình.

Mạc Đại Linh cầm lấy một phần văn kiện, chuẩn bị vừa xem xét vừa nghe Ngô Đồng giải thích, kết quả, nửa ngày cũng không nghe nói gì, Mạc Đại Linh giương mắt nhìn lên, cư nhiên vẫn còn thái độ quần quýt như này. Mạc Đại Linh tức giận, đem văn kiện trên tay đập mạnh lên bàn, mang theo giọng cực kỳ uy hiếp “nói!!!”

Tận đáy lòng toát ra mồ hôi lạnh, Ngô Đồng nào còn dám do dự, không biết từ đâu lấy ra quyển tạp chí, cười ngượng đưa đến Mạc Đại Linh “Mạc tổng, tôi sẽ không nói, cô tự xem đi”

Sợ bị liên lụy, Ngô Đồng để tạp chí lên bàn liền dùng tốc độ ánh sáng bỏ chạy mất, Mạc Đại Linh vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm quyển tạp chí đang trên bàn mình.

Bắt đầu mở ra xem, vài trang đầu chỉ nói về một vài ca sĩ, nhìn sơ qua dĩ nhiên Mạc Đại Linh chẳng quan tâm, cho đến khi xẹt qua một cái, lúc này trên trang hiện lên một người nào đó, bức ảnh chính là khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Văn tái nhợt nằm trong lòng một người xa lạ, rõ ràng rất đẹp, nhưng Mạc Đại Linh lại thấy thập phần chướng mắt. Ngăn chặn cơn tức trong lòng, tiếp tục xem xuống, lại thêm một hình ảnh đẹp khác, chỉ là hình ảnh lúc này nhân vật chính lại là Đường Văn cùng Tiền Y, tư thế Đường Văn dưới thân, còn Tiền Y phía trên, hôn mặt Đường Văn.

“Hỗ đản!!!” ném mạnh tạp chí đi, Mạc Đại Linh hận không thể xé nát chúng.

Tuy rằng hiện tại Đường Văn cùng Mạc Đại Linh đã hiểu nhau, hai người còn rất vui vẻ cùng nhau, thế nhưng Tiền Y vẫn là cái gai trong mắt Mạc Đại Linh, nhớ đến lúc trước Đường Văn chọn bên cạnh Tiền Y, Mạc Đại Linh trong lòng lại cảm thấy đau đớn cùng tức giận, hiện tại lại nhìn thấy ảnh hai người thân mật, lòng Mạc Đại Linh phát ra tia lửa giận, muốn lập tức chạy đến trường học Đường Văn.

Bình tĩnh, bình tĩnh... Mạc Đại Linh đáy lòng thầm nghĩ, hít sâu vài lần, đè xuống cơn tức, nhìn tạp chí có ảnh Đường Văn, trong mắt hiện lên tia lãnh ý, thầm nói: giỏi, thời gian không có tôi bên cạnh còn dám trêu chọc nhiều người như vậy, thực sự là rất có tiền đồ, xem ra lúc này chính là lúc đem hết chuyện cũ chuyện mới một lần tính xong, không nghiêm phạt em, em sẽ không nhớ.

(editor : (—) xong đời Văn Văn... chọc phụ nữ nhất là vợ, khổ kém khoa...)

Không biết Mạc Đại Linh đem bản thân mình thành trọng phạm, đang đợi về nhà chờ án tử, Đường Văn lúc này vẫn còn rối rắm, làm sao ra khỏi cổng trường? Lại phải đối mặt với một đám ký giả ngoài kia, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Văn lúc này thập phần chán nản, mãi đến lúc đã tan giờ học cũng không hay, cuối cùng chính là Lục Minh đẩy Đường Văn một cái, mới làm Đường Văn giật mình.

“Văn Văn... đang suy nghĩ cái gì á! mình xem cậu cứ dờ ra..”

“A...mình đang suy nghĩ tý nữa làm thế nào về nhà. Trước cổng trường nhiều người như vậy, từ sớm bị họ phiền gần chết” Đường Văn lần thứ 2 ừ ừ nằm sấp trên bàn, trạng thái nằm cũng đờ ra.

“Àh...vậy đợi lát nữa mình cùng Chu Ninh dùng xe đưa cậu ra ngoài nhé! Bọn mình vừa vặn cũng muốn ra ngoài mua ít đồ dùng trẻ em.”

Đường Văn nghi hoặc nháy mắt mấy cái, quay đầu suy nghĩ một phen, đột nhiên bừng tỉnh nói “Oh...Cô giáo Chu a!!!!được...được..”

Lục Minh cười e thẹn, cho rằng Đường Văn đã phát hiện cái gì, ngượng ngùng thúc vai Đường Văn nói “đi mau đi!!! tiết kế tiếp là tiết của cô ấy, chúng ta đừng đến trễ”

Bởi vì Tạ Ôn Xa cùng Đường Kiều không có trùng tiết học này, nên 4 người hai hướng khác nhau, Đường Văn theo Lục Minh, Đường Kiều theo Tạ Ôn Xa. Để đi đến lớp học của cô giáo Chu phải qua dãy rừng cây nhỏ, bởi vì khi này Đường Văn thất thần nên lãng phí chút thời gian, rất nhiều bạn học đã vào lớp, hiện tại trên con đường chỉ còn hai người vẫn tiêu sái từ từ đi vào.

Đường Văn cầm sách giáo khoa hướng Lục Minh hỏi vài chỗ không hiểu, môn học chuyên khoa của Chu Ninh giảng dạy khá phức tạp, cho nên Đường

Vấn vừa hỏi, Lục Minh liền nhanh nhẹn, miệng lưỡi lưu loát giải thích. Giữa lúc Lục Minh đang hăng say, một âm thanh trào phúng vang lên “Ồi...đây không phải là “đại minh tinh” thành phố G của chúng ta á!” Có thể hay không cho chúng tôi xin chữ ký..hahaha...”

Cái cách nói nhấn mạnh “đại minh tinh” ngữ khí đặc biệt nặng thêm, hàm ý một phen cười nhạo. Một vài nữ sinh đi ra, nhìn Đường Vấn đầy khinh bỉ.

“Các cô dám???” Lục Minh phát hiện ý chẳng lành liền tiến lên phía trước Đường Vấn, hướng mấy nữ sinh kia cao giọng chất vấn.

“Ồi...chúng tôi làm sao dám là cái gì á..., chúng tôi chính là đến xem “minh tinh” thôi!!”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi nào dám làm gì, vị đại minh tinh kia, học kỳ trước còn thấy cô ở ký túc xá trường, như thế nào nghỉ đông lại đi đóng MV, trở thành minh tinh rồi, hiện tại cũng không ở trường nữa, hằng ngày còn có xe đưa đón...thật quý phái nha...”

“Em gái được ông chủ lớn bao nuôi sao! giới thiệu cho các chị với, chúng ta cũng muốn làm đại minh tinh nha, có thể hay không cũng cho người nhà em đến đưa đón chúng ta á!!”

P/s editor

– Đề mấy mems pm hóng chap, ad ngại lắm, sorry nha *cuối đầu*

– Cuối năm oy, ad phải nói rất rất bận luôn, chuyện cty đủ thứ làm hết á, nên cứ chậm chap....các mems thông cảm cho ad...

– Sẽ ráng kết thúc trước tết bộ này, bất quá...ko biết được không nữa hehehehe

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngó Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nghiêm Phạt

Đối mặt với mấy nữ sinh đang có tình gây sự, Đường Vấn không trả lời, chỉ lần thứ 2 dùng ánh khí, nghiêm mặt nhìn chăm chăm họ mà không nói một lời nào.

Ngược lại là Lục Minh, bị những lời có ý khiêu khích làm cho căm giận, bất bình cãi lại “mấy cô đủ rồi á!!, bản thân chẳng có liêm sỉ mang bụng ta suy ra bụng người sao! thực buồn cười!!”

“Humm...đừng có lên mặt, chưa biết về sau ai hơn ai đâu nhé, chúng ta đi...” thấy lời nói khiêu khích của mình cũng không đá động gì được đến Đường Vấn, mấy nữ sinh liếc một cái khinh bỉ rồi bỏ đi.

Hướng đám nữ sinh làm cái mặt quỷ, Lục Minh quay sang hướng Đường Vấn vui vẻ an ủi “Vấn Vấn...bạn đừng để tâm, mấy người họ chính là ghen tỵ, lòng dạ hẹp hòi...”

Đường Vấn khôi phục lại trạng thái bình thường, về mặt hiếu kỳ hỏi “Minh Minh...cái gì mà bị ông chủ lớn bao nuôi á???”

Lục Minh “.....”

Tan tiết học, Đường Vấn theo Lục Minh đi đến nơi xe Chu Ninh, một lát sau, Chu Ninh bế một đứa trẻ mập mạp đi ra, Lục Minh nhanh chân liền tiến lên phía trước “như thế nào mang nhóc con này theo? không phải chỉ đi mua ít đồ thôi sao?”

“Mùa xuân cũng gần đến rồi, nhân tiện dẫn nó theo mua quần áo mới” cơ bản về mặt nghiêm túc khi này trên lớp bây giờ đã hoàn toàn tan biến khi nói chuyện cùng Lục Minh, Đường Vấn lần đầu tiên nhìn thấy cô giáo có vẻ ôn nhu như vậy, trong lòng cảm thấy kỳ quái, sau đó mở to hai mắt nhìn hai cái người đang phát tán JQ này.. (JQ : gian tình)

Phát hiện bên cạnh Lục Minh còn có Đường Vấn, Chu Ninh ngưng ngưng ho nhẹ một tiếng nói “mau lên xe đi”

Chiếc xe chậm rãi lấy khỏi trường đến phía bên kia đường, Đường Vấn giống như tên trộm, thấy không có ai, cảm an toàn, liền tìm một nơi trú ẩn tốt chính là phía sau cái cây to mà trốn, chỉ bí mật ló đầu nhìn ra bên lề đường, chờ đợi Mạc Đại Linh đến đón.

Đến đúng thời gian thường ngày, Mạc Đại Linh lái xe tới, chỉ là ngày hôm nay cô không nhìn thấy tên ngốc nhà mình đứng chỗ cũ chờ, nghi hoặc nhìn xung quanh một chút, đang lo lắng không biết có chuyện gì hay không, Mạc Đại Linh vừa định lấy điện thoại ra gọi thì phát hiện một cái đầu đang ló ra phía sau thân cây bên đường.

Đường Vấn cũng nhìn thấy Mạc Đại Linh ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương kia liền mừng rỡ, nhưng vẫn lén lén lút lút nhìn trái phải, xác định

không có gì liền chạy vọt ra. Đường Vần vừa định mở cửa xe ngồi vào trong, lại nghe phía sau truyền đến âm thanh “wao..wao.., ông chủ lớn đến đón sao!!! bạn học Đường Vần có thể hay không giới thiệu với chúng tôi một chút? Nhìn chiếc xe này, không phải là dạng vừa nhe...bạn như thế nào lại có ông chủ tốt như vậy nhỉ!!”

Cũng lại là mấy nữ sinh khi sáng, thấy Đường Vần chuẩn bị lên xe liền tiếp tục cười nhạo. Bất quá những lời nói này làm Đường Vần trong lòng nghi hoặc mơ hồ, trước đó còn mới hỏi Lục Minh ông chủ lớn là ý tứ gì, Lục Minh lại chỉ nửa úp nửa mở nói không rõ ràng, nên bây giờ bị lặp lại, Đường Vần trực tiếp hỏi “mấy người nói tôi bị ông chủ lớn bao nuôi là ý tứ gì?”

Nghe Đường Vần hỏi, nữ sinh ngây ngẩn cười, cười đến ôm bụng ha ha.. “ôi..Vần Vần chúng ta đúng là thuần khiết tiểu bạch thỏ mà!! bao nuôi cũng không biết”

“Rốt cuộc là có ý gì?” thái độ mấy nữ sinh lại càng làm Đường Vần thêm căm tức, không nhìn được quát.

“Được bao nuôi chính là cô để người khác chiếm hữu, người ta sẽ cho tiền cô, và cô cho họ ở trên cô, hiểu chưa?”

Nghe một nữ sinh giải thích làm Đường Vần càng thêm nghi hoặc tự nhủ :vợ hình như là nuôi mình, cũng cho mình tiền tiêu vặt, thế nhưng vợ cũng đâu có ở trên a? Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, Đường Vần còn muốn nói cái gì đó, nhưng Mạc Đại Linh thì nghe không lọt tai mấy lời này, đúng là không nhìn nổi, này tính là cái gì a!

Mạc Đại Linh mở cửa xe đi xuống “mấy cô...nói ông chủ lớn là đang nói tôi sao?”

Mấy nữ sinh nhìn thấy từ trên xe đi xuống cư nhiên lại là một nữ nhân thì tất cả đều kinh ngạc há to mồm “chúng tôi...”

“Thật ngại quá, tôi mỗi ngày đều đưa đón em mình, làm mấy cô hiểu lầm rồi, hiện tại...chúng tôi có thể đi chưa?” Mạc Đại Linh hai tay khoanh trước ngực, dựa vào xe, nhún nhún khinh miệt nhìn đám nữ sinh kia

“Xin lỗi...xin lỗi..” Mấy nữ sinh bị chính khí chất cường đại của Mạc Đại Linh làm hoảng sợ, riu riu xin lỗi liền bỏ đi.

“Vợ...” thấy mấy nữ sinh đi hết, Đường Vần đi đến bên Mạc Đại Linh hỏi “Vợ...chị có tính là đang bao nuôi em không? nhưng mà chị không có ở trên em mà, là em ở trên á”

Lời nói này của Đường Vần làm Mạc Đại Linh khòe mắt hơi nhoe lại, miệng nở ra nụ cười câu dẫn mê người, ngữ khí nghiền ngẫm nói “vậy sao.....”

Đường Vần ngẩng đầu nhìn Mạc Đại Linh, phía sau ót hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

Sáng sớm nhìn thấy hình ảnh trên tạp chí làm Mạc Đại Linh ngực nghẹn một cơn giận, hiện tại lời nói Đường Vần lúc này cũng triệt để chọc giận Mạc Đại Linh, trong lòng có chút thâm ý, cắn răng thốt ra từng chữ “đương nhiên là tính rồi, chỉ là chúng ta còn chưa tính rõ mà thôi”

Rút cổ, bị Mạc Đại Linh đột nhiên thay đổi tông giọng, Đường Vần khúm núm hỏi “vợ...chị...làm sao vậy?”

“Không có việc gì, lên xe trước, chúng ta về nhà”

Vừa vào đến nhà, Mạc Đại Linh không chần chừ, trực tiếp mang Đường Vần đẩy vào phòng tắm, ra lệnh cho cô tắm, bản thân lại ở phòng khách như chờ cái gì. Không lâu sau, chuông cửa vang lên, một nam nhân viên giao hàng đưa cho Mạc Đại Linh cái hộp. Nhận lấy hộp đồ, Mạc Đại Linh hơi mở ra nhìn thoáng qua bên trong, giảo hoạt nở nụ cười.

“Vợ...lấy áo ngủ giúp em...” trong phòng tắm truyền ra tiếng hô hoán của Đường Vần, Mạc Đại Linh phát tay ý kêu nhân viên giao hàng có thể đi, bản thân cầm cái hộp hướng phòng tắm đi vào, đến trước cửa, Mạc Đại Linh lấy trong hộp ra cái gì đó, gõ gõ cửa phòng tắm, tay đưa vào bên trong.

“Mặc cái này...” Mạc Đại Linh trong lòng cười trộm

“Ngô...vợ...cái này....., có thể hay không giúp em lấy đồ ngủ á”

“Không...mặc cái này rồi đi ra”

“Oh...” miễn cưỡng giọng Đường Vần chính là không mấy tình nguyện, thế nhưng cũng không có biện pháp, trong phòng tắm, khăn tắm cũng không có, chỉ có y phục mà Mạc Đại Linh đưa vào có thể bảo vệ cơ thể, ít nhất cũng không trần như nhộng mà đi ra.

Ủy khuất mặc vào bộ đồ này, rất nhiều da thịt cơ thể Đường Vần lộ ra ngoài, Đường Vần tay che ngực tay che chần cái mông nhỏ, nhăn nhó bước ra ngoài. Trong lòng nghi hoặc thâm nghĩ: Vợ hôm nay là làm sao vậy... cư nhiên cho mình mặc loại quần áo này...

Cửa phòng tắm mở, Đường Vần từ trong ra phòng khách, da thịt vừa tắm xong có chút ửng đỏ, trên người mặc bộ y phục so với đồ lót chẳng khác gì, mà còn bại lộ ra nhiều hơn so với đồ lót. Màng lớn da thịt lộ ra ngoài, có thể vừa tắm ra, đột nhiên gặp không khí lạnh bên ngoài phòng tắm, da thịt liền nổi lên tầng da gà. Đường Vần tay phải che lấy bộ ngực, tay trái đưa ra sau che chần cái mông nhỏ, giống như nơi nào bại lộ liền che chần nơi đó.

Nhìn Đường Vần từ da thịt đến dáng dấp cực kỳ mê người, Mạc Đại Linh hô hấp kiềm hãm, đứng im nửa ngày mới thở hắt ra, đôi mắt rực lửa nhìn Đường Vần ngoắc ngoắc ngón tay “đến đây...”

Bầu môi nhăn nhó, Đường Vần đi theo Mạc Đại Linh trở vào phòng ngủ, trên giường có một cái hộp đã mở, bên trong chứa một ít đồ vật: lỗ tai, đuôi, tất chân, còn có....roi da!!!!

“?????” không rõ dụng ý của mấy thứ đó, Đường Vần mở to mắt nhìn về phía Mạc Đại Linh

Câu dẫn cười, Mạc Đại Linh nắm tay Đường Vần kéo đến bên giường, cầm lên tai mèo đeo vào cho Đường Vần, tai mèo bằng nhung trên đầu Đường Vần càng làm tăng lên khí chất chọc người của Đường Vần, lại thêm đôi mắt mở to ngấn nước, ngây thơ đang không hiểu chuyện gì..thật muốn đem Đường Vần áp dưới thân mình mà chà đạp một phen.

Hít sâu hơi, Mạc Đại Linh quyết tâm kiềm chế rung động, tự nói với bản thân...còn chưa phải lúc..

Tiếp tục cầm lên cái đuôi, chiếc đuôi cũng là màu đen, phía cùng đuôi có một đốm trắng nhìn rất dễ thương

Vỗ vỗ vai Đường Vần “ngoan...quay lưng lại, nằm sắp xuống..”

Ngoan ngoãn nằm xuống giường, Đường Vần lúc này buông tay phải trước ngực ra phía sau, gắt gao che chắn cái mông nhỏ của mình. Y phục Đường Vần chủ yếu che vài địa phương trên cơ thể phía trước, cho nên phía sau lưng hầu như không có lấy một mảnh vải.

Làn da trắng mịn tinh tế nhìn là muốn cắn, xương bả vai chùt nhô ra càng thêm gợi tình, Mạc Đại Linh hít từng ngụm khí sâu, môi khô lưỡi khô cố nhịn, gạt lấy hai tay đang che chắn của Đường Vần ra. Một ít vải ở nửa thân dưới người cơ bản không lấn át hết được cái mông, mà chỉ càng làm tăng thêm sự căng tròn cùng êm dịu, một đôi mông chặt chẽ khép kín, lộ ra thật sâu khe rãnh, Mạc Đại Linh nín thở cầm lấy cái đuôi nhẹ nhàng ma sát vào khe rãnh, hơi thở theo đó cũng nhẹ nhàng thổi vào. Đường Vần lúc này nhìn không khác một con mèo nhỏ.

“Á...”, một tiếng thống khổ khó nhịn phát ra từ Đường Vần, quay đầu nhìn thấy nơi vừa bị Mạc Đại Linh nhấn tâm cắn một cái liền đỏ lên. Mạc Đại Linh không mấy bận tâm, lật người Đường Vần lại, trực tiếp ngồi lên bụng Đường Vần. Lúc này chỉ nhìn thấy vẻ ai oán của tên gốc nhà mình, đang cắn môi, đôi mắt ngấn nước nhìn Mạc Đại Linh, giống như đang chất vấn Mạc Đại Linh vì cái gì đem mình biến thành như vậy.

Nhiu này, Mạc Đại Linh không nói gì, mắt trực tiếp dời đến ngực Đường Vần, tuy rằng được che bởi hai mảnh vải bất chèo, thể nhưng vẫn lộ ra một tầng lớn. Ngón trỏ cùng ngón cái của Mạc Đại Linh bắt đầu tại ngực bên trái của Đường Vần vuốt ve, trêu đùa nói “Vần Vần...em không phải rất thích ăn đậu của tôi sao? Tôi cũng rất thích của em á, hôm nay nhất định phải cho tôi an no!!”

Cảm giác bất chợt tìm đến làm Đường Vần khó nhịn mà ngâm nhẹ “Ngô..”, cảm xúc lạ lẫm này làm Đường Vần muốn đẩy tay Mạc Đại Linh ra, chỉ thấy Mạc Đại Linh nhấn thân tối sầm lại “thật sự là không ngoan nhii!!xem ra phải đem em trói lại mới được”

Quay sang chiếc hộp còn đang đựng roi da cùng tất chân (vớ da người), Mạc Đại Linh cầm lên vớ quần quanh hai bàn tay mình, kéo kéo thử sức co giãn tốt, sau đó kéo hai tay Đường Vần lên đầu trói lại, Mạc Đại Linh ánh mắt nóng rực nhìn Đường Vần, tựa hồ mạng Đường Vần ra làm thịt giống như một con dê.

Cầm lên vật cuối cùng còn lại chính là roi da, vuốt vuốt theo chiều dài sau đó đánh mạnh lên nền nhà một tiếng “ba...” vang lên, Mạc Đại Linh hướng Đường Vần nói “bảo bối...hiện tại...chúng ta bắt đầu tính sổ nhé!!”

P/s editor :

– Không nghĩ đến Mạc Tổng nhà ta ghê quá

– Mấy cái dụng cụ sextoy này...editor botay rồi, nên mấy mems rắng rắng mà tự tưởng tượng nhé.

– Chương sau Mạc nhà ta thịt lại Vần Vần... akaka tội con bé

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tư Vị Của Giáo Huấn (H Nhẹ)

“Ngô...vợ,..em đã làm sai gì sao?” bởi vì hai tay đã bị trói, cảm giác khó chịu khiến Đường Vần cố vắn vẹo vài cái, nhưng thanh âm roi da thỉnh thoảng vang lên làm Đường Vần sợ đến tím mặt, không dám động đậy, mở to hai mắt nhìn roi trong tay Mạc Đại Linh, hai mắt bắt đầu long lanh phủ đầy sương mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn rú xuống, tràn đầy ủy khuất.

Không biết từ đâu, Mạc Đại Linh lấy ra quyển tạp chí khi sáng, hai mắt híp lại, tay chỉ vào trang hình có Đường Vần và Tiễn Y hỏi “tôi hỏi em, hình ảnh này là như thế nào?”

Chóp chóp mắt, Đường Vần quay đầu thành thật trả lời “đây là một trong hoạt động của xã đoàn em tham gia á! Y Y không cần thận bị té trên người em”

Gọi thân thiết như vậy, còn Y Y!!! Ai biết cô ta có phải hay không là cố ý. Mạc Đại Linh hai mắt nheo lại hiện lên tia lãnh sắc, tên ngốc nghếch này, bản thân bị chiếm tiện nghi còn giúp người ta nói tốt!, xem ra đúng là không dạy bảo một phen, cho biết chút mùi đau khổ một chút, nói không chừng tương lai không biết sợ mà đi treu hoa ghẹo nguyệt, không biết tuân thủ phụ đạo.

“Vậy sao....vậy được...về sau tôi cũng có thể để cho người khác vô tình hôn tôi một chút!” Mạc Đại Linh ngang nhiên nói, tay tiếp tục vuốt vuốt roi da, len lén nhìn phản ứng của Đường Vần.

Quả nhiên, bị lời nói khiêu khích này, Đường Vần lập tức nóng giận, trừng mắt hung dữ nhìn Mạc Đại Linh quát “không được, không được cho người khác hôn chị, vợ...chị là của một mình em!!!”

“Oh...” Mạc Đại Linh nét mặt tiểu phi tiểu, đem roi da cuộn vào lòng bàn tay, theo chiếc cổ trắng ngần của Đường Vần vuốt ve dài xuống bên ngực trái rồi dừng lại, ngón tay dạo quanh kia nũng nịu xinh đẹp nói “vậy...em cũng đã để Tiễn Y hôn...vì sao không cho tôi để người khác hôn”

“Em...ngô...vợ vợ...xin lỗi, về sau em sẽ không, chị đừng để người khác hôn có được hay không?”

“Được...”

Nghe Mạc Đại Linh trả lời, Đường Vần nét mặt vui vẻ, nhưng liền tan biến khi nghe Mạc Đại Linh tiếp tục “bất quá...tôi hiện đang rất tức giận, muốn nghiêm phạt em để tôi nguôi giận, cho nên...hôm nay em phải nghe lời tôi, tuyệt đối không được phản kháng...được không?”

Mặt Đường Vần liền suy sụp, đau khổ nhỏ nhắn khuôn mặt, sợ hãi nhìn Mạc Đại Linh trong tay cầm roi da, nghĩ rằng nghiêm phạt của Mạc Đại Linh chính là dùng roi da đánh mình, Đường Vần sắc mặt biến đổi không ngừng, qua vài giây, cô nhắm mắt lại, đáng dáp nhất quyết phục tùng đáp “được...”

Mạc Đại Linh thừa biết Đường Vần là hiểu lầm, cũng không có ý định giải thích, cười khế đứng lên, tay cũng bắt đầu động tác.

Đẩy ra vài che chắn, hai điểm đỏ nhỏ trước ngực trắng ngần Đường Vần liền lộ ra, lòng Mạc Đại Linh thiếu chút nhịn không được, tận nửa ngày mới có thể để xuống dục vọng...trò chơi lúc này chỉ mới bắt đầu thôi...

Roi da này được thiết kế cũng rất đặc biệt, từ trên xuống dưới đều màu đen, nhưng chót cuối lại là ít lông tơ màu trắng giống như đuôi sư tử.

Mạc Đại Linh lần nữa mang roi da quấn vào tay cho đến gần chót đuôi, ánh mắt tràn đầy tình quái, Mạc Đại Linh dùng chót lông tơ kia bên trái ngực Đường Vần nhẹ nhàng đảo quanh vài vòng...

“A...vợ...” Đường Vần khổ sở lắc lư đầu, người hơi cong lên, không biết vợ mình đang muốn làm gì.

Hai khóa no đủ bị Mạc Đại Linh treu đùa mà bắt đầu đứng thẳng lên, theo hơi thở gấp gáp của Đường Vần mà run run

“ha..haha...” Mạc Đại Linh thoãn mãn cười khế vài tiếng, Mạc Đại Linh tiếp tục trò tra tấn của mình, cho đến khi Đường Vần thật sự không còn chịu được mà hét lên “vợ...em khó chịu quá...”, Mạc Đại Linh mới chịu dừng tay, tuy nhiên vẫn tiếp tục thay đổi chiến trường khác.

Một loạt các lông tơ di chuyển dọc theo ngực tròn trịa xuống bụng dưới rồi đến tận nơi tư mật của Đường Vần, chỉ mới vừa chạm vào, cơ thể Đường Vần liền co rút. Có thể vì Đường Vần đã cùng Mạc Đại Linh không ít lần “cái kia”, nên cũng rõ cảm giác tiêu khu mình vì sao thất chặt kèm theo run rẩy kịch liệt.

Yêu thích quấy rối tiểu khu của Đường Vần không ngừng, Mạc Đại Linh cúi xuống, theo hai bên đùi trắng như tuyết của Đường Vần mà hôn, thỏa mãn nhìn màu đỏ sẫm do mình để lại...tựa hồ muốn đánh dấu chủ quyền.

Cảm giác một mảnh mềm mại rơi vào bản thân gần tiểu phúc, Đường Vần thoải mái ngâm một tiếng, kim lòng không được hai tay bắt lấy phía sau ót Mạc Đại Linh, thế nhưng lại bị Mạc Đại Linh ngăn đầu lên, trừng mắt “không được phép chạm vào tôi, có biết hay không?”

Bất mãn bĩu môi “Ồ...á...”

Mạc Đại Linh nhàn thần vui vẻ, khoe môi câu dẫn nở nụ cười, sau đó tiếp tục hành động.

Tiếp tục cảm chót lông tơ cuối roi da xet qua kia vùng tam giác bí hiểm của Đường Vần, trực tiếp lướt trên cặp đùi thon dài, trên đùi truyền đến cảm giác ngứa ngáy làm khu vực tư mật của Đường Vần một trận co rút, ở giữa hai chân tuôn ra một cỗ nhiệt lưu, Đường Vần khó chịu nhắm chặt mắt, muốn chống lại quấy rối của Mạc Đại Linh, nhưng đều là vô ích.

Mạc Đại Linh đang cố mở đôi chân thon đang khép chặt của Đường Vần nhưng vẫn không được, có chút bất mãn nói “Vần Vần không ngoan nha...cứ nhiên không nghe lời, không được khép chân lại, có cần tôi dùng roi da làm em nghe lời hay không?...”, lời nói Mạc Đại Linh chính xác là treu đùa nhưng lại làm cho Đường Vần lòng không khỏi run sợ.

“Ồ...vợ...”, tiếng roi da uy hiếp thật lớn, Đường Vần thành thật thả lỏng lực đạo, mở hai chân, lộ phần trung tâm đã bắt đầu ẩm ướt.

“Hahaha...xem ra Vắn Vắn nhà ta nhìn không được rồi!”, đem roi da vút ra phía sau, Mạc Đại Linh vươn tay cách mạnh vài móng kia nơi tư mật Đường Vắn mà cạo xát. Vài móng cùng với một vùng da ướt đến lầy lội dính chặt chẽ vào da thịt làm Đường Vắn hoàn toàn có thể cảm nhận rõ từng ngón tay của Mạc Đại Linh, dòng suối từ nơi tư mật càng mãnh liệt tuôn trào.

“Vợ vợ...” âm thanh Đường Vắn cũng bắt đầu khàn khàn quỵến rũ, Mạc Đại Linh vừa nghe trong lòng liền rung động, bây giờ cô cũng hiểu, vì sao Đường Vắn đối với cái kia lại ưu thích như vậy, hiện tại Mạc Đại Linh chính là rất muốn đem Đường Vắn tiếp nhận hòa với mình thành một thể, đem tiểu bạch thỏ này mà ăn sạch đến tận xương.

Tách ra mảnh vài móng, một mảnh màu hồng liền hiện ra tiếp xúc với không khí, ngón trỏ Mạc Đại Linh dính một ít sương trắng, ngón tay bắt đầu trực tiếp nơi tư mật Đường Vắn mà trêu chọc, mỗi một lần động đến chính là mang Đường Vắn toàn cơ thể kịch liệt run, thanh âm quỵến rũ không ngừng thốt ra, Mạc Đại Linh vươn lưỡi liếm lấy đôi môi khô khốc của mình, giống như một con hồ ly đang chuẩn bị có bữa ăn ngon.

Chính thức cỡi tra vật trở ngại trên người Đường Vắn, nhưng gặp phải chút khó khăn, Mạc Đại Linh thiếu kiên nhẫn đứng dậy đi vào nhà bếp lấy vào một cây kéo, lưỡi kéo sắc lạnh tiếp xúc trực tiếp vào da thịt, Đường Vắn hít sâu một hơi như muốn khóc, cố né tránh một chút.

“Không được nào..cắt trúng em tôi sẽ rất đau lòng đó..”, hip mất, Mạc Đại Linh lạnh lùng phun ra một câu làm Đường Vắn sợ đến cứng đờ cơ thể, tùy ý Mạc Đại Linh cắt bỏ.

Thỏa mãn nhìn thân thể hoàn mỹ, ngoại trừ trên đầu vẫn còn tai thỏ, dưới thân còn cái đuôi, Đường Vắn xích loãn nằm trên giường, nhượng Mạc Đại Linh tinh thể thường thức.

Lúc này chính thức có thể bắt đầu ăn...Mạc Đại Linh cúi người giữ ổn định đầu Đường Vắn sau đó hôn xuống, hai đôi môi gặp nhau như một phản ứng hóa học, sản sinh phong phú dịch thể ngọt ngào, hai người đều cực lực mút vào, hai chiếc lưỡi tinh xảo quấn lấy nhau khít chặt cùng một chỗ bắt đầu nghiền chiến, ai cũng không muốn thỏa hiệp, ai cũng không chịu buông ra..

Hai người cứ như thế ý loạn tình mê, Mạc Đại Linh trong đầu một trận phân tâm, bỗng nhiên, lật người một cái, Đường Vắn liền thay đổi vị trí nằm trên, tay không biết từ khi nào đã tiến vào áo ngủ của Mạc Đại Linh mà nắm lấy khối no đủ bên trong

Chuyển đổi đột ngột làm Mạc Đại Linh chút thanh tỉnh, dùng hết ít lý trí còn sót lại, đẩy đầu Đường Vắn ra, thở hổn hển nói “Vắn Vắn..em sao cho tôi nằm dưới, ngày hôm nay em...àh...”

Mạc Đại Linh còn chưa kịp nói xong, một chân của Đường Vắn đã chen vào giữa hai chân của Mạc Đại Linh, hướng đến vùng đất mềm mại ở giữa mà khiêu khích, làm Mạc Đại Linh thân thể xịu lơ nằm trên giường, hoàn toàn mất đi chút khí lực còn sót lại.

(Editor : ta nói, Mạc Tổng, cô thụ mà cô ko chịu, Vắn bản chất công tìm ẩn rồi, hai người làm lẹ dùm cái,,mệt chết tui (“-”))

Nhìn Đường Vắn đang cỡi đồ trên người mình, Mạc Đại Linh không khỏi trầm nghĩ đến : xem ra chính mình ngày mai mới không thể xuống giường...

Không mất nhiều thời gian, dáng dấp nguyên thủy của Mạc Đại Linh cũng hiện ra, hai người da thịt tiếp xúc, ma xát vào nhau, Đường Vắn ngồi trên eo Mạc Đại Linh di chuyển, chân vì thế mà cũng trực tiếp chạm đến tiểu phúc của Mạc Đại Linh, làm Mạc Đại Linh khó nhịn mà ngâm khẽ “Àn.....”

Mà Đường Vắn lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, cả người nóng hổi, thở hổn hển hướng Mạc Đại Linh giọng như nài nỉ “Vợ...em thật khó chịu...”

Àn!!!Mạc Đại Linh nhãn thần sáng lên, xem ra còn có hy vọng! không để mất đi cơ hội tốt, lập tức vươn tay trái quấn quanh eo Đường Vắn, tay phải phủ cánh hoa đang ẩm ướt, lật ngược lại, từ trên cao nhìn xuống Đường Vắn bị dục vọng thiêu đốt đến mơ hồ. Thật nhìn không ra, tiểu ngọc nữ mình khi động tình có phản ứng kịch liệt như vậy. lần thứ 2 bị áp ở dưới, Đường Vắn không phản kháng, chỉ là đôi tay vẫn còn bị trói, Đường Vắn vươn tới để kéo đầu Mạc Đại Linh xuống, thanh âm mang theo tia nức nở khó nhịn nói “Ồ..Vợ vợ....em khó chịu quá..”

Thấy Đường Vắn khổ sở như vậy, Mạc Đại Linh cũng không còn nhẫn tâm trêu chọc nữa. Theo cánh hoa sớm ướt đầm, ngón tay chậm rãi tiến đến nơi động khẩu. Đường Vắn có chút không tự chủ động thân, làm cho ngón tay Mạc Đại Linh thâm nhập, bên dưới cảm giác kỳ lạ trống rỗng không được đáp ứng, hummm, mặc dù cảm thấy đau, nhưng Đường Vắn vẫn nhắm mắt, cắn chặt môi, muốn một lần trải qua cảm giác đầu tiên này.

Mỗi một chút Mạc Đại Tiến vào trong, sắc mặt Đường Vắn cũng trắng theo, Mạc Đại Linh đau lòng hôn lên mái tóc đã ướt đầm mồ hôi của Đường Vắn, ôn nhu nói “Vắn Vắn...tôi muốn em.”

Lời vừa dứt, Mạc Đại Linh quyết tâm, trên tay dùng một chút lực đạo, tiến thẳng vào, phá tan màn mỏng bên trong Đường Vắn. Không khí phút chốc tràn ngập một cỗ mùi máu tươi, trong giây phút đó Đường Vắn như hoàn toàn bị đóng băng, cả người căng cứng không chút động tĩnh...

“Ngô....đau quá...”

Vừa thút thít khóc vừa nói, nước mắt bắt đầu chảy xuống, Đường Vắn lúc này trong giống như một chú thỏ bị thương, hướng đôi mắt đỏ hoe nhìn Mạc Đại Linh như tìm sự an ủi.

Ôm chặt lấy Đường Vắn, vỗ nhẹ sau lưng ngọc nữ mình, Mạc Đại Linh hôn lên những giọt nước mắt của Đường Vắn, yêu thương an ủi “không sao rồi...không sao rồi..., về sau sẽ không đau nữa..”

Hương thụ ôn nhu từ Mạc Đại Linh, Đường Vắn cũng dần dần khôi phục, cảm giác đau đớn ban đầu cũng không còn, thay thế chính là cảm giác thoải

mái kỳ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Vần lại đỏ lên, ngửa đầu nhìn Mạc Đại Linh với đôi mắt sưng mủ “ngô....vợ....cảm giác thật lạ..”

Bị dấp dáp khá ái của Đường Vần kích thích đến giật mình, Mạc Đại Linh khôi phục cười tà, ngón tay nhẹ nhàng cử động, hài lòng khi thấy khuôn mặt Đường Vần phủ đầy ý xuân, ngón tay Mạc Đại Linh cũng nhịp nhàng ra vào..

“Ahhh..Ahhh”

Dấp dáp Đường Vần như vậy mê người làm Mạc Đại Linh nghĩ đến mình đứng hay không lúc dưới thân Đường Vần cũng là như vậy? Giữa chân lần thứ 2 tuôn ra nhiệt lưu, bất quá lúc này không ai an ủi khó chịu lòng Mạc Đại Linh.

Mạc Đại Linh lần đầu tận lực hầu hạ Đường Vần, rốt cục sau đó một tiếng thở dài, Đường Vần cả người thả lỏng, ngã vào lòng Mạc Đại Linh, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ tư vị được đưa đến cao trào. Mạc Đại Linh rút ngón tay ra khỏi Đường Vần mang theo tia đỏ sẫm, lắc lắc cánh tay, Mạc Đại Linh cứ tưởng trò chơi đêm nay đến đây là có thể kết thúc, ai ngờ, qua một hồi ồ ồ định, Đường Vần cứ nhiên mở hai mắt, thần thái sáng lạng nhìn chăm chăm Mạc Đại Linh..”Vợ...thật thoải mái..em còn muốn á...”

P/s : lời editor..

- Vừa xong là up liền, chương H edit khổ đủ rồi, không đọc lại kiểm, nên có sai, làm ơn bỏ qua

- Tư thế mọi người tự suy tưởng đi hén

- Thiết cứ mỗi lần chương H, thoải mái thân hai nhân vật chính, thỏa lòng reader, mệt não editor..ko bix tác giả viết có sao không, chứ tui edit thì khổ đủ thứ...zot đi nhậu đây, họa hử, ko chắc em chót.....hahahaha

Beta: Dạ xin một tràng pháo tay cho chị Mạc nhà ta lật thành công *-*

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Gia Nhập Làng Giải Trí

Ngày thứ hai, Mạc Đại Linh từ trong mơ màng dần dần thanh tỉnh, cánh tay bủn rủn vô lực nhắc Mạc Đại Linh nhớ đến hôm qua..một đêm chiến đấu kịch liệt. Hiện tại trên người trước sau như một bị trọng lượng trên cơ thể đè nặng, da thịt cùng tiếp xúc da thịt sinh ca cảm giác luyến lưu không muốn rời, trước ngực một bên đầu cũng bị người nào kia vẫn còn ngâm trong miệng, một bên còn lại nắm trong tay... Mạc Đại Linh quá quen với hình ảnh này, dễ dàng nghiêng người đẩy Đường Vần ra...có thể bởi vì hôm qua quá mệt mỏi, nên tên ngốc nào đó cũng không bị đánh thức, chỉ là nhẹ trở mình, chép chép miệng vài cái.

Nhìn dấp dáp này của Đường Vần, Mạc Đại Linh ngồi dậy, vươn tay捏捏 cái mũi nhỏ nhắn, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ : nhìn thì không khác gì con mèo nhỏ, vì sao đụng đến nấy sự việc kia liền trở thành một con hổ nhỉ? như thế nào cũng ăn không đủ, một chút không biết mệt mỏi sao??.

Mạc Đại Linh lúc này mới phát hiện, thực tế...mặt kệ là công hay là thụ, chịu đựng thống khổ cuối cùng đều là bản thân...

Đường Vần ngủ ngon lành một giấc mãi cho đến trưa, vẫn nằm trên giường lười biếng không muốn ngồi dậy. Ánh mặt trời giờ trưa rọi vào khiến Đường Vần cảm thấy khó chịu, giống như một đứa trẻ, mắt vẫn nhắm chặt. Với tay kéo chăn qua đầu, cuộn người tiếp tục tìm nhưng kết quả tận mép giường vẫn trống không, lần này...làm Đường Vần hoàn toàn thực tỉnh hơn..

Híp mắt, hơi khởi động thân thể, Đường Vần nhìn một vòng, tuy rằng vẫn không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, thế nhưng dưới sàn chính là vải tả tơi rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Vần phớt chóc đỏ bừng, như nhớ ra cái gì đó, cắn cắn ngón tay...Cứ như vậy ngây ngốc một hồi, Đường Vần sững sờ phục hồi tinh thần, vội vàng muốn đứng lên, nhưng chưa đi được thì kêu to một tiếng “Á..” sau đó lao đảo quay lại giường. Mặc dù tiểu Vần nhà ta vốn thể lực rất tốt, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên, chân vẫn còn cảm giác vô lực, đặc biệt là phần tư mật giữa hai chân, ngay cả khi di chuyển nhẹ cũng làm Đường Vần cảm thấy đau đớn vô cùng.

Khó chịu khép lại hai chân, bắt lực cố tìm kiếm Mạc Đại Linh, y phục tối hôm qua bây giờ toàn là vải vụn, Đường Vần chỉ còn có thể quần chắn, từng bước chậm chạp đi tìm Mạc Đại Linh.

Trên bàn ăn đã dọn sẵn đồ ăn lúc sáng, rõ ràng thời gian hiện tại đã trưa nhưng thức ăn vẫn còn độ ấm. Phòng ăn không nhìn thấy Mạc Đại Linh, phòng khách cũng không có, rốt cục...Đường Vần tại sân thượng tìm được Mạc Đại Linh, cô đang nằm trên xích đu, trong lòng đang là Pháo Pháo uể oải ngáp dài một cái, trên tay đang cầm văn kiện, theo xích đu nhẹ nhàng lay động. Ghét bỏ trùng mắt liếc tiểu cầu chiếm lấy lãnh địa của mình, Đường Vần đi đến, một tay vươn ra nắm lấy Pháo Pháo quăng sang bên, bản thân lại tự nhiên nhào đến nằm sấp trên người Mạc Đại Linh đầy hương thụ.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào thân ảnh hai người, đầy ấm áp hòa hạnh phúc. Mạc Đại Linh buông văn kiện, ôn nhu vuốt ve mấy tóc quần hỗn độn

của Đường Vần, nói “sao lại chỉ quần chần mà đi ra, trở về mặc quần áo vào”

“không muốn động, bước đi rất là khó chịu á..” Đường Vần vừa nói vừa rút sâu vào trên người Mạc Đại Linh hơn...tựa hồ muốn trốn tránh phiền toái, đến thanh âm vang lên cũng mang chút giọng mũi.

“Khó chịu!!, đau không?”

Bị giọng làm nũng đáng thương của Đường Vần lay động, Mạc Đại Linh đem Đường Vần kéo lên một tý, bàn tay cũng tiến vào trong chần, theo da thịt mịn màng của Đường Vần đi đến bụng dưới phẳng lì của cô mà nhẹ nhàng xoa dịu.

Đường Vần cắn môi, lắc đầu...mắt mở to nhìn Mạc Đại Linh “ngô...hôm qua chỗ kia thật đau..”

Tay chần chừ dừng lại một chút, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt khát cầu của Đường Vần, Mạc Đại Linh vẫn là thỏa hiệp...tay tiếp tục đi xuống vùng đất giữa hai chân Đường Vần, ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích, chỉ trong phút chốc, cánh hoa cơ bản ban đầu khô khốc đã trở nên ướt ướt, Đường Vần trên mặt lần thứ 2 tràn đầy ý xuân, môi hé mở, hơi thở mang theo hương vị sữa nhẹ nhàng bên mặt Mạc Đại Linh, thật phần dụ dỗ.

Cho nên...nếu như dựa theo tình hình phát triển này, kế tiếp chắc chắn hai người không tránh khỏi màn tập thể dục buổi sáng, tuy nhiên, vẫn là Mạc Đại Linh đủ lý trí, động tác trên tay đột ngột dừng lại, mỉm cười tại bên tai Đường Vần nhỏ nhẹ nói “bảo bối...hôm qua em là lần đầu tiên, mấy ngày kế tiếp không thích hợp là chuyện này, cho nên...em ngoan ngoãn nhẫn nại một chút..nhé!!”

Không để ý đến ánh mắt oán giận của ai kia, Mạc Đại Linh choàng tay ôm lấy thắt lưng Đường Vần, kéo cả hai cùng đứng dậy, giống như một cặp song sinh đi vào phòng tắm. Vì Đường Vần mà pha nước, đem chần đang quấn trên người Đường Vần kéo ra. Mạc Đại Linh không dám nhìn Đường Vần quá lâu, cúi người hôn lên môi Đường Vần thoải mái nói “trước tiên ngoan ngoãn tắm rửa, sau đó ra ăn chút gì, hôm nay tôi giúp em xin nghỉ, sẽ dẫn em đến gặp một người”. Nói xong Mạc Đại Linh liền xoay người rời khỏi, chỉ có tên ngọc nào vẫn còn nghi hoặc đứng đờ ra.

Nghe tiếng tí tách nước từ phòng tắm truyền ra, Mạc Đại Linh quay trở lại xích đu, pháo pháo lần thứ hai chạy đến, Mạc Đại Linh ôm lấy pháo pháo trên đùi, lấy ra điện thoại gọi “alo...Sur Tuyên, Vần Vần đã dậy rồi, chờ một lát chúng ta cùng gặp nhau ở nhà hàng, cô cứ nói chuyện trực tiếp, còn lại để Vần Vần quyết định”

“Được...” Sur Tuyên thanh âm trong điện thoại tuy rằng nghe như rất bình tĩnh, thế nhưng cũng mang theo chút run rẩy, một cỗ hưng phấn khó nói rõ, rốt cục...có thể gặp lại rồi.

Đường Vần vẫn còn trong mơ màng bị Mạc Đại Linh lôi ra cửa, đến khi tinh thần phục hồi thì đã thấy Mạc Đại Linh an vị trên xe.

“Vợ...chúng ta đi đâu á”, hai tay đặt trên cửa xe, Đường Vần như một đứa trẻ hiếu kỳ nhìn đường phố xa lạ, đôi mắt chớp chớp nhìn quanh, như sợ sẽ bỏ lỡ cái gì đó.

Tốc độ xe dần dần chậm lại, lái vào bãi đậu xe, cách đó không xa chính là nhà hàng sang trọng. Đậu xe ổn định, Mạc Đại Linh nắm tay Đường Vần đi vào.

Theo bồi bàn đi đến một gian phòng riêng, cửa phòng mở ra liền thấy một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp hướng hai người chào đón, sau đó nhìn qua Đường Vần, nữ tử với đôi môi đỏ mọng kích động giang rộng hai cánh tay như muốn đem Đường Vần ôm vào trong lòng

“Vần Vần...còn nhớ mình không? Mình là Tiểu Tuyên á!!”

Đường Vần bị Sur Tuyên làm cho hoảng sợ, cấp tốc trốn phía sau Mạc Đại Linh, chỉ lộ ra nửa cái đầu, cẩn thận nhìn người kia. Đường Vần nhìn chăm chăm người quan xinh xắn một hồi, sai lệch nghiêng đầu, cố nhớ ra một cái tên...qua chừng nửa ngày, Đường Vần mở to mắt trả lời “Tiểu Tuyên...tiểu ngọc?”

“...Mình là tiểu ngọc! Bất quá hiện tại có thể đừng gọi như thế không? Gọi Sur Tuyên nhé!”

Tiểu ngọc cái biệt danh này y như một ma chú, làm tâm tình Sur Tuyên đang vui vẻ như rơi xuống đáy cốc, nụ cười khoe miệng cứng ngắt.

“Phốc...tiểu ngọc!!!” Ai nghĩ đến một Sur Tuyên thông minh sắc sảo lại có biệt danh như thế, Mạc Đại Linh che miệng không nín được cười.

Thấy Mạc Đại Linh cười đến vui vẻ như vậy, mi mắt Sur Tuyên bắt đầu co giật, mặt cũng muốn méo mó, đôi mắt nhìn chăm chăm Đường Vần không biết phản ứng thế nào, liền ho nhẹ hai tiếng thay đổi chủ đề “haiiii...cười đủ chưa, hôm nay là đến bàn công việc chứ không phải thảo luận về biệt danh của tôi”

“hahaha...xin lỗi”

Hai người cứ như vậy từ hành động đến lời nói đều rất tự nhiên, Đường Vần không khỏi nhũn mảy, trong lòng thầm nghĩ: vợ và tiểu ngọc biết nhau sao?

Không đợi Đường Vần tìm ra nguyên do, Sur Tuyên có chút cấp bách hỏi “Vần Vần...thực ra mình chính là Tổng Giám Đốc quản lý Công Ty giải trí Tinh Hải, ngày hôm nay phiền Mạc tổng đem cậu đến đây, là có chút việc mình muốn nghe ý kiến của cậu”

“?????”

“Lúc trước MV cậu quay đã phát hành, thông qua mv này, cậu nhận được nhiều sự chú ý của giới truyền thông, chắc chắn cậu đã có kinh nghiệm, cái cảm giác bị bao quanh bởi một nhóm các tay săn ảnh. Bây giờ, có thể cuộc sống sinh viên của cậu sẽ không còn yên tĩnh nữa, vì vậy mình muốn cậu tận dụng lợi thế này mà gia nhập chính thức làng giải trí, cho nên...cậu bây giờ đã sẵn sàng chưa?

“Làm một ngôi sao thực sự?” Sur Tuyên lên liếc nhìn mặc Đại Linh chỉ thấy tay Mặc Đại Linh nắm chặt tay Đường Vần, không có bất kỳ biểu hiện nào, nhất pho đáng đáp để Đường Vần tự mình làm chủ, lòng có chút lo lắng, nếu Đường Vần không muốn...vậy thì chuyện kia sẽ không có khả năng...

Sur Tuyên hỏi làm Đường Vần nửa ngày sững sờ, theo thói quen quay đầu nhìn Mặc Đại Linh, muốn Mặc Đại Linh thay mình quyết định. Có lẽ bản thân Đường Vần lúc này cũng không phát giác, Mặc Đại Linh trong lòng đã chiếm rất nhiều phần lượng, nhất nhất khi gặp vấn đề người đầu tiên Đường Vần nghĩ đến chính là Mặc Đại Linh, hoàn toàn mất đi khả năng từ chủ dù chỉ là đứa ngốc, mọi việc đều đợi Mặc Đại Linh đồng ý mới làm.

Không nhận được kết quả từ Mặc Đại Linh, Đường Vần chỉ cảm thấy tay truyền đến một lực đạo, kèm theo giọng ôn nhu nói “Vần Vần...bản thân em có muốn tham gia không?”

Do dự nhìn Mặc Đại Linh rồi lại nhìn Sur Tuyên, Đường Vần bước từng bước nhỏ như một đứa trẻ, nhìn hai nữ đại nhân cách mình không xa. Tại trong tâm Đường Vần, gia nhập làng giải trí vẫn còn là một điều thú vị, hơn nữa, Đường Vần còn nhớ rất rõ lời của Mặc Đại Linh lúc trước từng nói.

Kỳ thực Đường Vần cũng có rất nhiều tự ti, gốc gác luôn bị người khác cười nhạo, không thể cùng bạn bè trang lứa chơi đùa, trái lại còn bị ghét bỏ, điều này làm cho tính cách vốn vui vẻ hòa đồng của Đường Vần trở nên trầm lặng, sâu sắc khó chịu. Đường Vần cúi đầu trầm tư một hồi, liền ngừng đầu lên nhìn Mặc Đại Linh nở nụ cười sáng lạng nói “em muốn tham gia”

Sur Tuyên trong lòng căng thẳng phút chốc thả lỏng, thật thà thở dài một hơi, hướng Đường Vần cười khúc khích nói “Vần Vần...cậu nhất định sẽ trở thành một đại minh tinh”

Thành thật mà nói, Đường Vần quyết định gia nhập làng giải trí lần này vượt quá mong đợi Mặc Đại Linh, tuy rằng cô cũng muốn Đường Vần trưởng thành hơn, bản thân có mục tiêu mà phấn đấu, thế nhưng cũng không phải lúc này, hiện tại Đường Vần vẫn còn ngây ngô như một đứa trẻ, vẫn nằm trong sự bảo bọc của mình, vì thế khi nghe chọn lựa này không tránh khỏi làm Mặc Đại Linh lo lắng, cho nên Mặc Đại Linh cũng biểu hiện rõ sự kinh ngạc của mình, mong nhận lời giải thích từ Đường Vần.

Đường Vần ngừng cao đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con hoàn toàn thay đổi, lúc này chính là rất thành thực cùng nghiêm túc hướng Mặc Đại Linh nói “Vợ..., chị đã từng nói qua, nếu như em trở thành ngôi sao, chị cũng thích em.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đi Đạo Phố

Đêm đó, Mặc Đại Linh ôm Đường Vần trên giường, trong lòng luôn ẩn hiện một tia bất an, cho dù là bởi vì áy náy hay là vì lý do gì, nhưng thái độ Sur Tuyên đối với Đường Vần thật quá ân cần. Mặc kệ là vì cái gì, Sur Tuyên như vậy nhiệt tình giúp Đường Vần gia nhập vào làng giải trí mục đích không chỉ đơn giản là khôi phục tâm trí Đường Vần, nhưng về phần còn có gì ẩn chứa phía sau thì Mặc Đại Linh cũng không rõ.

Trong lòng nổi lên biết bao nhiêu lo lắng, Mặc Đại Linh nhẫn thần ngưng động nhìn khuôn mặt điềm tĩnh ngủ say của tiểu nhóc nhà mình, trong lòng thầm nghĩ: mặc kệ thế nào, bản thân sẽ không để ai làm tổn thương đến Đường Vần.

Ngày hôm sau, Sur Tuyên liền cho Tiền Như đến, bắt đầu vì Đường Vần an bài các loại thông báo – quảng cáo trên tất cả phương tiện truyền thông, Đường Vần cư nhiên trong phút chốc liền nổi danh, giống như Sur Tuyên muốn ngay lập tức biến Đường Vần thành minh tinh. Sur Tuyên này trong một lúc có thể biến đổi sự tình nhanh đến như vậy càng làm Mặc Đại Linh thêm cảnh giác, chỉ là hiện tại, Sur Tuyên vẫn chưa làm gì bất lợi đối với Đường Vần, vì vậy Mặc Đại Linh chỉ có thể tạm thời phái người âm thầm bảo vệ an toàn cho Đường Vần, cũng âm thầm đề phòng Sur Tuyên. Hai người chính là tình trạng âm thầm tương đầu.

Đường Vần mấy ngày qua cũng vô cùng bận rộn, cùng Mặc Đại Linh một chỗ thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng trên thực tế, sinh hoạt cuộc sống của Đường Vần đã trở nên muôn màu và rất phong phú.

Lúc Đường Vần còn chưa tham gia làng giải trí, hai người đều rất nhàn hạ, Mặc Đại Linh thường mang Đường Vần ra ngoài cùng dạo phố, chỉ là giai đoạn này hai người muốn cùng nhau cũng thật khó. Từ lúc Đường Vần nhận việc đến nay, hôm nay là ngày đầu tiên được nghỉ ngơi, Mặc Đại Linh cũng tạm gác lại việc Công Ty, muốn cùng Đường Vần ở cạnh nhau trong thời gian nhàn rỗi hiếm có này.

Hai người dậy thực sớm, Mặc Đại Linh đem Đường Vần còn buồn ngủ đẩy vào phòng tắm rửa mặt, bản thân giúp Đường Vần chuẩn bị quần áo sau đó đi đến phòng bếp làm bữa sáng.

Trước đây, phòng bếp là Đường Vần đa phần chiếm lấy, cơm nước tất cả đều là do Đường Vần lo, mặt dù hai người thỉnh thoảng hoán đổi nhau, tuy

nhien Đường Ván vẫn không muốn để Mạc Đại Linh làm, bởi vì trong tâm Đường Ván luôn muốn dùng phương thức này ghi khắc trong lòng Mạc Đại Linh, nhưng kể từ khi Đường Ván bắt đầu tham gia giới nghệ thuật, công việc lu bù so với Mạc Đại Linh còn muốn mệt hơn, mỗi ngày về đến nhà hận không thể lập tức lăn ra ngủ. Thấy Đường Ván như vậy cực nhọc, Mạc Đại Linh thế nào nhẫn tâm để Đường Ván thêm mệt... vì vậy chuyện com nước liền chuyển sang Mạc Đại Linh chịu trách nhiệm.

Đường Ván từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy đầu tiên chính là bộ váy liền màu trắng nằm gọn trên giường do Mạc Đại Linh đã chuẩn bị, đẩy bộ y phục sang bên, Đường Ván lén liếc nhìn ra ngoài sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng, có chút quát quýt, chính là đem váy liền trả lại vào tủ quần áo, sau đó lục tung ngăn tủ khác, lục cho đến khi quần áo ngăn tủ đều rối loạn lên, cuối cùng cũng tìm thấy bộ y phục bản thân vừa ý, một cái áo màu trắng phía trước có hình thỏ, trên còn có nơ với hai lỗ tai thỏ, nhìn thoáng qua rất đáng yêu.

>

Lại vớ lấy cái quần jean, Đường Ván đem y phục mặc vào chỉnh tề, mang theo thấp thỏm tâm tình đi vào phòng bếp, tiến đến ôm lấy người đang bận rộn kia từ phía sau, hành động bất chợt làm Mạc Đại Linh có chút bất ngờ quay đầu nhìn lại, người kia đang ghé đầu sát vào trên vai, gương mặt lấy lòng nhìn Mạc Đại Linh. Bị biểu tình Đường Ván làm cho sững sốt, Mạc Đại Linh không khỏi nghi hoặc hỏi “Ván Ván... làm sao vậy?”

“Vợ... em có thể mặc bộ quần áo này ra ngoài không?”, Đường Ván ra vẻ đáng thương trước mặt Mạc Đại Linh, thấy cô không có tứ giận, liền biểu môi nói tiếp “nhiều người nói em mặc váy rất giống trẻ con, nhưng mà... em không phải là trẻ con á”

Nghe được rõ nguyên nhân, Mạc Đại Linh vỗ vỗ gương mặt Đường Ván, buồn cười đáp “Hahaha... tất nhiên là được, Đường Ván chúng ta như thế nào lại là trẻ con chứ... em chính là... một tiểu mỹ nhân!!”

Mạc Đại Linh xoay người quan sát bộ đồ Đường Ván đang mặc, tóc quần màu nâu còn rối tung trước ngực, xem ra còn chưa được chải vuốt, nhưng cũng có chút ma mị cùng hấp dẫn, Đường Ván mở to mắt long lanh nhìn Mạc Đại Linh, thương cảm hề hề như tiểu bạch thỏ.. biểu tình làm cho người khác không thể không thương yêu.

Quần jean dài bao lấy đôi chân thon mảnh khảnh, chỉ duy nhất bàn chân ngọc ngà là lộ ra ngoài. Mạc Đại Linh thương thức gật gật đầu, Đường Ván chọn y phục này có thể phù hợp với khí chất của Đường Ván hơn.

Hai người ăn xong bữa sáng, Mạc Đại Linh dẫn Đường Ván rời nhà, đi xuống lầu lấy xe. Mạc Đại Linh hôm nay mặc váy màu xanh, chân đi cao gót chừng 7 phân, cả người tỏa mát một loại khí chất cao quý, kết hợp cùng Đường Ván khá ái ngại. nhìn thế nào cũng giống như gia trưởng mang hài tử của mình đi mua sắm. Không biết vì sao, Mạc Đại Linh cảm thấy như quên cái gì, dọc đường đi trong lòng luôn có cảm giác thấp thỏm.

Bất quá... thẳng cho đến khi hai người lái xe đến khu náo nhiệt, lúc xuống xe chuẩn bị mua sắm, Mạc Đại Linh mới chân chính hiểu ra mình là quên cái gì....

Từ bãi đậu xe đi đến thang máy tiến vào khu thương mại, Mạc Đại Linh nắm tay Đường Ván chỉ đi dạo được vài vòng thì phát hiện mọi người xung quanh có chút không thích hợp, những ánh mắt xung quanh mang theo tia khó xác định nhìn chằm chằm Đường Ván, mà tên tiểu tử nhà cô thì lại hoàn toàn không cảm giác được, thần thái vẫn sáng lạng nhìn vào giá cả trên các vật phẩm bày bán.

Mạc Đại Linh nhìn những ánh mắt này, lòng không tránh khỏi bất an, tính dẫn Đường Ván rời đi, thế nhưng những người xung quanh lại như phát hiện Mạc Đại Linh đang tìm cách trốn, bắt đầu từ phía sau xông tới.

“Đường Ván... chị là Đường Ván sao? Có thể hay không cho em xin chữ ký!”

“Aaaa Đường Ván, em rất thích chị, có thể cho em xin chữ ký không?”

Bị một đám người đột nhiên vây quanh, tuy rằng Mạc Đại Linh đã từng nghĩ đến tình trạng này cũng có chuẩn bị tâm lý qua, thế nhưng khi tình huống thực tế xảy ra, vây quanh kịch liệt như thế, thật không nghĩ đến có thể điên cuồng làm Mạc Đại Linh phút chốc không tránh khỏi hoảng sợ.

>

Đường Ván cũng đã từng ước ao như vậy, bởi vì khi còn nhỏ luôn bị cô lập, Đường Ván hoàn toàn chưa trải nghiệm qua cảm giác trở thành tâm điểm, thế nhưng cho đến khi chân chính có thể biết cảm giác này thì... thật quá kinh hoàng, bị nhiều người vây kín, xung quanh trước mắt đông nghịt người, Đường Ván hoàn toàn mất đi tinh thần, lảng lảng nhìn trước mắt quá nhiều khuôn mặt, cùng với vô số vờ, giấy bút trên tay.

Người tụ lại càng ngày càng nhiều, Mạc Đại Linh đem Đường Ván ôm vào trong ngực, bảo vệ thân thể Đường Ván, tuyệt đối không để ai chạm đến bảo bối nhà mình, chen lấn làm kéo áo phía sau Mạc Đại Linh tuột một chút, vì thế da thịt bản thân không thể tránh khỏi những tiếp xúc thân thể xa lạ làm Mạc Đại Linh nổi lên trăn da gà. Cau mày nhìn xuống khó chịu trong lòng, Mạc Đại Linh thầm nghĩ, cứ như vậy đi xuống không phải là biện pháp, đột nhiên như nghĩ ra cái gì, Mạc Đại Linh kê đến bên tai Đường Ván nhỏ giọng ” Ván Ván, chờ một lát tôi đếm 1..2..3, liền chạy theo tôi biết chưa”

Âm thanh hỗn độn xung quanh cũng không làm khó được Đường Ván nhận ra giọng nói quen thuộc bên tai, vì thế mà tập trung chờ chỉ thị Mạc Đại Linh

“Một... hai... ba... chạy!!!”

Mạc Đại Linh xông đến phía trước mạnh mẽ đẩy ra một đám người dọn đường, Đường Ván phía sau cũng chăm chú chạy theo, hành động đột ngột của hai người làm đoàn người không kịp phản ứng, cứ như vậy mà có một trận rượt đuổi.

Không dám ngừng, Mạc Đại Linh nắm Đường Vần kéo vào một cửa hàng bán quần áo, tùy ý lấy đi vào món đồ, hai người liền trốn vào một phòng thử đồ.

Thông thường những phòng dùng thử đồ không gian nhỏ hẹp, bây giờ lại chen vào cả hai người, không gian chật cứng làm cho việc di chuyển cơ thể của cả hai thật phần khó khăn, thân thể quen thuộc tiếp nhau cùng một chỗ, mang theo một loại an tâm khó nói rõ.

Mạc Đại Linh thở ra hơi thở dài, khó khăn lắm mới có thời gian riêng cho nhau, nhưng lại xảy ra chuyện kinh tâm này, Mạc Đại Linh cảm thấy thật bất đắc dĩ, nhưng mặc kệ thế nào, hiện tại chỉ ít đã an toàn, tâm tình cũng thả lỏng, cảm giác tiếp xúc với người xa lạ thật khó chịu. Mạc Đại Linh cau mày, có chút do dự nhìn vào mắt Đường Vần, đem tay phải ra phía sau, muốn kéo lên dây kéo phía sau lưng, cố gắng nỗ lực vài lần, nhưng bởi vì không gian hạn chế mà thất bại. Mạc Đại Linh nhớ đến khi này, da thịt tiếp xúc người ngoài mà không khỏi rùng mình, cả người không tự chủ run lên một chút.

Đường Vần hình như phát hiện ra Mạc Đại Linh muốn làm gì, cơ bản đôi tay nhỏ bé còn trên lưng Mạc Đại Linh nhẹ nhàng lần lần phía sau, tìm thấy dây kéo áo nhưng lại không có chút động tĩnh, trái lại còn theo làn da trơn mịn của Mạc Đại Linh đi xuống, nhẹ nhàng xoa xoa qua lại lưng Mạc Đại Linh (ai nói Đường Vần ngốc, editor chết liền... sắc lang ghê ghém)

Lòng bàn tay ấm áp tiếp xúc da thịt mát lạnh Mạc Đại Linh, làm Mạc Đại Linh không tự chủ ngâm khẽ “Àn...”

Phát hiện thân thể mình phản ứng Mạc Đại Linh lại càng hoảng sợ, Mạc Đại Linh lập tức che miệng lại, tựa vào lòng Đường Vần, bất đắc dĩ tiếp nhận âu yếm của tiểu tử của mình, bên ngoài lại truyền đến từng đợt tiếng bước chân, Mạc Đại Linh biết rõ chính là đám đông đang tìm hai người, hoàn cảnh này làm Mạc Đại Linh liên tưởng hai người giống như đang yêu đương vụng trộm, mà xúc cảm trên lưng truyền đến càng ngày càng rõ ràng.

Đường Vần hồ hấp có chút gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn Mạc Đại Linh, ánh mắt bắt đầu nổi lên tơ máu, hơi thở thở ra cũng nóng rực trực tiếp trên gương mặt Mạc Đại Linh, làm Mạc Đại Linh mặt cũng đỏ theo, hai người cứ như vậy...nhìn nhau một hồi lâu...

P/s : lời editor...

– Đầu tiên, editor thành thật sorry về việc để mọi người chờ đợi lâu như vậy.. mong mọi người đừng bần editor nhé

– Thứ 2, cũng chính là liên quan thứ nhất ở trên. Số là editor không phải dân chuyên, nghiệp dư thôi, nên khi edit, editor luôn kèm 2 bản song song, 1 bản qt, và 1 bản gốc tiếng hoa, qt ko hiểu lắm, editor chạy qua tiếng hoa mà mò ra... nhưng vì chương 49 này lại lệch hoàn toàn bản gốc tiếng hoa.. nên hơi khó khăn cho editor.

– Thứ 3, cũng liên quan thứ 2 nhe, hìhì, chính là vì khó nên edit chương này sẽ không hay, và bỏ rất nhiều... mong các bạn bỏ qua...*cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nhàn Nhã

Tay trái kéo tay Mạc Đại Linh đang che miệng xuống, Đường Vần nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng quyến rũ của Mạc Đại Linh, dần dần thu hẹp khoảng cách, tại lúc Mạc Đại Linh còn chưa kịp phản ứng liền ấn tới, mềm mại mát lạnh hai đôi môi tiếp xúc, Đường Vần nhịn không được, nhắm mắt lại nhẹ nhàng hít vào, nhẹ nhàng mà sát, thúc giục trong lòng cả hai một cổ hoa diễm, âm thanh trong lòng đang kêu gào : vẫn là chưa đủ, còn muốn nhiều hơn. Trước ngực truyền đến lực yếu ớt đẩy ra, Đường Vần bắt nắn cau mày, tay phải từ phía sau lưng Mạc Đại Linh đưa về trước ngực, cách một tầng y phục của Mạc Đại Linh mà khẽ vuốt ve khối mềm mại, tay trái giữ lấy sau ót , cố định không cho Mạc Đại Linh có cơ hội thoát.

Cái lưỡi theo khe hở giữa hàm răng của Mạc Đại Linh mà thuận lợi chen vào bên trong chiếm lĩnh lãnh địa, bắt đầu một trận tàn sát bừa bãi. “Àn...”, một tiếng ngân đê nèn từ cổ họng, giống như khẳng định hành động của Đường Vần. Cái lưỡi càng thêm tự hào hơn, càng ra sức tiến quân vào trong càng quét. Ngay từ lúc bắt đầu, tình hình chiến đấu đã rất kịch liệt, hai chiếc lưỡi triển miên quấn lấy nhau, tuyệt đối không cho phép đối phương từ chối bỏ chạy, cứ thế dây dưa không biết đến bao lâu, mãi cho đến khi ‘bang..bang..bang..’, những tiếng đập cửa từ bên ngoài vang lên, Mạc Đại Linh đang chìm đắm lúc này mới giật mình thanh tỉnh, lại nghe bên ngoài truyền đến âm thanh kêu gọi, làm Mạc Đại Linh hận không thể lập tức đẩy Đường Vần ra, lực đạo nơi phía sau ót vẫn không buông tha, tiếp tục đem Mạc Đại Linh vây khốn, khiến Mạc Đại Linh vô phương tránh né, cái lưỡi bên trong cũng ngày càng ngạo mạn, Mạc Đại Linh tức giận quyết định cắn một cái. “Ồ...”, môi và lưỡi đang xâm lấn cấp tốc rời ra, đồng thời kéo theo một tia chỉ bạc, hai đôi môi lúc này chân chính ly khai.

Hai đôi môi được giải phóng, Mạc Đại Linh thở gấp vài cái, bình ổn lại hồ hấp, nghĩ đến Đường Vần cư nhiên tại nơi này muốn mình...., trong lòng nhất thời nổi lên chút xấu hổ, vươn tay muốn xoa xoa nguyệt thái dương, thế nhưng...nghĩ là nghĩ như vậy, khi nhìn đến Đường Vần nước mắt lưng tròng, đáng đáp ủy khuất, Mạc Đại Linh lại mềm lòng, hung hăng liếc Đường Vần một cái, vươn tay xoa nhẹ lên lưỡi Đường Vần nơi bị mình cắn, sẵn giọng nói “lần sau xem em còn dám xằng bậy nữa không!!”

Cái đầu nhỏ lắc lắc vài cái, tựa hồ như bản thân đã biết nghe lời, Đường Vần nhỏ giọng đáp “uhm...không dám..”

Không đợi đến hai người tiếp tục nói, bên ngoài cửa lại truyền đến giọng quát lớn “hey..bên trong có người không? lâu như vậy, làm cái gì a!!”

Mạc Đại Linh nhìn Đường Vãn, lại nhìn cửa phía sau Đường Vãn khép kín, giờ lên mở quần áo lúc chạy vào tùy ý lấy, đưa đến trước mặt Đường Vãn, nhướn mày nói “cởi quần áo, thay cái này..”

Vì vậy... tại bên ngoài phòng thử đồ, mọi người không thể tin vào cảnh tượng trước mắt hiện tại.

Một người khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, một cường đại nữ nhân, trong tay đang nắm lấy một nữ sinh đi ra. Nữ sinh trông tuổi còn rất trẻ cúi thấp đầu, nhắm mắt đi theo phía sau, mấy tóc rối tung phủ xuống phía trước che chắn đi khuôn mặt, làm người khác nhìn không rõ.

Đối mặt với một số khách hàng và nhân viên đang há to mồm, nữ nhân cường đại kia có vẻ rất bình tĩnh, lấy ra một thẻ từ ví của mình nói “quẹt thẻ...”

Thanh toán xong, Mạc Đại Linh thở phào nhẹ nhõm cùng Đường Vãn rời đi, dù ánh mắt nhân viên bán hàng nhìn Đường Vãn có chút kỳ quái, nhưng hoàn toàn không nhận ra. Mặc dù quần áo cả hai đã thay đổi, tránh được sự chú ý của hầu hết mọi người, nhưng nếu không nguy trang kỹ, vẫn là rất dễ dàng bị lộ.

Mạc Đại Linh suy nghĩ gì đó, lay hoay cố tìm quanh một chút, đột nhiên, Mạc Đại Linh nhìn thấy một cửa hàng trong đó bán chiếc mũ màu trắng, và có cả mắt kính. Mạc Đại Linh nhanh chóng kéo Đường Vãn đi đến, đầu tiên Mạc Đại Linh quan sát xem có ai để ý đến hai người không, tiếp theo là nhanh chóng mua vật mình cần, giúp Đường Vãn đội lên, thu gọn mái tóc vào trong nón, đeo vào cặp mắt kính viền đen, Đường Vãn đột nhiên từ một tiểu loli dễ thương hoàn toàn bị biến đổi.

Thỏa mãn gật gật đầu, Mạc Đại Linh nhìn thành quả của mình nguy trang mà cười đến mê người, nụ cười trực tiếp làm Đường Vãn sững sờ, nón ôm gọn mấy tóc cùng với đôi kính gọng đen, nhìn Đường Vãn lúc này không khác gì một con mọt sách.

Mạc Đại Linh lúc này mới an tâm hướng nhân viên bán hàng, lại rút ra thẻ tín dụng, chỉ vào hai món đồ trên người Đường Vãn nói “hai cái này.. thanh toán thẻ”

Thay đổi trang phục như vậy làm Mạc Đại Linh cũng bớt đi vẻ thành thực một chút, nói nhiều hơn thì chính là trẻ ra, đi cùng với Đường Vãn chênh lệch không nhiều, hơn nữa mối quan hệ giữa hai người cũng rất khó nhận biết.

Đường Vãn mặc T-shirt, Mạc Đại Linh lại mặc bộ toàn thân liền. Mạc Đại Linh đã rất lâu rồi không mặc đơn giản như thế, từ ngày tốt nghiệp, sau đó là tiếp nhận việc rồi rảnh của gia đình, ăn mặc cũng phải ra vẻ thành thực hơn so với tuổi của một sinh viên vừa tốt nghiệp.

Hơn nữa, từ nhỏ trong gia đình lại là đối tượng bị bỏ quên, mãi cho đến khi gặp Đường Vãn thì Mạc Đại Linh mới chính thức cảm nhận được cảm giác là người trung tâm và bị vây quanh.

Nhìn trong gương thân ảnh tràn đầy thanh xuân, Mạc Đại Linh thật sự có chút không thể tin, cái này bản thân đã từng là thành thực lạnh lùng sao.

Nghiêm túc mà nói, thì Mạc Đại Linh so với Đường Vãn lớn hơn đến 6 tuổi, nhìn cứ như đang đi vào cái tuổi xế chiều, mặt dù áo khoát trên người có đẹp cỡ nào, nội tâm cũng không tránh khỏi trầm lặng một chút.

Phía sau Mạc Đại Linh đang có người nhìn cô cười khúc khích, đánh thức suy nghĩ Mạc Đại Linh, lòng chút áp áp, nghĩ đến : bỏ quên đi cái tên Mạc Tổng gì gì đó,, chân chính làm một Mạc Đại Linh đầy thanh xuân.

Mạc Đại Linh trút hết tâm tư cho việc nguy trang của Đường Vãn để không bị phát hiện, nào ngờ, càng nguy trang Đường Vãn càng thêm hấp dẫn, đặt biệt thu hút đối với những cô gái trẻ.

Hai người bước ra khỏi nơi mua sắm, Mạc Đại Linh đột nhiên muốn dẫn Đường Vãn đi xem phim, giống như những đôi vợ chồng bình thường. Hai người cứ như vậy ăn mặc sang trọng, cử chỉ thân mật, đi trên đường, không tránh khỏi tiếng xầm xì của người đi lại.

Lúc này một nhóm khách du lịch từ phía sau đi tới, trong số đó có vài người nhìn Mạc Đại Linh cùng Đường Vãn, có chút hứng thú cùng xôn xao, một giọng người Đài Loan lên tiếng “Wao... không nghĩ đến Đại Lục cư nhiên lại thoáng như vậy, hai nữ nhân cũng có thể cùng nhau, họ trong thật xứng đôi a!”.. “đúng vậy...đúng vậy”

Nghe được lời khen ngợi, Đường Vãn vui vẻ quay đầu hướng đám người kia phát phát tay “cảm ơn...”

Cho đến khi đoàn người đi xa, Đường Vãn mới quay đầu lại nhìn Mạc Đại Linh nở nụ cười sáng lạng, cười đến hai con mắt cũng híp luôn, lộ ra hàm răng trắng nõn xinh xắn, nhìn đáng đáp Đường Vãn ngây thơ như vậy, mà khi này còn dám làm chuyện kia... Mạc Đại Linh bất đắc dĩ thở dài, tuy rằng nghe người khác nhận xét như vậy, trong lòng Mạc Đại Linh cũng thấy vui vẻ, thế nhưng Đường Vãn lại bài ra cái bộ dáng này thực sự khiến Mạc Đại Linh không nói nên lời.

Đến rạp chiếu phim, đây thực sự là nơi cần thiết cho những người yêu nhau, một hàng dài chừng 8 đến 10 cặp tình nhân đang chờ mua vé.. Mạc Đại Linh để Đường Vãn đứng một bên đợi, một mình tự vào xếp hàng mua vé, nhưng không nghĩ đến, lúc Đường Vãn đứng một mình, liền bị vài nữ sinh trẻ tuổi bao quanh, lúi rúi bên Đường Vãn như đang nói cái gì đó, hơn thế còn có một nữ sinh, cư nhiên nắm lấy tay Đường Vãn ôm vào trong ngực, làm cánh tay Đường Vãn trực tiếp với nơi rất ư nhạy cảm, thế nhưng... vị đương sự nhà ta lại không hề cảm giác có một điểm nào sai sót, vẫn tùm tùm cười cùng mấy nữ sinh kia vui vẻ trò chuyện.

Mạc Đại Linh xiết chặt tay đang cầm vé đến nhăn nhúm, trong lòng thầm nghĩ : tiểu tử nhà mình đúng là rất được hoan nghênh a!!.. Ánh mắt hiện lên một

tia nguy hiểm, hướng về phía Đường Vấn đi đến.

“Vấn Vấn...” Mạc Đại Linh lộ ra nụ cười nhẹ, nhất phó ôn nhu đáng đáp, nhanh nhẹn đi đến giống như làn gió xuất mát.

“Hi...v...” Đường Vấn cười hi hi hướng Mạc Đại Linh muốn chào đón, lại nhớ đến Mạc Đại Linh từng căn dặn, khuôn mặt tươi cười liền hạ xuống, do dự nhìn Mạc Đại Linh.

Mạc Đại Linh ánh nhìn bỏ qua mấy nữ sinh kia, khoe miệng hơi cong, nhẹ nhàng gật đầu, ý như thăm cho phép Đường Vấn gọi theo cách riêng của hai người.

Đường Vấn liền lộ ra lại bộ mặt tươi cười, nhào đến bên người Mạc Đại Linh, vui vẻ gọi “vợ...”

Hoàn thành việc chủ quyền, Mạc Đại Linh lúc này ánh nhìn chuyển sang mấy nữ sinh kia, nhìn thấy đám người họ không cam lòng liếc nhau, giận dữ bỏ đi ngay sau đó. Mạc Đại Linh đang tươi cười liền đổi thành bộ dáng lạnh lùng, híp mắt hỏi “bọn họ có chuyện gì, tôi vừa mới rời đi một chút, em liền một lúc chộc đến từng ấy người.. Vấn Vấn.. bản thân rất được hoan nghênh a!!”

“Oh...không có, là họ tự tìm đến em nói chuyện á”

“Vậy sao? tôi nhìn thấy em cười tươi đến như vậy, nói chuyện gì mà vui đến thế huh?”

“Bọn họ nói em mặc bộ này nhìn rất đẹp, hỏi em có đúng hay không là đồ đôi, cái còn lại có người mặc rồi sao.. hi hi, em nói với họ, cái còn lại người kia mặc nhìn còn đẹp hơn nhiều!!!” Đường Vấn hướng Mạc Đại Linh lấy lòng.

“Vậy sao!!!!”, xem ra tên ngốc nhà cô không hề phát hiện một điểm không chân chính của người khác, cứ như vậy chặt đứt ý niệm của bọn họ. Mạc Đại Linh cong khoe môi, nhưng lại nghĩ đến cái gì đó lòng liền nặng xuống, không thể cứ như vậy mà cho qua, không chơi sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt, có đúng hay không lần trước giáo huấn còn chưa đủ???

P/s : cái đoạn thay đồ, uhmmmm editor không miêu tả hết vì có nhiều cái không rõ.. nên mấy mems cứ cho là hai người họ nguy trang đồ đôi á nhe ^^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tại Sao?

Bộ phim hai người chọn xem là một bộ phim tình cảm mới vừa được phát hành, vì thế mà khán giả xem đa phần là các cặp vợ chồng hoặc tình nhân, tại lúc phim chưa khởi chiếu, họ ngồi cùng nhau, cứ chỉ thân mật trò chuyện.

Trong khi chờ đợi bộ phim mở màn, Đường Vấn ngồi bên cạnh Mạc Đại Linh, tay cầm gói bông ngô, lâu lâu lại khều khều Mạc Đại Linh dứt ăn, nhìn Đường Vấn lúc này đáng đáp không khác một cún con trung thành phục tùng chủ.

Mà đối với sự ân cần của Đường Vấn, Mạc Đại Linh vẫn giữ thái độ cương quyết không mần đến, hai tay khoanh trước ngực, vẻ lạnh lùng, mặc cho Đường Vấn như thế nào lấy lòng cũng không lay động.

“Vợ...em sai rồi, chị đừng giận có được không?” Đường Vấn kéo kéo góc áo Mạc Đại Linh, mặt ủy khuất nhìn cô.

Mạc Đại Linh khẽ liếc mắt nhìn tên tiểu tử trắng hoa đang cúi đầu nhận sai, bắt đắc dĩ nói “lần sau chú ý một chút, đừng để ý đến những người đến gần, mặc kệ là nam hay nữ đều không được!”

“Em biết rồi, vợ là tốt nhất”, hoan hô một tiếng, Đường Vấn sắc mặt chuyển biến rất nhanh, vừa nãy đáng đáp còn ủy khuất lúc này đã quăng đi mất, vui vẻ kéo lấy tay Mạc Đại Linh nắm chặt, tựa hồ rất sợ Mạc Đại Linh bỏ chạy.

Nhìn khuôn mặt trở nhanh còn hơn so với trở một quyển sách, Mạc Đại Linh trong lòng không khỏi hoài nghi: cuối cùng là thật sự hối lỗi, hay chỉ là làm cho có lệ???

Bạn nhỏ của chúng ta được Mạc Tổng đặc xá, tâm tình cực kỳ vui vẻ, vì thế mà càng ra sức ăn bông ngô nghe răng rắc, không một chút nào phát giác, bộ dáng này của mình lần thứ 2 chính thức làm Mạc Đại Linh như dầu thêm vào lửa, cơn giận âm thầm nổi lên.

Lửa giận thiêu đốt càng ngày càng lớn, bốn phía rạp chiếu phim các ánh đèn đều tắt đi, Mạc Đại Linh híp mắt suy nghĩ, đánh giá về cao hứng bùng bùng của nhóc con nhà mình, nhìn một hồi, trong lòng Mạc Đại Linh liền hạ xuống một kết luận cho Đường Vấn, chính là....tuyệt đối có lệ!!!, xem ra... tiểu tử nhà cô cũng học được cách biết diễn xuất, thế nhưng....cư nhiên lại áp dụng cho chính mình, điều này tuyệt đối..không thể tha thứ.

Phim bắt đầu, ánh sáng mờ tỏ trên màn hình làm cho khuôn mặt Đường Ván cũng mờ mờ, nhưng Mạc Đại Linh vẫn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn kia theo cách riêng của cô, miệng gọi lên một nụ cười nguy hiểm, không biết lần này Mạc Tổng lại nghĩ ra biện pháp trừng phạt gì nữa???

Bộ phim kể về câu chuyện của một người đàn ông và phụ nữ yêu-hận dây dưa, trong phim cũng không thiếu những cảnh sex, mức độ diễn xuất kèm theo chiều sâu bộ phim đã làm cho nó khi vừa phát hành đã nằm trong những hạng mục đề cử giải thưởng lớn, hơn thế, điểm hấp dẫn nhất trong bộ phim lại chính là tình cảm giữa hai nữ nhân, thu hút rất nhiều các cặp nữ x nữ đến xem.

Mạc Đại Linh suy nghĩ đều đặt ở việc làm sao nghiêm phạt Đường Ván, vì thế mà bộ phim đã chiếu đến hơn phân nửa, một chút Mạc Đại Linh cũng không nhìn đến, mãi cho đến khi.....

“ân.....”, một tiếng ngâm nhẹ, Mạc Đại Linh suy nghĩ đang phiêu diêu lúc này mới quay về, vừa định thần, liền bị màn hình lớn hấp dẫn, hình ảnh hai nữ nhân đang dây dưa với nhau cùng một chỗ, thân thể sát nhập nhau, mặc dù đã được kỹ thuật che đi phần trọng yếu, thế nhưng trơn trượt tằm lưng cùng với mộng cảnh tròn đều lộ ra ngoài, Mạc Đại Linh cũng phát hiện, xung quanh đa phần hô hấp đều rất gấp.

Đường Ván cũng là một trong số đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đã đỏ bừng, nhẹ nhàng.. nhột nhột thờ hồn hển, uhmmmm....., âm thanh âm muội rõ ràng cứ vờn quanh tai, tuy rằng hình ảnh bộ vị tư mật tiếp xúc không rõ ràng, nhưng cái âm thanh phát ra cũng đủ làm cho người ta rơi vào thế giới hoa mỹ, đột nhiên Đường Ván tựa hồ lại nghe tiếng than nhẹ, bất đồng chính là không phát ra từ màn hình, mà âm thanh này hình như rất gần bên cạnh mình.

Rời tầm mắt khỏi màn hình, Đường Ván nhìn xung quanh, ánh nhìn dừng trên người hai nữ sinh đang cách chỗ mình không xa, hai người tựa hồ....đang tiến hành phiên bản thực....

Hai cô gái, dĩ nhiên nhìn qua cũng biết là đang yêu nhau, bàn tay cô gái tóc ngắn đang luồn phía dưới váy của cô gái tóc dài, phần cô gái tóc dài, một tay đang nắm chặt váy, tay còn lại nắm chặt tay vịn ghế, đầu ngã vào cổ của cô gái tóc ngắn, tựa hồ như muốn mượn nơi này kiềm hãm áp lực bản thân không phát ra tiếng thờ dốt.

Thần thái sáng lạng nhìn chằm chằm chỗ kia, Đường Ván khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hưng phấn. Không bao lâu, hình ảnh trên màn hình cũng qua, bắt đầu phân đoạn khác, Mạc Đại Linh giật mình thanh tỉnh, lúc này mới nhận ra, bản thân như thế nào lại mang Đường Ván đi xem loại phim này, hơn nữa.....như thế nào bản thân..bản thân cư nhiên cũng bị chìm đắm. Mạc Đại Linh tự hơi xấu hổ căn môi, quay đầu nhìn sang Đường Ván.

Lúc này mới phát hiện, Đường Ván cư nhiên không hề nhìn lên màn hình, mà ánh mắt hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm về một hướng khác như phát hiện ra kho báu, có lẽ Đường Ván không nhìn thấy cảnh vừa này, Mạc Đại Linh thờ phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, nương theo ánh mắt Đường Ván, lại một lần nữa Mạc Đại Linh ngậy ngậy cả người.

Xem ra tình hình chiến đấu của hai người họ đang đi đến đỉnh điểm, hai cái đầu tựa vào nhau, lúc này không chỉ có tay người tóc ngắn đang hoạt động dưới váy người tóc dài, mà nữ tử tóc dài, không biết từ lúc nào tay đã luồn vào trong quần jean nữ tóc ngắn, cảnh tượng nhìn đến thập phần dâm mỹ....

Cơ bản còn cảm thấy may mắn khi Đường Ván không nhìn thấy cảnh kia, ai dè.. Đường Ván không nhìn vào màn hình, mà chính là bị phiên bản sống động thực tế bên ngoài hấp dẫn.

Thực sự là một tiểu sắc lang!!!, Mạc Đại Linh cắn răng, tay phải đưa đến bên hông Đường Ván, hơi ấn đo một chút, cuối cùng vẫn là nhéo mạnh một cái, liền nghe Đường Ván kêu thảm “Á.....”

Đôi uyên ương đang say mê giết mình tỉnh lại, sợ mọi người nhìn thấy.

Đường Ván nước mắt lưng tròng, ai oán nhìn Mạc Đại Linh, tựa như muốn hỏi hành động như vậy là ý gì.

Khi này thì trời hoa gheo nguyệt, bây giờ thì phi lễ vật phi (*). Đường Ván vô tình không hay biết mình bị Mạc Đại Linh kết tội lại chòng tội, chỉ chờ về nhà, sẽ bắt đầu một trận nghiêm phạt mới, cho nên khi ánh nhìn úy khuất của Đường Ván nhìn Mạc Đại Linh, Mạc Tổng nhà ta hoàn toàn không thêm để tâm hoàn nhĩ, còn hừ lạnh một tiếng nói “về nhà”

(*) : Phi lễ vật phi, phi lễ vật thỉnh... : nghĩa là nhìn và nghe những điều vốn không nên nhìn không nên nghe.

Về đến nhà cũng gần đến giờ cơm tối, bởi vì thời gian gần đây tất cả đều là do Mạc Đại Linh làm, cho nên Đường Ván vẫn nhàn nhã hưởng thụ ngồi ở sofa xem TV, đợi vợ xinh đẹp làm cơm.

Không bao lâu, phòng ăn truyền đến một trận hương thơm, Pháo Pháo bị nhốt trong nhà cả một ngày liền háo hức chạy nhanh vào phòng ăn, chờ mong sự thương yêu của chủ nhân.

Màu sắc cùng hương vị hấp dẫn của món ăn đều được bung lên bàn, đồng thời bên trong còn có món thịt bò om mà Đường Ván yêu thích, trong khi Mạc Đại Linh đang loay hoay chuẩn bị, Đường Ván trực tiếp đi đến dùng tay bóc lấy một miếng thịt bỏ vào miệng, Đường Ván hài lòng vừa nhai vừa nhắm mắt hưởng thụ, mấy ngón tay còn dính ít nước sốt liền đưa ngón tay lên mũi, sau đó lại muốn tiếp tục lần hai liền bị Mạc Đại Linh quát lớn

“Em đang làm cái gì đó! như thế nào lại ăn vụng thức ăn của Pháo pháo”

“Đây là....thức ăn.. của Pháo Pháo?” chỉ vào những món ăn ngon trước mắt, Đường Ván khó tin hỏi.

Mạc Đại Linh mang thức ăn đặt xuống bàn, tay vén lên mấy sợi tóc hỗn độn trước mặt, làm bộ lơ đãng nói “À.....mới này không cần thận để Pháo Pháo hít hơi vào, vì vậy tôi tính mang phần này cho Pháo Pháo nhưng quên mất! làm sao vậy....lẽ nào....em ăn rồi?”

Cơ bản khuôn mặt nhỏ đang háo hức liền như quả bóng bị xi hơi, vẻ mặt đau khổ, Đường Vãn bùm miệng chạy thẳng vào toilet...việc này thực sự là....quá kinh tởm!

Nghe được chủ nhân nhắc đến mình, Pháo Pháo không biết từ nơi nào chui ra, thành thật ngồi trước mặt Mạc Đại Linh sửa lên một tiếng. Kỳ thực, thức ăn trên bàn là chưa từng bị Pháo Pháo đụng đến, Mạc Đại Linh chỉ là muốn dọa Đường Vãn mà thôi, nhìn thấy tên tiểu tử nhà mình phản ứng kiệt liệt như vậy, Mạc Tổng nhà ta tâm từng thật cao hứng, đem đĩa thức ăn xuống cho Pháo Pháo, Mạc Đại Linh nhu liểu xoa xoa đầu của nó nói “đến đây...tôi nay cho ngươi ăn ngon một bữa, không được nói lung tung có biết không?”

“Gâu...”

Đội Đường Vãn nôn hết bước ra từ toilet, cả người xui lợ quay trở lại phòng ăn thì thấy Mạc Đại Linh đem một đĩa khô qua đẩy đến trước mặt, ra vẻ nghiêm túc nói, “không thể ăn những thứ có dầu mỡ sau khi nôn, nếu không nó sẽ gây khó chịu đến đường tiêu hóa, hôm nay thức ăn lại toàn dầu mỡ nhiều, chỉ có khô qua là tốt, em ăn cái này đi...”

Đường Vãn đối diện đĩa khô qua xanh biếc, sau đó giương mắt nhìn Mạc Đại Linh, chỉ thấy sắc mặt của Mạc Đại Linh không chỉ nghiêm túc mà chính xác là thập phần nghiêm túc, không thể làm gì khác hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ đau khổ, gật gật đầu, rung rung ăn khô qua, mặt đau khổ miệng càng khổ hơn!!.

Lúc Đường Vãn ăn xong, Mạc Đại Linh dắt Đường Vãn vào phòng ngủ, câu dẫn nâng cằm Đường Vãn, hướng đến đôi môi nhỏ đỏ mọng của Đường Vãn hôn nhẹ một cái, ánh mắt quyến rũ, ngữ khí ôn nhu nói “ngaoan...tôi đi tắm trước”

Bị đánh dập xinh đẹp mê người của Mạc Đại Linh quyến rũ, Đường Vãn ngây ngốc gật gật đầu, thẳng đến khi Mạc Đại Linh rời đi nửa ngày mới phục hồi tinh thần, nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm mà chờ mong, trong lòng thầm nghĩ: hôm có phải hay không là có thể....

Không để Đường Vãn chờ lâu, Mạc Đại Linh thái độ khác thường, trên người quần mỗi khăn tắm đi ra, từ mái tóc dài đen mượt vài giọt nước chảy dày xuống theo cổ trắng nõn xuống xương quai xanh tinh xảo, rồi biến mất tại nơi khe rãnh trước ngực tròn trịa đang lộ rõ ra hơn phân nửa, nhìn thấy Đường Vãn hô hấp kiềm hãm, hơn nửa ngày mới khôi phục tinh thần. Đường Vãn cười xinh đẹp đi đến cầm lấy khăn trong tay Mạc Đại Linh nhẹ nhàng vì vợ xinh đẹp mà phục vụ.

Càng lau hô hấp Đường Vãn càng nhanh, không biết từ lúc nào khăn tắm trên người Mạc Đại Linh từ từ trượt xuống, Đường Vãn dường như đã nhìn thấy được hai khỏa mỹ vị xinh đẹp đang mời gọi mình, khăn cầm trên tay cũng rơi xuống mặt đất, hai tay bắt đầu đặt trên đôi vai trắng ngần tinh tế của Mạc Đại Linh xoa nhẹ, dần dần đi xuống phía dưới chạm vào đỉnh ngực cao cao kia. Mạc Đại Linh nhìn thấy bộ phận riêng tư mình bị chiếm lĩnh, chẳng chần chừ, từ mu bàn tay Đường Vãn, Mạc Đại Linh không chút lưu tình mà đánh mạnh vào đôi móng vuốt kia.

“Ui...” Đường Vãn đau đến thu tay về, nghi hoặc nhìn Mạc Đại Linh.

Mạc Đại Linh sắc mặt có chút đỏ ửng, nhưng khuôn mặt lại không che giấu được sự đắc ý, câu dẫn khoe miệng cười nhẹ, giống như một người chiến thắng, hướng Đường Vãn nói “hôm nay....em ra phòng khách ngủ đi!”

Tiếp theo, chính là lúc Đường Vãn còn chưa kịp phản ứng đã bị Mạc Đại Linh đẩy ra ngoài phòng khách, Đường Vãn chỉ biết kinh ngạc tròn mắt nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng lại. Đứng ngơ ngác bên ngoài, Đường Vãn gãi gãi đầu suy nghĩ: rốt cục đã chọc giận vợ chỗ nào? Đường Vãn cứ nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cửa phòng ngủ mở ra, tên ngốc tâm tình liền vui vẻ cho rằng Mạc Đại Linh đã tha thứ cho mình, ai ngờ...

“pháo pháo...”, kêu nhẹ một tiếng, Pháo Pháo nhanh chân chạy ngay đến, Mạc Đại Linh nhìn cũng không thèm nhìn Đường Vãn một cái, hướng Pháo Pháo ngoắt ngoắt tay “pháo pháo...hôm nay cùng tôi ngủ nhé!”

“gâu...” tiểu cầu lông tràn đầy vui mừng, được ngủ cùng với chủ nhân, cái đuôi phẩy phẩy đi vào phòng cùng Mạc Đại Linh.

“phanh...”, cửa lại vô tình đóng lại lần nữa, mà ngoài cửa, Đường Vãn hoàn toàn hóa đá...

Cái đầu nhỏ cứ liên tục nghĩ: này rốt cuộc là...vì cái gì????

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Phục Tùng

Ngây ngốc một lúc lâu cũng không tìm ra câu trả lời, Đường Vãn đành buồn bã đi vào phòng khách, chuẩn bị một đêm tiếp tục lăn qua lật lại không có Mạc Đại Linh. Yên lặng căn căn, trong lòng Đường Vãn nổi lên một cảm giác ai oán bị bỏ rơi, bất tri bất giác nhớ đến buổi tối lúc trước khi đi Tam Á, những điều Tiểu Miêu nói lại tiếp tục vòn quanh trong đầu Đường Vãn, lòng không khỏi nổi lên một chút oán niệm, vì cái gì vợ luôn thích giận dữ như thế,

vì cái gì với mình nói thay đổi sắc mặt là thay đổi, có phải hay không từ ban đầu quá đội vợ lên đầu nên vợ mới không biết nghe lời?

Càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy, Đường Văn bịu môi, trong chăn cuộn qua cuộn lại, đột nhiên bật dậy, trong lòng thầm nghĩ : mình muốn nằm trên, muốn vợ phải nghe lời.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, thế nhưng làm thì... Đường Văn lại lúng túng, đối với Mạc Đại Linh, Đường Văn luôn luôn lo lắng và có chút sợ hãi, sợ Mạc Đại Linh tức giận sẽ bỏ mặt mình, chuyện Đường Văn bị bỏ mặt vốn là ký ức quá mức sâu sắc, thế nên hiện tại chỉ cần Mạc Đại Linh lộ ra một chút không hài lòng Đường Văn liền quỵnh lên. Suy nghĩ này làm cho Đường Văn cũng buông bỏ được tức giận, nằm yên không một chút động tĩnh.

Cắn ngón tay, nhớ đến cái kia, một đoạn tình cảm mãnh liệt hiện lên trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Văn trở nên đỏ ửng, hô hấp có chút khó khăn. Cắn răng suy nghĩ một chút vẫn là muốn mình nằm ở trên, tục ngữ nói “rượu trắng tung nhân đảm (*)”, có thể mang Đường Văn ra mà so sánh như vậy...khi ái dục tăng lên, cho dù là một tiểu bạch thỏ mềm yếu cũng sẽ liên biến thành lang hổ

(*) rượu trắng tung nhân đảm : ý nói rượu vào càng thêm can đảm

Cửa phòng khách mở ra, bên trong thò ra cái đầu nhỏ, Đường Văn nhìn xung quanh một hồi, phát hiện không có tình địch, nhón chân nhẹ nhàng bước đi đến cửa phòng ngủ, chẳng khác gì một tên trộm, nhẹ nhàng nằm sấp trên sàn nhà nhìn qua khe cửa phòng, không thấy đèn còn mở, cuối cùng xác định Mạc Đại Linh chắc chắn đã ngủ, Đường Văn không một tiếng động, khòe miệng kéo lên cười gian một cái.

Bởi vì trong nhà chỉ có hai người, cho nên cả hai đều không có hình thành thói quen khóa cửa khi đi ngủ, thế nhưng Đường Văn vẫn là cẩn thận vịn vịn tay cầm vài cái, xác nhận cửa không có khóa. Dễ dàng xoay một cái, động tác vô cùng cẩn thận để không phát ra âm thanh, từ từ đẩy cánh cửa ra từng chút từng chút một, cho đến khi khoảng cách mở ra vừa đủ Đường Văn liền nhanh nhẹn như ánh sáng, nghiêng người lên vào.

Tuy rằng đêm đã khuya, thế nhưng do căn phòng được Đường Văn vẽ và trang trí những ngôi sao bằng màu phản quang bây giờ cũng hiện rõ ánh sáng mờ nhạt, tuy rằng tia sáng không lớn, chỉ ít Đường Văn vẫn có thể nhìn thấy người nằm trên giường kia đang nhắm chặt mắt.

Mạc Đại Linh đang nằm một bên, chần trợt xuống tới eo, bên cạnh một mảng lớn chính là tiểu cầu bốn chân chổng vó nằm, cái bụng tròn vo thờ phỉ phò pháp phòng.

Nhìn thấy vị trí của mình bị Pháo Pháo chiếm lấy, Đường Văn lòng cảm thấy mất mát, tựa hồ vợ đối với Pháo Pháo còn tốt hơn mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm lại mang theo cổ oán khí, Đường Văn chậm rãi đi đến bên giường, ôm lấy Pháo Pháo nhẹ nhàng hết sức có thể, không để cho nó giật mình mà phát ra âm thanh, nhẹ nhàng nhanh chân đi tới bên cửa.

Pháo Pháo trong tay Đường Văn cảm giác khó chịu, cố gắng giãy dụa một trận, nhưng lại không biết rằng phản ứng này càng làm cho bản thân mình thêm tội, trực tiếp bị bàn tay chủ nhân Đường Văn, không chút thương tình ném trên mặt đất.

“Ao...” tiểu cầu bị đau kêu lên tiếng nức nở, mở mắt ra, đáng thương nhìn cánh cửa bị khép kín, còn chưa kịp phản ứng nhiều : đây ruột cục là chuyện gì!!!

Mạc Đại Linh căn bản ngủ vẫn chưa sâu, chỉ là mới vừa chợp mắt, không biết có đúng hay không là ảo giác, tựa hồ nghe được tiếng kêu của Pháo Pháo, mở mắt ra nhìn về phía bên cạnh, nhưng bóng dáng Pháo Pháo không thấy đâu, còn đang nghi hoặc, liền một cái bóng đen hướng Mạc Đại Linh áp tới, tại lúc Mạc Đại Linh còn chưa kịp phản ứng nhiều, môi liền bị ngăn chặn, đem tất cả kinh hô của cô nuốt vào trong cổ họng.

Nhiệt độ dưới thân ấm áp mềm mại làm Đường Văn cảm giác thoải mái hừ nhẹ một tiếng, để người dưới thân không phản kháng, Đường Văn đem hai tay Mạc Đại Linh lên đỉnh đầu, dùng tay trái kèm chặt hai tay Mạc Đại Linh cùng một chỗ, tay phải tức khắc vén lên áo ngủ, trực tiếp nắm lấy một bên ngực mềm mại mà vuốt ve.

Hương vị kem vồn quanh mũi, Mạc Đại Linh lòng liền kinh ngạc Đường Văn to gan, tức giận Đường Văn dám làm trái mệnh lệnh của mình, Mạc Đại Linh cắn chặt răng, đang muốn nỗ lực giãy dụa một phen, nhưng chính là bàn tay nhỏ bé Đường Văn vẫn đang thượng trên ngực mà vuốt ve, một loại cảm xúc cuộn trào dâng lên mãnh liệt làm Mạc Đại Linh nhất thời thờ ơ, hằm răng buồn lòng vì nhìn không được mà than nhẹ, cái lưỡi nhỏ Đường Văn thừa cơ hội này tiến vào, quấy phá một phen, lúc này, Mạc Đại Linh đã hoàn toàn vô lực, xụi lơ nằm trên giường, buộc phải chấp nhận thất bại trước sự tập kích của Đường Văn.

Cảm thấy lực phản đối theo tay trái mình đang giảm dần rồi hoàn toàn biến mất, Đường Văn biết Mạc Đại Linh đã vô lực giãy dụa, vì vậy cũng thu hồi tay trái tìm đến nơi địa phương cần thiết.

Dưới áo ngủ của Mạc Đại Linh, chỉ duy nhất một vật cản trở bao lấy khu vực thiêng liêng kia, Đường Văn cũng không vội vàng mà cời nó ra, trái lại chính là cách một lớp vải mỏng nhẹ nhàng ma sát khiến nơi địa phương mẫn cảm của Mạc Đại Linh nhanh chóng sung lên cùng một màn ướt át.

Đường Văn trên môi thỏa mãn mỹ vị, nên từ từ rời khỏi đôi môi Mạc Đại Linh, dĩ nhiên tên ngọc nào đó cũng không ngoan lành gì, mà chính là muốn nghe được âm thanh quỵnh rũ thoát ra từ đôi môi xinh đẹp của vợ mình.

Mạc Đại Linh bị âm thanh mê muội của chính mình làm cho hoảng sợ, vội vàng dùng hai tay vừa được Đường Văn buông tha mà che miệng lại, không muốn Đường Văn nghe được âm thanh này. Thấy phản ứng của Mạc Đại Linh vô cùng khả ái, Đường Văn cúi đầu tại nơi cổ trắng ngần mà mút mạnh, tay phải đang chăm sóc nơi nào đó cũng tăng thêm lực đạo, Mạc Đại Linh thân thể như bị sét đánh run lên một chút, hai tay rời khỏi miệng chuyển đến nắm chặt vai Đường Văn tựa hồ như một hành động phát tiết bất mãn của bản thân. Không còn kiên nhẫn bị Đường Văn dần vật, Mạc Đại Linh khẽ cắn môi, nhắm chặt hai mắt, quay đầu hướng khác, ý tứ muốn trốn tránh tập kích của Đường Văn, thế nhưng...

những nỗ lực của Mạc Đại Linh đều phí công, chỉ còn biết nương theo để cơ thể một lần rồi lại một lần cuộn cuộn sóng trào.

Liếm liếm đôi môi khô khốc, Đường Ván cười tà, vén quần lót Mạc Đại Linh sang một bên, ngón tay liền tìm đến thung lũng ướt át, cảm giác bên trong cuộn cuộn nhiệt lưu cùng trơn trượt càng kích thích Đường Ván ra sức vuốt ve. Ý loạn tình mê, Mạc Đại Linh đã không còn kềm chế được, thân thể động tình đến mị hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Ván cũng khơi lên một tầng sắc xuân, cảm giác giữa hai chân mình cũng bắt đầu phản ứng, lập tức thoát hết vật cản trở trên thân thể của cả hai, hai thân thể đang nóng hừng hực áp chặt nhau không một khe hở, cảm giác như tìm được đối tượng của mình khiến cả hai nhịn không được hít sâu một hơi.

Hai tay giữ lấy đôi tuyết phong đang cao ngất, nhìn chúng tùy ý trong tay mình, tùy ý bản thân muốn làm gì thì làm, Đường Ván hai mắt sáng long lanh, mang theo tia đắc ý, tựa hồ cái việc này luôn đem đến cho Đường Ván cảm giác rất có thành tựu. Trong khi người còn lại thì đang khó chịu vì khu vực trọng yếu bị bỏ quên, Mạc Đại Linh hơi nâng hông để nơi tự mật ẩm ướt của mình va chạm cùng Đường Ván, hàm ý mời gọi Đường Ván nhanh đi vào phần chính.

Động tác rõ ràng như vậy, Đường Ván sao có thể không hiểu rõ ngụ ý của Mạc Đại Linh, nhanh chóng đem hai chân của Mạc Đại Linh khoát lên vai, trực tiếp cúi xuống hôn lên hoa tâm. Bị Đường Ván như vậy kích thích, mật dịch càng cuộn trào mãnh liệt chảy ra, âm thanh dâm nỹ phát ra khi Đường Ván đang chăm chú ăn sạch sẽ nơi hoa nguyệt của mình làm Mạc Đại Linh càng ngượng ngùng, vờn hai tay luồn vài mấy tóc quăn của Đường Ván nhưng không biết là muốn ngăn cản hay chính là muốn ấn vào sâu hơn, cùng bản thân chặt chẽ tiếp hợp.

Mạc Đại Linh khó nhọc ngăn chặn dục vọng bản thân, liền thu hai tay về che mắt mình lại, hoàn toàn không muốn nhìn cảnh xuân lúc này, lại càng không muốn thừa nhận bản thân vốn trầm tính lạnh lùng như thế nào đối với sự tình này lại có bộ dáng YD (*) như vậy.

(*) yd : mấy mems seach thuật ngữ trong BH sẽ biết nhe, editor cũng ngại viết ra ^^

Chiếc lưỡi mềm mại của Đường Ván tinh tế chơi đùa từng ngõ ngách cánh hoa của Mạc Đại Linh, cảm giác bên trong bắt đầu co thắt, Đường Ván tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng đem tiếng rên của Mạc Đại Linh càng ngày càng gấp gáp cùng rõ ràng, đầu của Đường Ván bị hãm chặt giữa hai chân của Mạc Đại Linh, hai người tựa hồ như gấp kết thành một thể, mãi cho đến khi người dưới thân thân thể có chút thả lỏng, Đường Ván lúc này mới rút lưỡi ra mang theo những tia trong suốt, Đường Ván trườn lên đem Mạc Đại Linh đang bần rùn ôm vào trong lòng, hai người cùng nhau hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào ấm áp này.

Vuốt ve tấm lưng trơn mượt đầy mồ hôi của Đường Ván, Mạc Đại Linh dần dần ổn định lại, đôi tay mạnh mẽ của Mạc Đại Linh vẫn không ngừng mon men trên lưng Đường Ván, khiến tên ngọc nào đó nhột đến cười khúc khích, bàn tay Mạc Đại Linh tiếp tục lên trên nhu thuận vuốt ve vành tai xinh đẹp, sau đó chính là nắm lấy lỗ tai của Đường Ván mà xoay 180 độ, làm Đường Ván đau đến la oai oái...

“Tiến bộ lắm rồi có phải hay không? em cứ nhiên còn dám lén vào cường ép tôi!”

“Ao... vợ... chúng ta đã lâu rồi không cái kia mà...” Đường Ván ủy khuất xoa xoa lỗ tai, trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ lạ: dù đã nằm trên nhưng vợ vẫn không hề phục tùng a!! những điều Tiểu Miêu nói đúng là gặt người.

Xuân triều vừa qua khỏi không lâu sau Mạc Đại Linh sắc mặt vẫn còn đỏ ửng, buồn bực nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Ván mà nheo đến méo mó, thẳng đến khi nhìn thấy mặt Đường Ván đều đỏ cả lên thì Mạc Đại Linh mới bớt giận một chút.

“Lần sau em còn dám như vậy, lần sau tuyệt đối không cho em vào phòng cho đến khi nào tôi cảm thấy hài lòng”

Biu môi, Đường Ván thương cảm hề hề chịu thua nhìn Mạc Đại Linh nói “không dám... vợ... đừng cho em ngủ phòng khách được hay không? em chỉ muốn ngủ cùng vợ thôi!”

Tức giận vỗ vỗ cái đầu nhỏ của tên ngọc nhà mình, Mạc Đại Linh nói “hiện tại để cho tôi ngủ, không được xằng bậy”

“Oh... nhưng mà... vợ... em cũng muốn cái kia...”

Cũng vì như thế mà... ngày thứ 2...

Đường Ván thần thái sáng lạng, tinh lực dồi dào tiếp nhận công việc, mà Mạc Đại Linh thì chịu khổ, lê thân thể mệt mỏi cùng tay phải vô lực đi làm..., trùng hợp Mạc Thị hôm nay lại có cả đồng văn kiện chờ ký, Mạc Tổng nhà ta cũng chỉ qua loa vài nét, làm cho nhân viên không khỏi cảm thấy kỳ quái... chẳng lẽ... tay phải của thủ trưởng họ bị thương...

Mà chân tướng chỉ có Ngô Đồng là hiểu rõ, từ cô áo của Mạc Đại Linh lộ ra những dấu ô mai đỏ thắm, hoà cùng thân sắc tiểu tụy, lại thường vỗ vỗ thất lưng nghiêng răng nghiêng lợi, Ngô Đồng biết... Tổng tài của mình chính là miệt mài quá độ, lực bất tòng tâm á!!!!

P/s : Cuối tuần vui vẻ nhé... cả nhà ^^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Quay Phim

Tuy rằng những ngày nghỉ qua đối với Mạc Đại Linh có thể nói là chút bí ai, thế nhưng đối với Đường Vần lại chính là vô cùng thỏa mãn, thành công lần đầu được Pháo Pháo bảo vệ lãnh địa của mình, làm cho Đường Vần đắc ý tận mấy ngày...

Bất quá tâm tình tự hào của Đường Vần cũng không duy trì được lâu, lần này, bộ phim Tiễn Y tiếp nhận cho Đường Vần là một bộ phim khoa học viễn tưởng “cuộc sống người máy”, nên cần phải đi đến nơi khác trong vòng hai tháng để quay và chụp ngoại cảnh, tuy rằng trong lòng rất lưu luyến Mạc Đại Linh, nhưng Đường Vần cũng hiểu rõ công việc là một điều nghiêm túc quan trọng, không thể mang ra đùa, vì vậy Đường Vần chỉ còn có thể chia tay Mạc Đại Linh trong nước mắt, một mình cô gắng nhẫn nại vượt qua hai tháng không có Mạc Đại Linh bên cạnh.

Bộ phim nói về một robot nhưng lại có trí thông minh cùng tình cảm giống như con người, để tránh bị hủy diệt nên lần trốn như thế nào lại xuyên qua thời hiện đại, robot được một nữ minh tinh nhặt mang về nhà, ngày tháng sống cùng, dần dần nhận ra những cảm xúc khác nhau của con người trong cuộc sống, và cũng bắt đầu phát sinh một tình cảm riêng đối với nữ minh tinh.

Bộ phim điện ảnh này có thể nói là quy tụ rất đông dàn diễn viên cùng ca sĩ nổi tiếng, trong đó dĩ nhiên không thể thiếu Vũ, người đã từng cùng Đường Vần hợp tác trong MV ca nhạc lúc trước, mà hai người sau MV phát hành còn dính vài vụ lùm xùm tình cảm.

Hơn nữa, so với trình độ của Đường Vần như thế nào lại được chọn tham gia bộ phim này, điều này khiến không ít sự bàn tán, không biết từ đâu lại có tin tức nói Đường Vần có thể tham dự bộ phim điện ảnh này là bởi vì nhờ sự lăng xê tên tuổi thông qua báo chí, Đường Vần lần thứ 2 bị cuốn vào đầu ngọn sóng gió giới giải trí, một mặt khác tin tức cũng ừn ừ, nói Đường Vần là một nữ diễn viên tâm tình trầm lắng sâu sắc, nói Đường Vần phía sau lưng chính là có ông chủ lớn bảo hộ, là tình nhân âm thầm phía sau dùng tiền lăng xê... Nói chung, những lời nói này có thể thấy rất có tính đả thương người, nếu như là người khác khẳng định sẽ ủy khuất, phiền muộn, thậm chí còn có thể chán nản bỏ cuộc, thế nhưng đối với Đường Vần mà nói thì những bàn tán xôn xao cũng như gió thổi mây bay, Tiễn Y cơ bản còn muốn an ủi Đường Vần, giúp cho cô hiểu những lời nói kia bất quá chỉ là xuyên tạc đừng nên để trong lòng, thế nhưng lại nhìn thấy Đường Vần mỗi ngày đều chỉ chú ý đến điện thoại, sau đó là đáng đáp cười ngây ngô...Tiễn Y mới nhận ra...điều này không cần thiết.

Sự chú ý Đường Vần hoàn toàn không đặt nơi tạp chí, trong lòng Đường Vần chỉ quan tâm duy nhất Mạc Đại Linh, mỗi ngày chỉ cần Mạc Đại Linh gửi một tin nhắn hỏi thăm là đủ, những tin đồn đối với tâm trí Đường Vần mà nói có thể cũng không hiểu hết ý tứ trong đó.

Tuy rằng nói phải theo đoàn đến tận hai tháng, nhưng trên thực tế phân cảnh chụp của Đường Vần không nhiều, đối với điện ảnh Đường Vần cũng chỉ mới là tân binh, vì thế vai diễn Đường Vần chính là nhân vật trung lập giữa hai nhân vật chính, nói là vai chính thì không chính, nhưng phụ không phải phụ, nhưng vai trò Đường Vần lại là điểm nhấn để phát triển tình yêu giữa hai diễn viên chính, mà nhân vật Đường Vần thủ vai so với chính cô bên ngoài, ngây ngô ngây thơ rất phù hợp, có thể bởi vì điều này...là nguyên nhân Đường Vần được chọn.

Thế nhưng, ngay khi nhận được kịch bản Đường Vần lại lâm vào tình cảnh khó khăn, lúc trước cho dù Đường Vần cũng từng tham gia qua đóng MV hay chụp quảng cáo, có thể bởi vì tâm tư đơn thuần và bản thân rất nhanh học hỏi, cho nên hoàn toàn có thể làm theo yêu cầu, nhập vai và động tác rất phù hợp, thế nhưng ở đây thì Đường Vần hoàn toàn mất đi phương hướng, không ai ở đây chỉ cho Đường Vần nên làm như thế nào.

Tiền Như trên tay cầm hai chai nước đi vào phòng chờ thì thấy Đường Vần đang nằm dài trên bàn, từ tốn bước đến, Tiền Như hỏi “Vần Vần... làm sao vậy? gặp khó khăn chỗ nào?”, Đường Vần lúc này mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, hướng Tiền Như nói

“Chị Tiền Như... cái này... phải diễn như thế nào? em chưa từng diễn qua, với lại... cũng không ai dạy em phải diễn ra sao?”

“cái này...” không biết trả lời vấn đề này như thế nào, Tiền Như do dự một chút hỏi “Vần Vần... em bình thường có xem qua phim điện ảnh không?”

“Không có”

“Phim truyền hình?”

“Không có”

“Vậy... bình thường em xem cái gì?”

“Àn... phim hoạt hình...”

Đối mặt với Đường Vần ngây ngô như tờ giấy trắng, Tiền Như thật sự không biết phải chỉ như thế nào, ôn nhu vuốt ve mái tóc quăn Đường Vần, Tiền Như thờ dãi nói “như vậy đi... tôi giúp em tìm một vài phim hay có vai phù hợp với vai của em, em tự xem rồi ghi nhớ, dù sao thì cái này cũng không ai có thể hướng dẫn ngoài chính bản thân em tự rút ra là tốt nhất”

Những lời nói Tiền Như vô cùng có lý, làm Đường Vần ít nhiều giảm bớt áp lực, nhưng đáng vẻ vui tươi Đường Vần hàng ngày bây giờ lại ngưng đọng hơn, cô cúi đầu trầm tư, từ lúc ở cùng Mạc Đại Linh đã hình thành cho Đường Vần thói quen y lại vào Mạc Đại Linh, một đứa trẻ muốn trưởng thành nhất định phải tự bản thân học hỏi, Đường Vần đang tự mình bắt đầu bước quan trọng.

Vài ngày sau đó, Đường Vần đắm mình trong hàng loạt các phim điện ảnh cùng truyền hình, Tiền Như hầu như tìm khắp nơi, một lượng lớn các loại phim, Đường Vần cũng bởi vì vậy mà ra sức học các nhân vật cách diễn, cách phản ứng tình huống. Suốt ngày chỉ biết vui vào kịch, Đường Vần tựa hồ

biến thành một người khác, đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện, lý giải rất nhiều điều, ở chung với nhiều người không thể cứ ngây thơ như vậy. Trước mặt những người bên ngoài, Đường Vãn vốn là người một người hoạt bát khá ải, qua miệng người khác lại biến thành một người trầm tĩnh, quyền rũ. Ngay lúc Đường Vãn đang suy nghĩ đến muốn tẩu hỏa nhập ma, thì phần phân vai của Đường Vãn cũng bắt đầu quay.

Cảnh đầu tiên là cảnh được Công Ty giải trí nhìn trúng, mang theo trong lòng sự thấp thỏm, vì giấc mơ trong lòng, cô gái nhỏ nhất quyết kiên định gia nhập làng giải trí, cảnh này rất nhẹ nhàng được thông qua, nữ nhân vật ngây ngô, tâm hồn đơn thuần được Đường Vãn thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, đạo diễn hài lòng gật đầu, ý bảo màn thứ 2 tiếp tục.

Cảnh hai chính là nói về quá trình cô gái nhỏ chân chính gia nhập làng giải trí, nhưng luôn bị ghen ghét hãm hại, khó khăn lắm mới có được cơ hội vai diễn nhỏ, nhưng bởi vì diễn xuất còn chưa nhuần, lại còn bị đàn chị ăn hiếp.... lúc này... Vũ chính là người xuất hiện giải vây...

Cảnh diễn này, có thể nói kịch bản so với thực tế y như vậy, nhưng biểu tình gương mặt Đường Vãn vẫn không biểu đạt được hết nội tâm nhân vật, luôn bị đạo diễn quát đến tất cả đều im lặng hết, chỉ có cảnh này mà cứ quay đi quay lại vẫn chưa xong. Dù sao thì phim vẫn là phim, không thể nào có được cảm xúc thực, nếu như ai cũng dễ dàng nhập tâm mà diễn như thật thì tất cả đều có thể trở thành minh tinh rồi.

Đạo diễn bắt lực lắc đầu, bốn phía âm thanh thờ dài của các ekip cũng nghe rõ mồn một, Đường Vãn cắn môi, liên tục cúi người xin lỗi, cơ bản khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã kéo dài mây đen.

“Thôi... nghỉ ngơi một chút đi, ăn trưa xong lại quay tiếp, dù sao cũng là người mới... không có biện pháp!!!” Đạo diễn cầm lấy khăn mặt lau lấy mồ hôi đang chảy liên tục vì thời tiết cực nóng, bất đắc dĩ hướng nhân viên nói.

Các nhân viên cộng tác cũng bắt đầu thu gom thiết bị để nghỉ ngơi, Đường Vãn nghe thấy câu nói của đạo diễn trong lòng như bị ai đâm, lần đầu tiên Đường Vãn có cảm giác đau buồn mà không hề liên quan đến Mạc Đại Linh, rầu rĩ trở lại phòng nghỉ, lại theo quán tính mà nằm trườn trên bàn, cảm nhận được cái lạnh trên mặt bàn làm nóng bức bản thân dịu đi phần nào, phiền muộn cũng theo đó mà giảm đi ít nhiều. Cửa bị mở ra, Đường Vãn nghĩ là Tiền Như, nhưng không phải, mà chính là âm thanh lạnh lùng phát ra “ngồi dậy”

Đường Vãn giống như bị giật điện, âm thanh này làm sao có thể không nhận ra, chỉ là vì sao giọng nói này lại xuất hiện ở đây. Đường Vãn hơi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo đối diện, cả người liền run lên một chút, âm thanh cũng trở nên khẩn trương “chị tìm tôi có việc gì sao?”

“Đương nhiên”, Vũ hai tay ôm trước ngực nhìn Đường Vãn khuôn mặt vẫn còn nhăn nhó không gì thay đổi.

Bị Vũ nhìn chằm chằm, Đường Vãn cũng không có trả lời, chờ Vũ tiếp tục nói

“Buổi sáng, cô đã lãng phí quá nhiều thời gian của chúng tôi, liên lụy tiến độ kịch bản, hiện tại tôi là đến tìm cô nói chuyện, hy vọng buổi chiều không nên như vậy vô dụng, đừng để bộ phận này chỉ vì một mình cô mà bị kéo dài thời gian. Cả nguyên buổi sáng, tôi bên cạnh chờ, cô cứ nhiên mỗi một cảnh cũng không xong, tôi thật bội phục cô, chỉ có biểu tình lúc bị mắng mà cũng không diễn được, vậy cô diễn cảnh đó làm cái gì. Cái vòng tròn này không cần người không đủ năng lực như cô, thôi thì sớm về nhà đi, công việc này hoàn toàn không phù hợp với cô” sắc bén ngôn ngữ cũng ngữ điệu đều đều, thể nào đều cũng có thể nhận ra đa phần ý tứ khinh蔑.

Đường Vãn vẫn cắn răng không nói lời nào, quật cường nhìn thẳng vào đôi mắt Vũ, trong mắt lộ ra chút hổ thẹn, buồn bã và không cam tâm, rất nhiều cảm xúc trong một lúc trời dậy, lần đầu tiên muốn không muốn để người khác xem thường, cho dù là có tức giận hay buồn bực cỡ nào, nhưng Đường Vãn vẫn không chút sợ hãi.

Đột nhiên Vũ nở nụ cười “hiện tại đã biết diễn như thế nào rồi chứ?”

Đường Vãn “hử??”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngó Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Vô Đề

Không trả lời nghi vấn của Đường Vãn, Vũ chỉ hơi nghiêng đầu, ý vị thâm trường nhìn Đường Vãn một cái nói tiếp “em rất giống tôi, tôi mặc kệ em vì lý do gì mà gia nhập cuộc chơi này, thế nhưng tôi vẫn muốn nói cho em biết, nếu đã nhất quyết làm thì nhất định phải làm cho thật tốt, ở đây không phải là nơi để em xem như vui chơi giải trí, nhớ rõ cảm giác của em vừa nãy, để lúc chiều diễn cứ thế mà phát huy”

Dứt lời, Vũ như vậy xoay người tiêu sái rồi đi, không để lại chút dấu tích. Yên lặng nhìn cửa hé mở ra một nửa, Đường Vãn trong lòng chột chó chút thông suốt, như là đã hiểu ra cái gì, nhưng cũng có phần nào nghi hoặc, cô ấy... lẽ nào đến đây chỉ để nói những điều này???

Vẫn không một ai giải đáp nghi vấn của Đường Vãn, nhưng bản thân cũng bắt đầu nhận ra... Vũ thật ra không hề băng lãnh như vẻ bề ngoài. Đường Vãn quay lại ngơ ngác nhìn kịch bản, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì...

Bên kia, khi Vũ trở lại phòng nghỉ của mình, thì một bên lỗ tai bị bàn tay ngọc ngà nắm lấy

“Chúng ta là những ca sĩ nổi tiếng, Vũ nói cho tôi biết vì sao lại quan tâm đến người mới kia như vậy?”, một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, tóc quấn quanh áo choàng, người cười nhưng trong không cười hỏi Vũ. Nữ nhân này chính là người thủ vai chính trong bộ phim điện ảnh lần này, cũng chính là bà xã đại nhân của Vũ. Nhất tỷ nữ vương của phim truyền hình lẫn điện ảnh => Liễu Dương Mộc

Khuôn mặt lạnh lùng không biểu tình của Vũ hiện lên nụ cười, như băng tuyết tan rã, đầy sáng lạng hướng vợ mình hỏi “chị ghen sao?”

“Ai thèm ghen... người theo đuổi tôi rất nhiều, ai quan tâm em...”

“Hahaha... tôi chỉ nghĩ đùa nhóc kia so với mình trước đây lúc mới vào nghề rất giống” Vũ tiến lên ôm lấy nữ nhân ngạo kiều trước mặt, lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Giống em trước đây???” Vô cùng kinh ngạc nhú mày, Liễu Dương Mộc trong lòng thầm kêu một tiếng, nép vào lòng Vũ nói “cô bé đó xem ra rất thuần khiết, em nói thật cho tôi biết, hai người quen nhau khi nào?”

“Àn... chúng tôi... đều rất thuần khiết...” tựa hồ không tìm được từ nào chuẩn xác hình dung, Vũ ghen cả buổi mới phun ra hai từ “thuần khiết”

“Phi... em bây giờ chỗ nào thuần khiết? mau mang trả lại thuần khiết tiểu bạch thỏ trước đây cho tôi...”

“Thuần khiết tiểu bạch thỏ đã biến thành đại sắc lang, hiện tại là thời gian nghỉ trưa, muốn ăn tươi con cừu nhỏ a...”

Buổi chiều tiến trình quay phim chụp ảnh đều rất thuận lợi, nhìn thân người cao gầy trong treo nhưng lạnh lùng, Đường Văn chợt cảm thấy an tâm và phần, giống như cho dù có giông bão đã có người đó chống đỡ, Đường Văn đối với Vũ hiện tại cảm giác tốt hơn nhiều.

Tại lúc đạo diễn ngưng công việc, Đường Văn vỗ vỗ ngực thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên vai truyền đến lúc đạo, bên tai nghe một âm thanh khích lệ.

“Diễn không tệ...”, Đường Văn không mấy tự nhiên thoáng nhìn qua Vũ, lúc này Đường Văn chỉ có một loại cảm giác vô cùng kinh ngạc, bởi vì... đối với một người từ trước đến nay lạnh lùng, ngôn ngữ sắc bén đột nhiên đối với mình như vậy ôn hòa, trong lòng Đường Văn dĩ nhiên không tránh khỏi cảm thấy lạ lẫm

“Cảm ơn...” Đường Văn luôn cuốn, hướng sang Vũ kính lễ “cảm ơn chị khi trưa đã dạy em diễn...”

“Không cần cảm ơn...” Vũ mỉm cười đầy hàm ý cùng câu dẫn nói tiếp “có người nhờ tôi chiếu cố em... việc này nên làm thôi”

“?????”

Thấy Đường Văn vẻ mặt nghi hoặc, chỉ thiếu điều là trên đầu chưa hiện ra mấy dấu chấm hỏi, Vũ cười lên vài tiếng “cứ biểu hiện thật tốt vào... không nên phụ lòng kỳ vọng người khác đối với em”

Mãi cho đến về sau, Đường Văn mới biết được hết nguyên nhân...

Trong nháy mắt, phân cảnh Đường Văn cũng bắt đầu, đây cũng là những cảnh quay cuối cùng.

Cảnh này Đường Văn hóa thân vào nữ nhân thành thực, một thân áo màu đỏ, lác lác váy dài trên đất, giày cao gót màu bạc bước trên thảm đỏ, “da da” âm thanh phát ra đầy tao nhã, nét trang điểm trên khuôn mặt có thể nhận thấy từ bên ngoài sự trưởng thành, những lọn tóc màu nâu sẫm được uốn nhẹ như những lượn sóng thả lơ dềnh trên vai, đôi mắt màu hồ phách thẳng tắp nhìn vào trung tâm hội trường hai người đang đứng tay trong tay, đôi môi đỏ mớ và đóng nhiều lần chỉ để lộ một vài khẩu hình miệng, dường như muốn nói điều gì đó mà không thể nào mở miệng.

“Chúc phúc hai người...”, giọng khàn khàn khô khốc mang theo chút run rẩy vừa kết thúc câu nói, Đường Văn kiên quyết xoay người đi, không mang theo một tia lưu luyến, làn váy bị gió thổi bay lên, giống như đóa hoa anh túc gây nghiện tuyệt đẹp

“Cát...”

Đạo diễn hài lòng vui vẻ kêu lên một tiếng ngay sau đó

“Chúc mừng...”, một âm thanh chúc mừng làm Đường Văn nở nụ cười vui vẻ, kỳ thực, để cho người vừa tán thưởng Đường Văn vừa rồi hài lòng cũng không hoàn toàn do Đường Văn diễn tốt, mà chỉ là có thể nhanh chóng trở về thành phố G để gặp một người.

Lúc này, giọng của đạo diễn cũng cất to lên “tối nay tại nhà hàng xx, chúng ta tổ chức mừng cảnh quay Đường Văn hoàn thành, không gặp không về á!!”

Đêm đó, Đường Văn lần đầu tiên gặp phải rượu- bia, chỉ mới một ngụm nhỏ, nhưng vị đắng của rượu làm Đường Văn cảm thấy buồn nôn, mặc dù không thoải mái, nhưng Đường Văn không biểu lộ ra ngoài, như trước vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, khi nào có người đến kính rượu thì liền uống một ít. Đường Văn hôm nay so với Đường Văn của một tháng trước khác đi nhiều, lúc trước, khi Đường Văn không thích gì liền biểu lộ ra mặt, không một chút nào che giấu, nhưng Đường Văn của hôm nay chính là đã hiểu được khi nào nên khi nào không nên, trưởng thành và trầm tĩnh hơn rất.

Thứ Đường Văn uống cũng chỉ là bia, theo lý thuyết thì bia cũng sẽ không quá say, thế nhưng đối với người chưa quen, thì một ít cũng có thể không chịu

nổi, hướng chỉ, cả đoàn làm phim đến cả trăm người, mặt kệ là quen biết hay không quen biết, tất cả đều đến bên Đường Vãn mỗi người kính rượu một ít. Cho dù chỉ là nhắm môi ngậm nhỏ, tính tới tính lui cũng đã được vài chai bia. Đường Vãn lắc lắc đầu, bên kia Tiền Như cũng vừa vặn quay sang nhìn thấy tình trạng muốn say của Đường Vãn, như gặp được cứu tinh, liền bật người dậy đến bên Đường Vãn “Đường Vãn uống say rồi, tôi muốn đưa em ấy về phòng, không uống nữa... không uống nữa....”

Lúc này phó đạo diễn vỗ mặt bàn phản đối “không được, vài ngày nữa hai người rồi đi rồi, ngày hôm nay làm gì có khả năng tha cho cô, Đường Vãn nếu say tôi cho người đưa em ấy về, Tiền Như cô thì không thể nào trốn, nghe nói cô tửu lượng không tệ, đến đây đến đây.. chúng ta cùng uống... Tiểu Cao, cô phụ trách đưa Cô Đường về đi..”

Một nữ nhân tiến lên bên cạnh đỡ lấy Đường Vãn khuôn mặt đỏ bừng, hai chân như nhũn ra, Đường Vãn cố mở mắt nhìn thấy vẻ mặt cầu cứu của Tiền Như, lại nhìn thoáng qua gương mặt hung quang của phó đạo diễn, Đường Vãn vô ý cảm giác : chính mình mau rời khỏi đây tốt nhất, liền hướng Tiền Như nói “chị Tiền Như, em về trước, chị...từ từ uống nha...!!!”

Đường Vãn hận không thể có thêm mấy cái chân để có thể chạy nhanh khỏi nơi thị phi này, tuy nhiên dù chút say, nhưng Đường Vãn vẫn y như là một vận động viên đi bộ, tốc độ bước đi nhanh đến mức làm cho nữ sinh kia cũng phải chạy theo.

Thật vất vả mới trở lại trước cửa phòng mình, Đường Vãn tâm tình thả lỏng, cơ bản khi này đi hơi nhanh cộng thêm rượu trong người, Đường Vãn lúc này có thể nói là hoàn toàn mơ hồ, từ phía nhìn cũng đã không còn rõ, dựa người trên cửa, tay vịn vịn ở khóa...á... vì sao lại mở không ra vậy???

Đang lúc nỗ lực mở cửa, nữ nhân được giao nhiệm vụ đưa Đường Vãn về cũng chạy đến, thở hổn hển nói “Cô Đường...cô chưa gài thẻ phòng vào..”

“Nga...thẻ phòng...thẻ phòng của tôi đâu? thẻ phòng đâu???” sau khi được nhắc nhở, Đường Vãn mới nhớ ra liền lục lọi trên người, móc ra một thẻ phòng màu xanh

Bởi vì do uống say, Đường Vãn cảm thấy mọi vật xung quanh đang lắc lư, muốn đem thẻ phòng gắn vào khe kia, thế nhưng gắn mãi cũng không được, lập đi lập lại vài lần, Đường Vãn nổi giận miệng liền hét lên “không được nhích nhích!!!, để cho tôi cắm vào, không được lộn xộn nha...ohh.. tôi muốn vào trong...”

Nữ nhân tên Tiểu Cao tiến lên cầm lấy thẻ phòng trong tay Đường Vãn, đôi mắt chớp vài lần nói “Cô Đường, tôi giúp cô mở nhé...”

“Được...được, cô giúp ta đi... nó quá lộn xộn rồi á”

“beep...” một tiếng, thẻ phòng thuận lợi đút vào, đèn màu xanh của phòng bật lên, lạch cạch cửa liền mở ra, Tiểu Cao len lén lấy thẻ phòng của Đường Vãn bỏ vào túi mình, sau đó giúp Đường Vãn vào trong giường, nói “Cô Đường cô nghỉ ngơi đi, tôi đi trước nhé”

“Bye...bye...” Đường Vãn ngã trên giường nhưng cũng không quên phát phát tay tạm biệt

Còn có khả năng thôi miên thật lớn, chỉ trong phút chốc Đường Vãn liền thở đều đều tiến vào mộng đẹp. Lúc này tại nơi liên quan của mọi người, Tiểu Cao trở về hướng phó đạo diễn đặc ý nói thăm gì đó, rồi đưa thẻ phòng cho phó đạo diễn. Vì vậy, ý định ban đầu chút say Tiền Như thay đổi, phó đạo diễn tay vung lên, hùng hồ nói nào là nữ nhân uống nhiều cũng không tốt nên bỏ qua cho Tiền Như, bản thân liền rời đi không biết là đi đâu.

Bóng đêm êm đềm, lạch cạch, âm thanh cửa mở, đèn được bật lên, gian phòng đang mờ nhạt bỗng bừng sáng. Và cái người được xem là chính trực phó đạo diễn lúc này đang đi vào, phía sau chính là Tiểu Cao, chỉ nghe phó đạo diễn hai tay xoa vào nhau nói “cô làm rất tốt, an tâm.lần sau sẽ có vai cho cô, giờ đi trước đi..”

Tiểu cao sắc mặt vui vẻ, lại có chút hổ thẹn nhìn Đường Vãn trên giường “cám ơn đạo diễn, tôi đi trước,...ông từ từ vui vẻ nhé”

Vừa lạch cạch một tiếng, cửa phòng lần thứ hai khép lại, trên giường, nữ nhân đang nằm quần áo có chút mất trật tự để lộ một ít làn da tuyết trắng ra ngoài, nửa kín nửa hở nhìn càng thêm mê người. Phó đạo diễn đặc chí cười hắc hắc, tiến lên bên giường, đôi bàn tay thô kệch hướng đến bộ ngực khéo léo của Đường Vãn.

Ngay lúc sắp đặt được ý nguyện, Đường Vãn bất ngờ mở hai mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm phó đạo diễn làm tên thói hết hồn hơi lùi về, miệng lắp bắp nói “Đường...cô Đường.. con còn chưa ngủ sao? hahaha”

Đôi mắt lạnh lùng lóe lên, thậm chí Đường Vãn còn chưa phát giác bản thân, nhìn thấy phó đạo diễn, Đường Vãn dụi dụi đôi mắt buồn ngủ hỏi “phó đạo diễn...ông thế nào lại trong phòng của tôi?”

Tiếng nói mềm mòng của việc mới vừa tỉnh ngủ, còn có đôi môi mấp máy, điều này làm cho phó đạo diễn sắc tâm tái khôi, mê đắm nói “tôi đương nhiên là đến tìm em chơi đùa rồi, chúng ta cùng nhau vui vẻ một chút nhé, tôi sẽ làm cho em rất thoải mái...”

Đôi tay thô bản lần thứ hai hướng về phía Đường Vãn trong khi Đường Vãn vẫn còn đang nghi hoặc...

Chương 55: Gian Phòng

Có người nói những người đơn thuần thường rất miễn cảm, tuy rằng Đường Vãn không hiểu rõ dụng ý của phó đạo diễn này khi mà nửa đêm lại vào phòng của mình, nhưng chính bản năng làm cho Đường Vãn cảm nhận được sự bất an cùng chán ghét. Cau mày nhìn về mặt hung tợn cùng với đôi tay kia của phó đạo diễn, Đường Vãn biểu tình lạnh lùng, hôm nay Đường Vãn đã học được cách ẩn đi vẻ ngoài ngây thơ, dùng chính mặt lạnh để nguy trang bản thân. Đôi tay thô kệch càng ngày càng gần, Đường Vãn theo phản xạ thật lùi người lại, không muốn để đôi tay bản thủ đụng vào.

Đường Vãn chính là động tác né tránh nhưng lại làm cho phó đạo diễn hiểu sai ý, cho là bản thân Đường Vãn lo sợ, cười càng thêm thâm đáng “đừng sợ á... tôi sẽ rất ôn nhu...” (sợ cái đầu người chứ sợ – xừ ông đi Vãn Vãn)

Lùi đến góc tường, đã không còn đường thối lui, Đường Vãn ngừng lại, ánh mắt màu hổ phách hiện lên một tia sắc nhọn, con mắt hơi nheo, lạnh lùng nhìn chằm chằm phó đạo diễn. Mà tên thối ta đang chìm đắm trong ảo tưởng mỹ vị lại không nhìn ra, bản thân mình đã chọc giận một con hổ... chỉ còn chờ thời khắc con hổ lộ ra răng nanh.

“Cô Đường đừng sợ... tôi tới đây...” thân thể mập mạp lúc này lại nhanh thoăn thoắt nhảy lên giường chồm đến Đường Vãn.

Đường Vãn dĩ nhiên không thể lùi nữa mà là tiến tới, một tay bắt lấy cánh tay của phó đạo diễn xoay một cái thật mạnh nghe rõ một tiếng răng rắc làm cho phó đạo diễn kêu lên thảm thiết, dùng sức giãy dụa thân thể, muốn rút cánh tay ra khỏi tay Đường Vãn. Thấy phó đạo diễn như vậy nỗ lực, Đường Vãn cũng thỏa mãn mong muốn mà thả tay hắn ra, nhưng vẫn vươn ra bàn chân trắng nõn, hướng cái bụng tròn trịa của phó đạo diễn không chút lưu tình mà đạp một cái, làm cho tên thối roi chổng vó từ trên giường xuống, đau đớn ôm bụng mình nằm cuộn tròn trên mặt đất, kêu than.

Thấy phó đạo diễn thê thảm như vậy, Đường Vãn trong lòng cũng có chút lo lắng, mang theo tia áy náy, Đường Vãn nhỏ giọng hỏi “phó đạo diễn... ông không sao chứ?”

Tâm tốt hồi han của Đường Vãn cũng không làm cho phó đạo diễn ngu giận mà ngược lại càng làm cho hắn tức giận, hung tợn từ mặt đất đứng lên, hùng hổ vọt lên giường, phía Đường Vãn mà vung lên cái tát...

Cô... cái con nhóc này, cư nhiên dám đánh ông.”

Đường Vãn cau mày, dễ dàng né tránh được tát tay kia, thật sự bản thân cũng không rõ ràng lắm vì sao phó đạo diễn đối với mình như vậy. Đường Vãn chân chính nổi giận, vừa một cước đá văng, lúc này Đường Vãn cũng không còn muốn lưu tình, dùng hết 10 phần lực đạo, vì vậy... lần thứ 2 bị đá ngã, phó đạo diễn hoàn toàn không thể đứng dậy nổi, chỉ có thể nằm trên mặt đất, hữu khí vô lực than.

“Vãn Vãn.. tôi mang đến cho em một ít trà giải rượu, em... đây là xảy ra chuyện gì?”, Tiền Như cầm một ấm trà mở cửa, đi đến, đột nhiên thấy phó đạo diễn đang nằm té trên mặt đất, Tiền Như nhìn không được kinh hô.

“Chị Tiền Như...”, Đường Vãn nhìn thấy Tiền Như liền ngọt ngào kêu một tiếng

“Vãn Vãn... này... này... phó đạo diễn như thế nào té ngã ở đây???”

“Bị em đánh... khi này... ông ta vào phòng của em, còn nói cái gì muốn cho em thoải mái, còn muốn chạm vào em... humm...” Đường Vãn quay đầu nhìn phó đạo diễn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận.

Đường Vãn không hiểu rõ dụng ý của phó đạo diễn, nhưng Tiền Như thì làm gì không biết tên thối có tâm tư xấu xa gì, cơ bản khi này thấy ông ta bỏ qua cho mình, còn nghĩ người đàn ông này không tệ, ai ngờ tên này chỉ là viện cớ để đến tìm Đường Vãn. Nếu Đường Vãn không có vô phòng thân, bị hắn chà đạp, cái hậu quả tiếp theo Tiền Như cũng không dám tưởng tượng. Càng nghĩ càng giận, Tiền Như vẻ mặt đỏ bừng vì tức giận tiêu sái đi đến nơi phó đạo diễn đang nằm, giơ chân lên, nhắm thẳng vào vị trí trung tâm giữa hai chân phó đạo diễn mà xuất cước, sau đó hét lớn “cặn bã!!!!!!”

(hahaha, editor không ngờ người xuất cước này lại là Tiền Như)

Phó đạo diễn đau đớn kêu lên một tiếng càng thảm thiết hơn, Đường Vãn ngạc nhiên đến há to mồm, nhìn Tiền Như đầy khí phách, trong lòng thầm nghĩ: Chị Tiền Như thật tốt... quá dữ tợn á!!

Lúc này Tiền Như có vẻ bình tĩnh và lửa giận cũng giảm đi, liền liên tục gọi điện thoại, không lâu sau, một số cảnh sát liền có mặt đem phó đạo diễn đang nằm dưới đất lên, yêu cầu kể lại toàn bộ chân tướng sự việc, kẻ tiếp là chuẩn bị đi bắt Tiểu Cao. Sau khi hay tin, tất cả mọi người trong đoàn đều tìm đến Đường Vãn hỏi thăm an ủi, dù sao thì tính tình Đường Vãn đơn thuần như vậy, thật rất khó làm cho người ta chán ghét. Tuy rằng sự tình có vẻ nghiêm trọng, thế nhưng mọi người đều nhất trí giữ kín, bởi vì tại thời điểm này mà quá nhiều vụ bê bối xảy ra, như vậy bộ phim này có thể xem như bị hủy.

Sự việc cứ như vậy kết thúc, phòng này Đường Vãn cũng không thể tiếp tục ở, Tiền Như căn bản muốn chuyển một phòng khác cho Đường Vãn, nhưng hiện tại đều đã hết phòng, điều này làm cho Tiền Như thật khó xử, lẽ nào để Đường Vãn cùng mình chung một đêm nay? Ý nghĩ này chỉ mới len lỏi liền bị chính Tiền Như lắc đầu phủ quyết, nói đùa sao?... cái này bị người kia biết chắc chắn có chuyện, huống hồ... về phía Đường Vãn người kia cũng không bỏ qua..

Nhớ đến Mạc Đại Linh, Tiễn Như bắt giác rùng mình...Tiễn Như bắt đầu đi thờ dài, đổi phòng vậy...để Đường Vắn ngủ phòng mình, bản thân qua phòng Đường Vắn ngủ..

Lúc này, Vũ không biết từ đâu lấy ra thẻ phòng, hiểu rõ khó xử của Tiễn Như, vì thế mà giúp Tiễn Như giải vây

“Qua phòng của tôi đi, phòng đó dù sao tôi cũng chưa dùng qua”

Tiến Như cảm kích đến mức con mắt muốn nở hoa, cầm lấy thẻ phòng từ tay Vũ, trong lòng thầm cảm thán: người tốt. Gắt gao nắm chặt thẻ phòng như sợ đối phương đổi ý, Tiễn Như hướng Vũ nhẹ nhàng hỏi “vậy còn cô làm sao bây giờ???”

Xoay người phát tay, Vũ nhẹ nhàng đáp “tôi tự có nơi để đến...”

Vì vậy mà Đường Vắn ngủ ở phòng của Vũ, bắt đầu rước lấy một trận phong ba...

Sự việc nghiêm trọng như vậy, là người giám hộ của Đường Vắn, tuy nhiên Mạc Đại Linh hoàn toàn không biết chút tin tức gì, này tất cả là bởi vì...

Lúc gọi điện thoại, Tiễn Như có hỏi qua Đường Vắn, có cần báo cho Mạc Đại Linh biết chuyện này hay không, mà Đường Vắn đối với việc lần này cũng không mấy lưu tâm, chỉ là nghi hoặc hỏi “vì sao phải nói cho chị?”

Đối với Đường Vắn mà nói, đây là câu nghi vấn, nhưng đối với Tiễn Như mà nói...đây là câu hỏi tu từ(*), cho nên những tin tức sau về Đường Vắn, Mạc Đại Linh căn bản không hề biết đến.

(*) câu hỏi tu từ : là dạng hỏi cho có chứ không cần câu trả lời.

Lúc Mạc Đại Linh nghe đến chuyện này, tuy rằng đối với Đường Vắn có chút giận vì giấu giếm, nhưng đối với hai người kia lại càng phần nộ, Mạc Đại Linh lập tức cho điều tra điện thoại thị trường khu vực, lấy danh nghĩa Đường Thi, vì địa phương góp chút công sức phát triển, thế nhưng lại có một yêu cầu, đó chính là Mạc Đại Linh không hy vọng nhìn thấy hai người đó ra tù. Mà cái yêu cầu này cũng không ai biết rõ đáp án, chỉ biết... cái kia phó đạo diễn trên người gánh n tội danh phòng chừng cả đời này không có khả năng ra tù, về phần nữ nhân Tiểu Cao kia chỉ cần một tội là đồng bọn thôi, cũng đủ để cô trải qua những ngày tháng trong tù.

Và tất nhiên...việc này để nói sau...

Hiện tại, rất xa ở thành phố G, Mạc Đại Linh một chút tâm tình cũng không có, vẫn cứ như thế đếm từng ngày trôi qua, có gắng vượt qua những ngày không có Đường Vắn, chờ ngày tên nhóc nhà mình hoàn thành công việc trở về.

Buổi tối, từ sau khi Đường Vắn đi, Mạc Đại Linh liền có thêm một thói quen, trên đầu giường lúc nào cũng có một quyển lịch nhỏ.

Nằm trên giường, nghiêng người cầm lấy quyển lịch gạch đi ngày hôm nay đã trôi qua, sau đó là đếm số ngày còn lại, Mạc Đại Linh bắt đầu đi thờ dài. Con cún lớn thương yêu của Mạc Đại Linh không có bên cạnh, chỉ có thể thay thế bằng con nhỏ, để giải bài tâm tình, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Pháo Pháo, sau đó nhắm mắt lại, Mạc Đại Linh tự mình lẩm bẩm.

“Pháo Pháo à...mày nói xem Vắn Vắn còn muốn bao lâu nữa mới trở về huh?”

“Gâu...”

”A...là ta ngớ ngẩn, mày làm sao mà biết..”

Ngày hôm sau, thời tiết đặc biệt nóng, mọi người chỉ có thể ở trong văn phòng mới cảm thấy dễ chịu.

Mạc Đại Linh cũng ngồi tại phòng làm việc của mình, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ với ánh nắng gắt gao, tâm tình thực sự không thể tập trung, mi mắt cứ liên hồi giật giật...không biết là tốt hay xấu.

Ngô Đồng ôm một đóng văn kiện nhìn chủ của mình thất thần mà nhìn không được thờ dài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tổng tài gần đây thật sự rất kỳ lạ, ký chữ ký vào văn bản thì ký thành tên người khác, lúc họp thì lại để điện thoại ở giữa, ý kiến gì trong cuộc họp không tốt cũng gạt đầu cho qua, may mắn được một quản lý khác phát hiện phản đối, không thì hậu quả nhất định rất nghiêm trọng.

Đáng sợ nhất chính là...tổng tài luôn luôn với phong thái phi phạm, hiện tại cư nhiên mỗi ngày đều bị ai thờ dài, thật nhìn rất giống...một oán phụ á!!! Mỗi ngày trong miệng đều cứ lặp đi lặp lại duy nhất một câu: còn bao nhiêu ngày...còn bao nhiêu ngày...

Mạc Đại Linh nhân thần tan rã nhìn chằm chằm văn kiện trên tay, Ngô Đồng tiến vào văn phòng, đứng cạnh bên bàn gần nửa ngày trời mà Mạc Đại Linh vẫn không phát hiện, cuối cùng Ngô Đồng vẫn không nhịn được lên tiếng “Mạc tổng...đây là kế hoạch của quý tiếp theo, còn có...văn kiện của chị...cảm ơn...”

Thình lình có âm thanh phát ra làm Mạc Đại Linh có chút giật mình, thân thể cứng một chút, liếc liếc mắt sang văn kiện trên tay, đó là một phần báo biểu, các chữ đều bị đảo ngược. Mạc Đại Linh giả vờ thanh tĩnh, ho khan một tiếng nói “à...tôi biết, em ra ngoài đi..”

Nhìn thấy Ngô Đồng cung kính cúi chào xoay người rời đi, Mạc Đại Linh lấy ra điện thoại, không để ý đến hình tượng, nằm úp sấp trên mặt bàn, dùng sức gõ gõ vào màn hình nền hình ảnh cái con người ngốc kia đang cười...cho em không để cho tôi gọi điện thoại nè, cho em không để tôi gửi tin nhắn

nè...

Mà lúc này Mạc Đại Linh không biết, dưới lầu Đường Thị xuất hiện một người, ăn mặc cực kỳ quái dị, giữa cái trời nắng gay gắt này mà cứ nhiên đội mũ, mang kính râm, đeo khẩu trang... dẫn đến người đi đường ai cũng chú ý, người này tuy rằng đầy đủ mồ hôi, nhưng vẫn thập phần vui vẻ, nhảy chân sáo đi vào Đường Thị...

Người này có ai khác chính là Đường Vần, số lần Đường Vần đến Đường thị cũng tính không ít, cho nên rất quen thuộc hướng đi, thế nhưng cũng không nghĩ tới... lần này bị ngăn cản...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bắt J???? (Bắt Gian)

“Cô kia!!, cô không thể tùy tiện vào được. Nơi này là công ty, cô không phải là nhân viên của công ty chúng tôi. Cô đến làm gì á?” Bảo an ngay cửa nhìn thấy Đường Vần tiến thẳng về phía thang máy thì vội vàng chạy đến ngăn lại, quan sát một phen cách ăn mặc, cũng không có mang bảng tên nhân viên Đường Thị, hơn nữa, thời tiết nóng thế mà ăn mặc kỳ lạ như vậy, bảo an không khỏi nhìn Đường Vần bằng ánh mắt hoài nghi.

“Tôi là đến tìm người... vì sao không thể tùy tiện vào?”

Bảo an phát phát tay cũng không trả lời Đường Vần, chỉ là chỉ tay về hướng trung tâm sảnh trước nói “muốn tìm ai cô phải đến quầy lễ tân hỏi trước, nói với lễ tân người cô cần tìm, xem xem họ có cho cô vào không đã”

Đôi mắt ẩn sau lớp kính râm chớp chớp hai lần, Đường Vần trả lời “vậy được.. cảm ơn..”

Đây chính là lần đầu tiên Đường Vần phải đến quầy lễ tân đề hỏi, lúc trước theo Mạc Đại Linh tới Đường Thị là trực tiếp đi vào, thế nhưng lúc này không có Mạc Đại Linh, Đường Vần chỉ có thể tuân theo quy tắc công ty.

“Chào cô, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô”, Uông Linh nhìn nữ nhân ăn mặc kỳ quái trước mặt, trong lòng dù vô cùng kinh ngạc thế nhưng nét mặt cũng không có biểu lộ ra ngoài, trước sau như một vẫn duy trì nụ cười, đây chỉ là ngày thứ 3 đi làm, Uông Linh không muốn để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

“Oh...tôi là đến tìm người...” thanh âm xuyên thấu qua khẩu trang truyền ra nghe có vẻ rầu rĩ

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Không có...”

“Vậy.. cô có biết tên người cô cần tìm không? làm ở bộ phận nào, tôi giúp cô liên lạc”

“Uhhh, chị ấy tên Mạc Đại Linh... hình như..hình như là Tổng tài”, ngón tay khẽ xoa xoa cằm, Đường Vần cố nhớ đến bảng chức danh trên bàn làm việc Mạc Đại Linh... sau đó tự mình gạt đầu một cái như khẳng định.

“Tổng...tổng tài?” Các cô gái quầy lễ tân nghe đến Tổng tài liền ngẩng người, ái ngại nói “rất xin lỗi, muốn tìm Tổng tài cần phải hẹn trước, chúng tôi ở đây không thể giúp cô liên hệ....nếu như cô có quen biết với Mạc Tổng, có thể gọi điện thoại cho cô ấy một tiếng.”

Đôi mắt sau kính râm lúc này lập tức sáng ngời, Đường Vần gãi gãi đầu “đúng há...”

Đường Vần vô cùng hào hứng lấy điện thoại của mình ra, ấn nút mở nguồn, ai biết chờ mãi đèn vẫn không sáng, Đường Vần lại rầu rĩ “hình như đi động...hết pin rồi..”

“Cái này...nếu cô thật sự nhất định cần gặp Mạc tổng, hiện tại cũng gần giờ tan sở, cô có thể ngồi sofa bên kia chờ thử xem...”

Đường Vần ban đầu còn cho rằng hết hy vọng, cái đầu nhỏ cúi thấp xuống chán nản, nhưng sao lại nghe nữ tiếp tân đó nói như vậy, Đường Vần cực kỳ vui vẻ cảm tạ, trong lòng chỉ mong muốn nhìn thấy vợ, háng hái bưng bưng ngồi xuống sofa cách đó không xa, đôi mắt chờ mong thỉnh thoảng hướng nhìn về cửa thang máy đóng mở, đợi Mạc Đại Linh.

Muốn hỏi vì sao Đường Vần không cho Mạc Đại Linh hay tin mình trở về, và tại sao lại xuất hiện ở đây, điều này phải nói đến một phần chính là vì bản thân Đường Vần, không nói cho Mạc Đại Linh hay tin mình trở về là vì muốn tạo sự bất ngờ cho Mạc Đại Linh.

Bạn nhỏ Đường Vần hôm nay còn biết vì người khác tạo bất ngờ, có thể nói đây là một tiến bộ rất lớn, hơn nữa còn nói khi vừa xuống máy bay liền đến nơi này mà không phải về nhà, hoàn toàn là bởi vì Tiễn Như có chút tâm ý, máy bay vừa hạ liền cùng Đường Vần nói cái gì là về nhà không bằng tạo bất

ngờ nơi làm việc.

Vì vậy, điện thoại hết pin, Mạc Đại Linh liên lạc không được, Đường Vần cũng chỉ có thể ngồi chờ tại đây. Thời gian càng ngày càng gần giờ tan tầm, lòng Đường Vần vừa chút vui vừa chút lo lắng, vui là vì có thể sắp gặp được Mạc Đại Linh, nhưng thấp thỏm là vì sợ Mạc Đại Linh sẽ nhất thời sinh khí.

Tại lúc Đường Vần còn miên man suy nghĩ, một khuôn mặt nam nhân anh tuấn, tây trang tươm tất đi vào Đường Thị, tay cầm một bó hoa hồng lớn thật đẹp, đi đến quầy tiếp tân khẽ gật đầu chào, sau đó trực tiếp tiến vào thang máy. Đường Vần nhìn đến hai con mắt liền mở to, cảm thấy kỳ lạ đi đến quầy hỏi “người đó cũng không phải nhân viên công ty, cũng không hề đến quầy hỏi cô, vì sao có thể vào?”

Lễ tân nơi quầy vẫn duy trì nụ cười công thức hóa trên môi, nhẹ nhàng hỏi “cô làm sao biết anh ta không phải nhân viên công ty chúng tôi?”

Đường Vần hơi nghiêng đầu, ngữ khí chút kiêu ngạo “hắn không có bằng tên nhân viên á”

Lễ tân thấy Đường Vần như vậy có chút buồn cười, gật đầu nói tiếp “đúng vậy, đó là Nhiếp thiếu, tuy rằng không phải nhân viên công ty, cũng không có hẹn trước, thế nhưng anh ta chính là người thừa kế của Nhiếp thị, toàn bộ công ty trên dưới đều biết anh ta đang theo đuổi Tổng tài, hơn nữa Tổng Tài cũng có ý với anh ấy, thỉnh thoảng còn đi ăn cơm! cho nên anh ấy hoàn toàn có thể tự nhiên vào..”

“Oh oh... vậy là Tổng tài nào?”

“Chúng tôi chỉ có một tổng tài, là người mà khi này cô muốn gặp Mạc Tổng á”

“Cô nói...hắn...đang theo đuổi...tôi...Chị Đại Linh, Chị Đại Linh còn đáp ứng cùng hắn dùng cơm!!!!”

“Đúng vậy, cô là bạn của Mạc Tổng sao? Cô không cảm thấy Mạc tổng cùng Nhiếp tổng rất xứng sao, tôi lần đầu tiên nhìn thấy họ cùng nhau là đã thấy đẹp mắt á... một đôi trai tài gái sắc..” nhân viên lễ tân cứ liên tục nói mà không nhận thấy Đường Vần có chút không thích hợp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn sau khẩu trang liền trầm xuống, Đường Vần còn chưa kịp nói gì, liền nghe tiếp nữ nhân viên lễ tân lên tiếng “cô xem cô xem... rất xứng đôi có đúng hay không, oaaa...quá đẹp mà”

Cách đó không xa từ thang máy đi ra hai người, một nam anh tuấn tiêu sái, một nữ lạnh lùng nhưng đẹp mê người, hai người đi cùng nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy xứng. Mạc Đại Linh trên mặt còn lộ nụ cười nhàn nhạt, so với vẻ lạnh lùng như băng thật sự khác xa, điều này làm cho rất nhiều công nhân viên cảm giác Mạc tổng cùng Nhiếp tổng có mối quan hệ không bình thường. Nhìn hai người họ đi qua, những công nhân cũng tan ca ngoài đại sảnh, nhón 3 nhóm 5 chụm lại cùng một chỗ, thì nhau bàn luận, bản thân Đường Vần khi nhìn thấy cũng hoàn toàn đóng băng.

Nhiều ngày không gặp Mạc Đại Linh tựa hồ gây đi rất nhiều, cùng với nam nhân kia đi chung, tìm Đường Vần có chút nhói, thầm nghĩ đến: dựa vào cái gì vợ lại cười với hắn. Nhìn hai người thân mật như thế đi gần nhau làm cho Đường Vần quên luôn chuyện mình đến đây vì cái gì?. Lúc hai người họ ra khỏi Đường Thị, Đường Vần liền lập tức theo sau, bản thân Đường Vần cũng không rõ mình vì sao lại như vậy, tựa hồ bản thân chẳng màng gì đến ý thức nữa, chỉ có thể dựa theo bản năng muốn làm là làm.

Trong đầu cứ lần lượt câu nói khi này của nữ lễ tân “tuy rằng có người nói Mạc tổng đã có lão công, nhưng Nhiếp thiếu cũng không tệ á, còn trẻ mà đã tài giỏi như vậy...”

“Tại sao là lão công, mà không phải lão bà???” (editor : chỗ này, mình để nguyên lão công – lão bà, cho phù hợp suy nghĩ Vần Vần luôn nhé)

“Làm sao có khả năng, Trung Quốc chỉ thừa nhận hôn nhân khác giới, chỉ nam nữ yêu nhau mới cho là đúng, đồng tính lại không thể kết hôn, lại không thể có con, làm thế nào có hạnh phúc??”

Không thể kết hôn...., không có con... thế nào hạnh phúc....

Vợ cùng mình...sẽ có hạnh phúc sao???

Lúc Đường Vần nhận thức lại thì đã đứng trước cửa một nhà hàng, trong khi Nhiếp cùng Mạc Đại Linh đã vào trong, Đường Vần không chần chừ liền theo, ngồi phía sau hai người.

Cái tên Nhiếp thiếu kia cũng rất vô cùng phong độ, vì Mạc Đại Linh mà kéo ghế cho cô, Mạc Đại Linh cũng hướng Nhiếp cười đáp lễ, thấy vậy, Đường Vần trong lòng đầy phiền muộn, cắn môi, khăn giấy xếp hình hoa trang điểm trên bàn cũng bị Đường Vần xé thành từng mảnh nhỏ, phát tiết bất mãn của bản thân. Miệng cũng không ngừng nấn chửi Nhiếp là tên bại hoại...không phải chỉ kéo ghế thôi sao...vợ cười với hắn cái gì chứ...

“Xin chào, cho hỏi cô dùng gì?” Phục vụ bàn cầm menu đi tới vừa vận chận đi ánh nhìn của Đường Vần, cô nghiêng trái rồi nghiêng phải muốn nhìn thấy Mạc Đại Linh, còn người bồi bàn thì nghi hoặc nhìn Đường Vần

“Chào cô...cô không có việc gì chứ? xin hỏi có chọn món không ạ?”

Đến nhà hàng mà không ăn uống thì thật quá kỳ lạ rồi, Đường Vần gãi gãi đầu, do dự một chút, liền hướng tay chỉ về phía Mạc Đại Linh nói “tôi muốn một phần ăn giống như chị gái ngồi bên kia!”

Phục vụ vẫn nhìn vị khách ăn mặc cách kỳ quái, không nói gì thêm, quay vào làm món ăn theo yêu cầu Đường Vần.

Không lâu sau trên bàn được bung lên một phần thịt bò, lúc trước, món ăn này đều do Mạc Đại Linh giúp Đường Văn cắt, mà hôm nay, Đường Văn chỉ có thể chính mình cố gắng dùng dao nữa, nhưng mắt nhìn về phía hai người đầy JQ kia, miếng thịt bò vô tình trở thành đối tượng của Đường Văn, cắt thành từng miếng nhỏ thì không nói đi, nhưng vẫn không ngừng cắt cắt, thẳng đến miếng thịt bị tan tành Đường Văn mới cảm thấy thoải mái một chút, bắt đầu ăn.

Mặc dù đang ăn, nhưng ánh mắt của Đường Văn một chút cũng không rời khỏi Mạc Đại Linh, nhìn thấy từng động tác ưu nhã cùng cái miệng nhỏ nhắn đang ăn của Mạc Đại Linh, lại liếc sang tên Nhiếp thiếu kia nhìn vợ mình đến thần thái mê muội, Đường Văn chỉ muốn xong tới mà móc cặp mắt hấn ra, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác tự hào : đây là vợ của tôi

Buổi cơm thời gian kéo chừng một nửa, mặc dù thức ăn rất nhiều, tuy nhiên Mạc Đại Linh mỗi thứ chỉ ăn một chút, Nhiếp thiếu nhìn thấy nhin không được lo lắng hỏi “Đại Linh, không hợp khẩu vị em sao?”

Xung hô thân thiết làm lòng Mạc Đại Linh mọc lên tia không mấy hảo cảm, thoáng nhúu mày, đề xuống sự không hài lòng, nhẹ giọng đáp “không có, ở đây không tệ, Anh Nhiếp không cần lo lắng, tôi chỉ là gần đây không mấy thêm ăn cho lắm...”

“Vậy sao, em gần đây có gì phiền muộn huh?, không ngại nói cho tôi biết, tôi sẽ ở cạnh em...” nam nhân với nụ cười ấm áp cùng vẻ mặt anh tuấn, nếu như người đối diện với Nhiếp thiếu lúc này là một cô gái bình thường, nói không chừng đã không thể nhin mà xà vào lòng hấn, nhưng đáng tiếc, người Nhiếp thiếu nhà ta đối diện chính là Mạc tổng Mạc Đại Linh.

Mạc Đại Linh biểu tình không chút nào gọn sóng, trầm mặt một lúc lâu, đợi cho đến khi nụ cười trên môi Nhiếp thiếu méo mó, Mạc Đại Linh mới nhẹ nhàng phun ra hai chữ “không cần...”

Nam nhân đối diện không tránh thờ dài tiếp “Đại Linh, chúng ta vì sao lại xa lạ như vậy...?”

“Tôi lại cảm thấy chúng ta không cần quá mức thân thiết đâu, Nhiếp tiên sinh”

“Đại Linh, em là hiểu tâm ý của tôi đối với em, tôi thích em...”, Nhiếp thiếu âu yếm nhìn Mạc Đại Linh, đưa tay hướng đến bàn tay Mạc Đại Linh trên bàn, lại bị Mạc Đại Linh bất động thanh sắc né tránh. Cô nhẹ nhàng đứng dậy nói “xin lỗi...tôi muốn đi toilet một chút...”

Thấy tên Nhiếp kia vô sỉ muốn chạm vào Mạc Đại Linh, Đường Văn thiếu chút nữa không nhin được mà xông lên, nhưng khi nhìn thấy Mạc Đại Linh né tránh, bắt lấy ánh mắt kinh ngạc của nam nhân kia, Đường Văn lòng phoi phoi, vui vẻ thưởng thức món ăn, quả nhiên... tâm tình tốt, ăn cái gì cũng thấy đặc biệt ngon.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nguyên Nhân

Nhiếp thiếu ngay khi Mạc Đại Linh rời đi liền hưng hăng vỗ mặt bàn một chút, khuôn mặt anh tuấn liền trở nên dữ tợn cùng đáng sợ, nhần thần lóe ra tia bất định, không biết là đang suy tính cái gì. Đường Văn vừa ăn vừa nhìn, cái đầu nhỏ cứ thỉnh thoảng nhìn xung quanh.

Không lâu sau, Mạc Đại Linh trở ra, lúc bắt đầu đi, bởi vì toilet hướng phía trước, Mạc Đại Linh đưa lưng về phía Đường Văn bên kia, cho nên không có khả năng nào phát hiện, nhưng khi trở thì không thể nào tránh khỏi sự chú ý đến nhần thần dưới cặp kính kia. Khi hai người cùng nhìn thấy nhau, Đường Văn bản thân lo sợ bị phát hiện vội vàng cúi thấp đầu, mà không biết rằng, chính hành động này càng làm cho người khác hoài nghi.

Đúng là Mạc Đại Linh có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn người kia, cũng không nói gì thêm, người khác thể nào đối với Mạc Đại Linh chẳng liên quan, vì lúc này còn có một vấn đề phiền toái cần Mạc Đại Linh xử lý.

Nhiếp thiếu vốn tên đầy đủ là Nhiếp Cường, con trai thứ 2 của Nhiếp gia, tuy rằng chỉ là con thứ nhưng địa vị không hề nhỏ, Nhiếp Cường là người được định sẽ thừa kế Nhiếp thị, bởi vì ngoại trừ hấn có năng lực hơn người, mà còn là một người rất có thủ đoạn. Nhiếp gia nắm giữ một nửa hắc đạo tại thành phố G, nếu không có năng lực hung ác chắc chắn không có khả năng đứng đầu. Chính vì thế lực ngầm đen tối này mà rất nhiều công ty không dám đắc tội, tạo điều kiện cho Nhiếp thị muốn làm mưa làm gió đều được. Lúc trước tại Mạc thị, Nhiếp Cường từng cầu hôn Mạc Đại Linh, thể nhưng lại bị Mạc Đại Linh từ chối.

Một số người nói rằng, Nhiếp Cường dù là một tên hung ác, nhưng chỉ cần là người hấn thích, thì nhất định sẽ đối tốt với người đó, vậy vì sao lại không chịu gả cho hấn? Mạc Đại Linh cũng chỉ trả lời ngắn gọn chính là không thích. ngay lúc Mạc gia đang ép Mạc Đại Linh gả cho Nhiếp gia thì Đường lão gia tìm đến, đưa ra ra điều kiện tương đồng, cũng là muốn Mạc gia gả cho Đường gia, thể nhưng lại gả cho một nữ tử si ngốc, nam nhân mưu mô và nữ sinh ngây dại, xem bên nào mới có thể mang lại lợi ích, Mạc gia vì như thế mà mưu tính một phen...gả cho Nhiếp gia cùng lắm chỉ có thể là một dạng phụ thuộc, nhưng nếu gả cho Đường gia thì lại hoàn toàn có thể nắm công ty đối phương...

Tại Mạc Đại Linh xem ra đối lập hai người, Đường Văn có thể là một sự lựa chọn tốt, khoan tính đến chuyện có thu được lợi ích hay không, chỉ nói đến

hai người nữ cũng có thể dễ dàng ở chung.

Vì vậy... Mạc Đại Linh không màn phản đối, tiếp nhận cuộc hôn nhân này. Mà Nhiếp gia cũng vì tin tức này mà không muốn dây dưa. Mạc Đại Linh cơ bản còn cho rằng chuyện này cứ như thế mà êm đềm vượt qua, không nghĩ tới thời gian gần đây, Nhiếp Cường lại bắt đầu theo đuổi, còn mang đến cho Mạc Đại Linh một thông điệp không an toàn...

Vì hẳn biết, ai là người hiện tại tiếp quản Đường thị...

Lúc mới điều hành Đường Thị, Mạc Đại Linh liền phát hiện chút bất ổn, có người cố tình muốn từ từ mua đi cổ phần của Đường thị, mặc dù một ít cổ phiếu này đối với Đường Thị mà nói cũng không có gì lo ngại, thế nhưng góp gió sẽ thành bão, quanh năm suốt tháng cứ từng chút một thu mua, cho đến khi Mạc Đại Linh phát hiện thì cổ phần đã lên đến 30%, đây là một con số hoàn toàn không an toàn.

Tuy rằng chính Mạc Đại Linh có quyền tuyệt đối nắm giữ cổ phần, thế nhưng chỉ sợ đối phương đang có âm mưu... cố tình mua đứt cổ phần của công ty, bản thân đến lúc đó cũng không có khả năng chống đỡ, như vậy... người khác sẽ vào tiếp quản Đường thị... thực sự quá nguy hiểm.

Nhiếp gia có thể phát lên chính là nhờ vào hắc đạo, bởi họ hoàn toàn có thể nắm được rất nhiều tin tức, cho nên... ngay lúc Mạc Đại Linh đang cho người điều tra thông tin của Nhiếp thị, nhưng một chút thông tin cũng không có thì Nhiếp Cường lại tự mình tìm đến, vì thế mà Mạc Đại Linh mới đáp ứng cùng hắn thỉnh thoảng qua lại, chịu khó dẫn xuống những khó chịu của mình đi cùng, chỉ hy vọng có thể tìm hiểu chút tin tức từ hắn để bản thân có thể an tâm hơn.

Thấy Mạc Đại Linh quay lại, Nhiếp Cường cũng nhanh chóng khôi phục dáng dấp tao nhã, lộ vẻ mê người mỉm cười nói “Đại Linh, nghe nói em đặc biệt thích xem nhạc kịch, tôi có đặt chỗ rồi, chúng ta cùng đi xem nhé...”

Mạc Đại Linh vẫn giữ thái độ lịch sự, cười hòa nhã nói “không được, Anh Nhiếp, tôi còn rất nhiều việc cần làm, còn về phần tin tức mà anh nói, bây giờ có thể nói cho tôi biết không?”

“Tôi nói rồi, chỉ cần em đồng ý gả cho tôi, mặc kệ là cái gì, tôi đều nguyện ý cho em... Đại Linh... em...”

Mạc Đại Linh xua tay ngăn hắn nói tiếp, sắc mặt cũng chuyển thành lạnh lùng đáp “xin lỗi, hai người chúng ta là không có khả năng, nếu như đây là yêu cầu của Anh Nhiếp, như vậy... chúng ta cũng không còn gì để bàn, tôi còn có công việc, xin phép đi trước...”

“Đại Linh... đừng...” Nhiếp Cường thờ dài, bất đắc dĩ nói “chúng ta sẽ bàn luận, em đừng như vậy...”

Dường như muốn né tránh chủ đề trọng tâm, Nhiếp Cường nói sang chuyện khác “đừng nói những chuyện không vui nữa, em xem... cô gái phía sau kia cứ một mực nhìn chúng ta, khẳng định nếu chúng ta cùng một chỗ sẽ rất xứng...”

Vẫn bị Nhiếp Cường tiếp tục truy cầu, Mạc Đại Linh khóe mắt hơi động, không muốn phản ứng lại hành động tự biến tự diễn của Nhiếp Cường, hơi nghiêng người để nhìn về phía sau, lại nhìn thấy người khi nãy, rốt cuộc là vì cái gì, ở nhà hàng có cần phải ăn mặc kín đáo đến như vậy. Bị Mạc Đại Linh nhãn thần nghi hoặc đánh giá, người nọ đột nhiên thân thể run một chút, toàn bộ gương mặt như muốn chôn vùi vào mặt bàn, tựa hồ như vậy sẽ không ai nhìn thấy mình.

Nhìn thấy người kia phản ứng rất dễ thương, Mạc Đại Linh trong lòng không khỏi cười, không hiểu từ đâu trỗi lên cảm giác quen thuộc, là ai vậy? Một thân ảnh quen thuộc hiện lên đầy mắt, Đường Ván?

Bất quá... vẫn là không có khả năng. Em ấy vẫn còn ở trường quay. Tự giễu chính mình cười cười, Mạc Đại Linh nghĩ bản thân có đúng hay không quá thương nhớ, thấy người nào liền nghĩ đến tên gốc kia...

Lắc đầu thu hồi tư lự của bản thân, Mạc Đại Linh vẫn nhìn chằm chằm Nhiếp thiếu đang kiên trì nói “tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói, Anh Nhiếp, tôi đi trước...”

Cước bộ thật nhanh, không để cho Nhiếp Cường chút thời gian kịp phản ứng, Mạc Đại Linh đã đi xa, đang muốn rời khỏi thì chợt nghe tiếng cãi cọ nhau truyền đến...

“Thưa cô, cô là muốn ăn quýt sao?” Một phục vụ tay cầm biên lai tính tiền nhìn người trước mặt bằng ánh mắt hèn mọn. Cô gái xấu hổ gãi gãi đầu “xin lỗi, tôi... tôi không có mang theo tiền”

Cô gái này dĩ nhiên chính là Đường Ván, lúc trước mua đồ cũng đều do Mạc Đại Linh trả tiền, về sau này ra ngoài quay phim thì có Tiền Như lo phần đó, chính vì thế mà Đường Ván không có thói quen mang tiền... cho nên... ngày hôm nay cũng không có một xu dính túi, Đường Ván không thể làm gì khác hơn...

Khẩu trang cũng đã được tháo xuống, khéo léo đôi môi đỏ mọng cùng gương mặt nhỏ nhắn lộ ra, hơn nữa âm thanh quen thuộc này... Mạc Đại Linh dùng cước bộ, hít mắt, lòng liền nghĩ đến... tuyệt đối không thể nào sai.

Ngay lúc Mạc Đại Linh còn đang mơ hồ do dự, Nhiếp Cường cũng kịp đi ra, nhìn thấy Mạc Đại Linh đứng đó, lòng có chút vui sướng muốn tiếp cận “Đại Linh... em là đang chờ tôi sao?”

Mạc Đại Linh né tránh động tác của Nhiếp Cường, không để ý đến hắn tự mình đa tình, Mạc Đại Linh trực tiếp đi về hướng phục vụ đang mặc kimono đang càng cộ với một nữ nhân khác,... đến càng gần, Mạc Đại Linh thanh âm ôn nhu gọi “Ván Ván...”

Người đưa lưng về phía Mạc Đại Linh thân thể nhỏ bé đột nhiên cứng đờ, len lén quay lại nhìn Mạc Đại Linh một chút sau đó nhanh chóng quay lại, lờ mờ nói “chị nhận sai người rồi, tôi không phải Đường Ván...”

“hahaha...thế nào trở về rồi? lại còn chạy đến đây?” khuôn mặt lạnh lùng lúc này lại lộ ra nụ cười duyên dáng đến mê người, Nhiếp Cường một phen nhìn thấy cũng bắt đầu đỏ kị

Nhớ đến tên Đường Ván, Nhiếp Cường cũng nở nụ cười tươi nhưng giọng điệu giễu cợt chen vào nói “vị này...không phải là Cô Đường sao!! xem ra Đại Linh chăm sóc cô thật tốt nhỉ!!!” ý tứ câu này như muốn nói Mạc Đại Linh có thể chỉ dạy người si ngốc như Đường Ván mà có thể tự mình đến nơi sang trọng ăn, đứng thật không dễ dàng..

Đường Ván vốn cũng không hiểu mấy ý tứ này, cơ bản chỉ cần nhìn thấy Nhiếp Cường thì nhân thân đã tràn ngập địch ý, sai lệch quay đầu phát ra ngữ khí bức dọc “hey..”

Câu này, Đường Ván không hiểu, nhưng Mạc Đại Linh thì sao lại không rõ cách giễu cợt nghe đầy chói tai của Nhiếp Cường, Mạc Đại Linh tiến lên nắm lấy tay Đường Ván, nắm thật chặt nói “Anh Nhiếp...việc của chúng tôi, không cần thiết anh xem vào”

“Đứng...chị Đại Linh với tôi...”Đường Ván tựa hồ muốn nói cái gì, lại bị ánh mắt của Mạc Đại Linh ngăn lại.

Thanh toán xong, Mạc Đại Linh nắm tay Đường Ván cùng rời khỏi nhà hàng, để lại Nhiếp Cường vẫn còn chôn chân đứng tại chỗ

“khốn kiếp...” âm thanh va chạm với mặt bàn cho thấy đầy tức giận, Nhiếp Cường nắm chặt tay, khuôn mặt dữ tợn, trong lòng âm thầm nghĩ: Mạc Đại Linh, nếu cô chọn như thế thì đừng trách tôi không từ thủ đoạn. Lấy ra điện thoại thực hiện cuộc gọi, chỉ nghe Nhiếp Cường nói “về việc hợp tác, tôi đồng ý, tôi muốn Mạc Đại Linh, người muốn Đường thị, cứ như vậy đi...”

Mạc Đại Linh lúc này làm gì biết, sóng gió cũng bắt đầu ngấm ngầm kéo tới.

Mạc Đại Linh vội vã kéo Đường Ván ra bãi đỗ xe để Đường Ván lên xe, Mạc Đại Linh khỏe miệng tươi cười tựa hồ đã không thể tự ngăn lại, nhẹ nhàng tháo bỏ những nguy trang của Đường Ván, yêu thương nhìn Đường chảy đầy mồ hôi, lấy ra khăn tay ôn nhu lau cho tên ngốc nhà mình, hai người từ khi vào xe cũng chưa nói câu nào, chỉ có ánh mắt là giao nhau cũng đủ nói lên tất cả.

“Ván Ván...”, bỏ ra khăn tay, Mạc Đại Linh không chần chừ mà hôn lên đôi môi đỏ mọng của Đường Ván, từ từ cho đến cuồng nhiệt, hai cái lưỡi quấn quýt lấy nhau sau bao ngày xa cách, hai người đây đưa không biết bao lâu, chỉ đến khi Mạc Đại Linh cảm thấy không thể thở nữa đành đẩy Đường Ván ra, mà Đường Ván tựa hồ còn chưa thỏa mãn, liếm liếm môi...còn muốn tiếp tục.

Mạc Đại Linh sắc mặt đỏ ửng, đánh yêu vào cái đầu nhỏ của Đường Ván “tiểu sắc lang...thế nào đột nhiên trở về?”

Lời này cơ bản cũng rất bình thường, nhưng đối với Nhiếp Cường lúc này và những lời nhân viên Đường thị nói, không tránh khỏi làm Đường Ván miên man bất định, đáng tươi cười lập tức suy sụp, trở nên trầm mặt không trả lời. Tiếp theo chính là dọc đường về Đường Ván vẫn không nói bất cứ gì, Mạc Đại Linh cũng cảm giác có gì đó không đúng, chỉ là vừa gặp lại Mạc Đại Linh vui đến mức cũng không mấy tìm hiểu lý do làm gì.

Thật vất vả về đến nhà, Mạc Đại Linh còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, lại không nghĩ đến...tất cả nghi hoặc đều bị một câu đơn giản của Đường Ván ngăn chặn “em muốn đi tắm”, vì vậy Mạc Đại Linh chỉ có thể lần thứ 2 cố kiên nhẫn đợi Đường Ván.

Thế nhưng, đợi đến khi tắm rửa xong, Đường Ván vẫn chỉ một câu: em muốn ngủ. Đường Ván bỏ qua vẻ kinh ngạc của Mạc Đại Linh mà trực tiếp đi thẳng vào phòng ngủ, đem chăn trùm kín toàn thân. Mạc Đại Linh trong lòng chán nản, thực sự không nghĩ ra bản thân đã làm gì chọc giận đến tiểu tử nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Vô Đề...

Nhìn bóng lưng Đường Ván, Mạc Đại Linh nhân thân chợt lóe ra, sau đó rơi vào trầm tư, nhớ đến những chuyện vừa phát sinh khi nãy, Mạc Đại Linh ngẩng đầu, khỏe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, tên ngốc này...là đang ghen tị sao???

Đường Ván trốn ở trong chăn, tiểu não trước sau như một vẫn nhớ đến những lời nhân viên kia nói, mặc dù Đường Ván cũng chưa hoàn toàn hiểu hết được những hàm ý trong đó, nhưng không có nghĩa Đường Ván không hiểu. Cứ như vậy mà miên man suy nghĩ một trận, loáng thoáng nghe được tiếng bước chân, còn tưởng rằng Mạc Đại Linh sẽ vì thế mà đến hỏi han mình, thế nhưng đợi nửa ngày, một chút động tĩnh cũng không có. Đường Ván có chút mất kiên nhẫn tại trên giường lăn qua lăn lại vài vòng, do dự một lúc, cuối cùng chính là bản thân nhịn không được, len lút đem chăn hé ra một cái khe. Thế nhưng phòng ngủ yên ắng, không nhìn thấy Mạc Đại Linh đâu, chỉ nghe phòng tắm truyền ra tiếng nước tí tách làm Đường Ván cũng hiểu Mạc Đại

Linh hiện ở nơi nào. Phiên muộn gương mặt nhỏ nhắn càng lộ rõ thất vọng, buồn bã nghĩ đến... có đúng hay không nhân viên kia nói đều là sự thật, vợ không cần đến mình rồi, muốn đi tìm cái tên Nhiếp gì kia làm sao công sao!!! Đường Vãn lòng tràn đầy oán niệm mà không nhận ra tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng từ khi nào.

Cho nên, khi Mạc Đại Linh bước ra liền nhìn thấy cảnh tượng... Đường Vãn cắn chặt, hai tay dùng sức nắm chặt chăn mà vò nát, lộ ra hàm răng trắng nhỏ, tại góc chăn cắn cũng loang ra một chút ướt, đôi mắt ngấn nước như muốn khóc nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, đáng đập cực kỳ ủy khuất chờ an ủi.

“Xi...” bị hình ảnh dễ thương của Đường Vãn làm Mạc Đại Linh không thể nhìn được cười lớn, cười đến mức ôm cả bụng gập người vẫn cười, cho nên áo ngủ vì hành động đó của Mạc Đại Linh mà trượt xuống một chút, trực tiếp lộ ra cánh xuân đẹp mắt trước ngực, nhìn Đường Vãn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẫn không nhúc nhích mà si ngốc sững sờ không phản ứng.

Chậm rãi đi tới bên giường, Mạc Đại Linh ánh mắt nhu tình nhìn tên ngọc trước mặt, nhiều ngày nhớ thương như vậy đều chỉ thể hiện qua một tiếng thở dài, tay phải vuốt ve vài sợi tóc tán loạn của Đường Vãn, âm thanh nhu nhuyễn gọi “Vãn Vãn...”

Nhân thân càng phát ra si mê, Đường Vãn hô hấp càng gấp, vô thức vươn tay, tựa hồ muốn nắm lấy mỹ cảnh trước mặt để bản thân có thể nhẹ nhàng thưởng thức, không thể tự chủ bản thân.

“Hahaha... tiêu sắc lang...” nhìn phản ứng của Đường Vãn, Mạc Đại Linh trong lòng ngọt ngào, hai tay xoa nhẹ thái dương hướng Đường Vãn sẵn giọng.

Tiểu não giật mình một chút, động tác cùng tâm trí cũng vì âm thanh này mà quay trở lại, nhớ đến bản thân khi này còn rối ren, lại nhìn đến Mạc Đại Linh bộ dáng tươi cười hài lòng đến vậy, gương mặt nhỏ nhắn Đường Vãn liền trở nên âm trầm, rút tay về, nghiêng đầu né tránh hành động của Mạc Đại Linh, bản thân lui về sau, lần thứ 2 trốn vào chăn.

Mạc Đại Linh tay phải ngơ ngác lặng không trung, dở khóc dở cười nhìn một đoạn chăn nhô lên, mới này có thể lý giải là bởi vì ghen, như vậy bây giờ lại là vì chuyện gì? Mạc Đại Linh bất đắc dĩ trong lòng thở dài, nhìn tên nhóc con kia, vươn tay ôm luôn cả chăn và người, muốn kéo chăn ra, ngoài miệng ngữ khí chẳng khác gì dỗ dành con nít nói “Vãn Vãn... ra ngoài có được hay không, chúng ta nói chuyện, không nên như vậy, đừng tự ủy khuất bản thân...”

“Không cần...”, Đường Vãn lấy tay giữ lại chăn ngăn không cho Mạc Đại Linh kéo ra, vẫn nghiêm ngặt mà trốn bên trong, như một con ốc sên cuộn mình trong vỏ, cự tuyệt bất cứ ai muốn tiếp cận thế giới của mình.

“Nói cho tôi biết... có phải tôi đã làm sai cái gì không?”

Đối với câu hỏi này của Mạc Đại Linh, Đường Vãn trầm mặt... một lúc lâu, giọng Đường Vãn cũng có chút hạ xuống “không có...”

“Vậy em rốt cuộc là làm sao?” Mạc Đại Linh cau mày, lòng có chút kỳ quái cùng lo lắng, phản ứng hiện tại của ngọc tử này chính là không bình thường a...

Đường Vãn cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, chỉ lắc lắc đầu, cho nên hai người như vậy rơi vào im lặng. Bầu không khí có chút trầm xuống, hai thân thể mềm mại đang kề sát nhau cho dù cách một tầng chăn, cũng không thể ngăn được cảm xúc đang dâng trong lòng. Mạc Đại Linh trước ngực mềm mại đang áp phía sau lưng Đường Vãn, theo loạt động của Đường Vãn mà nhẹ nhàng ma sát, Đường Vãn hoàn toàn có thể cảm nhận rõ hai khóa đậu kia. Mạc Đại Linh chủ động tiến đến bên tai Đường Vãn, khe khẽ gọi tên, hơi thở ấm áp kề bên, cho dù có cách một lớp chăn, cũng không có khả năng ngăn được hơi thở nóng rực, điều này là cho Đường Vãn có chút phân tâm, tay nắm chặt chăn cũng thả lỏng ra một chút.

Đột nhiên, trước mắt sáng hơn, bốn phía không khí đều trở nên tươi mát, nguyên lai chính là Mạc Đại Linh nắm cơ hội, trực tiếp đem cái tầng ngăn cách hai người kéo ra quăng trên mặt đất, Đường Vãn hốt hoảng đến mức hai tay ôm đầu úp mặt xuống giường, chông mông trốn tránh như đà điểu. Không biết như thế nào, vừa nghĩ đến phải đối mặt với Mạc Đại Linh, Đường Vãn có chút chột dạ, không thể làm gì khác hơn ngoài hàng loạt động tác muốn lẩn tránh này.

Buồn cười Mạc Đại Linh vỗ vỗ cái mông nhỏ, cảm xúc mềm mại làm Mạc Đại Linh có chút lưu luyến, nên duy trì liên tiếp vỗ vài cái, cuối cùng cũng là Đường Vãn không chịu nổi tập kích này, hai tay đang ôm đầu liền đem ngược ra phía sau che lại cái mông nhỏ, thương cảm hệ hệ nghiêng đầu nhìn tên đầu sỏ, giống như muốn nói: chị sao có thể như vậy á!!!!, lúc này Mạc Đại Linh mới miễn cưỡng dừng tay.

Chống lại đôi mắt đang ướt át đáng thương của Đường Vãn, Mạc Đại Linh sắc mặt trở nên nghiêm túc “nói đi, cuối cùng là làm sao?”

“Em...”, Đường Vãn bĩu môi, trầm mặt một lát liền nhào vào trong lòng của Mạc Đại Linh, tìm kiếm hơi ấm quen thuộc, có chút lo lắng hỏi “vợ... chị sẽ không cần em chứ?”

Mạc Đại Linh vô cùng ngạc nhiên nhủ thầm “làm sao có thể... sao lại hỏi như vậy!”

“Bởi vì... nữ với nữ là không thể kết hôn, cũng không thể có con, như thế sẽ không hạnh phúc...”,

Đường Vãn nhăn nhó một phen nói ra nguyên do, giọng càng nói càng nhỏ, đầu cúi càng thấp xuống, cuối cùng trực tiếp vùi vào ngực Mạc Đại Linh tìm chút thoải mái.

Nhẹ nhàng vuốt ve mấy tóc quăn của Đường Vãn, Mạc Đại Linh nhân thân có chút phức tạp, lại mang chút yêu thương. Mặc kệ là ai nói với tiểu tử nhà mình, tên ngọc này có thể lo lắng nghĩ đến những chuyện này... có phải là đã trưởng thành rồi không?. Thế nhưng, nếu vì trưởng thành mà làm cho Đường

Vấn mắt đi đáng tươi cười hồn nhiên, đôi lại là uể oải cùng long lẳng...nhưng vậy là tốt hay xấu...?

Không có câu trả lời, Mạc Đại Linh chỉ ôn nhu cúi đầu hôn xuống, dùng hết tâm tình của lòng mình mà an ủi “người khác nói như thế nào là chuyện của họ, chúng ta cũng không phải đã kết hôn rồi sao?” Mạc Đại Linh ngừng một chút, dùng tay nâng mặt Đường Vãn lên đối diện nhìn mình, lại hôn xuống đôi môi Đường Vãn một nụ hôn, Mạc Đại Linh mỉm cười, nắm lấy tay phải cùng Đường Vãn 10 ngón tay giao nhau, bên trên chính là đôi mắt, đó chính là bằng chứng hôn nhân của hai người, nói tiếp “cho dù chân chính không thể có được đứa con của chúng ta, thế nhưng, chỉ cần có em là đủ, cùng em một đời, tôi thật sự rất hạnh phúc”

Lời nói đầy thâm tình, thái độ kiên quyết, làm cho những bất an cùng thấp thỏm trong lòng Đường Vãn phút chốc tan biến, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ nụ cười sáng lạng, vui vẻ gọi “vợ ~~~”

“Tiểu ngọc, lần sau không được tùy tiện nghe người khác nói bậy, sau đó lại tự mang phiền muộn cho bản thân, hiểu không?” nheo nheo cái mắt Đường Vãn, Mạc Đại Linh giả vờ nghiêm túc dặn.

“Đã biết...” nhu thuận gật gật đầu, Đường Vãn lập tức khôi phục lại sức sống vốn có, lần thứ hai nhào vào lòng Mạc Đại Linh cọ qua cọ lại, hưởng thụ cái ôm ấm áp đã lâu ngày thiếu vắng. Đột nhiên, Đường Vãn lại nhớ đến cái gì, bất ngờ ngừng đầu, lắc lắc tay Mạc Đại Linh, lộ ra tiểu răng nanh, muốn làm bộ dạng biểu tình hung ác, chỉ đáng tiếc, biểu tình này đối với Mạc Đại Linh một chút uy hiếp cũng không có, trái lại còn làm tăng thêm nét khả ái của Đường Vãn “vợ..vợ..chị là của em, không cho chị đi cùng người khác, cũng không cho chị đi tìm tên Nhiếp gì gì đó là lão công á!!!!”

Mạc Đại Linh..đầu đầy hắc tuyến..

Cái này....là là tình hình gì đây????

Nghi hoặc, Mạc Đại Linh hỏi kỹ một phen, biết rõ được chân tướng sự việc, Mạc Đại Linh vừa bức mình nhưng cũng vừa buồn cười, buồn cười chính là...nhân viên lễ tân nơi công ty chỉ mới nói vài câu linh tinh, tiểu băng hữu nhà mình cư nhiên lại dễ dàng nháo đến một trận như vậy. Mà tức giận chính là...tên ngọc này lại không tin tưởng tình cảm của bản thân.

Trong lòng Đường Vãn âm thầm cảm giác thoải mái, riêng Mạc Đại Linh lòng lại thấp phần tức giận, người khác nói cái gì đều nghe, như vậy chính là không tin tưởng vào Mạc Đại Linh. Tuy nói thật ra chính Đường Vãn cũng không khả năng hiểu quá rõ những ẩn ý bên trong, thế nhưng bị vợ mình không tin tưởng xác thực làm Mạc Đại Linh có chút đau lòng, cứ như vậy mà bỏ qua cho Đường Vãn thì quá dễ dàng rồi...thế nhưng trừng phạt ra sao còn là một vấn đề khác...

– ngủ sofa...không được, tên ngọc này lá gan càng ngày càng lớn, lần trước cư nhiên đánh lén đột nhập vào phòng...cách này cho qua

– dùng roi da!!! cũng không được, cuối cùng người mệt mỏi cũng chính là bản thân...lại cho qua

Rốt cuộc thì phải làm như thế nào...Mạc tổng của chúng ta chỉ như thế mà cảm thấy chút khó khăn..

Đột nhiên, Mạc Đại Linh cơ thể run lên một chút, cảm giác nơi cổ có một luồng hô hấp đều đều thổi vào, làm Mạc Đại Linh không ngăn được nổi da gà, nguyên nhân chính là Đường Vãn, đối diện với cổ trắng ngần của Mạc Đại Linh mà thoải mái tựa lên tiến vào mộng đẹp. Mạc Đại Linh bất đắc dĩ cười, nghĩ lại chắc là rất mệt cho nên ngồi mà cũng có thể ngủ. Để có thể trở về sớm hơn dự định, Đường Vãn nhiều ngày làm việc bận rộn, vừa xuống máy bay cũng không thể nghỉ ngơi còn bị buồn phiền nhiều điều như vậy..

Mạc Đại Linh yêu thương nheo nhẹ cái mắt nhỏ, âm thanh sùng nịnh nói “trước hết tha cho em, để em thoải mái nghỉ ngơi vài ngày...”

Bị quấy rầy, Đường Vãn nhún nhún mắt, đầu hơi lay động dịch chuyển, hơi thở vẫn đều đều với mùi hương quen thuộc, hướng càng sâu xuống địa phương cao ngất kia, đột nhiên, Đường Vãn như tìm thấy mục tiêu, không chần chừ mà tấn công đứng vào nơi cây đậu bảo bối của Mạc Đại Linh cũng chính là món ăn yêu thích của Đường Vãn.

“Ấn...”, Mạc Đại Linh môi đỏ khẽ mở, không che giấu được phát ra tiếng ngân, Mạc Đại Linh kịp phản ứng, đưa tay lên tính gạt cái tên đầu sỏ kia ra, nhưng khi nhìn thấy Đường Vãn ngủ đến yên tĩnh như vậy, Mạc Đại Linh không nỡ, bất đắc dĩ hạ tay xuống, thở ra nói “tiểu bại hoại...”

Màn đêm tĩnh lặng, hai người an lành tan vào giấc mộng, không biết rằng, một âm mưa âm thầm như con sóng gió đang hướng về hai người kéo đến.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sóng Gió Kéo Tới

Đường Văn dắt Mạc Đại Linh rời đi với tốc độ rất nhanh, chỉ thiếu điều còn chưa bỏ chạy mà thôi, mỗi lần nhìn thấy tên Nhiếp Cường kia thì cả người Đường Văn liền cảm giác khó chịu, tâm trạng bất an, mơ hồ cảm giác sẽ có chuyện gì đó không hay phát sinh. Mà Mạc Đại Linh bị Đường Văn kéo đi quá nhanh, cước bộ có chút lảo đảo, xém chút là té ngã, cũng may Đường Văn phản ứng nhanh nhẹn, đem Mạc Đại Linh ôm vào trong ngực. Lúc này, Đường Văn mới giật mình phát giác bản thân mình quá hấp tấp, may mắn Mạc Đại Linh không bị sao, vỗ vỗ ngực bản thân, quay sang Mạc Đại Linh ngượng ngùng thề lười, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Mạc Đại Linh lắc lắc như lấy lòng. Mạc Đại Linh bắt đầu dĩ cười cũng không nói gì, hai người cùng lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Cường như trước đứng ngốc nơi đó, bộ dạng rất khó đoán. Tuy rằng có thể nói bị kỳ đà làm cho hăng hái của hai người có chút cản trở, nhưng khi thoát khỏi đi thì cảm giác lại như lúc đầu, hai người quay sang nhìn nhau cười, tay trong tay thoải mái rời đi.

Nhiếp Cường nơi đó hí hửng, nhân thân trở nên nguy hiểm, lấy điện thoại di động ra gọi cho ai đó, chờ một lúc điện thoại đã kết nối với người đầu dây bên kia, hần liền nói “lão già, người lập tức cho người theo sát Mạc Đại Linh, điều tra xem gần đây nhất cô ta thường tiếp xúc với những ai, đem hết nhất cử nhất động của cô ấy báo cho tôi biết”.

Một nữ nhân khác từ phía sau đi đến bên Nhiếp Cường, nhìn hần bắt đầu dĩ nói “Nhiếp Cường, anh cần gì phải khổ sở theo đuổi Mạc Đại Linh như thế, ai nấy đều có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt cô ta không có anh..”

“A, thật buồn cười, cô ta phỏng phải là do cô một mực muốn hợp tác hay sao? thế nào, Sur Tuyên, cô hiện tại là muốn khuyên tôi buông tha cho cô ấy, lẽ nào người Sur Gia cô không muốn thu tóm Đường thị?” Nhiếp Cường chậm rãi quay đầu, lộ vẻ trào phúng hướng Sur Tuyên cười nhạo.

“Ah... vậy cứ làm theo như chúng ta vừa đàm phán khi nãy, tất cả theo kế hoạch đó mà tiến hành.” Trầm mặt một lúc lâu, ánh mắt đảo qua thân ảnh hai người đang dần biết mất trên con đường kia, Sur Tuyên trong lòng than thở: Văn Văn, xin lỗi...

Đường Văn cùng Mạc Đại Linh không một chút nào cảm nhận được nguy cơ đang rình rập, lúc này vẫn vui vẻ đi bộ trên đường phố nhộn nhịp, tuy rằng đôi đến mức bao tử cả hai cũng lên tiếng biểu tình, thế nhưng này giờ vẫn không tìm được nhà hàng ưng ý, hai người cũng kiên trì chịu bụng đói đi tìm, nhất quyết không vì quá đói mà ăn tùy tiện, không biết cái này rốt cuộc là phẩm chất tốt hay là thói quen xấu cho cuộc sống cầu kỳ.

Vì vậy chờ đến khi hai người cuối cùng vẫn tìm được chỗ ăn như ý ngồi ăn thì cũng đã 8h tối, mà nơi được chọn lại chính là KFC. Biển quảng cáo bên ngoài để hình một ông lão râu trắng thật lớn rất gây chú ý, mấy chữ tiếng anh bên dưới gọi nhớ đến những hình ảnh quảng cáo thực phẩm trên TV, Đường Văn lại rất quan tâm, bởi vì Đường Văn từ trước đến giờ vẫn chưa từng ăn qua, mà đối với Mạc Đại Linh khi còn là du học sinh nước ngoài, loại thức ăn nhanh này không có gì xa lạ, cho nên trong lòng có chút mâu thuẫn, vì vậy mà hai người cứ thế giằng co qua lại một màn trước mắt.

Một người thành thực, khí chất lạnh lùng, cùng với một người mang vẻ non nớt thanh tú đang đứng trước mà không ngừng đầu khầu. Hai người này dĩ nhiên chính là Đường Văn cùng Mạc Đại Linh, Đường Văn hôm nay ra ngoài cũng có chút ngại ngùng, bình thường tóc dài xõa tự nhiên hôm nay được búi cao gọn gàng, một cặp mắt kính đen lớn che đi gần hết một nửa ngũ quan, khiến cho Đường Văn cả người có chút cứng ngắc, rất khó để mọi người nhận ra đó lại chính là nữ diễn viên mới đang rất thu hút. Hiện tại, Đường Văn đã trở nên thành thực rất nhiều, hoàn toàn khác với trước kia chỉ là hình ảnh tiểu công chúa luôn luôn chỉ đơn giản quần jean-áo thun. Điều này làm cho Đường Văn có phần gọn và đẹp trai hơn.

“Đi mà... đi... ăn một lần thôi nha!!!”, Đường Văn nhất quyết lôi kéo tay Mạc Đại Linh không tha, mở to mắt nhìn Mạc Đại Linh, một bên dùng sức lôi kéo Mạc Đại Linh, một bên cố tỏ ra ngờ ngẩn làm nũng.

“Không nên ăn cái này, chúng ta đi nơi khác ăn được không?”, Mạc Đại Linh hạ thấp giọng như cô năn nỉ, đối với biểu tình trẻ con làm nũng của Đường Văn cho chút nhử đầu.

“Em muốn ăn...”, Đường Văn cắn môi tỏ ra vô cùng ủy khuất, giống như không cho ăn chính là bản thân đang bị vợ nhà ngược đãi như nhau.

Hai người cứ như vậy do dự một phen, thu hút rất nhiều ánh nhìn của những người đi đường, hơn nữa, Đường Văn tuy rằng đã ngại ngùng một chút, nhưng ít nhiều vóc dáng cũng lộ ra một chút quen quen. Thấy người qua đường ánh mắt hiếu kỳ dòm ngó, Mạc Đại Linh bắt đầu dĩ thờ dài, cuối cùng vẫn là khuất phục “được rồi, được rồi... chúng ta vào đó ăn, đừng nào nữa..”

“Yeah... vợ muôn năm!!!moaaa”, một cảm giác mềm mại nhanh chóng chạm lên má Mạc Đại Linh, trước khi kịp tỏ vẻ làm sao Đường Văn có thể như thế lớn gan thì chính là nhận được ánh mắt như lang như hổ đầy khiêu khích có ý tuyên bố chủ quyền của Đường Văn phóng tới, Mạc Đại Linh bắt đầu buồn cười, bạn nhỏ nhà mình bộ đáng ghen tuông rất dễ thương.

Nhưng không ai biết, cách đó không xa trong góc khuất, tách tách một tiếng, ánh sáng trắng lóe lên, vừa rồi hình ảnh hai người chính thức bị chụp lại, hình trong máy ảnh không thể nói có gì có thể đẹp mắt hơn, nhưng cũng là nguyên nhân cho những sóng gió về sau...

Quay trở lại hiện tại...

Mạc Đại Linh khoe miệng mỉm cười, nhu thuận chấp nhận sự tuyên bố chủ quyền của Đường Văn, theo cước bộ, hai người cùng nhau đi vào tiệm ăn KFC. Đứng xếp hàng một hồi, cũng tới phiên hai người chọn món, Đường Văn lúc này lại gặp chút khó khăn, không biết nên chọn ăn cái gì, cầu cứu hướng ánh mắt nhìn về Mạc Đại Linh, lại nhìn thấy Mạc Đại Linh đứng sang một bên, cau mày nhìn những món ăn.

Trong lòng có chút nóng, nhưng Đường Văn lại có giác quan thứ 6 nói cho bản thân biết rằng hiện tại không nên trêu chọc Mạc Đại Linh. Quay đầu nhìn người phục vụ cùng thực đơn, nhớ đến thông tin quảng cáo trên TV, Đường Văn hạ quyết tâm hướng nhân viên nói “tôi chọn cánh gà...”

Nhân viên phục vụ: “Xin chào quý khách, cho hỏi cô chọn loại cánh gà nào..”

Đường Văn: “Tôi muốn... một cặp cánh gà loại này”

Nhân viên phục vụ: “Vâng, cô muốn nướng cay hay không cay ..”

Đường Vần về mặt do dự “uhm..thì tôi cần cánh gà, không cần nướng và cay..”

Nhân viên phục vụ: “.....”

Cuối cùng vẫn là Mạc Đại Linh tiến lên giải vây, chọn một chút là xong, lúc còn sống và học ở nước ngoài, không thể tránh vài lần dùng đến những loại thức ăn nhanh như vậy, muốn nói Mạc Đại Linh vì sao mâu thuẫn, không muốn ăn loại này? Hoàn toàn bởi vì Mạc Đại Linh rất rõ, ở nước ngoài, thức ăn nhanh là loại rất được thịnh hành, chỉ trong thời gian ngắn nó có thể phát triển rất nhanh, vì vậy thức ăn nhanh có thể được cho là một trong những nguồn thực phẩm chính của đa số sinh viên, nhưng thực tế, vẫn có khía cạnh không tốt, đặc biệt đối với những cô gái, bởi nó là loại có rất nhiều chất béo.

Chất béo chính là kẻ thù ngàn thu đối với phụ nữ, chỉ cần dùng thường xuyên một chút, chuyện tăng cân là điều không thể tránh khỏi, đó là lý do Mạc Đại Linh từ lâu khai trừ loại thức ăn này. Hôm nay, để thỏa mãn nhu cầu ăn uống của tiểu tử nhà mình, Mạc tổng phải hạ quyết tâm rất lớn. Chọn chút cánh gà, hamburger và kem, nhìn hai mắt trong suốt mong chờ của Đường Vần, rồi nhìn lại thất lưng mảnh khảnh của bản thân.: chỉ ăn một lần, chắc là sẽ không bị béo...

Lúc chọn thức ăn, chị Tổng nhà ta mang tâm trạng lo lắng, đợi đến khi ngồi xuống để ăn, bởi vì nhìn Đường Vần ăn đến một cách ngon lành, miệng tèm lem tương, trông rất đáng yêu, thế nên Mạc Đại Linh nhìn không được mà cười liên tục. Nói Đường Vần lại nhìn thấy nữ nhân ngồi trước mặt, cứ nhìn chăm chăm mình mà cười không ngừng, Đường Vần vẫn không nói gì, nhưng trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận. Tâm tình tràn đầy phiền muộn mà không có chỗ phát tiết, đành phải xem thực phẩm trước mắt làm vật thể.

Đường Vần ăn ngẫu nhiên, như mưa bão muốn quét sạch sẽ thức ăn trước mặt, trong khi Mạc Đại Linh chỉ duy nhất mỗi một cánh mà từ tốn chậm rãi ăn, lâu lâu nhẹ giọng nhắc nhở Đường Vần ăn chậm một chút.

Đợi đến khi Đường Vần giải quyết hoàn toàn bữa ăn chính mà bắt đầu chuyển sang ăn kem, Mạc Đại Linh vẫn chưa xong phần mình, mắt liếc nhìn Đường Vần lúc này chính là....một chút hình tượng cũng không có..

Mạc Đại Linh cầm lấy khăn giấy, cẩn thận lau cái miệng nhỏ nhắn của Đường Vần đầy dầu mỡ cùng kem, lại nhìn thấy tiểu tử bày ra bộ dáng cực kỳ hưởng thụ mà neho neho đôi mắt, không khác gì con mèo nhỏ ăn no lười biếng, Mạc Đại Linh neho neho khuôn mặt trắng nõn kia, buồn cười điểm điểm vào cái đầu nhỏ, ngoài miệng đem hành vi Đường Vần quở trách “em xem em kìa, chỉ ăn một bữa có thể ăn thành như vậy, có biết mình bây giờ không khác con mèo nhỏ không...”

Ngôn ngữ ý tứ tuy là có chút trách cứ, thế nhưng trong ánh mắt lại là tia cực kỳ sùng nịnh, kèm với lời nói hoàn toàn không mang tí uy lực nào, mà chính là hình ảnh như người vợ hiền toàn tâm chăm sóc cho chồng.

Đối lại Mạc Đại Linh chính là bộ dáng cười hề hề của Đường Vần, hoàn toàn không gì sợ hãi. Cảm giác an ổn cùng vui vẻ bên nhau của hai người lúc này làm Mạc Đại Linh có gì đó không nói nên lời, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ ôn nhu...đây gọi là ngọt ngào sao????

Mà lúc này cũng cùng thời điểm ăn tối, chỉ là không khí hoàn toàn khác hẳn, chính là trầm lắng cùng u ám, nếu hình ảnh Đường Vần cùng Mạc Đại Linh ngọt ngào vui vẻ, rơi vào nhãn thần người khác chính là cực kỳ chướng mắt.

“ba...” một tiếng, hàng loạt hình ảnh cặp đôi ngọt ngào tứ tung trên bàn.

“Hồn dân!!!” một giọng gầm lên đầy tức giận, tất cả đồ vật trên bàn Nhiếp Cường đều bị rơi hết xuống đất với tiếng va đập lớn...

Gắt gao nhìn chăm chăm vào người trong ảnh, ngực hấn phập phồng kịch liệt, nhìn điều này thôi có thể biết hấn hiện tại đang tức giận đến mức nào.

Ban đầu, tại trước nhà hàng muốn cười nhạo Đường Vần thì Mạc Đại Linh lại một mực che chở, làm cho Nhiếp Cường cảm thấy có chút không thích hợp, tuy rằng cảm giác được Mạc Đại Linh đối với Đường Vần có gì đó không đúng, thế nhưng lúc vừa mới bắt đầu Nhiếp Cường không mấy lưu tâm, cho rằng hai người nhiều lắm chỉ là tình cảm chị em, mãi cho đến lần thứ 2 tiếp xúc mới xác định chân chính điểm kỳ quái kia, đối với em gái, như vậy để tâm có phải là hơi quá không..

Cho đến hôm nay, xem qua những hình chụp này thì hấn mới biết, sự tình đích thực lại là như vậy. Tâm trạng cũng hiểu rõ vấn đề, sau đó mới là phản nộ, lúc đầu còn nghĩ rằng Mạc Đại Linh sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về mình, không nghĩ đến hiện tại lại bị Đường Vần, một người si ngốc phồng tay trên trước, hai người cư nhiên như vậy đồng lòng cùng nhau một chỗ. Hấn cảm thấy lòng tự trọng của một nam nhân bị vũ nhục, Nhiếp Cường hạ quyết tâm...Đường Vần...nhất định phải trừ đi...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Mùi Vị Đau Thương

Thời gian nghỉ ngơi luôn luôn ngắn, bộ điện ảnh cũng chính thức bước vào thời gian quảng bá, Đường Vãn cũng kết thúc thời gian ngày đêm đều ở cùng Đại Linh, bắt đầu cuộc sống tuyên truyền bận rộn.

Theo tổ kịch bản đi tới đi lui rất nhiều thành phố để tuyên truyền, mà mỗi ngày có thể ngủ nhiều lắm cũng chỉ có ba đến bốn giờ, rõ ràng là mệt đến muốn chết, còn có hai con mắt phải mở to, học tốt lời kịch bản, trả lời những ký giả bát quái.

Cuộc sống có tốc độ nhanh như vậy thực sự làm Đường Vãn có chút ăn không tiêu. Sáng hôm nay ra con mắt có chút muốn tan rã, người cũng mơ mơ màng màng, thật sự là... Khốn a!

Nếu như không phải Tiền Như đều thường xuyên ở bên nhìn, không chừng ngày nào đó người khác ra sức dụ dỗ một tí, nàng liền trực tiếp đi theo.

Lần này, tổ kịch bản muốn làm một cái tiết mục nghệ thuật để tuyên truyền, đây là lần đầu tiên Đường Vãn tiếp nhận tiết mục thể loại này, khó tránh khỏi có chút thấp thỏm cùng khẩn trương, cầm kịch bản nghiên cứu một đêm.

Đến thời gian trang điểm, tinh thần mờ ảo, con buồn ngủ mãnh liệt kéo tới, làm mí mắt như là đang treo lên nghìn gánh nặng, liên tục gục xuống, hai mí mắt như keo sơn mà hợp lại, liền trong lúc trang điểm mà vô tình tạo ra.

Thật vất vả mới trang điểm xong, chuẩn bị lên đài, Đường Vãn lúc này mới có chút thanh tỉnh mà quan sát nơi biểu diễn, cũng không giống như trên TV nhìn quá hoa lệ, bởi vì không phải là thu chính thức, sân khấu diễn tập nhìn có chút hỗn loạn, phía dưới bên cạnh lối nhỏ phía sau sân khấu bày một ít cái ghế, để rất nhiều thứ dụng cụ.

Thời gian diễn tập diễn ra rất chặt, những cái thiết bị này đều được trực tiếp đặt tới hậu trường thông qua lối đi nhỏ đằng sau, chỉ cần đến thời điểm thích hợp là đưa lên sân khấu.

Sự tình nguyên bản tiến hành rất thuận lợi, lúc người chủ trì hô một tiếng bắt đầu, diễn viên với từng tiết mục đều làm tốt, thế nhưng đến phiên Đường Vãn, lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Đường Vãn đang nỗ lực chỉnh lại hình tượng nhưng tư duy vẫn có chút hỗn loạn, tự mình an ủi, đi tới mục tiêu mình cần làm, lần đầu tiên thực hiện tiết mục này, tuy rằng chỉ là diễn tập, nhưng nó cũng gây cho nàng trở ngại cùng khẩn trương không ít, trong đầu liền nghĩ cách ăn nói, ngẩng đầu ưỡn ngực, ân. nâng mông.

Thật vất vả mới có cảm giác thỏa mãn, chỉ nghe phía sau truyền đến thanh thét chói tai của một người.

“A, Cẩn thận!”

Thời điểm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái giá thiết cao to hướng bản thân mà ngã xuống. Nếu như bình thường ở tốc độ này Đường Vãn có thể phản ứng, tiểu tình huống này nàng tuyệt đối có khả năng tránh thoát, thế nhưng hiện tại, trải qua nhiều bốn ba mệt nhọc như vậy, không chỉ có thân thể uể oải bất kham, mà phản ứng cũng chậm mất nửa nhịp.

Vì vậy... Đường Vãn bị cái giá vừa vịn đổ xuống, hai mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Bên kia, trong gian phòng họp nội bộ, một đồng nhân sĩ tây trang giày da nhìn rất thành công tựa hồ đang thảo luận cái gì.

“Két két...” Thanh âm điện thoại rung động vang lên.

Cầm một phần báo cáo, quản lý bộ phận chậm rãi dừng lại một chút, chờ nữ nhân chủ trì ngồi trên cao lên tiếng.

Nữ nhân liền thoáng nhìn phía dưới, nhìn về phía màn hình điện thoại, thấy chỉ là một dãy số xa lạ gửi đến một cái tin, vì vậy nữ nhân quay qua quản lý gật đầu, ý bảo hẳn tiếp tục nói cho xong.

“A, dự tính mà đánh giá giá trị tại...”

“Két két...” Trên mặt bàn lại thấy điện thoại di động bắt đầu một vòng rung động, chỉ là lúc này đây, sao lại có loại chủ nhân không tiếp mà vẫn liên tục cố chấp.

Nữ nhân nhàu mày, ngực có chút phiền toái, ai mà ở loại thời gian này quấy rối mình, nàng xem màn hình biểu thị một chuỗi dãy số, cau mày, quái dị.

“Tiếp tục...”

Không quá vài giây “Két két...” Điện thoại di động vẫn kiên nhẫn rung động, rơi vào đường cùng nữ nhân chỉ biết phải tiếp điện thoại.

“Uy..Chờ thật lâu a, xem ra ngài còn chưa xem cái tin kia, không phải ngày cũng sẽ không tiếp điện thoại luôn chứ...”

Điện thoại truyền tới âm thanh lạnh lạnh của một người, cảm giác như là có tà niệm, rõ ràng là âm thanh giả vờ.

Mạc Đại Linh tuy rằng đối với người gọi điện đến cảm thấy có chút nghi hoặc, càng nghĩ nhiều càng cảm thấy bất an.

“Vì sao? Người là ai?”

“Ha ha... Ta là ai không quan trọng, ta chỉ là muốn cùng ngài nói một tiếng, tất cả chỉ mới bắt đầu...Đồ đồ..”

“Uy...Uy..”

Do dự một phen, cầm lấy điện thoại di động, nàng lên tiếng, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo ý tứ hàm xúc, có vẻ chút gấp.

“Tan họp..”

Tạm dừng hội nghị, trở lại phòng làm việc của bản thân. Kiểm tra tin nhắn đến kia, bên trong chỉ là một tấm ảnh chụp, nhưng cái ảnh chụp này, làm Mạc Đại Linh gần như ngất đi.

Ảnh chụp Đường Ván té trên mặt đất, trên người bị nê nặng bởi một thanh thiết sắt, trên mặt đất để lại một bãi máu, tâm Mạc Đại Linh đau đớn. Cứ như vậy mà im lặng hồi lâu, không đợi nàng kịp hoàn thần lại, điện thoại Tiền Như liền gọi đến.

“Mạc tiểu thư... Ta rất xin lỗi.”

Hít sâu một hơi, Tiền Như chậm rãi nói

” Đường Ván bởi vì một ít chuyện ngoài ý muốn mà bị thương, là ta không hảo chiếu cố nàng, rất xin lỗi..”

Thật lâu không đáp lời, đè lòng ngực sợ hãi xuống, Mạc Đại Linh miễn cưỡng nói:

“Tiền tiểu thư, người..nhanh nói cho ta biết, Ván Ván nàng rốt cuộc làm sao vậy?”

“Ván Ván bị đạo cụ ở hiện trường làm bị thương, hiện tại..hiện tại hôn mê bất tỉnh vẫn còn trong phòng bệnh.”

Không có nửa điểm do dự, Mạc Đại Linh liền nói: “Cho ta địa chỉ, ta cảm nhận giống như trong quá khứ...”

Như là chuyện xưa tái diễn, Đường Ván đã từng sinh bệnh nằm viện, nàng cũng là như vậy vội vã, cố gắng ngăn cản nhớ về quá khứ, lần đó nàng biết Đường Ván chỉ là sinh bệnh, tuy rằng lo lắng, nhưng không có khẩn trương như vậy.

Mà lần này, cũng không phải là sinh bệnh đơn giản. Đường Ván bị thương, hơn nữa không biết bị thương làm sao, hình ảnh kia đối với Mạc Đại Linh tựa hồ như một tảng đá lớn đang treo trong lòng, làm nàng thấp thòm lo âu.

Còn có vừa nhận được cuộc điện thoại kia, Đường Ván không phải ngẫu nhiên mà bị thương, hoàn toàn là có người cố ý thực hiện.

Mạc Đại Linh ánh mắt trở nên đông lạnh, điện thoại nắm trong tay tận lực xiết đến trắng cả tay, cư nhiên đối với Đường Ván hạ thủ, làm nàng bị thương, chuyện này không thể tha thứ.

Mạc tổng luôn luôn chỉ ôn nhu với tiểu bằng hữu, hôm nay bị chạm tới giới hạn, nàng bắt đầu điều động tất cả cảm giác thương tổn, muốn đem tất cả lên người đã nỗ lực làm Đường Ván bị thương.

“Thùng thùng thùng...”

Tiếng đập cửa gấp gáp làm chú ý tất cả mọi người trong phòng bệnh, Tiền Như cầm một lọ dược, dặn dò Đường Ván chú ý một ít hạng mục công việc, bị tiếng đập cửa làm cho kinh động, thiếu chút nữa bình dược cầm trong tay bị văng ra.

Đi tới cạnh cửa, vừa định mở cánh cửa ra.

“Lạch cạch...”

Cửa bị mở từ phía ngoài.

“Ván Ván...”

Mạc Đại Linh liền chạy vào, vừa kêu một tiếng ngó đông ngó tây, muốn nói ra gì đó nhưng điều bị nghẹn nơi cổ họng. Chỉ thấy Đường Ván trên giường bệnh, da dẻ hồng hào, nhìn qua khí sắc không thể không tốt hơn!!!

Mạc Đại Linh “...”

Ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc đây là tình huống gì đây?

“Khụ...Mạc...Mạc tiểu thư...”

Một tiếng nói thông khở rên rỉ từ phía sau cửa truyền đến.

“Nha...Tiễn tiểu thư, do chân ta không có ý tứ...”

Thấy Tiễn Như từ sau cửa ló người ra, liên tục xoa xoa mũi, Mạc Đại Linh có chút áy náy.

“Không có việc gì...Không có việc gì...”

“Tiễn tiểu thư...Vấn Vấn nàng ấy”

“Nga...Đường Vấn nàng không có đại sự gì, rơi vào nàng chỉ là thiết bị ánh sáng, căn bản là không có trọng lượng gì, chỉ là nàng té ngã làm rách tí da đầu, mở một miệng nhỏ vết thương, để lại chút máu, bất quá, bác sĩ nói vết thương không sâu không cần khâu lại, chờ nó tự nhiên khép lại là được...”

Nghe Tiễn Như nói vậy, Mạc Đại Linh thở phào một hơi, ngực buông lỏng, thế nhưng lại có chút nghi hoặc:

“Người không phải nói nàng bị hôn mê? Như thế nào chỉ là vết thương nhỏ, hẳn là không đến mức té xỉu đi?”

“Nàng không phải là té xỉu a! Nàng là trạng thái mê hôn liền trực tiếp ngủ, đưa tới bệnh viện cấp cứu còn bị bác sĩ mắng một phen, nói cái gì lãng phí tài nguyên..”

Mạc Đại Linh nhất thời dở khóc dở cười, chỉ là bị rách tí da đầu, làm bản thân bỏ lại hội nghị, bỏ lại công tác, vội vàng vàng ngồi liền mấy giờ máy bay đến nơi này.

Mất thấy Mạc Đại Linh sắc mặt càng ngày càng đen, Tiễn Như liền làm tức điện có đi chỗ khác nói rằng:

“A...Các người trò chuyện đi, trước hết, ta còn muốn đi nơi này có chút việc cần giải quyết.”

Lòng bàn chân run rẩy, nhanh chóng rời khỏi, nàng không phải không biết, Mạc Đại Linh sở dĩ đến đây hoàn toàn là do nàng báo, đi trước tuyệt nhiên đối với bản thân là bảo toàn tính mạng.

Người gây họa chạy, Mạc Đại Linh cũng không dự định trách cứ Đường Vấn cái loại “Bệnh hoạn” này, đi tới mép giường bệnh, trên giường Đường Vấn vội nuốt nước bọt, hai tay run rẩy, muốn nói, nhưng vô pháp mở miệng, chỉ có thể nhìn nàng con mắt yêu mị vui vẻ cười.

“Tiểu ngu ngốc...”

“Ngô ngô ngô...”

“Phốc...Đề ta xem, bị thương chỗ nào rồi..”

Trong miệng nỗ lực nuốt thuốc xuống, Đường Vấn chỉ vào khối băng trắng trắng trên trán... Băng gạc nho nhỏ, quay qua Đại Linh cầu thoát mái.

Kia gọi là khối băng gạt sao, tối đa cũng chỉ là hai người quá khoa trương.

“Chỉ như thế này...?”

Vô cùng kinh ngạc..Trình độ vết thương nhỏ như vậy, Mạc Đại Linh thực sự không nghĩ ra, vết thương nhỏ như vậy, ảnh chụp vũng máu nhiều như vậy có thể từ vết thương này chảy ra sao, hại nàng lo lắng cả một đêm.

Mất liền nhìn tới vết thương trên trán của Đường Vấn, một mùi vị của thuốc rất nặng, kia có màu hồng sắc gì đó, chỉ bất quá là thuốc màu thôi sao!

Khóe miệng co quắp vài cái, Mạc Đại Linh không thể hình dung ra tâm trạng của mình lúc này, bất đắc dĩ không thể nói, bất quá đều là cả hai người đều có lỗi đi.

Tâm trạng có chút phiền muộn, Đường Vấn lần này bị thương, tuy nói là bị thương thật, thế nhưng miễn cưỡng sao có thể từ thương nhỏ hóa ra to, làm nàng sợ đến kinh hồn tang đảm, thật là bị thương nhưng chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không khỏi làm cho nàng sản sinh một cảm giác bị lừa dối.

Bất quá, ngực cùng khối đá trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống, hoàn hảo Đường Vấn không có xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng cuộc điện thoại kia cùng ảnh chụp, nghĩ vậy, tâm tình Mạc Đại Linh lại nặng nề mà đề lên, trước tiên là ảnh chụp, người đó chắc chắn ở xung quanh Đường Vấn, thế nhưng rốt cuộc là ai làm?

Trong điện thoại nói, này chỉ là mới bắt đầu, chẳng lẽ là đang cảnh cáo bản thân, tiếp theo sẽ không may mắn như vậy sao?

Mất chợt nheo lại, Mạc Đại Linh ánh mắt lộ ra vài phần lạnh lẽo làm cho Đường Vấn không tự chút được mà run sợ.

VNTT comeback..

Chúng ta có bạn Edit mới, chân thành cảm ơn bạn nhiều..

=> Sun LissSull

Và xin cảm ơn Editor Mộng

trong thời gian vừa qua.. cảm ơn đã mang đến bộ truyện này.. từ chương 1 đến 61.

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ

* tung bông *

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngổ Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: “Giúp Ta Tắm”

Vì sao ngày hôm nay lão bà lại khủng khiếp như vậy. Rút cái đầu nhỏ lại, Đường Vãn dùng sức nuốt nước bọt trong miệng xuống, kéo Mạc Đại Linh lại gần, nói: “Lão bà...Xin lỗi...Người đừng sinh khí có được hay không..?”

Bất thành lĩnh được xin lỗi làm Mạc Đại Linh sững sốt, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Àn...”

Bánh xe liên tục di chuyển, nàng phải nói sao đây, vừa nhìn thấy sắc mặt Mạc Đại Linh không tốt liền vô thức tưởng bản thân làm nàng tức giận, không cần suy nghĩ liền nói thẳng ra, lúc trước, dùng tới chiều nay có thể nói bách chiến bách thắng, ai biết ngày hôm nay, lại dùng sai thời điểm...

Thấy nàng ân nỡ ngày cũng chưa ân ra cái gì, Mạc Đại Linh không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, bất đắc dĩ cười sùng nịnh nói: “Người nha...”

Không cảm thấy có ý tứ hàm xúc trách cứ, Đường Vãn vui như điên chui vào trước ngực Mạc Đại Linh mà cọ qua cọ lại, vẻ mặt thỏa mãn. Chỉ là vừa nghĩ đến, đã lâu không có ăn “đậu”, ngày hôm nay có khả năng hay không...

Ôn nhu khẽ vuốt sau ót Đường Vãn, lo lắng hải hùng bồn ba một ngày đêm, Mạc Đại Linh có chút uể oải nhu qua nhu lại huyết thái dương, ánh mắt nhìn qua Đường Vãn, phát hiện mặt nàng đỏ tươi, mí mắt không chịu thua kém nhảy giật. Tuy rằng biết đó là thuốc màu, thế nhưng thấy thế nào vẫn cảm thấy chướng mắt.

“Bác sĩ nói tắm như thế nào?”

“Bác sĩ nói vết thương của ta căn bản là không có gì quan trọng, sau ngày mai liền có thể xuất viện, không nên chiếm giường ngủ...”. Lè lưỡi.

“Thật sự là...Trước hết phải tắm...”

“Giết chết ta. Làm thật nhiều kiểm tra, vừa hoàn thành, người liền vào.”

Mạc Đại Linh bất đắc dĩ. “Nhiều ??? Ta giúp người tắm...”

Lịch sử lần hai tái diễn, bất quá lần này địa điểm tại phòng tắm bệnh viện.

Phòng tắm bệnh viện không có bồn tắm lớn các loại vật xa xỉ, chỉ có một vòi hoa sen đơn sơ để tắm, Mạc Đại Linh lười kéo Đường Vãn đi vào bên trong, nhìn một chút, nói một câu lại xoay người ra.

“Đem y phục cởi, gội đầu...”

Ngay từ đầu, Đường Vãn không nghĩ nhiều như vậy, thành thật cởi sạch, đợi thời gian nàng xoay người trở lại, mới phát hiện ra điểm sai. Nguyên bản Mạc Đại Linh không ly khai chỗ ban đầu, chính là dựa vào cửa phòng tắm, hai tay khoanh trước ngực, dùng ánh mắt thường thức nhìn nàng.

Nhìn lại mình, một thân khỏa sỡ, nhìn Mạc Đại Linh, quần áo ngăn nắp, hình tượng hai người rõ ràng thập phần tương phản. Nhất thời phát giác bản thân như thế bại lộ trước mặt Mạc Đại Linh, tiểu bảng hữu Đường Vãn phản ứng được, nha một tiếng bưng kín ngực, ngưng ngưng không ngớt. Hiện tại

Đường Vần có điểm ý thức, không hề giống như trước đây cời sạch trước mặt Mạc Đại Linh cũng không ngượng ngừng, hoàn toàn vui vẻ hưởng thụ ý tứ phục vụ của nàng.

Mắt thấy Mạc Đại Linh vẫn đứng ở kia, không có một điểm ý tứ định ly khai, Đường Vần nghiêm mặt thờ phỉ phỉ oán giận nói: “Ta muốn tắm, ngươi đến làm gì... còn đứng ở nơi đó...”

Mạc Đại Linh bị lời Đường Vần nói nở nụ cười, nói rằng: “Ta đã nói rồi, phải giúp ngươi tắm”

“Thế nhưng... thế nhưng... vì sao ngươi còn mặc y phục...”

“Bởi vì... ta chỉ nói là giúp ngươi tắm, lại chưa nói ta cũng muốn tắm. Vì sao muốn ta phải cời quần áo...?”

Ánh mắt nóng rực dán chặt vào vào ngực, mặc dù che được phong cảnh phía trên, nhưng lại không thể che chắn được hàng tùm lâm phía dưới. Thấy Mạc Đại Linh nhìn phía trên rồi lại nhìn phía dưới, Đường Vần có một tay đưa lên đưa xuống nhiều lần, nỗ lực từ chối một phen, cuối cùng vòng vo quá khứ thẳng thắn mà thờ phỉ phỉ, lưu lại bóng lưng trơn bóng hòa cùng cái mộng đầy kiều diễm và miệt thị của Mạc Đại Linh.

Ân... Cái mộng cũng quá kiều diễm đi...

Nhìn tiểu bằng hữu ngạo kiều, Mạc Đại Linh cũng không dự định đùa giỡn nàng thêm lần nữa. Không biết từ nơi nào lòi ra một cái ghế, Mạc Đại Linh tiến lên ôm lấy thắt lưng Đường Vần bắt nàng ngồi xuống, nói rằng: “Cầm nào loạn, ngồi xuống, ta gọi đầu cho ngươi...”

“Không nên...”

Mạc Đại Linh đối với thái độ không nhượng bộ đó nhún mày.

“Sao... Tắm có được hay không...”

” Không được...”

“Vậy ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng đây?”

Trên tay nắm lấy ống tay áo của Mạc Đại Linh, Đường Vần quay đầu, nhãn thần lưỡng lự nói: “Vậy ngươi cũng cời quần áo... Cùng nhau tắm!”

(editor: Ai nói Đường Vần ngốc ta liệu chết với người đó.....)

Mạc Đại Linh: “!!!”

Đường Vần — ủy khuất, lã chã, chực khóc.

Mạc Đại Linh — đối diện, thỏa hiệp, cời quần áo! !

“Chuyện quá khứ... Không được lặp lại...”

Tuy rằng thẳng thắn nói tương đối nhiều thứ, thế nhưng ngay lúc cời quần áo cũng chính là quá mức...

Liền quay đầu, Đường Vần nhìn đối phương, biểu hiện đặc biệt nghiêm trang, thế nhưng trông mắt, lén lén nhìn, lén lén thương thức, nước bọt đều nhanh muốn chảy ra ngoài a.

Mạc Đại Linh thừa dịp nàng quay đi, nhanh bỏ quần áo cùng phụ kiện hàng ngày trên người xuống. Gương mặt ửng đỏ, theo quán tính che phần ngực đầy đặn lại, cùng nhau tắm, uyên ương dục và vân vân, cảm giác thật hồ hởi a...

“Được rồi... mau tới đây gọi đầu...”

Quay đầu, Đường Vần đã thấy Mạc Đại Linh ngồi trên một cái ghế cao, kéo tay che đây, nhưng vẫn để lộ ra vài phần như tuyết trắng, hai chân khép lại, khéo tay che chắn hoa viên bí mật phía dưới, nhưng vẫn thấy được đám cỏ nhỏ hắc sắc.

Trực tiếp không thể nói nên lời mê hoặc, Đường Vần thâm nghĩ mà trực tiếp đi lên, bắt đầu thưởng dụng mỹ vị, tắm và vân vân, thật thoải mái nha!!

“Ngồi xuống, không được xằng bậy!”

Nhìn ra nhãn thần của Đường Vần biến hóa, lời nói của Mạc Đại Linh không khỏi có vài phần nghiêm túc, tuy rằng, rõ ràng là hờn dỗi uy hiếp. Nếu như là người khác, đối mặt với cảnh sắc này, sao còn có thể tự giữ, ai nói gì cũng mặc kệ. Bất quá đối với Đường Vần, cảnh sắc này chính là nhất định có lực uy hiếp.

Đường Vần thành thật ngồi xuống, đợi Mạc Đại Linh tuyên bố mệnh lệnh. Sờ sờ ở giữa trán Đường Vần, tóc vẫn lưu lại một chút thuốc màu, bắt quá tấy không được. Thế nhưng nếu dùng sức tẩy có thể làm ảnh hưởng đến vết thương, đó mới là vấn đề. Còn để Đường Vần tự bản thân tẩy, Mạc Đại Linh càng thêm lo lắng, cho nên sự tình trở thành tình huống hai người cầm dục nhìn nhau.

Đem Đường Vấn đề đầu nàng ngồi giữa hai chân, chuẩn bị gội đầu giúp nàng, thế nhưng, vấn đề khác lại tới. Đường Vấn nằm trên đùi bản thân, phải giúp nàng gội đầu, bản thân phải cố gắng để dục vọng không trỗi dậy.

Mạc Đại Linh bên này khổ não, Đường Vấn bên này lại rất hưởng thụ, lấy gốc độ này mà nhìn lưỡng khỏa hồng mai trên kia, rõ ràng có thể cảm thụ được, kia hoàn toàn là hai tòa tuyết phong cao vút. Nàng nhìn chăm chăm vào nơi nào yêu thích nhất, nhãn thần đều trở nên lão liếc, chỉ có thể trong mơ mới có thể giải khát, vì sao ở đây nàng cũng có thể càng ngày càng khát a? Liếm liếm môi, hảo muốn ăn a...

“Nhắm mắt lại, không được nhìn..” Thẹn quá hóa giận rồi phát tiết hay sao

“Nga..”. Híp mắt, tiếp tục nhìn.

Buồn bực đem đầu nàng nghiêm túc xoay qua bên trái, cho người nhìn!

“Ngô..”. Không tình nguyện cọ cọ hai chân Mạc Đại Linh, chờ đợi nàng phát lòng từ bi.

“Cắm lộn xộn!”. Ba một cái tát, ân, cái này là thật nha..

Tình tế ôn nhu xoa bóp, Mạc Đại Linh cố gắng nỗ lực không đụng đến tóc cùng chỗ bị thương của Đường Vấn, thế nhưng dần dần, nàng lại phát hiện ra điểm sai. Vật gì cứ cọ cọ vào mình, điện giật nàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Đường Vấn đang nhìn vào nơi bụi cỏ thừa thốt của nàng, chớp mũi cùng cái miệng chớp chớp về thường thức. Cứ nhìn vậy vừa nhìn vừa cọ vào đó, Mạc Đại Linh thân thể run một chút, khẽ ngậm ra một tiếng: “A...ân...”

Không đợi nàng phát hỏa, Đường Vấn lại định đưa đầu lưỡi quét qua một chút.

“Ồ...yên...tắm tiên* không được nháo...!”

*tắm tiên: là không mặc quần áo

Tắm tiên! Đây không phải là đang nói mình...Thăm nghĩ ở đây, Đường Vấn lập tức ngừng quấy rầy, nhu thuận nhìn Mạc Đại Linh, chỉ là trong ánh mắt hỏa diễm kia, hung mãnh đều cháy sạch a...

Thở phào nhẹ nhõm, nhìn thần thái sáng láng của Đường Vấn, Mạc Đại Linh không thèm nói lại, tiếp tục chuyện trên tay chưa xong, chỉ là trong lòng đang tính toán một chút. Vị trí công này, có đúng hay không cần thay đổi.

Vì Đường Vấn hảo tắm gội, làm tốt phòng hộ liền đem nàng kéo tới, Mạc Đại Linh liền lập tức thay đổi biểu tình quyến rũ, thần nhiên cười nói rằng: “Vấn Vấn...chúng ta đến đây tắm..”

Đường Vấn đối với Mạc Đại Linh sức chống cự điều nằm ở con số không, cho nên, cái điệu dáng tươi cười này liền đánh mất đi tâm trí của nàng, chỉ biết ngơ ngác nhìn Mạc Đại Linh, nhìn nàng đến thả lỏng phòng thủ bản thân, phóng tới trước ngực nàng, chạm vào theo đó mà dần dần đi xuống, dùng giọng nói thoáng khàn khàn nói rằng: “Giúp ta tẩy...”

Trong phòng tắm liền mọc lên hơi nước cùng sương mù, sắc mặt hai người đều tương đồng mà đỏ ửng, không biết là bởi vì nhiệt độ của nước khởi xướng, hay là bởi vì diễm mờ ám này, từ dục vọng mà thành. Lòng bàn tay mang theo dòng nước ấm nóng xẹt qua tuyết phong của Mạc Đại Linh, làm hạt động phía trên ngao nghê mà thẳng đứng, lòng bàn tay mon tròn, cũng bắt khuất mà thẳng đứng. Tay nhỏ bé đi tới phía dưới, da thịt trơn trượt, gây cho Đường Vấn một tia cảm xúc như đồng dạng, chỉ có thể ở trong lòng cảm thán nói: tốt thật...

Tựa hồ là không muốn ly khai, nàng lưu luyến tại đó mà sát một trận. Mà Mạc Đại Linh chỉ có thể cực lực nhẫn nại nhìn nơi đó đang run, lần thứ hai mang theo ngón tay nhỏ bé, vẫn là tiếp tục đi xuống phía dưới.

Không hề là da thịt trơn trượt như lần trước, bàn tay đi tới lông tơ cấu tạo thành từng lâm, do bị ướt, lông tơ kết lại dính vào một khối, lòng bàn tay phát qua, nhưng vẫn cảm giác được một tia ngứa ngáy, tê tê đại đại mà truyền tới đáy lòng.

“Đặc biệt ở đây....Ân..”

Hô hấp hai người càng trở nên gấp, hình như có một đoàn hỏa diễm dấy lên, nếu không dập tắt sẽ đem các nàng thiêu chết.

Trước hết chính là cảm giác ngón giữa đang thâm nhập nơi hoa viên kia, kiềm giữ xung quanh tiểu hạch hồng hào, cuối cùng thông dong ở giữa mà tiến vào, cùng với ngón giữa mà kết hợp ở ngoài, kẹp lấy cánh hoa thần kia.

Ngay lúc bầu không khí đang tập trung cao trào, Mạc Đại Linh lại đẩy Đường Vấn ra..”Ta tẩy xong rồi, người tiếp tục tẩy đi a..”

ế.. H hựt..

Cần lắm những vote và comment từ các bạn. Uy hi hi ☺☐

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngố Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.